

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v hlavním líčení konaném dne 4. června 2015 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Alexandra Sotoláře a přísedících Mgr. Milana Glombici a Jana Melznera t a k t o :

Obžalovaní

1. JUDr. Jiří T.,

nar. xxx v Českých Budějovicích, trvale bytem xxx, přechodně bytem xxx,

2. Ing. Martin P., DiS.,

nar. xxx v Českých Budějovicích, bytem xxx,

3. Ing. Klára Š.,

rozená B., narozena xxx, bytem xxx,

podle § 226 písm. a), b) a c) trestního řádu se

z p r o š ť u j í   o b ž a l o b y

státní zástupkyně Vrchního státního zastupitelství v Praze č.j. 7 VZv 12/2012 - 564 ze dne 14. srpna 2013 pro skutek kvalifikovaný jako pokračující trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), c) trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009, trestný čin pletich při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009 a trestný čin poškozování finančních zájmů Evropských společenství podle § 129a odst. 1, odst. 4 písm. b) trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009,

kterého se měli dopustit tím, že

v sídle Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, na adrese České Budějovice, Jeronýmova č. 1750/21, a na územním pracovišti téhož úřadu v Plzni, na adrese Plzeň, Poděbradova č. 2842/1, jako osoby společně odpovědné za provedení veřejné soutěže, a to obžalovaný JUDr. Jiří T. v postavení ředitele Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, obžalovaný Ing. Martin P. DiS. ve funkci vedoucího územního odboru implementace programu České Budějovice Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a obžalovaná Ing. Klára Š., dříve B., ve funkci vedoucí odboru řízení programu Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, se záměrem zasahování do procesu věcného hodnocení projektových žádostí a s vědomím toho, že dojde ke zvýhodnění některých projektů, jakož i s vědomím toho, že v návaznosti na Programový dokument

regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a Prováděcí dokument regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad je nutné postupovat v souladu s účinnou verzí jak Operačního manuálu (verzí 2.0 účinnou ke dni 14. 9. 2007, revizí č. 2 účinnou ke dni 14. 12. 2007), specificky pak v souladu s kapitolou 10 „Administrativní procesy“ článkem II. 5 „Věcné hodnocení projektů“, tak i s Příručkou kontrolora, v průběhu hodnocení projektových žádostí Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v rozporu se závazným postupem zasahovali do procesu věcného hodnocení soutěžních projektů tím, že

I. v rámci Druhé výzvy regionálního operačního programu Jihozápad

v období ode dne 17. prosince 2007, kdy byla vyhlášena veřejná soutěž pod názvem „Druhá výzva k předkládání žádostí v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad“ s alokovanou částkou ve výši 3.162.698.214,32 Kč, do dne 27. června 2008, kdy Výbor regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad schválil výsledný „Seznam projektů ke schválení“,

obžalovaný JUDr. Jiří T. s využitím „Interního sdělení ředitele Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad“ ze dne 17. března 2008 měl omezit nezávislost projektových manažerů, tj. hodnotitelů, při provádění věcného hodnocení, když povolil, aby hlavní a vedlejší hodnotitel navzájem konzultovali své výsledky hodnocení a usnesli se na společném konsenzu v podobě bodového hodnocení, čímž změnil závazný postup stanovený v kapitole 10 Operačního manuálu, a to způsobem, který měl být v rozporu s Operačním manuálem, konkrétně s kapitolou 4 „Systém řízení dokumentace OP“ a částí A Příručky kontrolora „Pokyny pro hodnotitele“ kapitola 1. „Obecné k hodnocení projektů“,

v době ode dne 22. dubna 2008 do dne 28. května 2008, kdy probíhalo věcné hodnocení celkem 525 projektů předložených ve Druhé výzvě regionálního operačního programu Jihozápad, měli obžalovaní JUDr. Jiří T. a Ing. Martin P. DiS. zorganizovat činnost jim podřízených projektových manažerů tak, že výsledky věcného hodnocení projektů nebyly po provedení hodnocení vloženy do předepsaného informačního systému MONIT 7+, který průkazně zaznamenával jakékoliv změny jednou zadaného věcného hodnocení, ale byly vkládány do jiného, jimi záměrně vytvořeného, informačního systému, který umožňoval provádění nevidovaných změn věcného hodnocení za současného vypočítání výsledného bodového hodnocení jednotlivých projektů a sestavení vzájemného pořadí všech již ohodnocených projektů podle dosažené bodové hranice, tedy generoval obdobný výstup, jaký měl být v souladu s Operačním manuálem vytvořen pouze s využitím informačního systému MONIT 7+, a tedy dříve, než byly výsledky věcného hodnocení projektů pověřenými projektovými manažery vloženy do informačního systému MONIT 7+, který prokazatelně zaznamenával každou změnu jednou vloženého hodnocení, disponovali obžalovaní JUDr. Jiří T. a Ing. Martin P., DiS., údaji o výsledcích věcného hodnocení jednotlivých projektů v souhrnné neformální počítačové sestavě, která jim podle jejich předchozího pokynu byla v průběhu věcného hodnocení v pravidelných intervalech, nejméně jednou týdně, elektronicky přeposílána vedoucími oddělení administrace žádostí územních odborů implementace programu České Budějovice a Plzeň, ačkoliv výsledná sestava údajů zobrazující vzájemné pořadí hodnocených projektů podle počtu přidělených bodů měla být podle účinné verze Operačního manuálu vytvořena výlučně s využitím informačního systému

MONIT 7+, a to až po vložení všech výsledků věcného hodnocení jednotlivých projektů do informačního systému MONIT 7+, kdy takto obžalovaní JUDr. Jiří T. a Ing. Martin P. v průběhu procesu věcného hodnocení získávali předběžně úplný přehled jak o vzájemném pořadí již ohodnocených projektů, tak o výsledku, které projekty by měly být doporučeny k financování, přičemž následně s vědomím a předchozím souhlasem obžalovaného JUDr. Jiřího T., obžalovaní Ing. Martin P. a Ing. Klára Š. měli společně v rozporu se závaznými postupy Operačního manuálu a Příručky kontrolora provádět neoprávněné změny výsledného bodového hodnocení projektů tím způsobem, že v době nejdříve tři a nejpozději dva dny přede dnem 28. května 2008, kdy končila lhůta pro věcné hodnocení, a před vložení konečných výsledků věcného hodnocení projektů do informačního systému MONIT7+, na základě jimi vytvořeného seznamu si vyžádali od pověřených projektových manažerů Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad kompletní složky vybraných projektů, a to nejméně devíti níže označených projektů, které hodnotila Mgr. Karolína B., dříve Z., hodnotitelka územního pracoviště v Českých Budějovicích, a další blíže nezjištěný počet neidentifikovatelných projektů od ostatních pověřených projektových manažerů územního pracoviště v Českých Budějovicích i v Plzni, kteří věcné hodnocení podle účinné verze Operačního manuálu již ukončili, neboť hlavní a vedlejší hodnotitel, se shodli na výsledném bodovém hodnocení, poté vyžádané složky projektů pověření hodnotitelé předkládali osobně obžalovaným Ing. Martinu P. DiS. a Ing. Kláře Š., kteří společně, bez účasti pověřených hodnotitelů a v rozporu se závaznými postupy Operačního manuálu a Příručky kontrolora, výsledné bodové hodnocení projektů změnili,

původní údaje o výsledcích věcného hodnocení zanesené pověřenými hodnotiteli do excelové tabulky s názvem „Váhy hodnotících kritérií“ ze složky projektu vyňali, nahradili ji jimi nově vytvořenou tabulkou „Váhy hodnotících kritérií“ se změněnými výsledky bodového hodnocení, kterou pak společně s projektovými složkami pověřeným hodnotitelům vrátili zpět s odůvodněním obžalovaného Ing. Martina P. DiS., že provedli kontrolní sladění věcného hodnocení mezi územními pracovišti v Českých Budějovicích a v Plzni, přičemž na základě této informace hodnotitelé vzápětí pod svými přístupovými kódy vkládali do informačního systému MONIT 7+ takto upravené výsledné bodové hodnocení projektů z tabulky vytvořené obžalovanými Ing. Martinem P. DiS. a Ing. Klárou B., aniž by v informačním systému MONIT 7+ nebo jinde bylo obžalovanými zaznamenáno, že ke změně bodového hodnocení došlo, kdo, kdy a z jakého důvodu tuto změnu provedl,

když v důsledku těchto nepřípustných administrativních zásahů učiněných obžalovaným Ing. Martinem P. DiS. společně s obžalovanou Ing. Klárou Š., s vědomím a souhlasem obžalovaného JUDr. Jiřího T., měly být provedeny změny výsledného bodového hodnocení nejméně devíti projektů administrativně umístěných v Jihočeském kraji a hodnocených Mgr. Karolínou B. v rámci Druhé výzvy regionálního operačního programu Jihozápad, konkrétně projektů označených:

1. CZ.1.14/3.1.00/02.00520

- žadatel společnost AGRIPROD CZ a.s.,
- název projektu: Wellness hotel Knížecí Dvůr – 3. etapa,
- předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu celkem 9.654.177,01 Kč,

- původní hodnocení 93,915 bodů,
  - upravené hodnocení 89,51 bodů,
- příčemž tato změna v hodnocení vedla k tomu, že u jiného projektu zařazeného do tzv. prioritní osy 3.1 označeného **CZ.1.14/3.1.00/02.00511**, název projektu: Hotel Přední mlýn – zkvalitnění nabídky ubytovacích kapacit, žadatel společnost STINGO s.r.o., došlo k neoprávněnému navýšení dotace o částku 9.654.177,01 Kč (z prostředků Evropské unie 8.206.050,46 Kč, ze státního rozpočtu 1.448.126,551 Kč),

2. CZ.1.14/3.1.00/02.00419

- žadatel LIPNO SERVIS s.r.o.,
- název projektu: Skiareál Lipno – regionální zimní centrum
- předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu celkem 88.273.000,01 Kč,
- upravené hodnocení 95,70 bodů beze změny na výsledný status doporučen k financování,

3. CZ.1.14/3.2.00/02.00554

- žadatel REZIDENCE Nové Hrady, a.s.,
- název projektu: Revitalizace Buquoykové rezidence v Nových Hradech,
- předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu celkem 61.394.304,00 Kč,
- původní hodnocení 89,189 bodů,
- upravené hodnocení 97,83 bodů beze změny na výsledný status doporučen k financování,

4. CZ.1.14/3.2.00/02.00406

- žadatel město Tábor,
- název projektu: Revitalizace kulturní památky č. p. 788 v Táboře,

- předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu celkem 19.382.214,00 Kč,
- původní hodnocení 84,870 bodů,
- upravené hodnocení 75,22 bodů,

5. CZ.1.14/3.2.00/02.00595

- žadatel Římskokatolická farnost Prachatic,
- název projektu: Rekonstrukce kostela a fary v Prachaticích,
- předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu celkem 13.260.275,00 Kč,
- původní hodnocení 73,670 bodů,
- opravené hodnocení 76,71 bodů,

přičemž tato změna hodnocení vedla k tomu, že u tohoto projektu došlo k neoprávněnému přiznání dotace v celkové výši 13.260.275,00 Kč (z prostředků Evropské unie 11.271.233,75 Kč, ze státního rozpočtu 1.989.041,25 Kč), neboť tento projekt se posunul mezi projekty doporučené k financování, ačkoliv s původním hodnocením by mezi projekty doporučené k financování zařazen nebyl,

6. CZ.1.14/3.2.00/02.00593

- žadatel město Tábor,
- název projektu: Odpočinková zóna Jordán I. etapa,
- předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu celkem 24.072.524,73 Kč,
- původní hodnocení 88,540 bodů,
- upravené hodnocení 75,53 bodů,

přičemž změny bodového hodnocení u projektů ad 4. až 6. dále vedly k tomu, že došlo k neoprávněnému přiznání dotace u sedmi jiných projektů zařazených do tzv. prioritní osy 3.2, a to projektů označených:

- **CZ.1.14/3.2.00/02.00242**, název projektu: Rekonstrukce kostela sv. Jana Křtitele a kláštera minoritů v Jindřichově Hradci - V. etapa, žadatel Muzeum Jindřichohradecka, předpokládaná dotace celkem 6.000.000,00 Kč (z prostředků Evropské unie 5.100.000,00 Kč, ze státního rozpočtu 450.000,00 Kč, z rozpočtu krajů 450.000,00 Kč), který byl zařazen do skupiny projektů doporučených k financování, ačkoliv by s původním hodnocením k financování doporučen nebyl,
- **CZ.1.14/3.2.00/02.00423**, název projektu: Park u Popraviště - 5. a 6. etapa, žadatel město Tábor, předpokládaná dotace celkem 14.090.637,- Kč (z prostředků Evropské unie 11.977.041,45 Kč, ze státního rozpočtu 1.056.797,775 Kč, z rozpočtu obce 1.056.797,775 Kč), který byl zařazen do skupiny projektů doporučených k financování, ačkoliv by s původním hodnocením k financování doporučen nebyl,
- **CZ.1.14/3.2.00/02.00601**, název projektu: Regenerace přístupového schodiště k regionálnímu muzeu Čestice, žadatel Městys Čestice, předpokládaná dotace 1.157.154,00 Kč (z prostředků Evropské unie 983.580,90 Kč, ze státního rozpočtu 86.786,55 Kč, z rozpočtu obce 86.787,55 Kč), který byl zařazen do skupiny projektů doporučených k financování, ačkoliv by s původním hodnocením k financování doporučen nebyl,
- **CZ.1.14/3.2.00/02.00609**, název projektu: Pivovar Třeboň – Technická infrastruktura pro rozvoj cestovního ruchu, žadatel společnost Bohemia Regent, a.s., předpokládaná dotace celkem 4.719.822,01 Kč (z prostředků

Evropské unie 4.011.848,71 Kč, ze státního rozpočtu 707.973,30 Kč), který byl zařazen do skupiny projektů doporučených k financování, ačkoliv by s původním hodnocením k financování doporučen nebyl,

- **CZ.1.14/3.2.00/02.00422**, název projektu: Revitalizace nemovité kulturní památky č. p. 466 pro rozvoj cestovního ruchu v MPR Slavonice, žadatel spol. OSKAR-RS, s.r.o., předpokládaná dotace celkem 2.520.000,00 Kč (z prostředků Evropské unie 2.142.000,00 Kč, ze státního rozpočtu 378.000,00 Kč), který byl zařazen do skupiny projektů doporučených k financování, ačkoliv by k němu s původním hodnocením doporučen nebyl,
- **CZ.1.14/3.2.00/02.00424**, název projektu: Oprava městských hradeb ve Vodňanech, žadatel Město Vodňany, předpokládaná dotace celkem **5.130.532,20 Kč** (z prostředků Evropské unie 4.360.952,37 Kč, ze státního rozpočtu 384.789,915 Kč, z rozpočtu obce 384.789,915 Kč), který byl zařazen do skupiny projektů doporučených k financování, ačkoliv by s původním hodnocením k financování doporučen nebyl,
- **CZ.1.14/3.2.00/02.00403**, název projektu: Záchrana gotického hradu – Soběslav, žadatel Město Soběslav rozpočtová organizace, předpokládaná dotace celkem 39.204.719,00 Kč (z prostředků Evropské unie 33.324.011,08 Kč, ze státního rozpočtu 5.880.707,84 Kč), se kterou byl zařazen do skupiny projektů doporučených k financování, ačkoliv by s původním byl doporučen pouze k částečnému financování v celkové výši dotace 37.808.870,79 Kč (z prostředků Evropské unie 32.137.540,18 Kč, ze státního rozpočtu 5.671.330,61 Kč), čímž u tohoto projektu došlo k neoprávněnému navýšení dotace o celkovou částku 1.395.848,21 Kč (z prostředků Evropské unie 1.186.470,98 Kč, ze státního rozpočtu 209.377,23 Kč),

7. CZ.1.14/3.3.00/02.00244

- žadatel Místní akční skupina Hlubocko - Lišovsko, o.p.s.,
- název projektu: Podpora cestovního ruchu na Hlubocku – Lišovsku,
- předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu celkem 3.770.823,60 Kč,
- původní hodnocení 97,490 bodů,
- upravené hodnocení 92,45 bodů beze změny na výsledný status doporučen k financování,

8. CZ.1.14/3.3.00/02.00349

- žadatel Jihočeská centrála cestovního ruchu,
- název projektu: Podpora domácího cestovního ruchu,
- předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu celkem 15.584.171,00 Kč,
- původní hodnocení 87,450 bodů,
- upravené hodnocení 85,45 bodů,

9. CZ.1.14/3.3.00/02.00313

- žadatel Jihočeský kraj,
- název projektu: Tvorba tiskových materiálů vč. el. verzí pro propagaci Jihočeského kraje v ČR i zahraničí – 1. část,
- předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu celkem 9.678.000,00 Kč,
- původní hodnocení bodů 96,580,
- upravené hodnocení 85,56 bodů,

přičemž změny bodového hodnocení u projektů ad 8. a 9. vedly k tomu, že byla neoprávněně přiznána dotace u jiných projektů zařazených do tzv. prioritní osy 3.3, které byly zařazeny do skupiny projektů

doporučených k financování, ačkoliv by s původním hodnocením nebyly doporučeny k financování, a to projektů označených:

- **CZ.1.14/3.3.00/02.00321**, název projektu: Zkvalitnění a rozšíření služeb Mezinárodního informačního centra na hraničním přechodu Rozvadov, žadatel Plzeňský kraj, předpokládaná dotace celkem 3.337.643,00 Kč (z prostředků Evropské unie 2.836.996,55 Kč, ze státního rozpočtu 250.323,225 Kč, z rozpočtu kraje 250.323,225 Kč) a
- **CZ.1.14/3.3.00/02.00049**, název projektu: Komunikační kampaň ke kandidatuře města Plzně na titul Evropské hlavní město kultury 2015, žadatel statutární město Plzeň, předpokládaná dotace celkem 9.590.727,06 Kč (z prostředků Evropské unie 8.152.118,00 Kč, ze státního rozpočtu 719.304,53 Kč, z rozpočtu obce 719.304,53 Kč),

a po takto provedených změnách a po vložení upravených výsledných bodových hodnot do informačního systému MONIT7+ byla dne 27. června 2008 obžalovaným JUDr. Jiřím T., s vědomím obžalovaných Ing. Martina P. DiS. a Ing. Kláry Š., členům Výboru regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad předložena výsledná sestava dat z informačního systému MONIT 7+ pod názvem „Seznam projektů ke schválení“ a na jejím základě Výbor regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dne 27. června 2008 schválil výběr projektů k realizaci a financování v souladu s předloženým seznamem, přičemž obžalovaní měli vědět, že výsledné věcné bodové ohodnocení nejméně devíti konkrétně označených projektů bylo jimi v rozporu se závaznými postupy Operačního manuálu a Příručky kontrolora nepřipustným způsobem změněno a že v důsledku toho došlo k následným neoprávněným změnám výsledného statusu v informačním systému MONIT 7+, když neoprávněným zvýhodněním nejméně shora uvedených 11 projektů

registrovaných pod čísly CZ.1.14/3.1.00/02.00511, CZ.1.14/3.2.00/02.00595, CZ.1.14/3.2.00/02.00242, CZ.1.14/3.2.00/02.00423, CZ.1.14/3.2.00/02.00601, CZ.1.14/3.2.00/02.00609, CZ.1.14/3.2.00/02.00422, CZ.1.14/3.2.00/02.00424, CZ.1.14/3.2.00/02.00403, CZ.1.14/3.3.00/02.00321 a CZ.1.14/3.3.00/02.00049 měli obžalovaní společně způsobit škodu ve výši nejméně 70.856.815,49 Kč, a to dílem 60.228.293,17 Kč z rozpočtu Evropské unie, dílem 7.680.520,326 Kč ze státního rozpočtu, dílem 700.323,225 Kč z rozpočtu krajů a dílem 2.247.679,77 Kč z rozpočtu obcí, spočívající v neoprávněně vyplacených dotačních prostředcích ke škodě označených rozpočtů, potažmo Evropského společenství, České republiky, Plzeňského kraje a Jihočeského kraje,

II. v rámci Třetí výzvy regionálního operačního programu Jihozápad

v období ode dne 27. června 2008, kdy Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad v souladu s Regionálním operačním programem NUTS II Jihozápad byla vyhlášena veřejná soutěž pod názvem „Třetí výzva k předkládání žádostí v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad“ s alokovanou částkou ve výši 3.098.359.240,74 Kč, do dne 4. listopadu 2008, kdy Výbor regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad schválil výsledný „Seznam projektů ke schválení“, obžalovaný JUDr. Jiří T. s využitím „Interního sdělení ředitele Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad“ ze dne 17. března 2008 měl omezit nezávislost projektových manažerů, tj. hodnotitelů, při provádění věcného hodnocení, když povolil, aby hlavní a vedlejší hodnotitel navzájem konzultovali své výsledky hodnocení a usnesli se na společném konsenzu v podobě bodového hodnocení, čímž změnil závazný postup stanovený v kapitole 10 Operačního manuálu, a to způsobem, který byl v rozporu s Operačním manuálem, konkrétně s kapitolou 4 „Systém řízení

dokumentace OP“ a částí A Příručky kontrolora „Pokyny pro hodnotitele“ kapitola 1. „Obecné k hodnocení projektů“, a v době ode dne 30. srpna 2008 do dne 3. října 2008, kdy probíhalo věcné hodnocení celkem 668 projektů předložených ve Třetí výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, měli obžalovaní JUDr. Jiří T. a Ing. Martin P. DiS. zorganizovat činnost jim podřízených projektových manažerů tak, že výsledky věcného hodnocení projektů nebyly po provedení hodnocení vloženy do předepsaného informačního systému MONIT 7+, který průkazně zaznamenával jakékoliv změny jednou zadaného věcného hodnocení, ale byly vkládány do jiného, jimi záměrně vytvořeného, informačního systému, který umožňoval provádění nevidovaných změn věcného hodnocení za současného vypočítání výsledného bodového hodnocení jednotlivých projektů a sestavení vzájemného pořadí všech již ohodnocených projektů podle dosažené bodové hranice, to znamená generovat obdobný výstup, jaký měl být v souladu s Operačním manuálem vytvořen pouze s využitím informačního systému MONIT 7+, a tedy dříve, než byly výsledky věcného hodnocení projektů pověřenými projektovými manažery vloženy do informačního systému MONIT 7+, který prokazatelně zaznamenával každou změnu jednou vloženého hodnocení, disponovali obžalovaní JUDr. Jiří T. a Ing. Martin P. DiS. údaji o výsledcích věcného hodnocení jednotlivých projektů v souhrnné neformální počítačové sestavě, která jim podle jejich předchozího pokynu byla v průběhu věcného hodnocení v pravidelných intervalech, nejméně jednou týdně, elektronicky přeposílána vedoucími oddělení administrace žádostí územního odboru implementace programu České Budějovice a Plzeň, ačkoliv výsledná sestava s údaji zobrazující vzájemné pořadí hodnocených projektů podle počtu

přidělených bodů měla být podle účinné verze Operačního manuálu vytvořena výlučně s využitím informačního systému MONIT 7+, a to až po vložení všech výsledků věcného hodnocení jednotlivých projektů do informačního systému MONIT 7+, kdy takto obžalovaní JUDr. Jiří T. a Ing. Martin P. DiS. v průběhu procesu věcného hodnocení získávali předběžně úplný přehled jak o vzájemném pořadí již ohodnocených projektů, tak o výsledku, které projekty by měly být doporučeny k financování, přičemž následně

s vědomím a předchozím souhlasem obžalovaného JUDr. Jiřího T., obžalovaní Ing. Martin P. a Ing. Klára Š. měli společně v rozporu se závaznými postupy Operačního manuálu a Příručky kontrolora provádět neoprávněné změny výsledného bodového hodnocení projektů tím způsobem, že v době nejdříve tři a nejpozději dva dny přede dnem 3. října 2008, kdy končila lhůta pro věcné hodnocení a před vložení konečných výsledků věcného hodnocení projektů do informačního systému MONIT7+, na základě jimi vytvořeného seznamu si vyžádali od pověřených projektových manažerů Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad kompletní složky vybraných projektů, a to nejméně jedenáct níže označených projektů, které hodnotila Mgr. Karolína B., hodnotitelka územního pracoviště v Českých Budějovicích, a další blíže nezjištěný počet neidentifikovatelných projektů od ostatních pověřených projektových manažerů územního pracoviště v Českých Budějovicích i v Plzni, kteří věcné hodnocení podle účinné verze Operačního manuálu již ukončili, neboť hlavní a vedlejší hodnotitel, se shodli na výsledném bodovém hodnocení, poté vyžádané složky projektů pověřený hodnotitelé předkládali osobně obžalovaným Ing. Martinu P. DiS. a Ing. Kláře Š., kteří společně, bez účasti pověřených

hodnotitelů a v rozporu se závaznými postupy Operačního manuálu a Příručky kontrolora, měli výsledné bodové hodnocení projektů změnit, původní údaje o výsledcích věcného hodnocení zanesené pověřenými hodnotiteli do excelové tabulky s názvem „Váhy hodnotících kritérií“ ze složky projektu vyjmout, nahradit ji jimi nově vytvořenou tabulkou „Váhy hodnotících kritérií“ se změněnými výsledky bodového hodnocení, kterou pak společně s projektovými složkami pověřeným hodnotitelům měli vrátit zpět s odůvodněním obžalovaného Ing. Martina P. DiS., že provedli kontrolní sladění věcného hodnocení mezi územními pracovišti v Českých Budějovicích a v Plzni, přičemž na základě této informace hodnotitelé vzápětí pod svými přístupovými kódy měli vkládat do informačního systému MONIT 7+ takto upravené výsledné bodové hodnocení projektů z tabulky vytvořené obžalovanými Ing. Martinem P. DiS. a Ing. Klárou Š., aniž by v informačním systému MONIT 7+ ani jinde bylo obžalovanými zaznamenáno, že ke změně bodového hodnocení došlo, kdo, kdy a z jakého důvodu tuto změnu provedl,

když v důsledku těchto nepřijatelných administrativních zásahů učiněných obžalovaným Ing. Martinem P. DiS. společně s obžalovanou Ing. Klárou Š., s vědomím a souhlasem obžalovaného JUDr. Jiřího T., měly být provedeny změny výsledného bodového hodnocení nejméně jedenácti projektů administrativně umístěných v Jihočeském kraji a hodnocených Mgr. Karolínou B. v rámci Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, konkrétně u projektů označených

1. CZ.1.14/2.5.00/03.01152

- žadatel město Písek,

- název projektu: Rekonstrukce a modernizace objektu Pečovatelské služby a jeslí města Písku,
- předpokládaná dotace celkem 30.724.277 Kč (z prostředků Evropské unie 26.115.635,45 Kč, ze státního rozpočtu 4.608.641,55 Kč),

2. CZ.1.14/2.6.00/03.01263

- žadatel obec Vacov,
- název projektu: Obnova infrastruktury zdravotnické péče v regionu Vacov,
- předpokládaná dotace 11.657.468 Kč (z prostředků Evropské unie 9.908.846,97 Kč, ze státního rozpočtu 1.748.621,03 Kč),

3. CZ.1.14/3.1.00/03.00814

- žadatel Léčebné centrum sv. Markéty
- název projektu: Léčebné centrum sv. Markéty – hotel a kongres,
- předpokládaná dotace celkem 218.994.081,60 Kč (z prostředků Evropské unie 186.144.969,36 Kč, ze státního rozpočtu 32.849.112,24 Kč),

4. CZ.1.14/3.1.00/03.00848

- žadatel Ladislav Marek – Cadillac,
- název projektu: Přístavba hotelu Cadillac,
- předpokládaná dotace celkem 1.247.538 Kč (z prostředků Evropské unie 1.060.407,30 Kč, ze státního rozpočtu 187.130,70 Kč),

5. CZ.1.14/3.1.00/03.00819

- žadatel město Irena Pešková,
- název projektu: Rozvoj pensionu U Pešků,
- předpokládaná dotace celkem 3.637.185 Kč (z prostředků Evropské unie 3.091.607,25 Kč, ze státního rozpočtu 545.577,75 Kč),

6. CZ.1.14/3.2.00/03.01104

- žadatel obec Pištín,
- název projektu: Rekonstrukce památky Kaple Češňovice a památky Boží muka,
- předpokládaná dotace celkem 1.038.791 Kč (z prostředků Evropské unie 954.564,70 Kč, ze státního rozpočtu 84.226,30 Kč),

7. CZ.1.14/3.2.00/03.01167

- žadatel AGRIPROD CZ a.s.,
- název projektu: Knížecí Dvůr – revitalizace historického objektu,
- předpokládaná dotace celkem 3.121.877 Kč (z prostředků Evropské unie 2.653.595,45 Kč, ze státního rozpočtu 468.281,55 Kč),

8. CZ.1.14/3.2.00/03.01170

- žadatel Římskokatolická farnost – děkanství u kostela sv. Mikuláše, České Budějovice 1,
- název projektu: Rekonstrukce jižního křídla děkanství – technické, sociální a společenskokulturní zázemí,
- předpokládaná dotace celkem 2.680.484 Kč (z prostředků Evropské unie 2.278.103,24 Kč, ze státního rozpočtu 402.380,76 Kč),

9. CZ.1.14/3.3.00/03.01175

- žadatel Ekologos o.p.s.,
- název projektu: Poznání oživených tradic v regionu,
- předpokládaná dotace celkem 2.136.063 Kč (z prostředků Evropské unie 1.815.408,02 Kč, ze státního rozpočtu 320.654,98 Kč),

10. CZ.1.14/3.3.00/03.01105

- žadatel Hluboká baseball & softball club o.s.,

- název projektu: Vybudování webového a informačního systému CR pro sportovně rekreační areál Hluboká nad Vltavou,
- předpokládaná dotace celkem 840.920,42 Kč (z prostředků Evropské unie 714.685,70 Kč, ze státního rozpočtu 126.234,72 Kč),

11. CZ.1.14/3.3.00/03.01182

- žadatel Českokrumlovský nadační fond Malého Vítka,
- název projektu: Divadelní festival v Českém Krumlově,
- předpokládaná dotace celkem 5.796.114 Kč (z prostředků Evropské unie 4.926.030,68 Kč, ze státního rozpočtu 870.083,32 Kč),

po takto provedených změnách a po vložení upravených výsledných bodových hodnot do informačního systému MONIT7+ byla dne 4. listopadu 2008 obžalovaným JUDr. Jiřím T., s vědomím obžalovaných Ing. Martina P. DiS. a Ing. Kláry Š., členům Výboru regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad předložena výsledná sestava dat z informačního systému MONIT 7+ pod názvem „Seznam projektů ke schválení“ a na jejím základě Výbor regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dne 4. listopadu 2008 schválil výběr projektů k realizaci a financování v souladu s předloženým seznamem, přičemž obžalovaní měli vědět, že výsledné věcné bodové ohodnocení nejméně jedenácti konkrétně výše označených projektů a další blíže nezjištěný počet neidentifikovatelných projektů z celkového počtu 668 projektů věcně hodnocených v rámci Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad bylo jimi v rozporu se závaznými postupy Operačního manuálu a Příručky kontrolora nepřipustným způsobem změněno a v důsledku toho mělo dojít k následným neoprávněným změnám výsledného statusu v informačním systému MONIT 7+ blíže nezjištěného

počtu neidentifikovatelných projektů, a tedy že předložený „Seznam projektů ke schválení“ je jako celek chybný, přičemž obžalovaní měli pod bodem I. a II. shodným způsobem v rámci administrace projektových žádostí Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad vědomě jednat v rozporu jak s článkem 60 nařízení Rady (ES) č. 1083/2006, který řídícímu orgánu operačního programu ukládá zajistit, aby operace pro financování, tj. projekty, byly vybírány na základě kritérií pro daný operační program a zůstávaly po celou dobu provádění v souladu jak s platnými předpisy Evropského společenství a vnitrostátními předpisy, tak i s účinnou verzí Operačního manuálu, tedy verzí 2.0 účinnou ke dni 14. září 2007, a revizí č. 2 účinnou ke dni 14. prosince 2007, upravující v kapitole 10 „administrativní procesy“ a v článku II. 5 „věcné hodnocení projektů“, a porušením těchto předpisů měli porušit základní povinnosti úředníka, zakotvené v § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 312/2002 Sb. o úřednících územních samosprávních celků, který se ve smyslu § 17 odst. 5 zákona č. 248/2000 Sb. o podpoře regionálního rozvoje vztahuje i na zaměstnance regionálních rad regionů soudržnosti, a zapříčinit porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 22 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, když přímým společným důsledkem jednání obžalovaných v rámci Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad měla být „systémová chyba identifikovaných pochybení na úrovni řídicího orgánu, spočívající v selhání fungování klíčového prvku řídicího a kontrolního systému, kterým je výběr a hodnocení projektů“, přičemž tento systém měl „fungovat nedostatečně a neposkytovat dostatečné ujištění o řádnosti výdajů vykazovaných v žádostech o platbu zasílaných ze strany PCO Evropské unii, kdy zaplacení

finanční korekce bylo nezbytnou podmínkou obnovení certifikace výdajů regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a jeho implementace, ke které by jinak nedošlo a výdaje by nebyly certifikovány, a tím by došlo k ohrožení alokace programu automatickým zrušením závazku podle článku 93 nařízení Rady ES č. 1083/2006“, jak bylo zjištěno kontrolou Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky uskutečněnou na Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dne 16. listopadu 2010 a jak bylo zaznamenáno v rámci kontrolních zjištění postupů administrace projektových žádostí, přičemž v důsledku uvedeného Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dne 25. července 2011 rozhodl usnesením č. 544/2011 o přijetí sankčního opatření, a to společné finanční korekce ve výši 5 % proplacených prostředků Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu Jihozápad v celkové výši 243.000.000,- Kč, jako nezbytné podmínce certifikace výdajů ze strany odboru Národní fond Ministerstva financí České republiky, a to dílem z finančních prostředků Jihočeského kraje ve výši 150.000.000,- Kč schválených usnesením Zastupitelstva Jihočeského kraje č. 281/2011 ze dne 9. srpna 2011 a dílem z finančních prostředků Plzeňského kraje ve výši 93.000.000,- Kč schválených usnesením Zastupitelstva Plzeňského kraje č. 728/2011 ze dne 9. června 2011, čímž měli obžalovaní společně způsobit Jihočeskému kraji a Plzeňskému kraji škodu v celkové výši nejméně 243.000.000,- Kč,

t e d y že společným jednáním

pod body I. a II.

jednak měli jako veřejní činitelé v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonávat svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu, opatřit činem jinému značný prospěch a způsobit takovým činem

značnou škodu,

jednak v souvislosti s veřejnou soutěží v úmyslu opatřit jinému prospěch měli zjednat některému soutěžiteli výhodnější podmínky na úkor jiných soutěžitelů, čin měli spáchat jako pořadatelé veřejné soutěže, způsobit takovým činem značnou škodu a pro jiného získat značný prospěch,

pod bodem II.

jednak měli vyhotovit a předložit nepravdivé doklady vztahující se k výdajům souhrnného rozpočtu Evropských společenství, a tím umožnit nesprávné použití finančních prostředků z takového rozpočtu, a čin spáchat jako osoby, které mají zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy Evropských společenství,

p r o t o ž e dílem nebylo prokázáno, že se staly skutky, pro něž jsou

obžalovaní stíháni, dílem nebylo prokázáno, že tyto skutky spáchali obžalovaní a dílem v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestným činem.

Podle § 229 odst. 3 trestního řádu se poškození Plzeňský kraj, jednající Krajským úřadem Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova č. 18, Jihočeský kraj, jednající Krajským úřadem Jihočeského kraje, se sídlem České Budějovice, U Zimního stadionu č. 1952/2, a Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad, se sídlem České Budějovice, Jeronýmova č. 21/1750, odkazují s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Státní zástupkyně Vrchního státního zastupitelství v Praze podala v této trestní věci obžalobu na obžalované JUDr. Jiřího T., Ing. Martina P. DiS. a Ing. Kláru Š..

Podanou obžalobou bylo obžalovaným kladeno za vinu jednání popsané shora ve výroku tohoto rozsudku. Takto vymezené jednání kvalifikovala státní zástupkyně ve vztahu ke všem obžalovaným jako pokračující trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), c) trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009, trestný čin pletich při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009 a trestný čin poškozování finančních zájmů Evropských společenství podle § 129a odst. 1, odst. 4 písm. b) trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009.

Městský soud v Praze po podání této obžaloby vyloučil ze společného řízení trestní věc obžalované Ing. Kláry Š., neboť její zdravotní stav xxx bránil její účasti na jednání před soudem. V její trestní věci tedy jednal s určitým časovým odstupem od jednání v trestní věci obžalovaných JUDr. Jiřího T. a Ing. Martina P. DiS. a k projednání podané obžaloby a k provedení dokazování nařídil postupně dvě hlavní líčení, v jejichž rámci připustil provedení všech důkazů předložených procesními stranami a další důkazy provedl z vlastní iniciativy. Závěry, které na jejich základě učinil, shrnul ve svých rozsudcích č.j. 40 T 3/2013-4608 ze dne 14. března 2014 a č.j. 40 T 1/2014-360 ze dne 19. června 2014, jimiž obžalované v plném rozsahu zprostil dané obžaloby. První z těchto rozsudků vynesl ve věci obžalovaných JUDr. Jiřího T. a Ing. Martina P., druhý pak ve věci obžalované Ing. Kláry Š.. Všechny jmenované zprostil obžaloby s poukazem na to, že provedeným dokazováním nebylo prokázáno, že by jednali s vědomím všech rozhodných skutečností tvrzených obžalobou a že jejich jednání za skutkových okolností prokázaných provedeným dokazováním nenaplnilo znaky žádného trestného činu, tedy ani trestných činů zneužívání pravomoci veřejného činitele, pletich při veřejné soutěži a veřejné dražbě a poškozování finančních zájmů Evropských společenství, které v jejich jednání spatřovala obžaloba. Tyto rozsudky z podnětu odvolání podaných státní zástupkyní přezkoumal Vrchní soud v Praze a svými usneseními č.j. 1 To 77/2014-4834 a č.j. 1 To 78/2014-663 ze dne 15. ledna 2015 je zrušil, když se ztotožnil s částí závěrů učiněných Městským soudem v Praze, avšak některé označil za nedostatečně podložené a učinil závěr, že provedeným dokazováním nebyly objasněny všechny okolnosti podstatné pro posouzení stíhaného jednání. Shledal tedy nezbytným zásadně doplnit provedené dokazování a specifikoval na co má být soustředěno, aniž by ovšem upřesnil, jaké důkazy mají být v jeho rámci provedeny. S ohledem na to, co označil za podstatné a dosud neobjasněné, tedy Městský soud v Praze – po opětovném spojení trestního řízení v trestních věcech všech tří obžalovaných – v nově nařízeném hlavním líčení položil důraz na doplňující výslechy osob pracujících v inkriminovaném období let 2007 a 2008 pro Úřad regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a klíčových členů Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, provedl důkaz listinami a znaleckými posudky dodatečně

opatřeními a předloženými státní zástupkyní a obhájebou a opětovně ve věci rozhodnul tímto rozsudkem.

Nyní tedy postupně k závěrům, které učinil Městský soud v Praze ve svých předchozích rozsudcích č.j. 40 T 3/2013-4708 ze dne 14. března 2014 a č.j. 40 T 1/2014-360 ze dne 19. června 2014, k názorům vysloveným Vrchním soudem v Praze v jeho usneseních č.j. 1 To 77/2014-4834 a č.j. 1 To 78/2014-663 ze dne 15. ledna 2015 a k tomu co v skutkové a právní rovině vedlo Městský soud v Praze k závěrům promítnutým do výroků nyní vyneseného rozsudku ve věci.

Nejdříve k tomu jaké zásadní skutkové a právní závěry učinil Městský soud v Praze ve vztahu k stíhanému skutku na základě provedení dokazování a vyjádřil je již v předchozích rozsudcích ze dnů 14. března 2014 a 19. června 2014.

Předně, dokazováním provedeným v průběhu hlavních líčení soud zjistil následující skutkový stav:

Vstup České republiky do Evropské unie otevřel prostor českým subjektům pro čerpání finančních prostředků formou dotací různého typu z Evropského fondu pro regionální rozvoj, z Evropského sociálního fondu a z Fondu soudržnosti. V roce 2007 tak jednotlivé regiony soudržnosti v České republice poprvé získaly také možnost čerpat finanční prostředky z tohoto zdroje na regionální operační programy. Jedním z těchto programů se stal regionální operační program NUTS II Jihozápad (ROP NUTS II Jihozápad) na období let 2007 až 2013 schválený pro region soudržnosti Jihozápad vytvořený za tímto účelem z území Jihočeského a Plzeňského kraje. Tento program zahrnoval několik oblastí podpory a na jednotlivé schválené projekty bylo v jeho rámci možné čerpat až 85% celkové požadované dotace z rozpočtu Evropského fondu pro regionální rozvoj a zbylých 15% cestou národního spolufinancování ze státního rozpočtu České republiky – to do výše 7,5% požadované dotace – z rozpočtu Jihočeského kraje – to do výše 3,75% požadované dotace – a z rozpočtu Plzeňského kraje – to rovněž do výše 3,75% požadované dotace.

Regionální operační program NUTS II Jihozápad na období let 2007 až 2013 patřil mezi regionální operační programy, jejichž cílem bylo vyrovnání rozdílů mezi jednotlivými regiony Evropské unie, a bylo pro něj vyčleněno 619.650.000,- EUR, což činilo přibližně 2,32% veškerých prostředků určených pro dané období z fondů Evropské unie pro Českou republiku. Současně se počítalo s navýšením financování tohoto programu o dalších 109.350.000,- EUR z českých veřejných zdrojů.

Finanční prostředky na podpořené projekty byly převáděny do rozpočtu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a následně uvolňovány ve prospěch realizátorů jednotlivých projektů jednak z rozpočtů příslušných krajů po schválení tohoto kroku jejich zastupitelstvy, jednak z rozpočtové kapitoly Ministerstva pro místní rozvoj České republiky na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace. Ze zdrojů, jimiž disponovalo Ministerstvo pro místní rozvoj České republiky, byl takto pokrýván jak vlastní příspěvek státního rozpočtu České republiky na náklady realizace podpořených projektů tak předfinancování výdajů, jejichž finální krytí bylo na rozpočtu Evropské unie. Předpokladem úhrady těchto finančních

prostředků za zdrojů Evropské unie byla jejich certifikace platebním a certifikačním orgánem (PCO), k jehož výkonu byl pověřen Národní fond začleněný do organizační struktury Ministerstva financí České republiky. Ten na účtech zřízených u České národní banky spravoval prostředky poskytnuté České republice z fondů Evropské unie a na základě zaúčtování a kontroly tzv. souhrnné žádosti předložené Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad zpětně této refundoval finanční prostředky odpovídající podílu financování dotovaných projektů ze zdrojů Evropské unie. Vzhledem k tomu, že byl přímým partnerem Evropské komise v dané oblasti, bylo na něm současně případné vrácení neoprávněně uhrazených prostředků na pokrytí výdajů realizace dotovaných projektů. V zájmu předcházení takovým případům postupoval v součinnosti s dalšími subjekty monitorujícími procesy výběru dotovaných projektů a kontrolujícími vynakládání dotačních prostředků poskytovaných na jejich realizaci.

Kontrolní pravomoci byly v tomto systému rozděleny mezi tři subjekty. Provádění auditů systému posuzování projektových žádostí o poskytnutí dotací a auditů realizovaných operací bylo svěřeno pověřenému auditnímu subjektu (PAS), jehož funkci plnil pro Ministerstvo financí České republiky útvar interního auditu a nesrovnalostí Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Na něj bylo provádění daných auditů v období předcházejícím rozhodnutí o poskytnutí dotací přeneseno z Auditního orgánu Ministerstva financí České republiky na základě smlouvy mezi tímto ministerstvem a Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad. V tomto útvaru se tak spojovalo plnění úkolu interního i externího auditu. Průběžnou a následnou kontrolu čerpání poskytnutých dotací provádělo oddělení kontrol odboru implementace programu a oddělení monitoringu a evaluace odboru řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, Ministerstvo pro místní rozvoj České republiky a Ministerstvo financí České republiky. Oddělení kontrol odborů implementace programu obou územních pracovišť Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad průběžně sledovaly proces čerpání poskytnutých dotací a za tím účelem prováděly rovněž kontroly na místě, tedy v sídlech realizátorů dotovaných programů. Oddělení monitoringu a evaluace odboru řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad využívalo k průběžnému monitorování procesů administrace a čerpání dotačních prostředků monitorovací informační systém MONIT7+ (IS MONIT7+) spravovaný Centrem pro regionální rozvoj České republiky. Tento systém byl propojen s centrálním informačním systémem MSC2007, jenž byl provozován Ministerstvem pro místní rozvoj České republiky. Toto ministerstvo bylo současně pověřeno výkonem veřejnoprávní finanční kontroly u příjemce dotací, jímž byla Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad. Na úrovni Ministerstva financí České republiky – jakožto subjektu, jenž byl v daných vztazích partnerem Evropské komise jednající jménem Evropské unie – plnil kontrolní funkce Platební a certifikační orgán, tedy Národní fond, a Auditní orgán. Ty byly oprávněny průběžně přezkoumávat nakládání s finančními prostředky poskytovanými na projekty dotované ze zdrojů Evropské unie a státního rozpočtu České republiky. Současně zpracovávaly výroční kontrolní zprávy, na jejichž základě vydávalo Ministerstvo financí České republiky výroční zprávy o funkčnosti řídicích a kontrolních systémů regionálních operačních programů a o vypovídací hodnotě výkazů výdajů předkládaných Evropské komisi. Věcné a finanční monitorování a kontrola regionálních operačních programů – mezi nimi i regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – se řídila metodikou monitorování programů strukturálních fondů a Fondu soudržnosti pro programové období 2007-2013

vypracovanou Ministerstvem pro místní rozvoj České republiky a metodikou finančních toků a kontroly programů spolufinancovaných ze strukturálních fondů, Fondu soudržnosti a Evropského rybářského fondu na programové období 2007-2013 vypracovanou Ministerstvem financí České republiky.

Model monitoringu a kontroly zakotvený touto metodikou byl uplatňován jednotně u všech regionálních operačních programů a ve vztahu k regionálním radám všech regionů soudržnosti v České republice. Každý z těchto regionů naopak měl svůj vlastní specifický systém posuzování projektových žádostí o poskytnutí dotací z jimi spravovaných zdrojů.

Řídícím orgánem regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad byla Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad. Jejími výkonnými orgány byly její Výbor, její předseda a její Úřad. Jejím specifickým orgánem byl rovněž Monitorovací výbor. Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad zabezpečoval veškeré úkoly spojené s funkcí řídicího orgánu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad s výjimkou těch záležitostí, které byly svěřeny nebo vyhrazeny Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad anebo předsedovi této rady. Její předseda byl jejím statutárním orgánem, jenž jí také zastupoval navenek. Ze své činnosti byl odpovědný jejímu Výboru. Ten pak celkově odpovídal za řízení a provádění regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Jeho klíčovou pravomocí bylo rozhodování o poskytnutí dotací z tohoto operačního programu. Činil tak formou schvalování seznamu projektů doporučených k poskytnutí dotace na základě jejich výsledného bodového ohodnocení. Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad pak v rámci řízení regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad zabezpečoval zejména čerpání finančních prostředků ze strukturálních fondů Evropské unie a spolufinancování ze státního rozpočtu České republiky, organizování výzev k předkládání projektových žádostí o dotace, přijímání těchto žádostí, posuzování jejich úplnosti, formálních náležitostí a přijatelnosti, věcné bodové hodnocení předložených projektů, uzavírání smluv o financování projektů, pro něž byla schválena dotace ze zdrojů spravovaných Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad, kontrola postupu prací a finančních toků při realizaci jednotlivých projektů, shromažďování a zpracovávání údajů nezbytných pro finanční řízení, monitorování a ověřování průběhu realizace těchto projektů, audit a hodnocení regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Výstupy prováděného monitorování v návaznosti na to analyzoval Monitorovací výbor. Samotné monitorování se přitom provádělo na základě věcných, finančních a časově procedurálních ukazatelů (indikátorů). Věcné monitorování se týkalo věcného zaměření projektů, finanční monitorování se soustřeďovalo na vynakládání finančních prostředků a časově procedurální monitorování sledovalo v reálném čase postup a plnění stanovených lhůt při realizaci projektů.

Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad byl kolektivním orgánem řízeným předsedou této rady. Úřad této rady byl vnitřně strukturován na územní pracoviště v Českých Budějovicích a v Plzni se samostatnými odbory implementace programu, oběma členěnými na oddělení administrace a oddělení kontrol, dále na odbor řízení programu, sestávající z oddělení metodického řízení, oddělení monitoringu a evaluace a oddělení technické pomoci, na odbor vnitřních věcí a na útvar interního auditu a nesrovnalostí.

Členy prvního ustanoveného Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad se v roce 2007 stali tehdejší vrcholní političtí reprezentanti Jihočeského a Plzeňského kraje, konkrétně MUDr. Petr Zimmermann, RNDr. Jan Zahradník, Ing. Pavel Pavel, Ing. Jiří Kalista, Ing. Arch. Robin Schinko, Ing. Vladislav Vilímec, Mgr. Petr Šebek a Ing. Miroslav Jaroš. Z jejich řad vzešel také první předseda Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, jímž se stal MUDr. Petr Zimmermann, jenž současně řídil Plzeňský kraj z pozice jeho hejtmána. V roce 2008 – po krajských volbách – vystřídali původní členy Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad její noví členové, a to doc. MUDr. Milada Emerová CSc., Milan Chovanec a Ivo Grüner za Plzeňský kraj a Mgr. Jiří Zimola, MUDr. Martin Kuba a Bc. Simona Žirovnická za Jihočeský kraj. Předsedkyní Regionální rady se stala doc. MUDr. Milada Emerová CSc., tehdejší hejtmanka Plzeňského kraje, ale po získání mandátu senátorky na tuto funkci rezignovala a vystřídal jí v ní Ivo Grüner, náměstek nového hejtmána Plzeňského kraje Milana Chovance.

Na čele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad stál coby jeho ředitel od počátku obžalovaný JUDr. Jiří T.. Jemu byli přímo podřízeni vedoucí odborů implementace programu územních pracovišť v Českých Budějovicích a v Plzni obžalovaný Ing. Martin P. DiS a Ing. Magda S., vedoucí odboru řízení programu Ing. Klára Š., dříve B., vedoucí odboru vnitřních věcí PhDr. Alena H. a organizačně též vedoucí útvaru interního auditu a nesrovnalostí Ing. David N.. V procesu posuzování projektových žádostí o poskytnutí dotací z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad měly klíčovou roli oddělení administrace a oddělení metodického řízení. Vedoucí oddělení administrace začleněného do odboru implementace programu územního pracoviště v Českých Budějovicích byla původně manželka obžalovaného JUDr. Jiřího T. Ing. Lenka T., kterou následně vystřídala v této funkci Mgr. Veronika H., do čela oddělení administrace začleněného do odboru implementace programu územního pracoviště v Plzni se dostal Mgr. Daniel S. a vedením oddělení metodického řízení odboru řízení programu byla pověřena Ing. Kateřina K..

Posuzování projektových žádostí o poskytnutí dotací z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – a specificky hodnocení předložených projektů – bylo od počátku svěřeno projektovým manažerům oddělení administrace odborů implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. V těchto odděleních působilo na každém z obou územních pracovišť tohoto úřadu pět projektových manažerů.

Proces hodnocení projektů regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad zahrnoval celkem tři stupně hodnocení, v jejichž rámci hodnotitelé využívali několik základních kategorií kritérií. V prvním stupni se hodnotily formální náležitosti a kritéria přijatelnosti. Ve druhém stupni docházelo k věcnému posouzení technické a ekonomické stránky projektu. Splnil-li projekt kritéria předchozích dvou stupňů a byl usnesením Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad schválen k podpoře z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, docházelo k třetímu stupni hodnocení, a to k hodnocení rizik. V zájmu minimalizace administrativních chyb a objektivního posouzení hodnocených projektů bylo zakotveno pravidlo hodnocení projektů dvěma nezávislými projektovými manažery oddělení administrace odborů implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad.

Hodnocení v prvním stupni představovalo administrativní část kontroly ex-ante. Kriteria pro toto hodnocení – hodnocení formálních náležitostí a hodnocení přijatelnosti projektových žádostí o dotaci – měla objektivní povahu a v zásadě neposkytovala žádný prostor pro subjektivní úvahu hodnotitele. Toto hodnocení prováděl příslušný pracovník oddělení administrace odborů implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad tak, že si na obrazovku svého počítače vyvolal nejdříve záložku informačního systému MONIT7+ obsahující tabulku, v níž byly uvedeny všechny povinné formální náležitosti předkládaných projektových žádostí o dotaci, a potom záložku téhož informačního systému obsahující tabulku se stanovenými kritérii přijatelnosti projektové žádosti o dotaci, a v těchto tabulkách pouze zaškrtoval kritéria splněná projektovou žádostí o dotaci. Nesplněná kritéria tak zůstávala nezaškrtnuta a informační systém MONIT7+ projektové žádosti nesplňující kterékoliv z nich přidělil status „vyřazena z dalšího hodnocení“. Nejčastějším důvodem vyřazení projektů po hodnocení přijatelnosti bylo nesplnění minimální nebo maximální výše dotace na projekt, porušení struktury skupin způsobilých výdajů a jejich limitů a nesplnění povolené doby realizace projektu.

Před věcným hodnocením projektů byly přijaté žádosti rozčleněny do skupin podle oblastí podpory a pro věcné hodnocení každé žádosti byli určeni dva projektoví manažeři oddělení administrace odborů implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, z nichž jeden byl ustanoven jako hlavní hodnotitel a druhý jako vedlejší hodnotitel. Pokud to bylo možné, bylo přitom respektováno jejich odborné zaměření na příslušnou oblast podpory.

Ve druhém stupni hodnocení – při věcném hodnocení projektů – posuzovali hodnotitelé projekt podle schválených výběrových kritérií. Tato kritéria schvaloval Monitorovací výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a členěna byla do čtyř skupin. Do první skupiny patřila kritéria týkající se předkladatele, do druhé kritéria vztahující se k posuzování kvality projektu, do třetí kritéria pro posouzení významu projektu a do čtvrté horizontální kritéria vlivu na životní prostředí a dodržení principu rovných příležitostí. Některá z těchto kritérií měla převážně objektivní povahu, zatímco u jiných převažoval subjektivní náhled na hodnocené projekty nebo jejich části.

V zájmu zajištění objektivního hodnocení a jednotného náhledu hodnotitelů z obou územních pracovišť Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad na hodnotící kritéria a na jejich použití v procesu hodnocení jednotlivých projektů se uskutečňovala společná jednání projektových manažerů pověřených hodnocením, a to jak v době předcházející zahájení vlastního věcného hodnocení tak v jeho průběhu. S ohledem na potřebu sladění volených postupů a výkladu hodnotících kritérií v daném právním a metodickém rámci byli na společné koordinační (sladňovací) schůzky přizýváni rovněž metodici oddělení metodického řízení Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a pracovníci krajských úřadů, Ministerstva financí České republiky a Ministerstva pro místní rozvoj České republiky. Operativnost jednání hodnotitelů z obou územních pracovišť Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad posilovalo rovněž pravidelné využívání videokonferencí. Na nich byly probírány jednotlivé procesy hodnocení a ve společné diskuzi vyjasňovány sporné části přístupu k hodnocení.

Při věcném hodnocení projektů používali hodnotitelé formuláře věcného hodnocení projektů v excelovské tabulce určené pro danou oblast podpory. Samotné hodnocení spočívalo v posouzení míry naplnění jednotlivých hodnotících kritérií. Po posouzení každého hodnotícího kritéria bylo na hodnotitelích, aby vyplnili v příslušném sloupci hodnotící tabulky počet bodů, který projektu za dané kritérium udělili. Hodnotící tabulka byla uzpůsobena tak, aby umožňovala uvedení důvodu pro zvolené bodové hodnocení. Hodnotitelům přitom nic nebránilo v tom, aby se až do ukončení věcného hodnocení průběžně vraceli k posuzování hodnocených projektů a v hodnotící tabulce měnili počty bodů udělených za jednotlivá kritéria. Podnětem k tomu pro ně mohla být jak jejich vlastní zjištění učiněná v procesu hodnocení tak zjištění interního auditu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a výstupy jednání ze sladovacích schůzek. Stejně tak bylo na hodnotitelích, aby při zjištění procesní chyby v rámci hodnocení přijatelnosti nebo hodnocení formálních náležitostí iniciovali vrácení projektové žádosti zpět do fáze hodnocení přijatelnosti a docílili tak její přehodnocení.

V případě potřeby mohli hodnotitelé využít externích hodnotitelů z řad odborníků zapsaných v příslušném seznamu schváleném Výborem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Výsledek posouzení projektu externím hodnotitelem – zachycený v jeho posudku a v jeho stanovisku k projektu – měl doporučující charakter a byl podkladem pro hodnocení hlavního a vedlejšího hodnotitele.

Věcné hodnocení projektu končilo zanesením výsledku hodnocení do informačního systému MONIT7+. Hodnotitelé vkládají svá bodová hodnocení projektů do příslušné složky tohoto systému na základě hodnotící excelovské tabulky formuláře věcného hodnocení projektů. Současně s tím v systému stanovili status projektů, tedy buď „minimální bodová hranice splněna“ nebo „minimální bodová hranice nesplněna“. Systém v návaznosti na to sečetl bodová hodnocení jednotlivých kritérií a tím i celkovou hodnotu bodových hodnocení hodnocených projektů. Celý tento proces musel být ukončen v předem stanovené lhůtě, a to ve lhůtě 73 dnů od uzávěrky dané výzvy.

Pokud se hlavní a vedlejší hodnotitel shodli na statusu projektu a jejich výsledné bodové hodnocení se výrazně nelišila, bylo tím hodnocení definitivně ukončeno. Informační systém MONIT7+ ze zadaných výsledků hodnocení spočítal aritmetický průměr jako výsledné bodové hodnocení projektu a vygeneroval sestavu protokolu o věcném hodnocení projektu. Tištěná forma tohoto protokolu a následně – po příslušné změně operačního manuálu – též hodnotící excelovská tabulka věcného hodnocení projektu se zakládala do složky projektu.

Systémově bylo počítáno i s možností, že výsledné bodové hodnocení hlavního a vedlejšího hodnotitele se výrazně lišila. Pro tento případ byla nastavena procedura dalšího hodnocení projektu třetím hodnotitelem (arbitrem), jímž byl vedoucí příslušného oddělení administrace Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, případně jím jmenovaný zástupce, pokud byl sám mezi prvními dvěma hodnotiteli.

Po ukončení věcného hodnocení všech projektů vygeneroval vedoucí územního odboru implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Českých Budějovicích z informačního systému MONIT7+ souhrnnou zprávu o věcném hodnocení všech projektů za obě územní pracoviště a na jejím základě sestavil seznam projektů ke schválení. Tento seznam byl rozdělen podle alokace výzvy na projekty doporučené k financování, doporučené k financování s výhradou a nedoporučené k financování. Jeho sestavením a podpisem končil proces věcného hodnocení projektů a tím celý proces hodnocení.

Po ukončení procesu věcného hodnocení byl celý soubor dokumentace k provedenému hodnocení dán k dispozici členům Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, kteří mohli podat námitky proti hodnocení jednotlivých projektů. Provedení námitkového řízení bylo svěřeno odboru řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, resp. jeho oddělení metodického řízení. Jeho určení referenti byli povinni prošetřit podané námitky do dvou pracovních dnů od jejich vznesení. Shledal-li na základě jejich stanoviska vedoucí odboru řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad podanou námitku opodstatněnou, dal příslušnému oddělení administrace pokyn k změně bodového ohodnocení dotčeného projektu. To současně vedlo k změně seznamu projektů ke schválení. Tento seznam byl po ukončení připomínkového řízení předkládán k projednání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Tímto krokem byl ukončen proces výběru projektů dotovatelných ze zdrojů spravovaných Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad.

Tento proces byl zadokumentován jednak listinami tvořícími složky jednotlivých výzev a složky posuzovaných projektů, jednak v elektronické formě informačním systémem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Tento systém byl co do své struktury třívrstvý. Jeho nejnižší článek tvořila webová aplikace BENEFIT7+. S ní pracovali žadatelé o dotace a jejich příjemci. Vyplňovali v ní data o sobě a o svých projektech. Ta pak byla přenášena do prostřední části daného systému tvořeného aplikací MONIT7+. Zatímco aplikace BENEFIT7+ sloužila ke komunikaci mezi Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a žadateli o dotace či příjemci dotací, aplikace MONIT7+ plnila funkci interního monitorovacího informačního systému Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Ten ho využíval pro potřeby administrace, hodnocení a kontroly průběhu realizace projektů svého regionálního operačního programu. Současně pro něj tento systém zajišťoval technickou stránku vyhodnocování projektových žádostí o dotace, operativní evidenci projektů, věcné, finanční a časově procedurální monitorování na úrovni projektů, výkaznictví a poskytování dat příslušným centrálním státním orgánům. Přitom komunikoval s informačním systémem MSC2007, jenž představoval nejvyšší část daného systému.

Samotné schvalování projektů k financování z dotací poskytovaných Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad bylo v kompetenci Výboru této rady. Ten tak činil tím, že projednával a schvaloval seznam projektů doporučených k financování pro každou oblast podpory zvlášť na základě podkladů předložených Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, a to podle stanovené eliminační procentní hranice a disponibilní alokace konkrétní výzvy. Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v seznamu neměnil pořadí ani výši dotace projektů. Výstupem z jeho zasedání bylo – shodnul-li se na

dotační podpoře doporučených projektů – usnesení o schválení výběru projektů k realizaci. V případě, že seznam projektů doporučených k financování neschválil – a tím neschválil pro financování ani jeden projekt – dal to najevo usnesením o neschválení projektů. Tím byla výzva, o níž rozhodl, zrušena.

Právní rámec posuzování podaných projektových žádostí o poskytnutí dotace, hodnocení předložených projektů a schvalování dotací na jejich realizaci v regionu soudržnosti Jihozápad vymezovala celá škála předpisů a metodických norem Evropské unie, České republiky a regionu soudržnosti Jihozápad. Nejvýznamnějšími z nich byla nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1080/2006 o Evropském fondu pro regionální rozvoj, nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 o obecných principech fungování Evropského fondu pro regionální rozvoj, Evropského sociálního fondu a Fondu soudržnosti, zákon č. 248/2000 Sb. o podpoře regionálního rozvoje, zákon č. 320/2001 Sb. o finanční kontrole, zákon č. 218/2000 Sb. o rozpočtových pravidlech, zákon č. 250/2000 Sb. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, regionální operační program NUTS II Jihozápad na programové období let 2007 až 2013, operační manuál tohoto programu a příručka kontrolora téhož programu. Na ně navazovaly metodické směrnice a interní sdělení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad.

Regionální operační program NUTS II Jihozápad na období let 2007 až 2013 byl věcně zaměřen na zlepšení dopravní dostupnosti a propojení regionu, včetně modernizace prostředků veřejné dopravy, na podporu rozvoje infrastruktury a služeb cestovního ruchu, na přípravu menších podnikatelských ploch a na zlepšování podmínek k životu v obcích především prostřednictvím zkvalitnění vzdělávací, kulturní, sociální a zdravotnické infrastruktury. Jeho prioritní osy tvořily 1. Dostupnost center, 2. Stabilizace a rozvoj měst a obcí, 3. Rozvoj cestovního ruchu a 4. Technická pomoc a pod ně bylo zahrnuto celkem šestnáct specifických oblastí podpory.

Projektové žádosti o poskytnutí dotací v rámci tohoto programu – regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad na období let 2007 až 2013 – bylo možné předkládat na základě příslušných výzev. Některé z výzev a dotačních titulů v jejich rámci byly pojaty úzce – a to až do té míry, že umožňovaly získat dotaci pouze velice omezenému a předem danému okruhu subjektů v specificky vymezené oblasti – zatímco jiné široce – takže zahrnovaly velké množství různě vymezených oblastí podpory a otvíraly prostor pro získání dotace v principu neomezenému počtu zájemců o ní.

Do počátečního období prvních dvou let realizace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad spadalo celkem deset výzev k předkládání žádostí o poskytnutí dotací: První výzva vyhlášená dne 24. září 2007, Druhá výzva vyhlášená dne 17. prosince 2007, Třetí výzva vyhlášená dne 27. června 2008, Čtvrtá výzva vyhlášená dne 24. října 2008 (s kontinuální částí), Pátá výzva vyhlášená dne 27. března 2009, Šestá výzva vyhlášená rovněž dne 27. března 2009, Sedmá výzva vyhlášená dne 29. května 2009, Osmá výzva vyhlášená dne 1. října 2009 (s kontinuální částí), Devátá výzva vyhlášená dne 6. listopadu 2009 a Desátá výzva vyhlášená téhož dne. Celkem bylo pro programové období let 2007 až 2013 v regionu soudržnosti Jihozápad počítáno s vyhlášením dvaceti čtyř výzev a tyto také byly skutečně vyhlášeny.

Na základě Druhé, Třetí a Páté výzvy byl podán enormně vysoký počet projektových žádostí o poskytnutí dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, mnohonásobně převyšující počty takových žádostí na základě jiných výzev a v jiných regionech soudržnosti. Šlo o řádově stovky žádostí. V té souvislosti se na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad projevila personální poddimenzovanost projektových manažerů – hodnotitelů. Zvláště kritická situace byla na územním pracovišti v Českých Budějovicích, kde stejný počet pěti projektových manažerů hodnotil přibližně dvojnásobný počet projektů než na územním pracovišti v Plzni. Situaci přitom komplikovala omezenost zdrojů na navýšení počtu projektových manažerů, pevně stanovené termíny pro provedení hodnocení podaných projektových žádostí o poskytnutí dotací a požadavky politické reprezentace obou krajů tvořících region soudržnosti Jihozápad na proporční zastoupení dotovaných projektů z obou krajů. Řešení nastalé situace bylo hledáno v otevření možnosti konzultací hlavních a vedlejších hodnotitelů během hodnocení a možnosti dosažení výsledného věcného hodnocení hlavního a vedlejšího hodnotitele na základě konsensu, a to v kombinaci s vytvořením systému průběžného sladování volených postupů a používání hodnotících kritérií na obou územních pracovištích. Tak byl v dvou základních metodických normách – operačním manuálu a příručce kontrolora – nastaven mechanismus průběžného pravidelného konání koordinačních (sladovacích) schůzek projektových manažerů z českoskobudějovického a plzeňského pracoviště za účasti metodiků společného odboru řízení programu. Nadto bylo interním sdělením ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad k hodnocení projektů vydaným dne 17. března 2008 bezprostředně po uzavření příjmu projektových žádostí o poskytnutí dotace na základě druhé výzvy k jejich předkládání umožněno hlavním a vedlejším hodnotitelům konzultovat vzájemně své výsledky hodnocení a usnést se na společném konsensu co do bodového hodnocení jednotlivých projektů za dodržení pravidla kontroly čtyř očí nezávislých hodnotitelů na všech stupních hodnocení projektů. Faktickým výsledkem těchto kroků byla skutečnost, že hodnotitelé spolupracovali při hodnocení jednotlivých projektů, vzájemně konzultovali uplatnění hodnotících kritérií a v některých případech – zvláště na územním pracovišti v Plzni – reálně hodnotil předložené projekty pouze hlavní hodnotitel. Zvolený postup současně vedl k tomu, že výstupem hodnocení jednotlivých projektů projektovými manažery jako hodnotiteli byly identicky vyplněné formuláře věcného hodnocení projektů se stejným bodovým ohodnocením a shodným slovním komentářem a popisem důvodů hodnocení. Tento výstup hodnocení byl součástí listinných složek posuzovaných projektů, elektronických databází informačního systému MONIT7+ i souboru dokumentace předkládané členům Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, a v průběhu doby v něm nikdo z nich – stejně jako žádná z uskutečněných kontrol a žádný z provedených auditů – neshledal nic závadného. Samotný Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad přitom schválil projekty k financování prostřednictvím poskytnutých dotací z První výzvy dne 22. února 2008, z Druhé výzvy dne 27. června 2008, z Třetí výzvy dne 4. listopadu 2008, z části kontinuální Čtvrté výzvy dne 26. února 2009 a z Páté výzvy dne 6. listopadu 2009 a Ministerstvo pro místní rozvoj České republiky převedlo na Regionální radu regionu soudržnosti Jihozápad postupně finanční prostředky určené na spolufinancování všech takto schválených projektů ze státního rozpočtu a na předfinancování výdajů, které měly být kryty ze zdrojů Evropské unie. Stalo se tak na základě tří rozhodnutí o poskytnutí dotace vydaných Ministerstvem pro místní rozvoj České republiky na roky 2008, 2009 a 2010. V letech 2008 a 2009 pak také náležitě

proběhla certifikace takto uvolněných finančních prostředků Platebním a certifikačním orgánem Ministerstva financí České republiky. Odložena byla tímto orgánem až certifikace finančních prostředků uvolněných Ministerstvem pro místní rozvoj České republiky v roce 2010 na realizaci projektů z Páté výzvy. Stalo se tak v roce 2011, kdy byla současně zpochybněna i správnost výběru projektů k financování na základě Druhé a Třetí výzvy k jejich předkládání a hrozilo celkové pozastavení certifikace výdajů v rámci realizace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad.

Druhá a Třetí výzva k předkládání žádostí o poskytnutí dotací z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad byly vyhlášeny s krátkým časovým odstupem v letech 2007 a 2008: Druhá dne 17. prosince 2007, Třetí dne 27. června 2008.

Na Druhou výzvu k předkládání žádostí o poskytnutí dotací z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad byly alokovány finanční prostředky v celkové výši 3.162.698.214,32 Kč, z čehož připadalo 2.688.293.482,17 Kč na prostředky z rozpočtu Evropské unie (z Evropského fondu pro regionální rozvoj) a 474.404.732,15 Kč na prostředky z veřejných rozpočtů České republiky (ze státního rozpočtu České republiky a z rozpočtů Jihočeského a Plzeňského kraje). Alokovány byly na financování projektů věcně zaměřených do oblastí podpory 1.1. (modernizace regionální silniční sítě), 1.2. (rozvoj infrastruktury pro veřejnou dopravu), 1.3. (modernizace vozového parku veřejné dopravy), 1.5. (rozvoj místních komunikací), 2.2. (rozvojové projekty spádových center), 2.3. (revitalizace částí měst a obcí), 2.4. (rozvoj infrastruktury základního, středního a vyššího odborného školství), 2.5. (rozvoj infrastruktury pro sociální integraci), 2.6. (rozvoj zdravotnické péče), 3.1. (rozvoj infrastruktury cestovního ruchu), 3.2. (revitalizace památek a využití kulturního dědictví v rozvoji cestovního ruchu) a 3.3. (rozvoj služeb cestovního ruchu, marketingu a produktů cestovního ruchu). Okruh potenciálních žadatelů o dotaci z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v rámci Druhé výzvy k předkládání žádostí o jejich poskytnutí nebyl v zásadě nijak omezen.

Projektové žádosti o poskytnutí dotací z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v rámci Druhé výzvy k jejich předkládání byly přijímány v době od 2. ledna 2008 do 14. března 2008. Celkem jich bylo předloženo 603, z toho 407 svým územním dopadem patřících do Jihočeského kraje, a 196 do Plzeňského kraje. Žadatelé je předkládali v elektronické i písemné formě. Jejich posuzování začalo hodnocením formálních náležitostí a hodnocením přijatelnosti určenými projektovými manažery oddělení administrace odborů implementace programu obou územních pracovišť Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Většina z nich – celkem 525 – přitom prošla do druhého stupně hodnocení. Jejich věcné hodnocení v rámci Druhé výzvy k jejich předkládání pak proběhlo v době od 22. dubna 2008 do 28. května 2008. V pozicích hlavních a vedlejších hodnotitelů se přitom vystřídali všichni projektoví manažeři Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a oba vedoucí oddělení administrace odborů implementace programu jeho územních pracovišť v Českých Budějovicích a v Plzni, tedy Ing. Lenka T., Mgr. Veronika H., Mgr. Petr P., Mgr. Matouš R., Bc. Eva K. a Mgr. Karolína B. z Českých Budějovic a Mgr. Daniel S., Mgr. Michaela P., Mgr. Petra H., Ing. Karel L. a Ing. Kateřina T. z Plzně. V rámci námitkového řízení, které proběhlo v době od 6. června 2008 do 11. června 2008, pak projekty, proti jejichž bodovému ohodnocení byly členy Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad

podány námitky, posuzovali rovněž pracovníci odboru řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad vedeného obžalovanou Ing. Klárou Š., dříve B.. Ti se zúčastnili rovněž průběžných sladčovacích schůzek projektových manažerů a obžalovaná Ing. Klára Š. pak kontrolního bodového hodnocení námátkou vybraných projektů v rámci manažerské kontroly uskutečněné v době předcházející termínu ukončení věcného hodnocení projektů.

Věcné hodnocení předložených projektů rozvrhli vedoucí oddělení administrace obou územních pracovišť Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad mezi sobě podřízené projektové manažery a hodnocení části projektů se ujali také sami. Zpravidla se přitom dva projektoví manažeři úřadující v jedné kanceláři stali křížově hlavními a vedlejšími hodnotiteli stejných projektů. V některých případech přitom provedl komplexní věcné hodnocení projektu hlavní hodnotitel a vedlejší hodnotitel se do něj zapojil toliko formou konzultace pokud se při hodnocení vyskytly nějaké sporné otázky. V takových případech následně vedlejší hodnotitel fakticky převzal hodnocení hlavního hodnotitele. Tak tomu bylo většinou na územním pracovišti v Plzni a výjimečně i na územním pracovišti v Českých Budějovicích. Tam ovšem také hlavní a vedlejší hodnotitelé průběžně využívali možnosti navzájem konzultovat své výsledky hodnocení a konsensuálně dospět ke stejnému bodovému hodnocení.

V průběhu doby zanášeli hodnotitelé body přidělené hodnoceným projektům na základě uplatňovaných hodnotících kritérií do pomocné excelovské hodnotící tabulky a tuto zasílali vedoucímu územního odboru implementace programu v Českých Budějovicích obžalovanému Ing. Martinu P. DiS. Ten v návaznosti na to přenášel údaje z těchto hodnotících tabulek do souhrnné excelovské tabulky výsledků hodnocení. Tato tabulka tedy poskytovala přehled o tom, jak postupuje hodnocení předložených projektů na obou územních pracovištích, tedy jaká část z nich je ohodnocena, stejně jako přehled o počtu bodů přidělených této části projektů a o jejich pořadí podle dosaženého bodového výsledku. Tento přehled byl průběžně – minimálně jednou týdně – předkládán řediteli Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad obžalovanému JUDr. Jiřímu T..

Údaje o hodnocených projektech byly do dané souhrnné excelovské tabulky zanášeny již v průběhu jejich věcného hodnocení – tedy před jeho ukončením – a s ohledem na to v nich docházelo ke změnám, odvíjejícím se od změn náhledu na praktické uplatnění jednotlivých hodnotících kritérií, z větší části vyplývajících z jednání na pravidelně konaných sladčovacích schůzkách. To současně vedlo k změnám pořadí hodnocených projektů podle dosažených bodů. Stejně tak docházelo k těmto změnám postupem času zároveň s přibývajícím počtem ohodnocených projektů a se zanášením jejich bodového hodnocení do pořizovaných přehledů.

Určitá část změn pořadí hodnocených projektů byla vyvolána rovněž zjištěním rozdílů v způsobu hodnocení územních pracovišť Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Plzni a v Českých Budějovicích. Disproporce tohoto typu vycházely najevo na sladčovacích schůzkách, na některé však upozornil též útvar interního auditu Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Ve všech těchto případech došlo k přehodnocení

dotčených projektů, což ve svém důsledku vedlo i k odpovídajícím změnám v souhrnné excelovské tabulce výsledků hodnocení.

V průběhu doby předcházející konečnému termínu ukončení věcného hodnocení projektů předložených na základě druhé výzvy k jejich předkládání v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad provedl z pověření vedení Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad jeden z projektových manažerů českobudějovického územního pracoviště tohoto úřadu – Mgr. Matouš R. – s pomocí počítačového programu Excel náhodný výběr několika desítek projektů z obou územních pracovišť ke kontrole jejich hodnocení, a to s cílem identifikovat a napravit případné chyby v něm a případné odlišnosti v hodnocení podle určitých kritérií na obou územních pracovištích. Z projektů takto vybraných ke kontrole jejich hodnocení bylo identifikováno devět, vesměs administrativně umístěných v Jihočeském kraji a přidělených k hodnocení jako hlavní hodnotitelce Mgr. Karolíně B., dříve Z.. Šlo konkrétně o projekty:

- projekt CZ.1.14/3.1.00/02.00520 společnosti Agriprod CZ a.s. nazvaný „Wellness hotel Knížecí Dvůr – 3. etapa“ (předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu 9.654.177,01 Kč),
- projekt CZ.1.14/3.1.00/02.00419 společnosti Lipno Servis s.r.o. nazvaný „Skiareál Lipno – regionální zimní centrum“ (předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu 88.273.000,01 Kč),
- projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00554 společnosti Rezidence Nové Hrady a.s. nazvaný „Revitalizace Buquoykové rezidence v Nových Hradech“ (předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu celkem 61.394.304,00 Kč),
- projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00406 města Tábor nazvaný „Revitalizace kulturní památky č. p. 788 v Táboře“ (předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu 19.382.214,00 Kč),
- projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00595 Římskokatolické farnosti Prachatic nazvaný „Rekonstrukce kostela a fary v Prachaticích“ (předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu celkem 13.260.275,00 Kč),
- projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00593 města Tábor nazvaný „Odpočinková zóna Jordán I. etapa“ (předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu 24.072.524,73 Kč),
- projekt CZ.1.14/3.3.00/02.00244 Místní akční skupiny Hlubocko - Lišovsko o.p.s. nazvaný „Podpora cestovního ruchu na Hlubocku – Lišovsku“ (předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu 3.770.823,60 Kč),
- projekt CZ.1.14/3.3.00/02.00349 Jihočeské centrály cestovního ruchu nazvaný „Podpora domácího cestovního ruchu“ (předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu 15.584.171,00 Kč),
- projekt CZ.1.14/3.3.00/02.00313 Jihočeského kraje nazvaný „Tvorba tiskových materiálů vč. el. verzí pro propagaci Jihočeského kraje v ČR i zahraničí – 1. část“ (předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu 9.678.000,00 Kč).

S vědomím obžalovaného JUDr. Jiřího T. zorganizovali kontrolu hodnocení těchto projektů i všech ostatních náhodně vybraných projektů jako formy manažerské kontroly a objektivizace jejich věcného hodnocení obžalovaný Ing. Martin P. DiŠ. a Ing. Magda S.. Došlo k němu v přesně nezjištěných dnech – někdy přede dnem 28. května 2008 – v sídle Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Českých Budějovicích a na územním pracovišti tohoto úřadu v Plzni. Projektové složky s projekty vybranými ke kontrole hodnocení vyžádali od příslušných projektových manažerů vedoucí obou územních pracovišť tohoto úřadu –

obžalovaný Ing. Martin P. DiS. a Ing. Magda S. – a kontroly jejich hodnocení se pak spolu s nimi zúčastnila obžalovaná Ing. Klára Š. jakožto osoba odpovědná za metodické vedení tohoto úřadu. V případech, kdy shledali pochybení v hodnocení, doporučili změnu bodového ohodnocení. Konečné rozhodnutí o výsledném bodovém hodnocení kontrolovaných projektů však zůstalo na hlavním a vedlejším hodnotiteli. Provedená kontrola hodnocení zjistila u některých projektů z vybraného vzorku určitá pochybení, ale najevo nevyšly žádné zásadní systémové chyby, které by odůvodňovaly přehodnocení ostatních projektů. Hlavní a vedlejší hodnotitelé přitom zpravidla akceptovali a provedli doporučené změny v bodovém hodnocení jimi původně hodnocených projektů, a pokud to bylo aktuální z hlediska jednotného použití určitých hodnotících kritérií i změny v bodovém hodnocení dalších hodnocených projektů nepodrobených provedené manažerské kontrole. Zadokumentováno přitom bylo devět takových změn:

- u projektu CZ.1.14/3.1.00/02.00520 společnosti Agriprod CZ a.s. nazvaného „Wellness hotel Knížecí Dvůr – 3. etapa“ administrativně umístěného v Jihočeském kraji došlo ke změně bodového hodnocení z původních 93,915 bodů na nových 89,51 bodů, což negativně ovlivnilo podporu tohoto projektu tak, že byl vyřazen ze skupiny projektů doporučených k financování,
- u projektu CZ.1.14/3.1.00/02.00419 společnosti Lipno Servis s.r.o. nazvaného „Skiareál Lipno – regionální zimní centrum“ administrativně umístěného v Jihočeském kraji došlo ke změně bodového hodnocení z původních 97,678 bodů na nových 95,70 bodů, což nemělo vliv na podporu projektu a na jeho výsledný status „doporučen k financování“,
- u projektu CZ.1.14/3.2.00/02.00554 společnosti Rezidence Nové Hrady a.s. nazvaného „Revitalizace Buquoyenské rezidence v Nových Hradech“ administrativně umístěného v Jihočeském kraji došlo ke změně bodového hodnocení z původních 89,189 bodů na nových 97,83 bodů, což nemělo vliv na podporu projektu a tento byl doporučen k financování,
- u projektu CZ.1.14/3.2.00/02.00406 města Tábor nazvaného „Revitalizace kulturní památky č. p. 788 v Táboře“ administrativně umístěného v Jihočeském kraji došlo ke změně bodového hodnocení z původních 84,870 bodů na nových 75,22 bodů, což nemělo vliv na podporu projektu a tento byl doporučen k financování,
- u projektu CZ.1.14/3.2.00/02.00595 Římskokatolické farnosti Prachatic nazvaného „Rekonstrukce kostela a fary v Prachaticích“ administrativně umístěného v Jihočeském kraji došlo ke změně bodového hodnocení z původních 73,670 bodů na 76,71 bodů, což pozitivně ovlivnilo podporu tohoto projektu tak, že byl zařazen do skupiny projektů doporučených k financování a byla mu přiznána dotace, ačkoliv s původním hodnocením by mezi projekty doporučené k financování zařazen nebyl,
- u projektu CZ.1.14/3.2.00/02.00593 města Tábor nazvaného „Odpočinková zóna Jordán I. etapa“ administrativně umístěného v Jihočeském kraji došlo ke změně bodového hodnocení z původních 88,540 bodů na nových 75,53 bodů, což negativně ovlivnilo podporu tohoto projektu tak, že byl vyřazen ze skupiny projektů doporučených k financování,
- u projektu CZ.1.14/3.3.00/02.00244 Místní akční skupiny Hlubocko - Lišovsko o.p.s. nazvaného „Podpora cestovního ruchu na Hlubocku – Lišovsku“ administrativně umístěného v Jihočeském kraji došlo ke změně bodového hodnocení z původních 97,490 bodů na nových 92,45 bodů, aniž by to vedlo ke změně výsledného statusu doporučen k financování,

- u projektu CZ.1.14/3.3.00/02.00349 Jihočeské centrály cestovního ruchu nazvaného „Podpora domácího cestovního ruchu“ administrativně umístěného v Jihočeském kraji došlo ke změně bodového hodnocení z původních 87,450 bodů na nových 85,45 bodů, což negativně ovlivnilo podporu tohoto projektu tak, že byl zařazen do skupiny projektů doporučených pouze k částečnému financování, ačkoliv původní bodové hodnocení postačovalo na financování v plné výši,
- u projektu CZ.1.14/3.3.00/02.00313 Jihočeského kraje nazvaného „Tvorba tiskových materiálů vč. el. verzí pro propagaci Jihočeského kraje v ČR i zahraničí – 1. část“ došlo ke změně bodového hodnocení z původních 96,580 bodů na nových 85,56 bodů, což negativně ovlivnilo podporu tohoto projektu, neboť to vedlo k jeho zařazení do skupiny projektů doporučených pouze k částečnému financování, ačkoliv původní bodové hodnocení postačovalo na financování v plné výši.

Celkově vzato tedy jen pět z uvedených devíti změn bodového hodnocení mělo vliv na status hodnoceného projektu, ve dvou případech přitom tyto změny vedly k tomu, že projekt byl vyřazen ze skupiny projektů doporučených k financování, v jednom případě se naopak dostal ze skupiny nefinancovatelných projektů mezi projekty plně financovatelné a ve dvou případech spadnul ze skupiny plně financovatelných projektů mezi projekty hraniční částečně financovatelné. Vyřazení oněch dvou projektů – konkrétně projektu CZ.1.14/3.1.00/02.00520 společnosti Agriprod CZ a.s. a projektu CZ.1.14/3.2.00/02.00593 města Tábor – ze skupiny projektů doporučených k financování vedlo k tomu, že osm jiných projektů – z toho dva administrativně umístěné v Plzeňském kraji a šest v Jihočeském kraji – bylo nově doporučeno k financování nebo k jeho navýšení. Šlo o projekt CZ.1.14/3.1.00/02.00511, společnosti Stingo s.r.o. nazvaný „Hotel Přední mlýn – zkvalitnění nabídky ubytovacích kapacit“, projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00242 Muzea Jindřichohradecka nazvaný „Rekonstrukce kostela sv. Jana Křtitele a kláštera minoritů v Jindřichově Hradci - V. etapa“, projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00423 města Tábor nazvaný „Park u Popraviště - 5. a 6. etapa“, projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00601 městyse Čestice nazvaný „Regenerace přístupového schodiště k regionálnímu muzeu Čestice“, projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00609 společnosti Bohemia Regent a.s. nazvaný „Pivovar Třeboň – Technická infrastruktura pro rozvoj cestovního ruchu“, projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00422, společnosti OSKAR-RS s.r.o. nazvaný „Revitalizace nemovité kulturní památky č. p. 466 pro rozvoj cestovního ruchu v MPR Slavonice“, projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00424 města Bosňany nazvaný „Oprava městských hradeb ve Bosňanech“ a projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00403 města Soběslav nazvaný „Záchrana gotického hradu – Soběslav“. Obdobně snížení financování u dvou projektů – konkrétně u projektu CZ.1.14/3.3.00/02.00349 Jihočeské centrály cestovního ruchu nazvaného „Podpora domácího cestovního ruchu“ a u projektu CZ.1.14/3.3.00/02.00313 Jihočeského kraje nazvaného „Tvorba tiskových materiálů vč. el. verzí pro propagaci Jihočeského kraje v ČR i zahraničí – 1. část“ – vedlo k tomu, že u jiných projektů – konkrétně projektu CZ.1.14/3.3.00/02.00321 Plzeňského kraje nazvaného „Zkvalitnění a rozšíření služeb Mezinárodního informačního centra na hraničním přechodu Rozvadov“ a projektu CZ.1.14/3.3.00/02.00049 statutárního města Plzeň nazvaného „Komunikační kampaň ke kandidatuře města Plzně na titul Evropské hlavní město kultury 2015“ – byla přiznána dotace, ačkoliv by s původním hodnocením nebyly doporučeny k financování.

V návaznosti na to – ve dnech 27. a 28. května 2008 – byla příslušná data o věcném hodnocení všech posuzovaných projektů vložena do informačního systému MONIT7+.

V následující době až do dne 15. června 2008, kdy byla jako podklad pro rozhodnutí o financování vybraných projektů vedoucími oddělení administrace obou územních pracovišť Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad předložena všem členům Výboru této rady oficiální výsledná sestava dat z informačního systému MONIT7+ se seznamem projektů ke schválení, nedošlo již k žádné změně výsledků provedeného věcného hodnocení posuzovaných 525 projektů.

Závěrečný seznam projektů ke schválení doprovázený sestavou dat z informačního systému MONIT7+ posloužil členům Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad jako podklad pro jednání svolané na den 27. června 2008. Tohoto dne pak bylo na jeho základě přijato rozhodnutí o schválení výběru 170 projektů k financování prostřednictvím poskytnutých dotací z Druhé výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad podle předloženého seznamu.

Téhož dne – tedy dne 27. června 2008 – byla vyhlášena Třetí výzva k předkládání žádostí o poskytnutí dotací z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Posuzování projektů předložených v reakci na tuto výzvu přitom mělo stejný průběh jako posuzování projektů předložených na základě Druhé výzvy k jejich předkládání.

Na Třetí výzvu k předkládání žádostí o poskytnutí dotací z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad byly alokovány finanční prostředky v celkové výši 3.098.359.240,74 Kč, z čehož připadalo 2.633.605.354,63 Kč na prostředky z rozpočtu Evropské unie (z Evropského fondu pro regionální rozvoj) a 464.753.886,11 Kč na prostředky z veřejných rozpočtů České republiky (ze státního rozpočtu České republiky a z rozpočtů Jihočeského a Plzeňského kraje). Alokovány byly na financování projektů věcně zaměřených do oblastí podpory 1.1. (modernizace regionální silniční sítě), 1.2. (rozvoj infrastruktury pro veřejnou dopravu), 1.4. (rozvoj regionálních letišť), 1.5. (rozvoj místních komunikací), 2.1. (integrováné projekty rozvojových center), 2.2. (rozvojové projekty spádových center), 2.3. (revitalizace částí měst a obcí), 2.4. (rozvoj infrastruktury základního, středního a vyššího odborného školství), 2.5. (rozvoj infrastruktury pro sociální integraci), 2.6. (rozvoj zdravotnické péče), 3.1. (rozvoj infrastruktury cestovního ruchu), 3.2. (revitalizace památek a využití kulturního dědictví v rozvoji cestovního ruchu) a 3.3. (rozvoj služeb cestovního ruchu, marketingu a produktů cestovního ruchu). Okruh potenciálních žadatelů o dotaci z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v rámci Třetí výzvy k předkládání žádostí o jejich poskytnutí nebyl nijak omezen.

Pro přijímání projektových žádostí o poskytnutí dotací z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v rámci Třetí výzvy k jejich předkládání byla vyčleněna doba od 27. června 2008 do 31. července 2008. Celkem jich bylo předloženo 721, z toho 490 svým územním dopadem patřících do Jihočeského kraje, a 231 do Plzeňského kraje. Jejich posuzování začalo hodnocením formálních náležitostí a hodnocením přijatelnosti určenými projektovými manažery oddělení administrace odborů implementace programu obou územních pracovišť Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Velká většina z nich – celkem 668 – přitom prošla do druhého stupně hodnocení. Jejich věcné hodnocení v rámci Třetí výzvy k jejich předkládání pak proběhlo v době od 30. srpna 2008 do 3. října 2008. Také v tomto případě se v pozicích hlavních a vedlejších

hodnotitelů přitom vystřídali všichni projektoví manažeři Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a oba vedoucí oddělení administrace odborů implementace programu jeho územních pracovišť v Českých Budějovicích a v Plzni, konkrétně Ing. Lenka T., Mgr. Veronika H., Mgr. Petr P., Mgr. Matouš R. a Mgr. Karolína B. z Českých Budějovic a Mgr. Daniel S., Mgr. Michaela P., Mgr. Petra H., Ing. Karel L. a Ing. Kateřina T. z Plzně. Do posuzování projektů, proti jejichž bodovému ohodnocení byly členy Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad podány námitky, se v rámci námitkového řízení, které proběhlo v době od 6. října 2008 do 15. října 2008, zapojili rovněž pracovníci odboru řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad.

Příslušná data o věcném hodnocení všech posuzovaných projektů byla vložena do informačního systému MONIT7+ ve dnech 2. a 3. října 2008, aniž by v následující době až do předložení oficiální výsledné sestavy dat z tohoto systému všem členům Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – tedy do dne 21. října 2008 – byla provedena jakákoliv změna výsledků provedeného věcného hodnocení posuzovaných 668 projektů. Daná sestava dat z informačního systému MONIT7+ pak posloužila členům Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad jako podklad pro jednání svolané na den 4. listopadu 2008, v jehož rámci bylo přijato rozhodnutí o schválení výběru 174 projektů k financování prostřednictvím poskytnutých dotací z Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad přitom využil svého práva změnit eliminační hranici bodového hodnocení významnou pro poskytnutí dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad.

Hodnocení projektů v rámci Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad bylo již v jeho průběhu podrobena několika auditům a kontrolám ze strany útvaru interního auditu a nesrovnalostí Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky. Útvar interního auditu a nesrovnalostí Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad prováděl audity systému hodnocení a audity operací v pozici pověřeného auditního subjektu Auditního orgánu Ministerstva financí České republiky. Výstupy své kontrolní činnosti shrnul v pořízených auditních zprávách, konkrétně v auditních zprávách z auditů systému č. PAS/01/2008 ze dne 14. května 2008, č. PAS/02/2008 ze dne 29. září 2008, č. PAS 03/2008 ze dne 4. listopadu 2008. Součástí zjištění těchto auditů systémů provedených v roce 2008 sice bylo odhalení určitých nedostatků v oblasti výběru projektů a audit trailu, ale tyto měly pouze nízkou nebo střední míru závažnosti a byly vzápětí odstraněny. Auditři přitom byli seznámeni s veškerými metodickými dokumenty Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, včetně vydaných interních sdělení ředitele Úřadu této rady, a neshledali v nich nic závadného. Stejně tak byli seznámeni s veškerými dokumenty, s nimiž pracovali hodnotitelé v procesu hodnocení posuzovaných projektů a do nichž promítali výstupy svého hodnocení, včetně excelovských hodnotících tabulek věcného hodnocení projektů, a ani v jejich užívání neviděli nic závadného nebo problematického. Už vůbec pak nezjistili žádné systémové chyby. Tyto neviděli ani v průběžných změnách věcného hodnocení projektů v době předcházející zanesení výsledků takového hodnocení do informačního systému MONIT7+. Konec konců některé takové změny – případně i celá přehodnocení posuzovaných projektů – také iniciovali na základě svých zjištění, zvláště pak zjištění rozdílů v hodnocení na obou územních pracovištích Úřadu Regionální rady regionu

soudržnosti Jihozápad. Také jimi zjišťovaná méně závažná individuální pochybení jednotlivých hodnotitelů byla průběžně napravena. Proto také region soudržnosti Jihozápad patřil v oblasti realizace operačních programů mezi nejlépe hodnocené regiony. Ve shodě s uvedenými audity vyzněly výstupy z kontrol Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky realizovaných v průběhu roku 2008 a zaměřených na systém výběru a hodnocení projektů První, Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Nejzásadnější z těchto výstupů jsou promítnuty v kontrolním protokolu ze dne 25. listopadu 2008 o výsledku kontroly za období od 1. prosince 2007 do 8. září 2008. V průběhu této kontroly na místě bylo mimo jiné zjištěno, že nebyly uchovávány excelovské tabulky formulářů věcného hodnocení projektů, které používali hodnotitelé, ale následně byly tyto tabulky v elektronické formě doloženy, a tak byl tento nedostatek již v průběhu kontroly vypořádán. Zakládání těchto tabulek do složek projektů původně zakazoval operační manuál, a proto byl tento poté revidován a v tomto směru upraven. Současně během dané kontroly vyšlo najevo, že je při věcném hodnocení posuzovaných projektů postupováno podle interního sdělení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ke konsensu hodnotitelů ze dne 17. března 2008, ale nebylo v tom shledáno nic závadného. Následně o tom byly informovány i příslušné orgány Evropské unie se závěrem, že v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad jsou průběžně voleny postupy odpovídající platné metodice, operačnímu manuálu a popisu řídicích a kontrolních systémů schválených Evropskou komisí. S realizátory projektů, které uspěly v Druhé a Třetí výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, byly také uzavřeny příslušné smlouvy a na realizované projekty byly postupně uvolňovány schválené dotační prostředky.

S odstupem jednoho roku však vstoupila do celého procesu Policie České republiky. Dne 26. listopadu 2009 totiž Ministerstvu financí ČR nahlásila podezření na nesrovnalost v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Tvrzená nesrovnalost měla spočívat v podezření na netransparentnost procesu hodnocení a výběru projektových žádostí předložených v rámci Páté výzvy případně však i výzev předchozích. Policie přitom poukázala specificky na používání pomocných excelovských tabulek v procesu hodnocení. Ministerstvo financí České republiky, jemuž bylo dané hlášení určeno, zpočátku na něj nijak nereagovalo. Ještě dne 21. prosince 2009 tak mimo jiné vydalo v postavení zvláštního auditního orgánu výroční stanovisko adresované Evropské komisi, v němž na základě přezkoumání fungování řídicích a kontrolních systémů zřízených pro účely regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad konstatovalo, že tyto systémy jsou plně funkční, účinné, v souladu s požadavky článku 58 až 62 nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 a oddílu 3 nařízení Komise (ES) č. 1828/2006 a poskytující přiměřenou jistotu, že související transakce jsou legální a řádné. Na to konto také byly ze státního rozpočtu České republiky, konkrétně z rozpočtové kapitoly Ministerstva pro místní rozvoj České republiky, Regionální radě regionu soudržnosti Jihozápad, jako řídicímu orgánu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, převedeny finanční prostředky na financování schválených projektů Páté výzvy k předkládání žádostí o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Až dne 14. ledna 2010 pak Platební a certifikační orgán Ministerstva financí České republiky s poukazem na nahlášenou nesrovnalost pozastavil refundace souhrnných žádostí a certifikaci výdajů realizovaných v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad

a dopisem ministra financí doporučil do odvolání pozastavit proces podepisování smluv s žadateli o dotace, jejichž projektové žádosti byly předloženy v rámci v pořadí páté a následujících výzev, tedy v rámci Páté, Šesté, Sedmé a Desáté výzvy. Toto doporučení bylo Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad respektováno.

Následně se uskutečnila jednání za účasti ministra financí České republiky, odpovědných pracovníků Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky, Auditního orgánu téhož ministerstva, ministra vnitra České republiky, policejního prezidenta, vybraných členů Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a obžalovaného JUDr. Jiřího T. jako ředitele Úřadu této rady, na nichž byly probány okolnosti hodnocení projektů v rámci Páté, Šesté, Sedmé a Desáté výzvy k předkládání projektových žádostí o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Přitom vyšlo najevo, že v rámci Šesté výzvy byly při hodnocení a výběru projektových záměrů aplikovány obdobné postupy jako v rámci Páté výzvy. Na druhé straně Sedmá a Desátá výzva byla koncipována velice úzce a ke spolufinancování byly po vyhodnocení formálních náležitostí a přijatelnosti doporučeny všechny přihlášené projektové záměry. Proto bylo spolufinancování těchto projektů z evropských fondů certifikováno, zatímco průběh Páté a Šesté výzvy byl nadále analyzován a Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad byl požádán o zpětné doložení audit trailu k proběhlému hodnocení a výběru v rámci těchto výzev. Současně bylo retrospektivně ověřeno, že součástí zjištění auditů systémů provedených Pověřeným auditním subjektem Auditního orgánu Ministerstva financí České republiky – interním auditem Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – a kontrol Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky zaměřených na systém výběru a hodnocení projektů První, Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad realizovaných v roce 2008 sice bylo odhalení určitých nedostatků v oblasti výběru projektů a audit trailu, ale tyto měly pouze nízkou nebo střední míru závažnosti a byly vzápětí odstraněny. Dne 8. března 2010 pak bylo zjištěno, že v mezidobí byla Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad přijata všechna opatření doporučená auditními zprávami č. PAS/01/2008, č. PAS/02/2008, č. PAS 03/2008 a č. PAS/03/2009 a tak plně odstraněny nedostatky shledané audity postupů zvolených v rámci Druhé, Třetí, Páté a Šesté výzvy k předkládání žádostí o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Přesto dne 30. března 2010 vyzval ministr financí České republiky na základě podnětů Policie České republiky dopisem Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad k přehodnocení všech projektů dvou posledních výzev, tedy páté a šesté výzvy, a podmínil tím rozhodnutí o uvolnění plateb a zrušení zastavení certifikace výdajů regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Současně doporučil revizi operačního manuálu a další související metodické dokumentace tohoto programu, zvláště pak vypuštění možnosti používání pomocných excelovských hodnotících tabulek, vyloučení možnosti vzájemných konzultací hlavních a vedlejších hodnotitelů a upuštění od konání námitkového řízení. Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad to akceptoval a danou revizi provedl. Ministerstvo financí České republiky zároveň podrobilo auditu pověřený auditní subjekt v regionu soudržnosti Jihozápad, tedy útvar interního auditu a nesrovnalostí Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, a tento v něm obstál, takže nebylo přistoupeno k žádné jeho personální obměně. Příslušným orgánům Evropské unie bylo v návaznosti na to v rámci komunikace proběhlé v měsíci dubnu roku 2010 Platebním a certifikačním orgánem Ministerstva financí České republiky sděleno, že byly identifikovány možné

netransparentnosti v postupech zvolených v regionu soudržnosti Jihozápad, ale jsou napravovány, takže nedošlo ani nedojde k ohrožení finančních zájmů Evropské unie.

Dne 21. května 2010 pak Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad vyhověl výzvě ministra financí České republiky a zrušil usnesení, jímž dne 6. listopadu 2009 schválil projekty k financování prostřednictvím poskytnutých dotací z Páté výzvy. Zároveň rozhodl o přehodnocení projektových žádostí podaných v rámci této výzvy. K němu došlo v období od 10. června 2010 do 30. září 2010. S určitým časovým odstupem – dne 8. listopadu 2010 – pak Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad nově schválil projekty k financování prostřednictvím poskytnutých dotací z Páté výzvy.

Proces přehodnocení projektů v rámci Páté výzvy k předkládání projektových žádostí o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad byl rovněž předmětem kontroly provedené útvarem interního auditu a nesrovnalostí Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v pozici pověřeného auditního subjektu. Výsledkem této kontroly – promítnutým v auditní zprávě PAS/01/2010 – bylo zjištění celkem šestnácti nedostatků, z nichž devět bylo charakterizováno jako středně závažné a čtyři vykazovaly vysokou míru závažnosti. Celkově vzato však nebyl proces výběru projektů k financování dotacemi z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v rámci Páté výzvy nijak zpochybněn. Následně proto bylo přistoupeno k uzavírání příslušných smluv s realizátory úspěšných projektů. Certifikace výdajů na realizaci projektů regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad však přesto nebyla Ministerstvem financí České republiky bezprostředně obnovena. Stalo se tak v souvislosti s výstupy kontroly Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky vztahující se k průběhu předchozích výzev, tedy první až čtvrté výzvy. Tato neproběhla na Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, ale na českobudějovické policejní úřadovně s využitím dokladů opatřených Policií České republiky a ukončena byla dne 16. listopadu 2010 se závěrem, že v rámci uvedených výzev – a zvláště pak druhé a třetí – došlo k selhání řídicího a kontrolního systému při výběru a hodnocení projektů. Za nezbytnou podmínku obnovení certifikace výdajů celého regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad přitom bylo označeno zaplacení finanční korekce ve výši 5% proplacených prostředků Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Ministerstvo financí České republiky ani jeho příslušný orgán – Národní fond – pak sice o tomto sankčním opatření kvůli nedostatečné průkaznosti uvedených závěrů nerozhodnul, ale jeho zástupci vedli v následných jednáních politickou reprezentaci Jihočeského a Plzeňského kraje soustředěnou v jejich zastupitelstvech i ve Výrobu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad k tomu, aby danou korekci – „dobrovolně“ pod hrozbou definitivního ukončení certifikace výdajů úspěšných projektů – přijala sama. Ta tak nakonec – po opakovaných odkladech a vyslovování nesouhlasu – učinila usnesením Výrobu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 25. července 2011, a to pod příslibem faktického vrácení uhrazené korekce do alokace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Tento příslib Ministerstvo financí České republiky následně dodrželo a vypořádání dané korekce v celkové výši 243.000.000,- Kč fakticky proběhlo jen jako prostá účetní operace bez nákladů na státní rozpočet a bez jakéhokoliv snížení alokace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Naopak, jeho alokace byla fakticky navýšena o oněch 243.000.000,- Kč, když za účelem jejího odvedení v první fázi realizace dané operace oba zainteresované kraje o ně

navýšily rozpočet Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Jihočeský kraj tak učinil usnesením svého zastupitelstva ze dne 9. srpna 2011 o částku 150.000.000,- Kč, zatímco Plzeňský kraj usnesením svého zastupitelstva ze dne 9. června 2011 o částku 93.000.000,- Kč. Politické reprezentace obou krajů přitom měli možnost pokrýt z těchto prostředků realizaci svých vlastních projektů, zvláště pak projektů zlepšujících jejich vlastní dopravní infrastrukturu, a z větší části této možnosti také využily. Zbytek uvedených finančních prostředků pak byl použit na pokrytí nákladů realizace soukromých projektů z toho kterého kraje, tedy rovněž v jeho prospěch. Fakticky tak v dané souvislosti ani žádný z uvedených krajů neutrpěl žádnou škodu. Současně tím byla otevřena cesta k refundaci příslušné části finančních prostředků užitých na realizaci schválených projektů ze zdrojů Evropské unie, neboť Ministerstvem financí České republiky byla dne 2. prosince 2011 obnovena cetrifikace výdajů na jejich realizaci.

V souvislosti s Druhou a Třetí výzvou k předkládání projektových žádostí o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad tedy celkově vzato ani Evropská unie ani Česká republika ani žádný ze zainteresovaných krajů neutrpěl žádnou majetkovou újmu.

Tato skutková zjištění jsou podložena výpověďmi samotných obžalovaných JUDr. Jiřího T., Ing. Martina P. DiS. a Ing. Kláry Š., svědectvím MUDr. Petra Zimmermanna, RNDr. Jana Zahradníka, MUDr. Martina Kuby, Mgr. Jiřího Zimoly, Ivo Grünera, Mgr. Daniela H., Mgr. Michaely P., roz. A., Ing. Karla L., Ing. Kateřiny T., roz. R., Mgr. Petry H., dříve K., Mgr. Daniela S., Ing. Magdy S., Ing. Lenky T., roz. J., Mgr. Petra P.a, Mgr. Matouše R., Mgr. Karolíny B., roz. Z., Bc. Evy K., Ing. Vratislava M., Ing. Davida N., Ing. Jany K., Ing. Jana G., PhDr. Jany M., Dušana R., Ing. Evy M., Ing. Jiřího Š., Ing. Veroniky S., Ing. Davida Sventeka a Ing. Ivana Matulíka, zajištěnými počítačovými soubory, výsledky znaleckého zkoumání z oboru kybernetiky a počítačové techniky, stejně jako opatřenými listinnými a věcnými důkazy. Všechny provedené **důkazy** vyznívají ve vztahu k rozhodným skutkovým okolnostem zásadně nerozporně.

Obžalovaní JUDr. Jiří T., Ing. Martin P. DiS a Ing. Klára Š., rozená B., se k rozhodujícím okolnostem skutkového děje vyjádřili v zásadě ve shodě s tím jak jsou popsány shora. Všichni shodně přitom vyloučili, že by kdy podlehli jakémukoliv tlaku ze strany kohokoliv a že by kdykoliv ovlivnili hodnocení nějakého projektu ucházejícího se o dotaci. Současně zdůraznili, že zájmem na ovlivnění hodnocení posuzovaných projektů nikdy nebyli vedeni ani při organizace práce svých podřízených. Některá opačná tvrzení obžaloby označili za ničím nepodložené hypotézy.

Ve svých vyjádřeních k věci – at' už v rámci výpovědi nebo v podáních činěných v průběhu trestního řízení – obžalovaní JUDr. Jiří T., Ing. Martin P. DiS. a Ing. Klára Š. zaujali stanovisko k jednotlivým skutečnostem, které jsou předmětem trestního stíhání a jednozně odmítli jakoukoliv formu odpovědnosti za to co jim je kladeno za vinu. Obžalovaní JUDr. Jiří T. a Ing. Martin P. DiS. v rámci své obhajoby argumentovali mimo jiné tím, že

- není zřejmé co mělo být motivem jejich jednání a v čí prospěch měli konat,

- nikdy nejednali z pozice veřejných činitelů, v této pozici nikdy nebyli, a není patrné, z čeho dovozuje obžaloba opak, navíc mylně předpokládá, že byli organizátory veřejné soutěže a že měli zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy Evropských společenství,
- operační manuál nebyl výlučnou metodikou pro proces hodnocení v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, která by vyčerpávajícím způsobem popisovala do detailu veškeré postupy a procesy, takže do těchto procesů musely vstupovat další platné metodiky – zvláště různé verze příručky kontrolora a interní sdělení ředitele – a také standardní manažerské nástroje – především pak kontrola a koordinace,
- operační manuál v inkriminované době nezakazoval používání podpůrných administrativních a organizačních nástrojů či programů typu MS Excel apod., přičemž vytváření vlastních manažerských, kontrolních a organizačně-administrativních nástrojů bylo – a doposud je – naprosto běžnou a nutnou praxí a v oblasti hodnocení dlouhodobě slouží vedoucím pracovníkům k přehledu o procesu hodnocení, a to především z aspektu časového, ale do určité míry i z aspektu možných odchylek v úrovni hodnocení, proto nebylo a není možné spatřovat ve využívání daných nástrojů a programů nedovolené používání jiného informačního systému než informačního systému IS MONIT7+,
- proces sladování hodnocení nebyl žádným aktem svévole či projevu nějaké nekalé praktiky, ale naopak projevem snahy z pozice oprávněného pracovníka zajistit ve svém důsledku spravedlivý výběr projektů k financování,
- s různými formami sladování hodnocení projektů počítal rovněž operační manuál, a to i s přihlédnutím k tomu, že Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad měl dvě různě personálně obsazená územní pracoviště – plzeňské a českobudějovické – a v té souvislosti výslovně zakotvoval konání pravidelných sladovacích schůzek hodnotitelů z obou územních pracovišť a nezakazoval kontrolní posuzování projektů před ukončením procesu jejich věcného hodnocení, když toto nadto bylo standardním manažerským nástrojem kontroly posílujícím současně princip kontroly „čtyř očí“, v jehož rámci nebylo možné dosáhnout změny věcného hodnocení projektů jinak než konsensem hodnotitelů, což umožňovalo interní sdělení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 17. března 2008, které rovněž povolovalo hlavnímu a vedlejšímu hodnotiteli konzultovat výsledky hodnocení a usnést se na společném konsenzu v podobě shodného hodnocení, přičemž tento proces byl v září roku 2008 prověřen kontrolou Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky, která neshledala nic v rozporu s nastavenými pravidly ani evropskou či národní legislativou,
- interní sdělení ředitele ke konsenzu hodnotitelů ze dne 17. března 2008 nemohlo omezovat nezávislost projektových manažerů (hodnotitelů), protože nešlo o příkaz, nýbrž jen o možnost takto postupovat za určitých stanovených podmínek, a to možnost danou ředitelem Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ve formě výjimky z operačního manuálu stanovené na základě zmocnění usnesením č. 116/2008 Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 22. února 2008, přičemž vzájemná konzultace hodnocení uskutečněná podle daného interního sdělení nemohla ovlivnit nezávislost hodnotících osob ani porušit „pravidlo komisionality“, resp. pravidlo „kontroly čtyř očí“, neboť toto pravidlo zajišťovalo, aby nad každou činností v rámci administrativního procesu dohlížel z důvodu interní kontroly další zaměstnanec,
- závazné stanovisko č. 2 ze dne 1. dubna 2008 týkající se postupu hodnocení přijatých projektových žádostí umožňovalo vedoucímu územního odboru konzultovat výkladové otázky s tvůrcem programové dokumentace, tedy odborem řízení programu,

- operační manuál nestanovil povinnost průběžného vkládání dat do informačního systému IS MONIT7+ ani žádnou lhůtu pro založení formuláře věcného hodnocení projektů v excelové tabulce do složky výzvy, naopak jednotlivé kroky v rámci procesu věcného hodnocení projektů řadil tak, že z povahy věci bylo třeba nejdříve pracovat s danou hodnotící tabulkou v elektronické podobě a pak výsledky v ní zachyceného hodnocení přenést do informačního systému IS MONIT7+ s tím, že až dodatečně v září roku 2008 – na základě doporučení interního auditu a Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky – byl do operačního manuálu doplněn požadavek vytištěnou tabulku – společně se sestavou vygenerovanou informačním systémem IS MONIT7+ – založit do složky příslušného projektu a složky příslušné výzvy,
- kontrolním hodnocením náhodně vybraných projektů bylo sledováno odstranění chyb v hodnocení a odlišností v hodnocení mezi oběma územními pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, přičemž hodnotitelé neměli povinnost řídit se případnými doporučeními k změnám jimi provedeného hodnocení a žádný z nich se proti zvolenému postupu neohradil,
- proces hodnocení Druhé a Třetí výzvy prošel nezávislým auditem systému, který neshledal žádný významný rozpor s nastavenými postupy ani žádné systémové chyby,
- ačkoli v procesu hodnocení mohlo dojít k určitým pochybením, a některá – byť ne zásadní – byla identifikována a napravena již v průběhu věcného hodnocení, aniž by na ně bylo třeba reagovat systémovými změnami v nastavených procesech hodnocení, aktuálně nelze zpětně rekonstruovat jak jinak případně mělo být správně hodnoceno a jaký vliv to mohlo mít na pořadí bodovaných projektů a
- obžalovaný JUDr. Jiří T., jako nadřízený všech zaměstnanců Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, a obžalovaný Ing. Martin P. DiS., jako osoba odpovědná za věcné hodnocení, právem disponovali údaji o průběžných výsledcích věcného hodnocení, které jim byly zasílány od vedoucích oddělení administrace žádostí obou územních pracovišť, neboť tímto způsobem v rámci svých pracovních povinností kontrolovali práci svých podřízených,
- nesprávné použití finančních prostředků alokovaných v rámci Druhé a Třetí výzvy Regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad nebylo jejich záměrem,
- v důsledku jejich jednání nevznikla nikomu žádná škoda, když ani uplatněná finanční korekce nevedla k snížení alokace finančních prostředků regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad ani k snížení financování úspěšných projektů,
- jejich trestní odpovědnost je dovozována v rozporu se zásadou rovnosti občanů, neboť hodnocení projektů prováděli jiní pracovníci Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a stejným způsobem jako jimi bylo hodnocení projektů prováděno i dalšími regionálními radami a v prosinci roku 2009 byly některé volené procesy – včetně těch kriminalizovaných – aprobovány odbornou pracovní skupinou Asociace krajů České republiky pro evropské fondy.

Obžalovaný JUDr. Jiří T. současně poukázal na to, že se vůbec nepodílel na hodnotícím procesu ani na kontrolním hodnocení vybraných projektů, vůbec do něj nezasahoval a neúčastnil se žádných schůzek hodnotitelů, a kriminalizována je v podstatě jeho manažerská činnost na čele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, aniž by byly uvedeny jakékoli jeho konkrétní kroky směřující k manipulaci výběrových řízení ve prospěch konkrétního subjektu s následkem vzniku škody. Závěry obžaloby o jeho trestní odpovědnosti proto označil za pouhé domněnky, když chybějící popis jeho osobního podílu na procesu hodnocení byl nahrazen nepodloženou spekulací o dohodě s podřízeným pracovníkem,

aniž by bylo řečeno jak by tato dohoda mohla ovlivnit výsledek hodnocení. Obžalovaný Ing. Martin P. DiS. pak připomněl, že v rámci Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad nebyl ve vedoucí pozici, nebyl vzdělán v oblasti práva, nikdy mu nikým nebyl vytknut jakýkoliv zvolený postup a jím činěnými kroky nebyly sledovány žádné nezákonné cíle. Navíc obžalobou nebyla zodpovězena otázka „qui bono“, tj. jaký zájem měl nebo aspoň mohl mít konat stíhaným způsobem, když není ani tvrzeno, že by tak měl činit na základě nějakých výhod, odměn apod. V tomto kontextu zdůraznil, že neměl žádný důvod protěžovat jakékoli projekty.

Obžalovaná Ing. Klára Š., roz. B., ve svých vyjádřeních k věci vyloučila, že by se dopustila čehokoliv trestněprávně postižitelného, zdůraznila, že vždy postupovala v mezích daných jejím pracovním zařazením na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, a v rámci své obhajoby položila důraz na to, že

- v inkriminovaném období od prosince roku 2007 do listopadu roku 2008 byla pracovně zařazena na pozici vedoucí odboru řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, byla přímo podřízena řediteli tohoto Úřadu, JUDr. Jiřímu T., a sama byla povinna realizovat své řídicí pravomoci s cílem nastavit postupy v oblasti metodické podpory, monitoringu, evaluace a v oblasti komunikace a publicity regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, provádět na vnitřní úrovni šetření a řešení nesrovnalostí a v té souvislosti vyžadovat od všech vedoucích odborů potřebnou součinnost, a naopak, do její pravomoci nespádala problematika samotné administrace žádostí podávaných v rámci jednotlivých výzev regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a neměla žádný vztah k zaměstnancům v odděleních administrace žádostí na územních pracovištích v Českých Budějovicích a v Plzni.
- v průběhu výkonu funkce vedoucí odboru řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad vždy dodržovala veškerá ustanovení pracovního a organizačního řádu a postupovala plně v souladu se svým pracovním profilem upraveným tímto řádem a operačním manuálem regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad
- nikdy nehodnotila projektové žádosti, neorganizovala činnost jejich hodnotitelů, nedávala jim jakékoli pokyny, nedisponovala údaji o výsledcích hodnocení, neměla přehled o pořadí jednotlivých projektových žádostí, neprováděla neoprávněné změny výsledků hodnocení a nevkládala výsledky hodnocení do informačního systému MONIT7+,
- z hlediska stupně řídicí funkce byla na stejné úrovni, tj. vedoucí odboru, jako obžalovaný Ing. Martin P. DiS. a Ing. Magda S., která však nebyla nikdy obviněna,
- veškeré projektové žádosti byly zpracovávány a hodnoceny příslušnými odděleními administrace v rámci územních odborů implementace programu a ona k nim nemohla mít a neměla přístup, v průběhu hodnocení jednotlivých žádostí v rámci Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad podávala toliko obecná metodická stanoviska v reakci na dotazy jednotlivých vedoucích územních odborů implementace a dalších zaměstnanců, případně na základě žádosti ředitele Úřadu obžalovaného JUDr. Jiřího T., aniž by tato mohla jakkoliv zvýhodnit či znevýhodnit jakýkoliv projekt,
- nikdy nevytvořila – ať už samostatně nebo spolu s obžalovaným Ing. Martinem P. DiS. a s vědomím obžalovaného JUDr. Jiřího T. – žádný seznam žádostí/projektů pro účely jejich kontrolního přehodnocení ani si na jeho základě nevyžádala žádné žádosti/projekty od pověřených hodnotitelů, žádné takové žádosti/projekty nehodnotila, nikdy z projektových složek nevyňala původní údaje o výsledcích věcného hodnocení zanesené pověřenými hodnotiteli do excelové tabulky nazvané „váhy hodnotících kritérií“, nikdy do těchto složek nevložit nově vytvořenou tabulku tohoto názvu, a pokud se v některých případech dostavila

do kanceláří vedoucích územních odborů implementace programu, tj. do kanceláří obžalovaného Ing. Matina P. DiS. a Ing. Magdy S., a byla dotazována na parametry konkrétních výběrových kritérií v rámci bodového hodnocení projektových žádostí, tak v obecné rovině, z titulu metodického vedení a požadavku jednotného dodržování metodik, poskytovala informace v požadovaném rozsahu, avšak nikoli konkrétně k jednotlivým projektům,

- závazné metodické stanovisko č. 2 ze dne 1. dubna 2008 týkající se postupu hodnocení přijatých projektových žádostí umožňovalo oběma vedoucím územních odborů implementace programu konzultovat ve výkladových otázkách záležitosti s tvůrcem programové dokumentace – s ní a s jí řízeným odborem řízení programu,
- v průběhu administrace hodnocení projektových žádostí v rámci Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad spočívala její činnost a činnost celého odboru řízení programu v metodické pomoci, zvláště pak takové pomoci ve vztahu k uplatnění jednotlivých výběrových kritérií, aniž by se kdy zapojila do procesu hodnocení projektových žádostí a do jejich „přebodování“ a aniž by kdy požadovala změny bodového hodnocení u jakéhokoli projektu,
- jednotliví projektoví manažeři – hodnotitelé – byli odpovědní za konkrétní hodnocení, a pokud jim sdělila – ať už sama z titulu funkce vedoucí odboru řízení programu nebo jí podřízení pracovníci oddělení metodického řízení – na podkladě jejich dotazů stran metodiky některé skutečnosti a oni takové vyjádření z hlediska evaluace respektovali, tak bylo logické, že to následně promítli v hodnocení jednotlivých projektů, aniž by to jakkoliv omezilo jejich odpovědnost za výsledné hodnocení a jejich nezávislost v procesu hodnocení,
- nadřízeným všech zaměstnanců Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad byl obžalovaný JUDr. Jiří T. a osobami odpovědnými za věcné hodnocení projektových žádostí byli obžalovaný Ing. Martin P. DiS (v Českých Budějovicích) a Ing. Magda S. (v Plzni), a pokud v rámci výkonu svých pravomocí kontrolovali práci svých podřízených při hodnocení projektových žádostí, a to případně i s využitím jiných, operačním manuálem výslovně neupravených mechanismů, nemůže být tato skutečnost kladena k její tíži,
- nebyla odpovědná za předložení a zpracování podkladů pro Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, ani v jednom případě nebyla předkladatelem či zpracovatelem dokumentu „seznam projektů ke schválení“ určeného členům uvedeného výboru v rámci Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a nedisponovala žádnými informacemi, které by mohly nasvědčovat tomu, že daný seznam je nesprávný,
- k provedení věcného hodnocení byly v souladu s operačním manuálem (kapitolou 18, přílohou číslo 13) hodnotiteli používány tabulky věcného hodnocení projektů, které umožňovaly neevidované změny věcného hodnocení, takže kriminalizace tohoto jednání – spolu s jednáním spočívajícím ve vkládání dat do informačního systému MONIT7+ s určitým časovým odstupem od ukončení věcného hodnocení – zcela přehlíží úpravu obsaženou v schváleném operačním manuálu, stejně jako to, že proces hodnocení byl podle operačního manuálu ukončen až vložением konkrétních údajů do informačního systému MONIT7+,
- kriminalizace vydání interního sdělení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 17. března 2008, které povolovalo hlavním a vedlejším hodnotitelům konzultovat výsledky hodnocení a usnést se na společném konsenzu v podobě shodného hodnocení, zcela pomíjí to, že jeho vydání bylo vyvoláno potřebou vypořádat se s nezbytností ohodnotit neočekávaně velké množství podaných projektových žádostí v krátké časové lhůtě,

a fakticky popírá právo ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad vydat ho a jím stanovit výjimku z operačního manuálu, ačkoliv toto právo nebylo nijak zpochybněno ani příslušnými auditními a kontrolními orgány ani pověřenými evropskými orgány,

- v procesu hodnocení projektových žádostí předložených v reakci na Druhou a Třetí výzvu k jejich předkládání v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad nebyla zjištěna žádná věcná pochybení opodstatňující závěr o tom, že byly schváleny dotace pro projekty, které je neměly obdržet.

V souladu s argumentací obžalovaných ve vztahu k způsobu užití zakotvených metodických postupů v procesu hodnocení projektových žádostí o poskytnutí dotací z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad vyzněly závěry jimi doloženého odborného vyjádření ve formě zprávy nezávislého auditora o ověření vybraných procesů aplikovaných při hodnocení a evidenci ROP Jihozápad ze dne 28. ledna 2011 zpracované znaleckým ústavem Bene Factum a.s. Ten se na podkladě mu poskytnutých základních dokumentů vyjádřil k

- principu „kontroly čtyř očí“ s tím, že interní sdělení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 17. března 2008 je s ním v souladu, jakož i v souladu s operačním manuálem regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad,

- evidenci výsledků hodnocení jednotlivých procesů v operačním manuálu, které považuje za optimální,

- kontrolním oprávněním ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad s tím, že organizační řád tohoto úřadu, operační manuál i příručka kontrolora zakotvují právo a povinnost ředitele kontrolovat všechny pracovníky a všechny procesy probíhající v Úřadu,

- obecnému procesnímu zhodnocení metodického nastavení regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v oblasti hodnocení projektů, kdy procesní postupy z hlediska organizačního, odpovědnostního, hodnotícího, schvalovacího, kontrolního i evidenčního jsou v rámci operačního manuálu a příručky kontrolora nastaveny optimálně a pokud jsou v praxi dodržovány, je riziko neobjektivního výsledného hodnocení minimalizováno.

Ve stejném smyslu se tento znalecký ústav vyjádřil ve svém znaleckém posudku, v němž současně shrnul průběh a výsledky jím provedeného hodnocení devíti obžalobou identifikovaných projektů podrobených kontrolnímu hodnocení – manažerské kontrole – ze strany obžalovaného Ing. Martina P. DiS., Ing. Magdy S. a obžalované Ing. Kláry Š. – konkrétně projektu CZ.1.14/3.1.00/02.00520 společnosti Agriprod CZ a.s. nazvaného „Wellness hotel Knížecí Dvůr – 3. etapa“, projektu CZ.1.14/3.1.00/02.00419 společnosti Lipno Servis s.r.o. nazvaného „Skiareál Lipno – regionální zimní centrum“, projektu CZ.1.14/3.2.00/02.00554 společnosti Rezidence Nové Hrady a.s. nazvaného „Revitalizace Buquoyské rezidence v Nových Hradech“, projektu CZ.1.14/3.2.00/02.00406 města Tábor nazvaného „Revitalizace kulturní památky č. p. 788 v Táboře“, projektu CZ.1.14/3.2.00/02.00595 Římskokatolické farnosti Prachatic nazvaného „Rekonstrukce kostela a fary v Prachaticích“, projektu CZ.1.14/3.2.00/02.00593 města Tábor nazvaného „Odpočinková zóna Jordán I. etapa“, projektu CZ.1.14/3.3.00/02.00244 Místní akční skupiny Hlubocko - Lišovsko o.p.s. nazvaného „Podpora cestovního ruchu na Hlubocku – Lišovsku“, projektu CZ.1.14/3.3.00/02.00349 Jihočeské centrály cestovního ruchu nazvaného „Podpora domácího cestovního ruchu“ a projektu CZ.1.14/3.3.00/02.00313 Jihočeského kraje nazvaného „Tvorba tiskových materiálů pro propagaci Jihočeského kraje v ČR i zahraničí“ –

s tím, že výsledkem takto opětovně provedeného hodnocení těchto projektů podle kritérií stanovených pro Druhou a Třetí výzvu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad sice byly jiné počty bodů než ty, které jim byly přiděleny hodnotiteli po provedené manažerské kontrole, ale jen zanedbatelně se od nich lišící a pohybující se v mezích zaručujících hodnoceným projektům stejný status z hlediska doporučení či nedoporučení k financování jaký ve skutečnosti dosáhly. Následně provedl stejný znalecký ústav – Benefactum a.s. – hodnocení dalších devíti namátkově vybraných projektů nepodrobených v 2. ani 3. výzvě manažerské kontrole, konkrétně projektu CZ.1.14/2.2.00/02.00204 Města Soběslav nazvaného „Společenské centrum Soběslavska“, projektu CZ.1.14/2.3.00/02.00227 Městyse Frymburk nazvaného „Frymburk – stavební úpravy a přístavba domu č.p. 5“, projektu CZ.1.14/3.1.00/02.00492 společnosti Selan s.r.o. nazvaného „Penzion Hájovna Branná“, projektu CZ.1.14/3.1.00/02.00124 Města Hluboká nad Vltavou nazvaného „Cyklostezka Hluboká nad Vltavou – Purkarec“, projektu CZ.1.14/2.3.00/03.00364 Města Hluboká nad Vltavou nazvaného „Dětská klubovna s hasičskou zbrojnicí Hroznějovice“, projektu CZ. 1.14/2.3.00/03.00152 Města Hluboká nad Vltavou nazvaného „Revitalizace Sídliště“, projektu CZ. 1.14/2.4.00/03.00227 Města Horní Planá nazvaného „Zlepšení podmínek výuky v Základní škole Horní Planá“, projektu CZ. 1.14/2.5.00/03.00189 Mateřské školy Hluboká nad Vltavou nazvaného „Modernizace mateřské školy Hluboká nad Vltavou“ a projektu CZ. 1.14/3.1.00/03.00284 Města Soběslav nazvaného „Rekreační a relaxační areál v Soběslavi“. Výsledky tohoto hodnocení shrnul v dodatku k původnímu znaleckému posudku. Jím přidělené počty bodů vybraným projektům se přitom opět jen velice málo lišily od počtů bodů přidělených daným projektům původními hodnotiteli a rozdíl, který mezi nimi byly, neměly žádný vliv na jejich status z hlediska doporučení či nedoporučení k financování.

Obžalovaný JUDr. Jiří T., v inkriminované době ředitel Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, ve své výpovědi před soudem předně vyloučil, že by jakkoli zasahoval do hodnocení posuzovaných projektů přihlášených do Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. V návaznosti na to se soustředil na některé okolnosti svého působení na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v pozici jejího ředitele, na obecné okolnosti spojené s administrací žádostí o poskytnutí dotací z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, na metodické nastavení hodnocení projektů ucházejících se o financování ze strukturálních fondů Evropské unie, na potřebu sladování jednotného přístupu k hodnocení na územních pracovištích Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad Plzeň a České Budějovice a na obsah písemných dokumentů figurujících v posuzovaném případě. Samotný počátek reálného naplňování regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad časově zařadil do přelomu roku 2007 a 2008. K schválení tohoto programu – stejně jako k schválení všech ostatních regionálních operačních programů v České republice – totiž přistoupila Evropská komise až v prosinci roku 2007. Programovací období 2007 až 2013 tak nabralo hned na počátku časovou ztrátu přibližně jednoho roku. Tato časová ztráta nebyla způsobena administrátory regionálních operačních programů, ale Ministerstvem pro místní rozvoj České republiky, které vyjednalo až v červenci roku 2007 tzv. národní strategický rámec. To mělo zejména v začátcích realizace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad vážné důsledky: peníze určené na programové období 2007 až 2013 nebyly poskytnuty balíkově, ale byly uvolňovány po jednotlivých letech, přičemž prostředky každého roku se musely vyčerpat – tedy proplatit po příslušné certifikaci na realizované projekty – do dvou let. Druhá a Třetí výzva regionálního operačního programu

NUTS II Jihozápad tak musela být zrealizována v časově našponovaných termínech bez možnosti odkladu či prodlužování lhůt. Jakákoliv další prodleva by totiž prakticky zmařila možnost čerpat část finančních prostředků alokovaných pro regionální operační program NUTS II Jihozápad. Administrace prvních výzev regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad přitom musela být zvládnuta v procesu postupného dotváření Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a jejího Úřadu, v situaci, kdy neexistovaly žádné zaběhlé regionální struktury pro administraci fondů Evropské unie. Na přelomu let 2007 a 2008 tak vznikala Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad jako samostatná právnická osoba prakticky současně s vytvářením implementačního zázemí pro regionální operační program NUTS II Jihozápad, aniž by tomu byl kdokoliv finančně a odborně nápomocen. Situaci navíc komplikovalo to, že nový úřad nezapadal do struktury ani logiky veřejné správy v České republice, neboť svým záběrem sdružoval území dvou krajů a byl jejich nechtěným dítětem, umělým tvůrcem, který bylo třeba vytvořit pouze za účelem toho, aby mohly být samosprávně do regionu čerpány evropské dotace. Úředníci Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad se tak ocitli mezi mlýnskými koly protichůdných krajských zájmů. S tím byla spojena koordinačně i lidsky velmi náročná agenda zajištění jednotného hodnocení na vzdálených územních pracovištích úřadu spojená se snahou co nejvíce sladovat tato hodnocení, ať již sladovacími schůzkami, konzultacemi s odborem řízení a metodikou, manažerskými kontrolami, auditním ověřováním správnosti hodnocení apod., a to při hrubě zanedbané koordinační roli příslušných ministerstev, konkrétně Ministerstva pro místní rozvoj České republiky a Ministerstva financí České republiky. V této souvislosti vyslovil obžalovaný JUDr. Jiří T. přesvědčení, že nemůže být pro danou věc relevantní nazírání pracovníků těchto ministerstev na postupy realizované v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v letech 2007 až 2009, neboť to byli právě oni, kdo selhal v rámci koordinační role a kdo akceptoval to, co následně podroboval kritice. Zvláště markantně to podle názoru obžalovaného JUDr. Jiřího T. platí o interním sdělení ředitele ke konsensu hodnotitelů ze dne 17. března 2008. O něm prokazatelně věděli již v září roku 2008, kdy ho ve svém protokolu o řádnosti hodnocení 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad shledali bezproblémovým, a to jako instrument, který byl ředitel oprávněn vydat a jím modifikovat způsob hodnocení podle operačního manuálu. Následně pak dostávali v předepsaném formátu informace o hodnocení, z nichž bylo jasně patrné, že hodnocení obou hodnotitelů je na setinu totožné, a nikterak to nerozporovali či nečinili předmětem doplňujících dotazů. To utvrdilo všechny zainteresované – jak zdůraznil obžalovaný JUDr. Jiří T. – v přesvědčení, že konají správně a řádně, plně v souladu s nařízeními Evropské unie, z nichž nevyplýval požadavek na separátní hodnocení projektových žádostí dvěma či více osobami. V tomto kontextu poukázal obžalovaný JUDr. Jiří T. na to, že dané interní sdělení bylo náležitě projednáno s předsedou a místopředsedou Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a před jeho vydáním konzultováno i s oddělením metodického řízení a tímto projednáno s auditem PAS, konkrétně s jeho vedoucím Ing. Davidem N. em, který v něm také nespatořoval cokoli rozporného s obecně závaznými předpisy. Současně obžalovaný připomněl, že jeho věcný obsah vyplývá z jeho gramatického výkladu a jiný ani nebyl při jeho koncipování zamýšlen či prezentován. Směřovalo tedy k úspoře času vytvořením možnosti vzájemně se mezi hodnotiteli shodnout na výsledku věcného hodnocení, a to při zachování kontroly čtyř očí. Projekt proto musely vždy ohodnotit dvě osoby, přičemž čas mohly uspořít například tím, že řada výběrových kritérií byla objektivní nebo se získala prostým výpočtem a konsenzus mohl práci výrazně urychlit, protože druhý hodnotitel pouze zkontroloval výpočet,

obdobně u subjektivních kritérií mohl být čas uspořen společným projitím žádosti a vzájemným dohledáním příslušným pasáží, když názor si měl tvořit každý hodnotitel sám a po diskusi se mohli shodnout na bodovém výsledku. Za nesmyslný přitom označil obžalovaný JUDr. Jiří T. výklad, že by každý z hodnotitelů měl projekt ohodnotit separátně a pak se shodnout na společném bodovém konsenzu, což by logicky proces ještě prodlužovalo, namísto avizované časové úspory. Stejně tak odmítl jako reálně neuskutečnitelné další alternativní způsoby reakce na neočekávaně velký počet žádostí o dotace v 2. a 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a na nezbytnost zvládnout jejich ohodnocení v malém počtu hodnotitelů. Předstoupení před Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad s informací, že při aplikaci postupů vyžadovaných operačním manuálem a dalšími interními předpisy Úřad nemohl podklady zpracovat bylo zjevně politicky i věcně neakceptovatelné, a to tím spíše, že právě v zájmu vyloučení takové možnosti byl v pozici ředitele Úřadu Výborem zmocněn k přijímání výjimek podle kapitoly 4 operačního manuálu a k jeho revizím. Z pohledu roku 2008 byla taková možnost neobhajitelná vůči Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad tím spíše, že právě tímto orgánem byl schválen plán výzev tak, že na ukončení 2. výzvy na konci června roku 2008 bezprostředně navázalo vyhlášení zkrácené 3. výzvy, tak aby se stihla schválit ještě do krajských voleb v říjnu roku 2008, nehledě na to, že s ohledem na celkové zpoždění realizace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad jako celku ohrožovalo jakékoliv prodlužování hodnocení použití alokace roku 2007 a roku 2008 a hrozilo její propadnutí bez jakéhokoliv využití, což bylo nejen politicky ale i lidsky absolutně nepřijatelné. Právě s ohledem na toto riziko Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad nakonec ještě zkrátil – nikoliv prodloužil – lhůtu pro hodnocení 3. výzvy oproti operačnímu manuálu. Řešením nastalé situace přitom nebylo ani zapojení zaměstnanců úřadu z jiných pracovních pozic do hodnocení projektových žádostí v 2. a 3. výzvě. Potenciálně sice přicházelo v úvahu zapojit do hodnocení pracovníky oddělení kontroly realizace Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, kteří nebyli zatím příliš vytížení, ale nemohlo to být plnohodnotné zapojení do hodnotícího procesu. Kdyby totiž závazně hodnotili, mohlo by dojít k porušení oddělení funkcí podle článku 58 nařízení Evropské unie č. 1083/2006, neboť by hodnotili projekty, které by zároveň následně kontrolovali. K jejich zapojení do hodnocení tedy sice došlo, a to na základě závazného metodického stanoviska č. 2, ale podíleli se na hodnocení pouze administrativně či pomocně a konzultačně. Celkově vzato obžalovaný JUDr. Jiří T. shrnul, že nebyl účastníkem žádného z žalovaných postupů ověřování správnosti hodnocení ani účastníkem samotného hodnocení, pouze vydal – po projednání se všemi relevantními subjekty – interní předpis, který nebyl a nemohl být způsobilý kohokoliv konkrétního individuálně zvýhodnit. Po vyjádření k těmto skutečnostem využil dvěho práva odmítnout vypovídat.

Stejně se v hlavním líčení zachoval i obžalovaný Ing. Martin P. DiS., v inkriminované době působící jako vedoucí územního odboru implementace Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad České Budějovice. Svou výpověď přitom omezil na obecné vyjádření k výstupům provedené manažerské kontroly. V té souvislosti zdůraznil, že šlo o kontrolu správnosti implementace hodnotících kritérií u vybraných projektů a to za účelem, aby jednotlivá hodnotící kritéria byla posuzována stejně všemi hodnotiteli. Nešlo tedy o přebodování už ohodnocených projektů. Výstupem provedené manažerské kontroly bylo zjištění nejednotného používání některých hodnotících kritérií. Učiněná zjištění byla předána hodnotitelům s doporučením, aby se vrátili k použití daných hodnotících kritérií

nejen u kontrolovaných projektů ale i u projektů nepodrobených manažerské kontrole, a shledají-li důvody pro změny hodnocení aby je provedli. Obžalovaný Ing. Martin P. DiS. přitom zdůraznil, že konečné rozhodnutí zůstalo v souladu s operačním manuálem na samotných hodnotitelích, kteří byli za hodnocení zodpovědní. Z tohoto důvodu nebylo možné změnu hodnocení nařídit a ani nikomu nařízena nebyla. Na základě těchto skutečností, jakožto i na základě doporučení auditu, se však v průběhu dalších výzev zlepšily kontrolní mechanismy během hodnocení a zintenzivnily se smlouvací schůzky a konzultace s metodiky, a to v zájmu toho, aby byla výsledná hodnocení na obou územních pracovištích Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad co nejlépe objektivní a aby byla jednotlivá hodnotící kritéria aplikována stejně.

Obžalovaná Ing. Klára Š., roz. B., řídila z pozice vedoucí odboru řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v inkriminovaném období let 2007 a 2008 tři oddělení, a to oddělení metodického řízení, které nastavovalo metodické procesy, oddělení monitoringu, evaluace a absorpční kapacity, které monitorovalo realizaci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, posilovalo absorpční kapacitu čerpání finančních prostředků z Evropské unie a evaluovalo, tedy hodnotilo, jejich čerpání, a oddělení technické pomoci a publicity, které především podávalo projekty technické pomoci v rámci prioritní osy 4 regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Oddělení monitoringu, evaluace a absorpční kapacity současně plnilo funkci sekretariátu Monitorovacího výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Jako vedoucí celého odboru komunikovala s vedoucími jednotlivých oddělení i s referenty a řídila chod celého odboru, vedla porady a kontrolovala plnění úkolů. Po odchodu obžalovaného JUDr. Jiřího T. z Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad převzala řízení celého tohoto úřadu. Ve své výpovědi před soudem předně připomněla, že do její pravomoci a odpovědnosti vůbec nespádala problematika administrace projektových žádostí o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a tedy ani jejich hodnocení. Nebyla přitom v žádných vztazích k projektovým manažerům oddělení administrace územních odborů implementace programu – do jejichž kompetence patřilo ono hodnocení projektových žádostí – nebyla jejich nadřízenou, neměla povinnost je kontrolovat, nedávala jim žádné pokyny, nebyla oprávněna organizovat jejich činnost a ani nic takového nedělala. V pozici, ve které byla, měla na starosti zejména metodické nastavení celého regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a odpovědnosti s tím spojené plně dostála, takže v daném kontextu nebyla nikdy nikým kritizována. Naopak, regionální operační program NUTS II Jihozápad byl hodnocen jako jeden z nejlepších. Její role ve fázi hodnocení projektových žádostí přitom spočívala v metodické a výkladové podpoře a v rozhodování o námitkách v rámci námitkového řízení. Při konzultacích nad praktickým uplatněním metodických předpisů vždy postupovala – jak zdůraznila – v souladu se závazným metodickým stanoviskem č. 2 ze dne 1. dubna 2008, které umožňovalo vedoucím územních odborů implementace programu i jednotlivým projektovým manažerům konzultovat ve výkladových otázkách s tvůrcem programové dokumentace, s odborem řízení programu, tedy s odborem, jehož vedoucí byla. Do rámce konzultací tohoto typu zařadila i konzultace uskutečněné v rámci kontroly hodnocení vybraných projektů v průběhu Druhé výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. V tomto kontextu současně poukázala na to, že daných kontrol se zúčastnila v souladu s profilem své pracovní pozice, a na doklad toho předložila příslušný cestovní příkaz k služební cestě z Českých Budějovic do Plzně uskutečněné dne 21. května 2008 za

účelem „kontroly metodických postupů věcného hodnocení“. V návaznosti na to uvedla, že její účast na dané kontrole si vyžádali vedoucí obou územních odborů implementace programu – obžalovaný Ing. Martin P. DiS. a Ing. Magda S. – a to s ohledem na to, že chtěli přispět k sladění přístupu k hodnocení jednotlivými hodnotiteli a k odstranění případných pochybení souvisejících s nevhodně volenými postupy. V této souvislosti poukázala na to, že metodiky regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad prodělaly v průběhu doby velký vývoj a procesy realizované ve Druhé a Třetí výzvě byly na samém počátku jejich implementace a do značné míry byly do nich ukotvovány až následně podle reálné praxe. Navíc, hodnocení projektů v Druhé a Třetí výzvě bylo pro mnohé hodnotitele jejich prvním velkým hodnocením projektů v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, a pro většinu z nich i jejich vůbec prvním zaměstnáním. Stávalo se tedy, že chybovali a že přistupovali k uplatnění jednotlivých hodnotících kritérií a k procesu hodnocení odlišně. Situaci kromě toho komplikovala poměrná roztržitost ukotvení aplikovatelné metodiky. Vedle operačního manuálu, příručky kontrolora a příručky pro žadatele byla totiž upravena též v metodických stanoviscích, v metodických pokynech a v interních sděleních ředitele úřadu. Zásadní význam z těchto interních sdělení mělo to ke konsenzu hodnotitelů ze dne 17. března 2008, přijaté v reakci na neočekávaně velký počet projektových žádostí podaných v Druhé výzvě. Obžalovaná přitom vyloučila jeho rozpor s operačním manuálem a s dalšími metodikami, protože pouze doplňovalo jejich propozice. Před jeho vydáním bylo konzultováno s oddělením metodického řízení a projednáno s auditem PAS, konkrétně s Ing. Davidem N. em, aniž by v něm kdokoliv shledal cokoliv závadného. Na doklad průběžného dotváření metodického rámce procesu hodnocení projektových žádostí obžalovaná poukázala na to, že nejdůležitější z metodických předpisů, operační manuál, byl každé tři měsíce aktualizován na základě reálné praxe prostřednictvím revizí a ve své příloze č. 13 obsahoval excelovou tabulku, podle které postupovali hodnotitelé při hodnocení. Z jeho díky bylo také evidentní, že hodnocení nechápal jako jednorázovou záležitost, ale dlouhotrvající kontinuální proces ukončený vložení výsledků hodnocení do informačního systému MONIT7+. V návaznosti na to obžalovaná připomněla, že neměla přístup do tohoto informačního systému, a vyloučila, že by kdy sledovala průběžné výsledky hodnocení a pořadí ohodnocených projektů. V té souvislosti poukázala na výstupy znaleckého posudku z oboru kybernetiky, z nichž je evidentní, že v rámci zkoumání jejího počítače nebyly nalezeny žádné hodnotící tabulky ani žádné výstupy hodnocení. Pakliže jí bylo kladeno za vinu, že po provedených změnách hodnocení předložila členům Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad pozměněnou výslednou sestavu hodnocení, zdůraznila, že žádný takový materiál na jednání daného Výboru nepřipravovala ani nepředkládala a že se nezúčastnila těch jeho jednání, na nichž byl tento materiál schvalován. Dne 27. června 2008, kdy byly schvalovány projekty k financování přihlášené v Druhé výzvě, totiž čerpala náhradní volno, a dne 4. listopadu 2008, kdy byly schvalovány projekty k financování přihlášené v Třetí výzvě, byla na služební cestě v Oxfordu. V tomto kontextu se ohradila rovněž proti výsledkům kontroly provedené v listopadu roku 2010 Platebním a certifikačním orgánem Ministerstva financí České republiky a proti způsobu uplatnění finanční korekce ve vztahu k výdajům na realizaci projektů, které uspěly v Druhé a Třetí výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Ve vztahu k oné kontrole připomněla, že pokrývala období od 1. ledna 2007 až do 15. listopadu 2010, v němž bylo realizováno prvních deset výzev regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, a z pořízeného protokolu je patrné, že učiněná zjištění jsou

formulována obecně, aniž by bylo možné určit, kterých z daných deseti výzev se reálně týkají a případně v jakých směrech. Navíc výstupy oné kontroly byly a doposud jsou pro Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad nepřezkoumatelné, neboť vychází z policejního spisu, k němuž neměl přístup, a proto k nim nemohl ani uplatnit připomínky. Vzhledem k tomu, že ani zástupci Ministerstva financí České republiky nedokázali politické a úřednické reprezentaci regionu soudržnosti Jihozápad vysvětlit, o jaká konkrétní pochybení se mělo jednat v procesu hodnocení projektů v Druhé a Třetí výzvě a čím jsou doložena, byla daná finanční korekce ve Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad přijata pouze proto, aby došlo k odblokování pozastavené certifikace výdajů v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, a to pod podmínkou, že Plzeňský a Jihočeský kraj, které na pokrytí uplatněné korekce finančně přispěly, budou moci tento příspěvek zpětně odčerpat v dalších výzvách na úhradu nákladů svých vlastních projektů. Tuto skutečnost obžalovaná doložila třemi dopisy: jedním adresovaným dne 20. září 2011 předsedou Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad Ministerstvu pro místní rozvoj České republiky a Ministerstvu financí České republiky, druhým datovaným dnem 21. října 2011 obsahujícím reakci Ministerstva financí České republiky, resp. jeho Platebního a certifikačního orgánu, a třetím ze dne 4. listopadu 2011 zaslaným předsedovi Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad Ministerstvem pro místní rozvoj České republiky. Politické reprezentace Jihočeského a Plzeňského kraje tak měly možnost dané prostředky alokovat do oblastí podpory, v nichž mohly žádat o dotace výlučně tyto kraje, avšak této možnosti v plném rozsahu nevyužily. Přesto byly dané prostředky v maximální míře využity pro rozvoj obou uvedených krajů. Z toho obžalovaná dovodila, že jim – ale ani nikomu jinému – v souvislosti s projednávaným případem nevznikla žádná škoda. Svou výpověď pak uzavřela upozorněním na to, že i v rámci ostatních operačních programů byly uplatněny finanční korekce s poukazem na tvrzené systémové nesrovnalosti, mnohdy v daleko vyšší výměře než v regionálním operačním programu NUTS II Jihozápad, avšak nikdy z toho nebyla vyvozována ničí trestní odpovědnost a nikdy nebyl vůči žádným úředníkům uplatněn nárok na náhradu škody. Po tomto vyjádření využila svého práva odmítnout vypovídat.

Další skupinu slyšených osob tvořili **svědci**. Slyšení byli především ti, kdo se v inkriminovaném období podíleli na hodnocení projektů v rámci 2. a 3. výzvy k podávání žádostí o dotační podporu z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – Mgr. Michaela P., roz. A., Ing. Karel L., Ing. Kateřina T., roz. R., Mgr. Petra H., dříve K., Mgr. Daniel S., Ing. Lenka T., roz. J., Mgr. Veronika H., Ing. Markéta H., Mgr. Petr P., Mgr. Matouš R., Mgr. Karolína B., roz. Z., a Bc. Eva K. – vedoucí příslušných odborů a oddělení Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – Ing. Magda S., Ing. Klára Š., roz. B., Ing. Jana K. a Ing. David N. – členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – MUDr. Petr Zimmermann, RNDr. Jan Zahradník, MUDr. Martin Kuba, Mgr. Jiří Zimola a Ivo Grüner – vedoucí představitelé úřadů regionálních rad dalších regionů soudržnosti – Ing. David Sventek a Ing. Ivan Matulík – odpovědní pracovníci Auditního orgánu a Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky – Ing. Jan G., PhDr. Jana M., Dušan R. a Ing. Veronika S. – a příslušní pracovníci Národního kontrolního úřadu – Ing. Eva M. a Ing. Jiří Š.. Všem členům Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, všem projektovým manažerům Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a všem vedoucím útvarů tohoto úřadu, kteří se podíleli na hodnocení projektů ucházejících se o dotaci, bylo na místě přiznat právo odmítnout vypovídat.

S ohledem na celkovou konstrukci obžaloby a její skutková tvrzení – pokud stíhané jednání obžalovaných bylo trestné – totiž bylo možné vyvodit i jejich trestní odpovědnost. Tohoto práva využila s poukazem na to v průběhu řízení řada z nich, ale jen dvě projektové manažerky podílející se na hodnocení projektů v rámci Druhé a Třetí výzvy k podávání žádostí o dotační podporu z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – Mgr. Veronika H., Ing. Markéta H. – ve věci nevyprávěly vůbec.

Funkci hlavních a vedlejších hodnotitelů v inkriminovaném období plnili projektoví manažeré Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a oba vedoucí oddělení administrace odborů implementace programu jeho územních pracovišť v Českých Budějovicích a v Plzni, tedy Ing. Lenka T., roz. J., Mgr. Veronika H., Mgr. Petr P., Mgr. Matouš R., Mgr. Karolína B., roz. Z., z Českých Budějovic a Mgr. Daniel S., Mgr. Michaela P., roz. A., Ing. Karel L., Ing. Kateřina T., roz. R., a Mgr. Petra H., dříve K., z Plzně. Jen v rámci Druhé výzvy se na hodnocení v Českých Budějovicích podílela Bc. Eva K. a jen v rámci Třetí výzvy Ing. Markéta H. z oddělení kontroly českobudějovického pracoviště odboru implementace programu, částečně též externista Ing. Vratislav M..

Ze svědeckých výpovědí jmenovaných vyplývá jak konkrétně probíhal proces hodnocení projektů ucházejících se o dotace, kým a jakým způsobem byly jednotlivé projekty hodnoceny, v jakých fázích a jak jednotliví hodnotitelé postupovali a čím, jakými dokumenty, se řídili, jak zaznamenávali bodové hodnocení do hodnotících excelových tabulek a do informačního systému IS MONIT7+, jak vznikala složka projektu a jaké měla náležitosti, jakým způsobem bylo ukončováno hodnocení, jak probíhalo námitkové řízení a kdy docházelo ke schválení dotací pro úspěšné projekty. Svědci se rovněž vyjadřovali k důležitým charakteristikám procesu hodnocení a k významu určitých pojmů z tohoto procesu jako „věcné hodnocení“, „hodnotící kritéria“, „indikátory“, „hlavní a vedlejší hodnotitelé“, „sladňovací schůzky“, „excelové tabulky věcného hodnocení“ a „souhrnné excelové tabulky“, „informační systém IS MONIT“, „námitkové řízení“ a „audit trail“.

Pro všechny svědky v postavení hodnotitelů byl závazný harmonogram hodnocení a výběru projektů v rámci 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu Jihozápad. V rámci 2. výzvy bylo ukončeno přijímání žádostí o dotaci a došlo k otevření obálek dne 14. března 2008, hodnocení formálních náležitostí předložených projektů proběhlo v termínu od 17. března 2008 do 31. března 2008, hodnocení přijatelnosti projektů následovalo v termínu od 1. dubna 2008 do 21. dubna 2008 a věcné hodnocení projektů v termínu od 22. dubna 2008 do 28. května 2008, námitkové řízení se pak uskutečnilo v termínu od 6. června 2008 do 11. června 2008. Žádosti o dotaci předkládané v rámci 3. výzvy daného programu pak byly přijímány do dne 31. července 2008, hodnocení formálních náležitostí předložených projektů proběhlo v době od 1. srpna 2008 do 14. srpna 2008, hodnocení přijatelnosti projektů následovalo v termínu od 15. srpna 2008 do 29. srpna 2008 a věcné hodnocení projektů v termínu od 30. srpna 2008 do 3. října 2008, námitkové řízení se pak uskutečnilo v termínu od 6. října 2008 do 15. října 2008. Všichni jmenovaní svědci zdůraznili, že dodržení těchto termínů bylo velice obtížné vzhledem k enormně velkému množství podaných projektových žádostí o poskytnutí dotací. Navíc, hodnocení komplikovaly jejich malé zkušenosti s ním. Stávalo se proto, že své předběžné hodnocení měnili, protože neodpovídalo náhledu na použití některých hodnotících kritérií, na němž se shodli na

sladovacích schůzkách. Tyto se konaly videokonferenční formou prakticky každý týden a bezvýjimečně je ocenili jak hodnotitelé působící v Českých Budějovicích tak ti z nich, kteří působili v Plzni. Všichni uvítali rovněž možnost vzájemných konzultací na svých pracovištích a možnost konzultací hlavních hodnotitelů jednotlivých projektů s jejich vedlejšími hodnotiteli. V tomto kontextu poukázali na to, že seděli v kancelářích po dvou, většinou v těchto dvojicích dělali křížově hlavní a vedlejší hodnotitele stejných projektů a zvláště sporné záležitosti a obtížně aplikovatelná hodnotící kritéria spolu probírali zcela přirozeně a spontánně. Za přednost nastaveného systému v návaznosti na to označili i možnost vracet se opakovaně k hodnocení již ohodnocených projektů, neboť v průběhu doby – až do ukončení věcného hodnocení daných projektů zadáním jejich výsledků do informačního systému IS MONIT7+ – mohli korigovat nevyváženosti, které si uvědomili až s určitým odstupem, uvést hodnocení do souladu se závěry učiněnými během sladovacích schůzek nebo napravit pochybení, na něž upozornil audit. Průběžně přitom využívali excelovské tabulky věcného hodnocení, do nichž bylo možné uvést více údajů a komentářů než do příslušných složek informačního systému IS MONIT7+, a v ručně psaných poznámkách měli poznamenané i změny v hodnocení, které provedli v průběhu doby. Tyto poznámky sice nekladali do složek jednotlivých projektů, neboť tomu bránil operační manuál, ale dodatečně je byli schopní na požádání doložit. Jako přínosnou formu ověření toho, zda je hodnoceno stejně na obou územních pracovištích Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, vnímali provedení kontrolního hodnocení vzorku několika projektů v rámci manažerské kontroly realizované v průběhu doby vyčleněné pro věcné hodnocení. Jednoznačně přitom vyloučili jakýkoliv nátlak ve směru změny bodového hodnocení některého projektu, ať už ze strany obžalovaných JUDr. Jiřího T. a Ing. Martina P., případně Ing. Magdy S., obžalované Ing. Kláry Š. nebo ze strany někoho jiného, v průběhu věcného hodnocení. Část z nich připustila, že v některých případech zvláště v Plzni vedlejší hodnotitelé u nijak nesporných projektů fakticky neprováděli jejich hodnocení a převzali hodnocení provedené hlavním hodnotitelem, ale současně uvedli, že o tom zřejmě obžalovaní nevěděli. Sami si přitom byli vědomí toho, že takový postup je v rozporu s platnou metodikou, ale omlouvali ho nezbytností zvládnout ve velice krátkém časovém úseku hodnocení enormně velkého množství projektů. Celkově vzato pak všichni vyloučili, že by s nimi bylo kýmkoliv v průběhu věcného hodnocení manipulováno ve snaze určitým způsobem ovlivnit výsledky jejich hodnocení.

Územní odbor implementace programu v Plzni v inkriminované době vedla Ing. Magda S.. Jí podřízeným vedoucím oddělení administrace byl Mgr. Daniel S. a jemu podřízenými projektovými manažery tohoto oddělení Mgr. Michaela P., Mgr. Petra H., Ing. Karel L. a Ing. Kateřina T.. Všichni jmenovaní byli slyšeni před soudem.

Svědkyne Ing. Magda S. – od dubna roku 2008 vedoucí územního pracoviště Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Plzni a současně vedoucí místního odboru implementace programu – odpovídala v inkriminovaném roce 2008 za chod tohoto územního pracoviště. Na toto územní pracoviště Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad nastoupila původně jako referentka oddělení administrace, potom byla jmenována vedoucí oddělení administrace a nakonec vedoucí odboru implementace programu. Její pracovní náplň byla vymezena v příloze operačního manuálu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Pod sebou měla dvě oddělení: oddělení administrace a oddělení kontroly. K administraci a hodnocení projektů v rámci 2. a 3. výzvy regionálního

operačního programu NUTS II Jihozápad předně připomněla, že příjem projektových žádostí o poskytnutí dotací skončil dne 14. března 2008 – to v případě 2. výzvy – a dne 31. července 2008 – to v rámci 3. výzvy. V době vyhlášení a první fáze 2. výzvy byla ještě na postu vedoucí oddělení administrace, a proto určila hlavní a vedlejší hodnotitele předložených projektů a osobně provedla hodnocení formálních náležitostí projektů, které na ní připadly. V rámci obou výzev se hodnotilo ve třech stupních: hodnocení formálních náležitostí, hodnocení přijatelnosti a věcného hodnocení. V den, kdy skončila lhůta pro podávání žádostí, byly všechny žádosti zaevidovány na základě spisového a skartačního řádu v informačním systému GINIS a bylo jim přiděleno registrační číslo. Současně byly údaje o nich zadány do seznamu v programu Excel. S excelovými tabulkami věcného hodnocení projektů pak bylo podle operačního manuálu pracováno v navazujícím procesu hodnocení až do přenesení výsledných hodnot z nich do informačního systému MONIT7+. To v podstatě odpovídalo zaběhnuté praxi aplikované hned od začátku realizace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Rozdělení projektů k ohodnocení jednotlivým projektovým manažerům bylo úkolem vedoucího oddělení administrace. Tuto funkci převzal po svědkyni během 2. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad Mgr. Daniel S., když ona povýšila do funkce vedoucí plzeňského územního odboru implementace programu. Konečný seznam hodnotitelů a jim přidělených projektů schvalovala ona. Hodnocení projektů začínalo hodnocením formálních náležitostí. To spočívalo v posouzení toho, zda projekt splňuje kritéria formálních náležitostí uvedená v příručce pro žadatele, v operačním manuálu a v jeho přílohách. Žadatel mohl být vyzván k vysvětlení, případně odstranění chyb doplněním podkladů. Před finálním vložením dat do informačního systému MONIT7+, v němž každý hodnotitel – a to hlavní i vedlejší – vyplnil, zda projekt (ne)vyhověl – se vedla souhrnná excelová tabulka rozšířená oproti prvotně zmíněné excelové tabulce o některé údaje, konkrétně o registrační číslo z informačního systému MONIT7+, o jména hlavního a vedlejšího hodnotitele, o údaj o tom v jakém je projekt kraji, tedy zda v Plzeňském či Jihočeském, o jméno okresu a obce s rozšířenou působností, v němž má být projekt realizován, o jméno zpracovatele projektu a o výši dotace. Tato souhrnná tabulka sloužila k průběžnému sledování vývoje hodnocení především pro vedoucí pracovníky, aby viděli, kolik už bylo ohodnoceno projektů a s jakým výsledkem. V Plzni byla od 1. výzvy zavedená taková praxe, že tato tabulka byla vložena na sdílený disk, byla zaheslovaná pod heslem, které znali pouze hodnotitelé, svědkyně a vedoucí oddělení administrace, který rovněž hodnotil. Tuto souhrnnou tabulku dostala již vytvořenou od obžalovaného Ing. Martina P. DiS. e-mailem. Tomu také zasílala každý pátek za Plzeň její aktualizaci a on jí po doplnění odesílal obžalovanému JUDr. Jiřímu T., který byl tímto způsobem informován o průběhu hodnocení, ale nezasahoval do něj. Před samotným zadáním výsledků hodnocení formálních náležitostí do informačního systému MONIT7+ proběhla smlouvavá schůzka, na které probrali všechny vyřazené projekty a důvody jejich vyřazení. Na této schůzce – konané v průběhu 2. a 3. výzvy v Písku – domluvili také celkový přístup k hodnocení a k užívání hodnotících kritérií v průběhu věcného hodnocení. Po ukončení hodnocení formálních náležitostí a po vyřazení některých projektů z dalšího hodnocení mohlo být přistoupeno k úpravě seznamu projektů přidělených jednotlivým hodnotitelům. Vedoucí oddělení administrace si z informačního systému MONIT7+ také vyjel souhrnný protokol o hodnocení formálních náležitostí a založil ho do složky výzvy. Poté následovala fáze hodnocení přijatelnosti. Systém byl obdobný jako v případě hodnocení formálních náležitostí. Tentokrát ovšem mohl být žadatel vyzván k odstranění vady pouze v případě chybného zařazení způsobilých výdajů. Průběžné výsledky

se znovu vkládaly do excelové tabulky, v níž byl přidán sloupec „Přijatelnost“ a vyplnilo se v něm buď vyhověl nebo nevyhověl. Obžalovaný Ing. Martin P. DiS pak dostával od svědkyně cca jednou za týden e-mailem aktualizaci oné souhrnné tabulky. Pro další fázi hodnocení – pro věcné hodnocení – byl opět vytvořen seznam hodnotitelů, který mohl být pozměněn na základě toho, kolik bylo vyřazeno projektů. Následně začalo hodnocení projektů podle souboru výběrových kritérií. Systém evidence výsledků hodnocení byl obdobný, tj. poté co byl projekt ohodnocen, byl do souhrnné excelové tabulky uveden počet bodů, které projekt získal, a do poznámky byla uvedena kritéria, ve kterých nezískal plný počet bodů, nebo kde nejvíce ztratil. Vše bylo vkládáno hodnotiteli na sdílený disk a v pátek odesláno obžalovanému Ing. Martinu P.. Jednotliví hodnotitelé si současně zadávali průběžné údaje o hodnocení jednotlivých projektů do excelových tabulek věcného hodnocení projektů. Tyto měli v elektronické i tištěné podobě. Jednotlivá kritéria si každý hodnotitel obodoval sám do tabulky nejdříve ručně. Kvůli získání součtu bodů musel údaje přenést do elektronické verze dané excelové tabulky, neboť její součástí byly vzorce výpočtů. Aby byly váhy jednotlivých kritérií správně spočteny, kontroloval je a doplňoval Mgr. Daniel S.. Informační systém MONIT7+ pro vkládání jednotlivých hodnot kritérií nepoužívali, jelikož by změnu nemohli provést sami, ale museli by o ní žádat správce databáze informačního systému MONIT7+ společnost Tesco s.r.o., což bylo velice komplikované a zdlouhavé. V souhrnné excelové tabulce výsledků hodnocení byl uveden vždy jen jeden finální výsledek bodového hodnocení každého projektu. Tento výsledek byl zpravidla totožný s výsledky bodových hodnocení hlavního a vedlejšího hodnotitele, neboť většinou oba hodnotitelé nehodnotili odděleně, ale hodnotili společně, konkrétně hlavní hodnotitel za přítomnosti vedlejšího. Výsledek bodového hodnocení tedy většinou nebýval průměrem dvou samostatně vytvořených odlišných hodnocení, ale buď výsledkem dvou shodných hodnocení, na němž se dohodli hlavní a vedlejší hodnotitel, nebo výsledkem jednoho hodnocení, za které odpovídal hlavní hodnotitel. Hlavní hodnotitel vždy probral sporné body hodnocení s vedlejším hodnotitelem a v případě potřeby konzultoval i s dalšími osobami, zvláště pak metodiky. Takto postupovala při hodnocení formálních náležitostí v 2. výzvě i svědkyně. Pravidlo kontroly čtyř očí tak bylo dodržováno jen částečně: oba hodnotitelé si pročetli všechny projekty, ale vždy nebodovali. Vycházelo se přitom z toho, že vzájemné konzultace hlavního a vedlejšího hodnotitele umožňovalo interní sdělení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad z 17. března 2008 a že toto počítalo s možností dosažení shody obou hodnotitelů. Pokud však reálně hodnotil pouze jeden hodnotitel, a to hlavní hodnotitel, bylo to – jak připustila svědkyně – v rozporu s tímto interním sdělením i s operačním manuálem, který požadoval hodnocení dvou nezávislých hodnotitelů. Svědkyně přitom nedokázala specifikovat jak se tato praxe, která již během 2. výzvy převládla, prosadila. Nevybavila si totiž, že by k jejímu uplatnění přišel od kohokoliv pokyn ani že by byla probírána na nějakých jednáních. Jen obecně dala její zavedení do souvislosti s neočekávaně velkým množstvím projektových žádostí předložených v reakci na druhou výzvu k jejich předkládání v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Jejím nepřímým důsledkem bylo též to, že aktualizace oné souhrnné excelové tabulky výsledků hodnocení jejím postupným doplňováním o věcné hodnocení dalších ohodnocených projektů prováděli pouze hlavní hodnotitelé. Stávalo se přitom, že měnili i bodové hodnoty již ohodnocených projektů. K tomu docházelo z více důvodů. Jednak to bývalo podle dohod dosažených při konzultacích jednotlivých hodnotitelů a počínaje 3. výzvou též podle výstupů se sladovacích schůzek, kdy se některá kritéria hodnotila zpětně u všech již ohodnocených projektů. Jednak to bylo

pro individuální chyby hodnotitelů, když například srovnáním hodnocení určitých projektů změnil názor na své původní hodnocení nebo vedlejší hodnotitel zjistil něco, co hlavní hodnotitel přehlédl, nebo se stávalo, že byla špatná excelovská tabulka pro přepočítání a výsledkem byl špatný součet vážených bodů. Navíc, některé změny hodnocení byly prováděny po konzultacích s metodikou a na základě doporučení auditů. Žádné z těchto změn věcného hodnocení a žádné z těchto jejich příčin nebyly v 2. a 3. výzvě v složkách jednotlivých projektů evidovány. Nešlo o to, že by chtěli tyto změny zastírat, ale operační manuál v revizi platné pro 2. a 3. výzvu výslovně zakazoval poznámky a údaje tohoto typu zanášet do dokumentace tvořící složky projektů ale i vkládání excelových tabulek věcného hodnocení do těchto složek. Ředitel Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, obžalovaný JUDr. Jiří T., do obsahu jednotlivých tabulek průběžného hodnocení nezasahoval ani nepožadoval, aby hodnocení obsahovalo jiné hodnoty než vložené od hodnotitelů. Sladčovicích schůzek se nezúčastnil. Osobně se k svědkyni nikdy nedostala informace o tom, že by intervenoval ve prospěch nějakého konkrétního projektu. O vkládání výsledků věcného hodnocení projektů do informačního systému MONIT7+ se před uplynutím příslušné lhůty dohodla s obžalovaným Ing. Martinem P. DiS. Před tím – patrně někdy v týdnu předcházejícím uplynutí lhůty k vložení výsledků hodnocení do informačního systému MONIT7+ – byla v 2. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad provedena ještě kontrola hodnocení vybraného vzorku projektů. Svědkyně však nebyla schopna s tak velkým časovým odstupem rozlišit jak konkrétně vše proběhlo a zda jen v 2. výzvě nebo i v 3. výzvě, protože byly v těsném sledu za sebou s velkým množstvím projektů. Za hlavní účel dané kontroly – kontrolního hodnocení – označila ověření toho, že hodnocení na obou územních pracovištích Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad probíhalo totožně. Šlo tedy primárně o sladění hodnocení na obou těchto územních pracovištích a o případné napravení disproporcí mezi nimi. Současně se ale jednalo i o kontrolu individuálního hodnocení jednotlivých hodnotitelů, neboť do té doby neproběhla žádná manažerská kontrola a bylo na místě předpokládat chybovost hodnocení jednotlivých hodnotitelů už s ohledem na jejich minimální předchozí zkušenosti s hodnocením projektových žádostí. Za účelem provedení této kontroly přijeli do Plzně – na územní pracoviště řízené svědkyní – obžalovaní Ing. Martin P. DiS. a Ing. Klára Š.. Jejich příjezd jí patrně předem avizoval obžalovaný ředitel JUDr. Jiří T. na poradě vedení. S ohledem na to se informace o tom dostala i do zápisu z této porady s tím, že jmenovaní mají společně s ní – jako členové „revizní komise“ – sladit hodnocení na českobudějovickém a plzeňském pracovišti a za tím účelem zkontrolovat hodnocení náhodně vybraných projektů. Seznam těchto projektů dostala svědkyně od obžalovaného Ing. Martina P. DiS., aniž by jí bylo řečeno jak vzniknul a aniž by se na to sama ptala. Jednalo se o několik projektů – v průměru kolem deseti – od každého hodnotitele. Ty proto také předem informovala o připravované kontrole i o jejím hlavním – sladčovicím – smyslu. Když pak přijeli obžalovaní Ing. Martin P. DiS. a Ing. Klára Š. do Plzně, nanosili projektoví manažeři projektové složky vybraných projektů ze svých kanceláří do zasedací místnosti a tam proběhla jejich kontrola. Na kontrole se podíleli všichni tři – tedy ona a obžalovaní Ing. Martin P. DiS. a Ing. Klára Š. – rovnocenně a pracovali při ní s projektovými žádostmi, jejich přílohami a příslušnými hodnotícími kritérii, k dispozici měli též průběžná hodnocení hlavních hodnotitelů vybraných projektů zaznamenaná v excelových tabulkách věcného hodnocení. Dané projekty procházeli postupně společně a zaměřovali se přitom pouze na uplatnění určitých vytipovaných hodnotících kritérií. Jejich použití v každém jednotlivém posuzovaném projektu vždy prodiskutovali

a na samostatný list papíru poznamenali pro hodnotitele případně doporučené změny bodového ohodnocení, na nichž se shodli. Obžalovaná Ing. Klára Š. se k nim přitom vyjadřovala z hlediska metodického. Jednotlivé projektové složky pak vracela hodnotitelům svědkyně, a to i s komentářem k doporučeným změnám bodového hodnocení. Bylo přitom na hodnotitelích, zda tyto změny provedou či nikoliv. Do jejich excelových tabulek věcného hodnocení jim tedy nikdo nezasahoval a nikdo je k ničemu nenutil. Provedené změny bodového hodnocení projektů – pokud k nim hodnotitelé přistoupili na základě daných výstupů provedené kontroly – byly zřetelné nejen z jejich excelových tabulek věcného hodnocení ale též ze souhrnné excelové tabulky výsledků hodnocení, neboť pokud došlo ke změně bodového hodnocení, byla do ní zanesena. V současné době však nelze průkazným způsobem doložit, kdy a z jakého důvodu došlo ke změnám bodového hodnocení a u jakých konkrétních projektů, protože ani ony excelové tabulky věcného hodnocení konkrétních projektů ani ony souhrnné excelové tabulky výsledků věcného hodnocení nebyly archivovány a vkládány do složek projektů a z provedené kontroly nebyl pořízen žádný zápis. V této souvislosti svědkyně připustila, že někteří hodnotitelé doporučili písemné zachycení výstupů z provedené kontroly hodnocení, ale k tomu nebylo přistoupeno proto, že by takový zápis nebylo možné podle původní verze operačního manuálu vložit do projektových složek. To nicméně neznamenalo – jak zdůraznila svědkyně – že daná kontrola proběhla nějak utajeně, neoficiálně, se snahou zastříti, že k ní došlo. Současně vyslovila přesvědčení, že svou účastí na ní nijak nevybočila z mezí svých kontrolních oprávnění jakožto vedoucí územního odboru implementace programu. Ve stejném smyslu se vyslovila na adresu obžalovaného Ing. Martina P. DiS. – jenž zastával na českobudějovickém územním pracovišti stejnou funkci jako ona na plzeňském územním pracovišti – i na adresu obžalované Ing. Kláry Š. – která na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad odpovídala za metodiku. Potvrdila také, že k dané manažerské kontrole mohlo v rámci 2. výzvy dojít dne 21. května 2008 – tedy týden před termínem ukončení věcného hodnocení – na kdy byl jmenovaným vystaven cestovní příkaz k jízdě za tímto účelem z Českých Budějovic do Plzně. Za klíčový výstup uvedeným způsobem provedené manažerské kontroly označila poznání, že v budoucnu je nezbytné ještě více sladovat veškeré postupy v hodnotícím procesu. Vyloučila přitom, že by mohlo jít o nástroj manipulace s věcným hodnocením a nátlaku na hodnotitele, případně o cestu k upřednostnění nějakých projektů. Stejně tak vyloučila, že by někdo v dané souvislosti činil jakýkoliv nátlak na ní nebo ona na někoho jiného. V návaznosti na to připustila, že někteří plzeňští hodnotitelé nebyli úplně spokojeni s výstupy provedené kontroly svého hodnocení a vzhledem k tomu, že se domnívali, že hodnotí důkladněji a přísněji než českobudějovičtí hodnotitelé, iniciovali výjezd do Českých Budějovic, kde jim bylo umožněno nahlédnout do projektových složek projektů hodnocených jejich kolegy. Tato jejich domněnka se ale nepotvrdila. Naopak, ukázalo se, že projekty administrativně umístěné v Jihočeském kraji byly lépe připravené a hodnocené a bylo jich výrazně více než projektů administrativně umístěných v Plzeňském kraji. Na územním pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Českých Budějovicích proto také měl každý projektový manažer přiděleno k hodnocení mnohem více projektů než v Plzni. Zatímco v Plzni připadalo v 2. a 3. výzvě na každého hlavního hodnotitele kolem padesáti projektů, v Českých Budějovicích to byl minimálně dvojnásobek. Už s ohledem na to vyslovila svědkyně přesvědčení, že v Českých Budějovicích hodnotili hlavní a vedlejší hodnotitelé projekty rovněž společně s využitím možnosti vzájemných konzultací nad nimi a možnosti dosažení konsensu na výsledném bodovém hodnocení. Výrazný převis projektů podaných v Českých

Budějovických, zvláště pak těch z oblasti podpory cestovního ruchu, a jejich lepší kvalita způsobily zřejmě podle názoru svědkyně to, že jihočeské projekty byly ve výsledném hodnocení poměrně výrazně úspěšnější. Sledovalo se to kvůli statistikám, které byly předkládány jako příloha dokumentace určená pro jednání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Svědkyně nicméně nepotvrdila, že by se o to obžalovaní nějak vyloženě zajímali. Při vkládání závěrečných dat do informačního systému MONIT7+ vycházeli jednotliví hodnotitelé ze svých pomocných excelových tabulek a podle jejího názoru zpravidla zohlednili doporučení, která pro ně vzešla z uskutečněné kontroly a provedli dílčí změny bodového hodnocení několika projektů, aniž by to ovšem kdokoliv ověřoval. Finální rozhodnutí totiž zůstalo na nich. Podstatné bylo, že v průběhu onoho kontrolního hodnocení nevyšla najevo žádná systémová chyba, kterou by bylo třeba zohlednit i v hodnocení projektů, které neprošly kontrolou. V této souvislosti svědkyně připomněla, že činěné kroky byly rovněž podrobeny auditorské kontrole. Předmětem auditu bylo hodnocení projektů 2. i 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, a to všech tří fází hodnocení. Audit byl pojat tak, aby byl ukončen ještě před uzavřením věcného hodnocení projektů a výsledky se daly zapracovat do hodnocení. Započal proto již při hodnocení formálních náležitostí a skončil zároveň s vložením dat do informačního systému MONIT7+. Pokryl tedy i onu manažerskou kontrolu, aniž by vznesl jakékoliv závažnější připomínky. Dlouhodobější význam mělo jeho doporučení revize operačního manuálu v tom směru, aby umožnil vkládat do složek jednotlivých projektů pomocné excelové tabulky věcného hodnocení s podrobnějšími údaji z průběhu hodnocení než bylo možné zadat do informačního systému MONIT7+. Po ukončení procesu hodnocení následovalo námitkové řízení. Materiály pro námitkové řízení zpracovávala vedoucí odboru řízení programu obžalovaná Ing. Klára Š. v Českých Budějovicích. S materiály obeslala členy Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, kteří měli lhůtu pěti dnů na podání námitek. V 2. výzvě však nebyla podána žádná námitka a v 3. výzvě jen několik málo, takže nebyl problém je vypořádat. Celkově vzato svědkyně upozornila na to, že při implementaci jednotlivých regionálních operačních programů je postupováno velice různorodě, ale jsou některé modely, v jejichž rámci mají politici až 40 % vlivu na hodnocení projektů nebo jsou v nich stanoveni garanti výzvy, kteří dohlíží na jednotnost hodnocení a v případě nejednotnosti mohou sami změnit bodové hodnocení.

Svědék Mgr. Daniel S. byl na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, na jeho územním pracovišti v Plzni, zaměstnán od 1. srpna 2007 do konce dubna roku 2008 na pozici referenta administrace, a tehdy byly těžištěm jeho činnosti konzultace projektových záměrů. V té době ještě nebyly schváleny žádné projekty, které by bylo třeba kontrolovat, takže se seznamoval s danou agendou a podílel se na přípravě dokumentů Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, tj. zejména na přípravě příručky pro žadatele. Od 1. května 2008 byl pověřen funkcí vedoucího oddělení administrace územního odboru implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Plzni. Jako hodnotitel se podílel na všech výzvách vyhlášených v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. To platilo i pro 2. a 3. výzvu v rámci tohoto programu. Tehdy v procesu věcného hodnocení hodnotil zhruba stejný počet projektů jako jeho podřízení projektoví manažeři. Z důvodu pozice vedoucího oddělení administrace přitom měl i další povinnosti vyplývající z operačního manuálu, například rozpis hodnotitelů, který sestavoval po konzultaci s kolegy a schvalovala ho vedoucí odboru implementace

programu Ing. Magda S.. Žádné specifické školení o předpisech a normách pro věcné hodnocení 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad sice neproběhlo, ale o předpisech a normách, kterými se při hodnocení projektů řídil, byl proškolen již předtím. Navíc měli výjezdní zasedání v Nepomuku a v Písku, kde probírali s odděleními metodiky a administrace z Českých Budějovic, jakým způsobem konzultovat se žadateli jejich projektové záměry a jak přistupovat k použití jednotlivých hodnotících kritérií. Následně, v průběhu samotného hodnocení, probíhaly pravidelné sladovací schůzky formou videokonferencí. Hodnocení začalo posuzováním formálních náležitostí a přijatelnosti projektů. Pro navazující fázi hodnocení – pro věcné hodnocení – vycházeli ze stejného rozpisu hodnotitelů jako pro fáze hodnocení formálních náležitostí a přijatelnosti. Jako vedoucí oddělení administrace určil svědek ve vztahu k projektům 2. a 3. výzvy role hlavního nebo vedlejšího hodnotitele, vedoucí odboru implementace toto jeho rozhodnutí schvalovala. Snažil se přitom, aby jednotliví projektoví manažeři hodnotili jako hlavní hodnotitelé projekty patřící do jejich specializace, tedy projekty z oblasti podpory a prioritní osy, na kterou se soustředovali. Osobně měl jako hlavní hodnotitel na starosti projekty z první prioritní osy, tedy z oblasti dopravy. Jako vedlejší hodnotitel posuzoval především projekty cestovního ruchu. Vedlejšími hodnotiteli projektů, které sám hodnotil jako hlavní hodnotitel, byli zpravidla Ing. Magda S., Ing. Karel L. a Ing. Kateřina T.. Naopak, hlavním hodnotitelem projektů, které hodnotil jako vedlejší hodnotitel, byl většinou Ing. Karel L., ve 2. výzvě částečně též Ing. Magda S. a ve 3. výzvě Mgr. Michaela P.. V rámci 2. výzvy probíhalo hodnocení v období března až května roku 2008, v rámci 3. výzvy pak v období srpna až října téhož roku. Proces administrace hodnocení – od převzetí projektů k hodnocení až po vytvoření seznamu projektů doporučených ke schválení – byl u obou výzev totožný. Projekty nejdříve zaevidoval do informačního systému MONIT7+ a podle příručky pro žadatele, příp. dalších metodických předpisů, začal hodnotit formální náležitosti. Pokud bylo něco k doplnění, vyzval k tomu žadatele e-mailem a po doručení doplňujících podkladů změnil stav projektu v informačním systému MONIT7+ na „vyhověl“ formálním náležitostem. Pochybnosti řešil s vedleším hodnotitelem v průběhu jak daného hodnocení, tak i celé výzvy. Poté zadal své hodnocení do informačního systému MONIT7+ i druhý hodnotitel, na základě toho se změnil stav v informačním systému MONIT7+ a hodnotili přijatelnost, která byla zpravidla bezproblémová. Oba dva hodnotitelé tedy zadali hodnocení do informačního systému MONIT7+ a následně se změnil stav projektu na „prošel“ přijatelností a svědek žadatele informoval dopisem, že splnil podmínky přijatelnosti. Následně začalo věcné hodnocení. V pozici hlavního hodnotitele svědek vždy zkontroloval a prošel celý projekt a k hodnocení podle výběrových kritérií se snažil přistupovat v souladu se závěry sladovacích schůzek. V případech objektivních kritérií nebylo třeba konzultace s vedleším hodnotitelem, neboť bodová hodnota za tato kritéria byla přesně daná. V případech ostatních kritérií hodnocení konzultoval a probíral s vedleším hodnotitelem, zpravidla s Ing. Karlem L.. Nebylo stanoveno, v jakém pořadí mají být projekty hodnoceny, pouze kolik projektů by měli mít ohodnoceno za den, aby stihli lhůty určené pro věcné hodnocení. Jako hlavní hodnotitel projekt konzultoval s vedleším hodnotitelem zejména v subjektivních kritériích, tedy v těch, které se týkaly aktivit projektu, rozpočtu a významu projektu. V tomto smyslu ho vedlejší hodnotitel i kontroloval. Taková byla i jeho vlastní role v případě, že byl vedleším hodnotitelem. Jako vedlejší hodnotitel si zpravidla rovněž vedl samostatnou tabulku s hodnocením, avšak někdy jí nevytvářel vzhledem k tomu, že se to jevilo jako duplicitní. Až na zanedbatelné výjimky se mu totiž nestalo, že by se s hlavním hodnotitelem při konzultaci

na množství přidělených bodů neshodl. Pokud taková situace nastala a každý měl jiný názor, tak kontaktovali metodiku, aby zjistili její názor, nebo to probírali na videokonferencích, kterých se účastnili i metodici. Takovýto postup volili i při hodnocení formálních náležitostí a hodnocení přijatelnosti. Výsledek bodového hodnocení v informačním systému MONIT7+ tedy nebyl – až na výjimky – průměrem dvou hodnocení, ale jednalo se o konsensus dvou hodnotitelů na bodovém hodnocení. Jen výjimečně se hlavní a vedlejší hodnotitel neshodli na bodovém hodnocení, a pak byla výsledná hodnota bodového hodnocení průměrem jejich hodnocení. Svědek přitom vyslovil přesvědčení, že při tomto postupu bylo dodrženo a aplikováno pravidlo kontroly „čtyř očí“ i nezávislost hodnotitelů. Nikdo je totiž při hodnocení neovlivňoval a jejich vzájemné konzultace přispívaly k objektivnosti výsledků hodnocení. V tomto kontextu poukázal na to, že v operačním manuálu sice nebylo nic o konsensu dvou hodnotitelů, ale také nebyl zakázán, a výslovně ho umožňovalo interní sdělení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad z 17. března 2008. Tato praxe byla zavedená – jak uvedl – z důvodu úspory času s ohledem na enormní množství projektových žádostí, které bylo třeba ohodnotit ve velice krátkém časovém prostoru. Ze stejného důvodu se někdy praktikovalo to, že hlavní hodnotitel vkládal hodnocení do informačního systému MONIT7+ i za vedlejšího hodnotitele. Nejdříve tedy do něj zadal své hodnocení jako hlavní hodnotitel, poté požádal kolegu, vedlejšího hodnotitele, aby se přihlásil pod svým heslem do jeho počítače v kanceláři, a pak zadal hodnocení za něj, anebo ho případně požádal, aby mu sdělil své přístupové heslo do informačního systému MONIT7+, které pak vložil do systému on a zadal do něj výsledky hodnocení jeho jménem. V takovýchto případech bylo hodnocení vedlejšího hodnotitele stejné jako hodnocení hlavního hodnotitele, ale jelikož vedlejší hodnotitel spolupodepisoval protokol o věcném hodnocení generovaný informačním systémem MONIT7+, měl kontrolu nad tím, jaké hodnocení pod jeho jménem bylo do systému vloženo. Zda o tomto věděli obžalovaní JUDr. Jiří T. a Ing. Martin P., to svědek nevěděl, stejně tak jako nevěděl, jak v těchto případech postupovali hodnotitelé v Českých Budějovicích. V této souvislosti doplnil, že on sám si body přidělené jednotlivým výběrovým kritériím psal do vytisknuté pomocné tabulky výběrových kritérií, a to i se stručným komentářem. Jednalo se o jeho vlastní pracovní poznámky. Tyto své písemné poznámky, resp. hodnoty přidělených bodů, přenášel do excelové tabulky věcného hodnocení, která nebyla tak podrobná jako tabulka s výběrovými kritérii, a neuváděla ani důvody pro sražení bodů. Tato excelová tabulka ale vypočítávala celkový počet bodů, který byl výsledkem hodnocení. On sám jí nevytvořil. Vyslovil domněnku, že jí vytvořilo oddělení metodického řízení. Tato tabulka nebyla chráněná proti tomu, aby omylem nepřepsal vzorec pro výpočet váhy hodnotícího kritéria, a když se mu to stalo, vyšel mu špatný výsledek. Na jednu takovou chybu ho upozornil audit, proto se k tomu vrátil a přepsal hodnocení do původní správné tabulky. Daný postup vkládání věcného hodnocení do excelových tabulek, které počítají celkový výsledek, používali od počátku 1. výzvy. Výsledky věcného hodnocení zasílali vedoucí odboru implementace programu Ing. Magdě S. a ta je v souhrnné excelové tabulce zasílala vedoucímu téhož odboru v Českých Budějovicích obžalovanému Ing. Martinu P. DiS. Pokud Ing. Magdu S. svědek zastupoval, tak tuto tabulku zasílal do Českých Budějovic on. Umístěna byla na sdíleném disku a byla zaheslovaná, takže do ní měli přístup pouze pracovníci administrace, kteří mohli věcné hodnocení vidět. V ní uvedené výsledky věcného hodnocení byly průběžné a cílem bylo zjistit, zda je reálné dodržet lhůtu určenou operačním manuálem a odhalit případný rozdíl v přístupu hodnocení mezi pracovištěm v Plzni a v Českých Budějovicích. Pokud by se hodnocení výrazně lišilo, tak by si na

slad'ovací schůzce ujasnili přístup k posuzování subjektivních kritérií a zjistili důvody rozdílného přístupu k hodnocení. Obžalovaný JUDr. Jiří T. o používání tohoto postupu také věděl, neboť jako ředitel Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dohlížel na to, jestli se lhůty dodržují a zda se územní odbory příliš neodlišují, takže souhrnná excelová tabulka s výsledky věcného hodnocení mu byla také zasílána. V ní vykazované výsledky hodnocení se v průběhu doby měnily: jednak přibývaly výstupy z hodnocení dalších projektů, jednak docházelo k změnám bodového hodnocení projektů, které již v ní byly zaneseny. Důvodem pro provádění těchto změn v bodovém hodnocení byly zejména slad'ovací schůzky, konsensus s vedlejším hodnotitelem v případě, že se k projektu vraceli, zjištění auditu a postupné získání zkušeností v rámci hodnocení té které oblasti podpory a snaha o rovný přístup ke všem projektům. Z uvedených důvodů se osobně vracel někdy až k 90 % svých projektů. Provedené bodové změny hodnocení a jejich důvod si poznamenával do svých vytištěných tabulek, které používal jako pracovní pomůcku, kdy přeškrtl původní hodnocení a dopsal si poznámku pro nové hodnocení s důvodem toho, proč to takto upravil. Tyto osobní písemné poznámky nebyly součástí složky projektů, sloužily pouze pro něj, jako hodnotitele. Ve složce projektu žádný doklad o provedení změny hodnocení založen nebyl, neboť operační manuál výslovně zakazoval vkládat do ní poznámky hodnotitele, a nebylo to zadokumentováno ani v informačním systému MONIT7+, kam se hodnocení vkládalo až ke konci lhůty pro hodnocení. Svědek vyloučil, že by ho někdy někdy při hodnocení ovlivňoval nebo na něj činil nátlak. To platilo i ve vztahu ke kontrolnímu hodnocení v rámci manažerské kontroly. O jejím konání se dozvěděl prostřednictvím e-mailu, a to společně s projekty, které budou jejím předmětem, od Ing. Magdy S.. K způsobu výběru projektů určených ke kontrole nedokázal nic říci, ale vyslovil předpoklad, že šlo o ryze náhodný výběr. Kontrolu hodnocení na územním pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Plzni provedli na vzorku projektů oba vedoucí územních odborů, tj. obžalovaný Ing. Martin P. a Ing. Magda S., a zúčastnila se jí i vedoucí odboru řízení programu obžalovaná Ing. Klára Š.. Obžalovaný ředitel JUDr. Jiří T. přítomen nebyl. Jmenovaní zkontrolovali vybrané projekty s cílem ověřit to, zda je k uplatnění jednotlivých hodnotících kritérií přístupováno stejně na obou územních pracovištích. Výstupem takto provedené kontroly byla doporučení změn bodového hodnocení určitých projektů odvíjející se od zjištění individuálních pochybení jednotlivých hodnotitelů. Hodnotitelé dostali písemné poznámky od kontrolní skupiny a důvody doporučených změn s nimi probrala Ing. Magda S.. Nikdo přitom nepožadoval písemný zápis, a ten také nebyl pořízen. Případné změny hodnocení zůstaly výlučně na určených hodnotitelích. Nikdo jim je tedy nevnucoval. Sám svědek měnil jedno hodnocení, a to kvůli zjištěnému formálnímu početnímu pochybení. Identifikované problémy hodnocení byly následně řešeny na slad'ovacích schůzkách. Výsledkem takto provedené manažerské kontroly nebyly žádné obecné závěry, které by bylo možné promítnout i do hodnocení jiných projektů a byly by důvodem například dalších úprav věcného hodnocení u projektů nepodrobených kontrole. Svědek současně zdůraznil, že prakticky shodné manažerské kontroly na náhodně vybraných vzorcích hodnocených projektů jsou prováděny i v současné době, a to na základě revize operačního manuálu provedené v souvislosti s přehodnocením 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Tyto manažerské kontroly provádí vedoucí oddělení administrace a vedoucí územních odborů implementace. V 2. a 3. výzvě vkládali příslušná data do informačního systému MONIT7+ krátce před uplynutím termínů provedení věcného hodnocení, a to bez jakéhokoliv pokynu. Hodnocení do informačního systému MONIT7+ svědek vkládal z excelové přepočítací tabulky a také ze svých osobních písemných

poznámek, protože byly podrobnější a měly stejnou strukturu jako tabulky v informačním systému MONIT7+. Na konci hodnocení pak vyjížděl souhrnné výstupní sestavy z informačního systému MONIT7+, na nichž bylo vidět, kolik bodů projekt získal. Tuto povinnost měl na základě operačního manuálu. Sestavy z informačního systému MONIT7+ byly oficiálním výstupem o pořadí projektů v jednotlivých oblastech podpory. Hlavní hodnotitel vyjížděl výstupní sestavu věcného hodnocení k projektům, u nichž byl hlavním hodnotitelem, a nechal ji podepsat vedlejšímu hodnotiteli. Celkovou výstupní sestavu schvaloval osobně svědek, pokud u projektu nefiguroval jako hlavní nebo vedlejší hodnotitel. V tom případě tento dokument schvalovala Ing. Magda S.. Po ukončení věcného hodnocení byla složka projektu kompletní. Na námitkovém řízení se svědek v 2. a v 3. výzvě neúčastnil. Audit postupů věcného hodnocení 2. a 3. výzvy byl prováděn již v průběhu hodnocení a vybral si projekty, které překontroloval, a dostal k dispozici tabulku s věcným hodnocením hlavního hodnotitele, kde byly uvedeny přidělené body a důvody srážek. Audit zjistil díky této tabulce, že svědek v jednom případě omylem přepsal vzorec v tabulce, která přepočítává výsledek hodnocení. Na to by se přišlo při vkládání do informačního systému MONIT7+, ale takto to bylo možné operativně napravit ještě dříve. U několika projektů navíc omylem použil špatný výpočet indikátoru, protože jeho výpočet byl ručně psaný na formuláři s výběrovými kritérii. Toto audit odhalil na základě jeho poznámek hodnotitele. Také toto pochybení tedy bylo odstraněno v průběhu věcného hodnocení. Celkově vzato pak svědek uzavřel, že ho během hodnocení nikdo nikdy neovlivňoval a že nemá žádnou informaci o tom, že by někdo ovlivňoval některého z jeho kolegů z oddělení administrace Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Plzni.

Svědčyně Mgr. Michaela P., původním jménem A. – projektová manažerka oddělení administrace Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Plzni – působila na tomto postu od července roku 2008. Jejími klíčovými úkoly bylo poskytování konzultací žadatelům o dotace, registrace projektových žádostí o dotaci a věcné hodnocení předložených projektů. Hodnotila projekty předložené na 3. a 5. výzvu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Při nástupu do oddělení administrace Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad byla proškolená o předpisech a normách, kterými se při hodnocení projektů řídila, a byl jí vysvětlen způsob hodnocení. Současně dostala k dispozici metodické materiály, které prostudovala, a následně hodnotila několik projektů za asistence někoho z kolegů. Věcné hodnocení projektů v rámci 3. výzvy probíhalo v září a říjnu roku 2008. Jako hodnotitelka se řídila operačním manuálem, metodickými pokyny a postupy, výběrovými kritérii a výstupy ze smlouvacích schůzek. Na počátku hodnocení dané výzvy, někdy v červenci roku 2008, měli výjezdní zasedání v Písku, kde byla přítomna administrace a metodika z Plzně i z Českých Budějovic, a probírali zejména jednotlivá výběrová kritéria a definice indikátorů, k jejichž změnám docházelo. Pozice hodnotitele byla v protokolech definována jako hlavní a vedlejší. Ačkoli byla uváděna v obou těchto pozicích, fakticky vykonávala především činnost hlavního hodnotitele. Její role vedlejšího hodnotitele byla značně pasivní, tj. projekt hodnotil především hlavní hodnotitel a v případě potřeby s ní něco konzultoval. Jako vedlejší hodnotitelka tedy většinou vlastní hodnocení neprováděla. K hodnocení hlavního hodnotitele přispívala konzultacemi s ním. Ony konzultace probíhaly většinou k hodnocení konkrétního problému, u kterého si hlavní hodnotitel nebyl úplně jistý. Pravidlo kontroly „čtyř očí“ za této situace naplněno bylo pouze, když s hlavním hodnotitelem procházeli projekt společně, tedy konzultovali vzájemně celé hodnocení a

diskutovali nad ním. Výsledné hodnocení projektu sice bylo průměrem dvou hodnocení, protože do informačního systému MONIT7+ musely být zadány hodnoty za hlavního i vedlejšího hodnotitele, ale – až na výjimky – bylo do systému vloženo dvakrát stejné hodnocení. Toto byla podle svědkyně na územním pracovišti v Plzni dlouhodobá praxe, kterou ona převzala, ale nedokázala říci, zda o ní obžalovaní věděli. Na počátku hodnocení hodnotitel dostal seznam všech projektů, které má k hodnocení přiděleny. Postup hodnocení projektů, jejich pořadí, záleželo na každém hodnotiteli, nebylo to nijak stanoveno. Při hodnocení projektů z 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad měla přiděleny projekty z oblasti podpory cestovního ruchu. U projektů, které hodnotila jako hlavní hodnotitelka, byl vedlejším hodnotitelem Ing. Karel L. nebo Ing. Kateřina T.. Hodnocení projektu prováděla osobně, tím postupem, že nejdříve pročetla žádost vytvořenou v systému BENEFIT, poté procházela jednotlivé povinné přílohy a přidělovala body k jednotlivým výběrovým kritériím, která byla veřejně známá a přístupná na internetu. Tato kritéria vytiskla a do této listiny si poznamenávala přidělené body a poznámky. Poté přidělené body vkládala do přepočítací excelové tabulky věcného hodnocení projektů, která byla schopná vypočítat vážený počet bodů projektu. Byla to pomocná excelová tabulka v elektronické formě na sdíleném disku pro jednotlivé oblasti podpory zvlášť. Do informačního systému MONIT7+ se tedy v průběhu celého věcného hodnocení nic nezaznamenávalo a výsledky hodnocení se do něj vkládaly až na konci věcného hodnocení ve finální podobě. Každý pátek hodnotitelé vyplňovali souhrnnou excelovou tabulku všech projektů, kam zapisovali celkový výsledek počtu bodů v té výši, jak jí vypočetla přepočítací excelová tabulka, tj. údaje o věcném hodnocení projektů, které za týden ohodnotili, včetně uvedení nejdůležitějších důvodů pro stržení bodů. Ze složky projektu tento postup nebyl patrný, nikam se to nezapisovalo. Tabulka byla na sdíleném disku zaheslovaná a určena jen pro oddělení administrace pracoviště Plzeň. Předchozí hodnoty byly přepisovány. Přepočítací excelová tabulka byla užívána z toho důvodu, že zaznamenávání údajů do ní bylo operativnější než jejich zadávání do informačního systému MONIT7+, tato tabulka obsahovala více údajů a poskytovala podklady pro srovnání zda jsou projekty v rámci jedné oblasti podpory hodnoceny stejným způsobem. Důvodem pro zaslání výsledku každý týden do souhrnné tabulky byla kontrola, jak postupuje hodnocení projektů. Oba vedoucí územních odborů implementace programu – obžalovaný Ing. Martin P. a Ing. Magda S. – tak měli přehled, jak se hodnocení celkově vyvíjí. Svědkyně současně vyslovila domněnku, že tato tabulka byla posílána rovněž řediteli Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, tj. obžalovanému JUDr. Jiřímu T.. Bodová hodnocení projektů měnila především na základě připomínek auditu, který měl zjištění ohledně konkrétního kritéria. Když výtku uznala, hodnocení změnila podle jeho nálezu. K hodnocení projektů se vracela také z důvodu vlastní kontroly, hodnocení měnila též na základě výstupů ze sladovacích schůzek a na základě vzájemného porovnání projektů mezi sebou. V průběhu věcného hodnocení si záznam o provedení změny bodového hodnocení a z jakého důvodu jí provedla psala pouze do svých osobních písemných poznámek se seznamem výběrových kritérií, které nebyly součástí složky projektu. Změněnou hodnotu pak měnila i v souhrnné tabulce, která se každý týden vyplňovala na sdíleném disku. Jinak se během hodnocení nic nezaznamenávalo. Doložit důvody změn bylo možné na základě zápisů ze sladovacích schůzek a z osobních písemných poznámek hodnotitelů. V průběhu hodnocení nikdo jiný než hlavní a vedlejší hodnotitel do hodnocení nevstupoval, nikdo hodnotitelům nic nenařizoval. Externí hodnotitelé na pracovišti v Plzni nebyli využíváni. Svědkyně současně vyslovila přesvědčení,

že nezávislost hodnotitelů neomezovaly smlouvací schůzky ani případné konzultace s kolegy, neboť každý mohl mít na hodnocení svůj vlastní názor. Právě smlouvací schůzky a domluvy s kolegy, eventuálně i to, že se k projektům vracela a měnila hodnocení, přispívalo k sjednocení přístupu k hodnocení a k jeho větší objektivitě. O potřebě srovnání hodnocení mezi plzeňským a českobudějovickým územním pracovištěm se dozvěděli ze zmíněných souhrnných excelových tabulek výsledků hodnocení, ze kterých vyplývalo, že plzeňské projekty mají o několik bodů méně než budějovické. Snahu, aby hodnotitelé v rámci územního pracoviště či odboru a mezi územními odbory navzájem hodnotili obdobná kritéria stejným způsobem, tj. tzv. smlouvání hodnocení, označila svědkyně za velice prospěšnou. Samotnou „objektivizaci“ v procesu hodnocení však zařadila až do 5. výzvy. Vyloučila přitom, že by po ní někdo požadoval provedení změny jejího bodového hodnocení. O skutečnosti, že určité změny hodnocení byly doporučeny jiným hodnotitelům v souvislosti s provedenou manažerskou kontrolou slyšela, ale nebyla u toho přítomna. Slyšela o tom od Ing. Karla L.e a od Ing. Kateřiny T., kterým se to moc nelíbilo, ale ani jim nic nebylo vnučováno. V této souvislosti připomněla, že počínaje přehodnocením 5. výzvy byly manažerské kontroly hodnocení vybraného vzorku projektů prováděny běžně, aniž by v tom kdokoliv sledoval cokoli negativního. K jakékoli změně hodnocení mohlo dojít jen když s ní hlavní a vedlejší hodnotitel souhlasil, a tak tomu bylo i v 3. výzvě. Žádné obecné závěry z kontrolního hodnocení provedeného v rámci této výzvy nevyplývaly. Několik dnů po něm se již vkládaly výsledky do informačního systému MONIT7+. Pokyn k tomu dostali od Mgr. Daniela S. po domluvě s územním pracovištěm v Českých Budějovicích. Samotné vkládání probíhalo tak, že u projektů, kde byla hlavní hodnotitelkou, zadávala oboje hodnocení, tedy nejdříve za sebe jako hlavního hodnotitele ze svých písemných poznámek a z přepočítací tabulky, a poté za vedlejšího hodnotitele. Za tím účelem měla k dispozici hesla vedlejšího hodnotitele a po domluvě s ním, zadávala druhé hodnocení za něj, a to totožné s prvním hodnocením. Celý projekt si takto fakticky administrovala jako hlavní hodnotitelka. Po zadání druhého hodnocení za vedlejšího hodnotitele musela také změnit stav projektu, tedy zda projekt splnil bodovou hranici 60 bodů. Osobně zadávala údaje za kolegu Ing. Karla L.e, přičemž její heslo měli kolegové také k dispozici a vkládali za ní hodnocení jako vedlejšího hodnotitele. V informačním systému MONIT7+ se mohla dívat i na jiné projekty, které nehodnotila, ale nikoliv s nimi pracovat a zadávat údaje. Vyslovila přesvědčení, že Ing. Magda S. věděla o daném postupu, kdy si hodnotitelé mezi sebou předávali přístupová hesla do informačního systému MONIT, jelikož sama dříve jako vedoucí administrace také hodnotila, a tak tyto postupy znala. Nedokázala však říci, zda o nich věděli obžalovaní a jakým postupem to měli zařízené na pracovišti v Českých Budějovicích. V průběhu hodnocení probíhal audit, zaměřený na postup hodnocení. Audit si stanovil sám vzorek již v průběhu hodnocení formálních náležitostí a přijatelnosti, a tak hodnotitelé věděli, že budou auditovány tyto projekty i ve věcném hodnocení. Proto je přednostně ohodnotili, neboť znali termín, kdy si měl audit pro hodnocené projekty přijet. Na upozornění auditu na identifikované pochybení reagovali vzápětí jejich napravením a případnou změnou hodnocení. Audit našel i nějaké nestejně postupy mezi Českými Budějovicemi a Plzní. U několika svých projektů pak svědkyně na základě zjištění auditu změnila hodnocení projektu. Po ukončení věcného hodnocení probíhalo námitkové řízení. Námitky mohli podávat členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, avšak svědkyně se na jejich vypořádání nepodílela. Následně po finálním uzavření hodnocení bylo nutné dokompletovat složky projektů. Přednostně byly kompletovány složky projektů, které byly doporučeny

k financování, protože musely být do dvou dnů od schválení seznamu projektů Výborem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad předány na oddělení realizace kontrol, jak stanoví operační manuál. Celkově vzato svědkyně vyloučila, že by na ní kdokoliv činil nátlak, jak má hodnotit, a uvedla, že nezaregistrovala nic co by mohlo svědčit o nátlaku na kteréhokoliv z ostatních hodnotitelů.

Svědkyně Ing. Petra H. působila od prosince roku 2007 do konce roku 2009 na územním pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Plzni jako referentka – projektová manažerka – oddělení administrace, v následujícím období pak na stejném územním pracovišti jako referentka oddělení kontroly a realizace. V pozici projektové manažerky se stejně jako svědkyně Mgr. Michaela P. soustředovala na konzultace s žadatelem o dataci, na registraci projektových žádostí a na hodnocení projektů. Jejím přímým nadřízeným byl vedoucí oddělení administrace Mgr. Daniel S., nad nímž stála vedoucí odboru implementace programu Ing. Magda S.. Nejasnosti v hodnocení mohla – a to i individuálně – probírat s metodikou, a této možnosti také využívala. Do oddělení administrace nastoupila v době bezprostředně předcházející vyhlášení 2. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, proto se během této výzvy – ale do určité míry i během následující 3. výzvy – teprve seznamovala s problematikou hodnocení. Z toho důvodu také široce využívala možnosti konzultací, zpravidla s kolegyní Ing. Kateřinou T., zejména pak konzultací nad praktickým uplatněním jednotlivých hodnotících kritérií. Odpovědnost za hodnocení cítila primárně u projektů, u nichž figurovala jako hlavní hodnotitelka. V procesu věcného hodnocení ale měla roli hlavní i vedlejší hodnotitelky. Při provádění věcného hodnocení se řídila výběrovými kritérii, která byla běžně známá žadatelům, zpracovatelům projektů, a byla veřejně přístupná na webových stránkách. Během hodnocení probíhaly smlouvající schůzky, z jejichž výstupů se také vycházelo. Přidělené body zaznamenávala do pomocné excelové tabulky věcného hodnocení projektu. Sama se pak v průběhu doby k hodnocení vracela pokud sama zjistila určitou chybu nebo na základě výstupů ze smlouvajících schůzek a podnětů ze strany auditu. To byla běžná praxe. Používaná pomocná excelová tabulka na základě přepočítání již vložených bodů spočítala konečný výsledek, tedy celkový počet bodů, které měly být projektu přiděleny. Tento výsledný počet bodů pak vkládala do souhrnné tabulky, také excelové, která byla na sdíleném disku Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Tuto tabulku finalizovala za plzeňské územní pracoviště každý pátek vedoucí odboru Ing. Magda S. a posílala jí do Českých Budějovic obžalovanému Ing. Martinu P. DiS. Projekty, resp. oblasti podpory, kde hodnotila jako hlavní nebo vedlejší hodnotitelka, určil její přímý nadřízený Mgr. Daniel S.. Jako hlavní hodnotitelka byla uvedena zejména u oblasti podpory 2.4 - školství. V pozici hlavní hodnotitelky projekt důkladně pročetla a prováděla třístupňové hodnocení, tj. hodnocení formálních náležitostí, poté hodnocení přijatelnosti a nakonec věcné hodnocení, v jehož rámci přidělovala body projektu podle hodnotící tabulky. Jako vedlejší hodnotitelka se na věcném hodnocení projektů podílela tím, že je probírala s hlavním hodnotitelem a že vzájemně konzultovali uplatnění jednotlivých výběrových kritérií a z nich vyplývající bodové hodnocení. Každý z hodnotitelů měl k dispozici složku projektu a tuto si pročetl. Hlavní hodnotitel vše důkladně prošel a pak projekt probral s vedlejším hodnotitelem. Problémové záležitosti prodiskutovali do hloubky. Jejich diskuse nad ním zpravidla vyústily do shody na celkovém bodovém hodnocení, ale vždy tomu tak nebylo. Výstupem hodnocení byla dvě hodnocení, většinou shodná. Při hodnocení formálních náležitostí a přijatelnosti byl postup stejný. Pořadí provádění

hodnocení jednotlivých projektů nebylo nijak stanoveno a nikdo do toho nezasahoval. Nikdo po ní nepožadoval ani změny v bodovém hodnocení po tom, co hodnocení provedla. Pokud změny provedla, tak z vlastního rozhodnutí. Provedené změny bodového hodnocení si pro sebe poznamenávala, ale nepřenášela je do informačního systému MONIT7+. Do něj vkládala až konečné hodnocení, a to ze svých písemných poznámek a z excelových tabulek. K tomu muselo dojít ve lhůtě 38 pracovních dní stanovené pro provedení věcného hodnocení. Pokyn k tomu dával její nadřízený, tj. vedoucího oddělení administrace nebo vedoucí územního pracoviště Plzeň. Bodový výsledek věcného hodnocení v informačním systému MONIT7+ byl průměrem věcného hodnocení dvou hodnotitelů, zpravidla dvou stejných čísel. Tato hodnocení do tohoto systému vkládal hlavní hodnotitel, i když po dohodě a konzultaci s vedlejším hodnotitelem. V jejím případě, nicméně, přesto všechno, podle jejího přesvědčení pravidlo kontroly „čtyř očí“ aplikováno bylo, a to proto, že se zaučovala, a proto důkladně probírala všechny projekty s jejím dalším hodnotitelem, ať už byla sama v pozici hlavní hodnotitelky nebo vedlejší hodnotitelky. Do listinných složek projektů se informace k věcnému hodnocení vkládaly až na konci hodnocení. V průběhu hodnocení si vytvářela vlastní písemné poznámky s uvedením data a důvodu změny bodového hodnocení. Ty měla uloženy u sebe, nebyly součástí složky projektu. V 2. i 3. výzvě bylo předloženo neočekávané množství projektových žádostí, a tomu muselo být přizpůsobeno tempo jejich hodnocení i formy součinnosti hlavních a vedlejších hodnotitelů. V závěru doby vyčleněné na věcné hodnocení v rámci 2. výzvy proběhla manažerská kontrola hodnocení na určitém vzorku hodnocených projektů. Tuto kontrolu hodnocení provedla skupina vedoucích pracovníků Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – tvořená obžalovaným Ing. Martinem P. DiS., Ing. Magdou S. a obžalovanou Ing. Klárou Š. – a svědkyně k ní předložila čtyři až pět projektů. Důvody této kontroly i výstupy z ní probrala se všemi plzeňskými hodnotiteli jejich vedoucí Ing. Magda S.. Svědkyně na jedné straně ocenila to, že se kontrola zaměřila na sladění hodnocení na obou územních pracovištích Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, ale na druhé straně se jí nelíbily dvě doporučené změny v bodovém hodnocení. Tyto sice akceptovala a promítla je do svého hodnocení, ale dohodla se s Ing. Magdou S. na pořízení zápisu o tom. Tento zápis nakonec nebyl pořízen, aniž by se dozvěděla proč. Sama ho však znovu nepožadovala. V této souvislosti připomněla, že fakticky stejné manažerské kontroly hodnocení jsou na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad prováděny doposud, ovšem jejich průběh a výstupy jsou zaznamenávány v pořizovaných protokolech. Připustila také, že manažerská kontrola hodnocení tohoto typu mohla proběhnout i v 3. výzvě, ale nic bližšího si k ní nevybavila s tím, že se jí zřejmě netýkala a žádné změny bodového hodnocení na jejím základě neprovedla. Interní audit postupů věcného hodnocení 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad sice proběhl, ale ona sama s auditory neřešila žádný zásadní problém.

Svědék Ing. Karel L. působil rovněž na územním pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Plzni jako referent oddělení administrace, a to od dubna roku 2008 do dubna roku 2010. Těžištěm jeho pracovní náplně byla administrace žádostí o dotace a konzultační činnost. Jako hodnotitel se podílel již na hodnocení projektů z 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a v hodnocení projektů ucházejících se o financování z tohoto programu pokračoval až do jeho 11. výzvy. V těchto výzvách hodnotil projekty z oblasti podpory 1.5 - silnice a 3.1, 3.2 a 3.3 - cestovní ruch; pravděpodobně i projekty z oblasti podpory 2.2 a 2.3 - rozvoj měst a obcí. U každé výzvy

bylo nezbytné dodržet stanovený časový rozvrh. K datu uzavření výzvy byly na Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad žadateli, případně jejich zástupci, doručovány projektové žádosti, které byly registrovány pomocí kódu z informačního systému Benefit. Poté byly projekty rozděleny mezi projektové manažery – hodnotitele – podle oblasti podpory. Hodnotitel projekt hodnotil nejprve z hlediska doložení formálních náležitostí, tedy zejména zda jsou dodány všechny požadované dokumenty a zda je jejich formální úroveň dostatečná. Hodnotitel přitom mohl vyzvat žadatele k doplnění chybějících nebo nedostatečných dokumentů. Následovalo hodnocení přijatelnosti, zvláště pak z hlediska toho, zda projekt náleží do určené oblasti podpory. Pokud projekt prošel hodnocením přijatelnosti, přistoupil hodnotitel k hodnocení věcnému, v jehož rámci na základě prostudování projektu, studie proveditelnosti a dalších propozic žadatele přiděloval určitý počet bodů za dané podoblasti výběrových kritérií. Vzhledem k tomu, že svědek nastoupil do oddělení administrace Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v době, kdy již byla 2. výzva vyhlášena a již běželo hodnocení předložených projektů, byl nejdříve proškolen z příslušných metodických předpisů a aktivně se zapojil až do fáze věcného hodnocení těchto projektů. Navíc hodnotil jen část projektů z oblasti podpory 3.1 – tedy z oblasti cestovního ruchu – které převzal od Ing. Magdy S.. Časový úsek od proškolení k vlastnímu hodnocení označil za velmi krátký a termíny pro hodnocení za nereálné, neodpovídající neočekávaně velkému množství podaných projektových žádostí. Při provádění hodnocení se řídil operačním manuálem a závěry ze sladňovacích schůzek. Hodnotil podle předem stanovených výběrových kritérií. Jako hlavní hodnotitel měl vytištěná výběrová kritéria pro danou oblast podpory, a to pro každý projekt jeden výtisk, do kterého si zaznamenával počet bodů podle jednotlivých kapitol, které k jednotlivým výběrovým kritériím náležely, a důvody provedení bodového hodnocení. Z těchto písemných poznámek bylo patrné, co ho k přidělení určitého počtu bodů vedlo, stejně jako to, kdy učinil změnu bodového hodnocení a z jakého důvodu. Body přidělované za každé jednotlivé výběrové kritérium současně zaznamenával do excelové tabulky věcného hodnocení v elektronické podobě. Tyto pracovní materiály nebyly součástí složky projektu. Excelová tabulka věcného hodnocení byla vytvořena tak, aby při zadání počtu bodů za dílčí výběrová kritéria vypočítala celkový vážený počet bodů projektu. Kdo jí vytvořil nedokázal říci, ale byla používána po celou dobu, po kterou se podílel na hodnocení, a pravděpodobně ji dostal od vedoucího oddělení administrace Mgr. Daniela S.. Touto tabulkou vypočtený výsledný počet bodů vložil do souhrnné excelové tabulky, kam se vkládal jen výsledek bodového hodnocení a důvody bodových ztrát. Tato tabulka byla uložena na sdíleném disku a uzamčena heslem. Důvodem vkládání výsledků hodnocení do této tabulky byl přehled nad tím, kolik projektů již bylo ohodnoceno. Až na konci věcného hodnocení vkládal věcné hodnocení do informačního systému MONIT7+. Teprve tehdy také generoval z tohoto systému písemnosti určené k založení do složky projektu, zvláště pak protokol o věcném hodnocení, na jehož vyplnění bylo oficiálně vázáno ukončení věcného hodnocení. V případě, že byl vedlejším hodnotitelem, projekt zpravidla přímo nehodnotil. Sám ho totiž bodoval pouze výjimečně. Většinou s hlavním hodnotitelem projekt probral a po konzultování sporných bodů se s ním shodnul na výsledném hodnocení. V ostatních případech přebíral hodnotu hlavního hodnotitele, který pak také tuto hodnotu zadával do informačního systému MONIT7+ i za něj, a to se znalostí jeho přístupového hesla do tohoto systému. V takových případech se fakticky pouze „připodepsal“ pod vygenerované dokumenty. Stejný postup byl praktikován i u hodnocení formálních náležitostí a hodnocení přijatelnosti, a to nejen v 2. výzvě, ale i v 3. výzvě. Bodový výsledek věcného hodnocení

v informačním systému MONIT7+ nebyl za této situace průměrem věcného hodnocení dvou hodnotitelů, ale byl průměrem dvou shodných hodnot. Pravidlo kontroly „čtyř očí“ tak bylo aplikováno jen při hodnocení několika projektů. Tyto případy se odehrály zejména na začátku hodnocení, kdy se hodnotitelé s postupem hodnocení seznamovali, a v případech některých sporných projektů, kdy bylo třeba hodnocení konzultovat. V této souvislosti vyslovil svědek přesvědčení, že o daném způsobu hodnocení věděli Ing. Marda S. i Mgr. Daniel S., jenž také určoval roli hlavního a vedlejšího hodnotitele jednotlivých projektů. Zda o něm věděli obžalovaní JUDr. Jiří T., Ing. Martin P. a Ing. Klára Š. nedokázal říci. O interním sdělení ředitel Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad z března roku 2008 týkajícím se možnosti konzultací hlavních a vedlejších hodnotitelů a možnosti shodnout se na výsledném bodovém hodnocení slyšel teprve v době hodnocení 5. výzvy, fyzicky ho viděl až v čase hodnocení 11. výzvy. V době hodnocení 2. a 3. výzvy mu tento dokument znám nebyl. Stejně tak si nevybavil provádění kontroly hodnocení projektů z těchto výzev vedoucími pracovníky Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ani to, že by po něm nebo po jiných hodnotitelích bylo v souvislosti takovou kontrolou požadováno provedení změn bodového hodnocení. Potvrdil tedy pouze to, že mu je známo, že k dodatečným úpravám bodového hodnocení z různých důvodů docházelo, a připustil, že i on sám provedl změny bodového hodnocení u projektů, které již hodnotil. Pro 2. a 3. výzvu vyloučil, že by na něj byl vyvíjen přímý nátlak k tomu, aby z(ne)výhodnil v rámci hodnocení projektů nějaký konkrétní projekt či skupinu projektů na úkor jiných. Na konci doby vyčleněné v rámci těchto výzev pro věcné hodnocení projektů byly zadávány konečné bodové hodnoty do informačního systému MONIT7+. K vkládání do tohoto systému bylo přistoupeno na pokyn Mgr. Daniela S. nebo Ing. Magdy S.. Svědek do něj vkládal příslušné údaje z přepočítací excelové tabulky věcného hodnocení, protože její struktura byla podobná tomu, co se do něj vkládalo. Vkládaly se do něj hodnoty bodů za kapitoly výběrových kritérií. Po vložení dat do něj měl hlavní hodnotitel další povinnosti, a to vygenerovat protokol o věcném hodnocení a založit jej do složky projektu. Svědek potvrdil, že proces věcného hodnocení projektů 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad byl auditován, aniž by auditoři zjistili u jeho postupů hodnocení nějaké zásadní pochybení a aniž by musel na základě zjištění auditu měnit nějaké svoje hodnocení. Po ukončení věcného hodnocení následovalo námitkové řízení, ovšem v 2. a 3. výzvě bylo podáno velmi málo námitek, takže jejich vypořádání nebylo nijak náročné. Sám svědek však v tom nehrál žádnou roli. Svůj následný odchod ze zaměstnání na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dal do souvislosti se skutečností, že v rámci 5. a 6. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad došlo k úniku informací, jak počtu bodů, tak i jmen hodnotitelů, na veřejnost. Někteří žadatelé, kteří přicházeli na Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad konzultovat, tyto informace měli, a konkrétně jeho osobně konfrontoval jeden ze žadatelů i s jeho hodnocením, tedy věděl, že projekt hodnotil a s jakým výsledkem. Nabyt přitom přesvědčení, že tyto informace unikly prostřednictvím členů Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Cítil se touto skutečností osobně ohrožen, a to ho vedlo k odchodu z Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad.

Svědčyně Ing. Kateřina T., původním jménem R., byla zaměstnána na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a pracovně zařazena na jeho územní pracoviště v Plzni. Tam nastoupila v září roku 2007 na pozici projektové manažerky oddělení administrace žádostí. V listopadu roku 2009 však přešla na pozici referentky oddělení

kontroly a v roce 2012 se stala vedoucí odboru implementace územního pracoviště Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Jako hodnotitelka hodnotila projekty z 1. až 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, v 6. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad jen formální náležitosti, tedy za období od září 2007 do října 2009 hodnotila projekty všech výzev, které v té době probíhaly. Věcné hodnocení projektů 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad proběhlo postupně v dubnu a květnu roku 2008 a v září a říjnu roku 2008. Její role vyplývala z tehdejší pracovní pozice, tedy hodnocení projektů. Uplatňované postupy vycházely z operačního manuálu, interních nařízení úřadu, závěrů smlouvacích schůzek a nálezů interního auditu. U některých projektů byla hlavním hodnotitelem, u některých vedlejším. Měla na starost oblasti podpory 2.4, 2.5 a 2.6, ve kterých prováděla konzultace a byla hlavním hodnotitelem. K operačnímu manuálu je nikdo neškolil, nicméně různé problematické postupy byly předmětem pracovních setkání a před 2. a 3. výzvou regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad byla také výjezdní pracovní setkání. Během nich probírali procesy hodnocení, a to v zájmu toho, aby přístup k jejich řešení byl jednotný. Věcné hodnocení začínalo tím, že byl vedoucím oddělení Mgr. Danielem S. sestaven seznam hodnotitelů přiřazených ke konkrétním projektům. Konkrétní projekt měl vždy přiřazen hlavního a vedlejšího hodnotitele a každý hodnotitel měl přiřazen určitý počet projektů, které měl během věcného hodnocení ohodnotit, tj. přiřadit mu výsledné bodové hodnocení. Během 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad se průběžně konaly smlouvací schůzky a na základě jejich závěrů bylo možné se k hodnocení projektů vracet, aby bylo zajištěno, že postup bude jednotný pro všechny projekty. Dalším významné poznatky pro hodnocení mohly vyplynout z probíhajícího interního auditu, který měl k dispozici projektové složky i hodnocení a případné závěry z tohoto auditu pak rovněž byly promítány do hodnocení. Na závěr věcného hodnocení proběhly jejich kontroly na vybraném vzorku projektů. Své hodnocení si evidovala tak, že měla svoje písemné poznámky a aktuální hodnotu si zanášela do excelové tabulky uložené pod přístupovým heslem na sdíleném disku. Tato tabulka obsahovala sloupce s uvedením data, ke kterému mělo být vyplněno hodnocení projektu. Pokud se hodnocení změnilo, bylo to z této tabulky vidět. Na jednotlivých listech tabulky byly jednotlivé oblasti podpory, ze kterých bylo vidět hodnocení ostatních hodnotitelů z Plzně. Nebylo z ní ale patrné hodnocení hodnotitelů z Českých Budějovic. Obsahem této tabulky byly výsledné body věcného hodnocení. Tato tabulka se aktualizovala průběžně, cca jednou za týden, případně za dva týdny. Své hodnocení nikomu neposílala, ale vkládala je do této tabulky na sdílený disk. V případech projektů, u nichž byla vedlejším hodnotitelem, byla mnohem pasivnější, tj. projekt si jen prošla a přímo ho nehodnotila, ohodnotil ho hlavní hodnotitel. Většinou hlavní i vedlejší hodnotitel seděli spolu v kanceláři, a tak průběžně docházelo ke konzultacím nad jednotlivými hledisky hodnocení projektů. Jejimi vedlejšími hodnotiteli byly kolegyně Mgr. Daniela S. a Mgr. Michaela P. a naopak ona jim dělala vedlejšího hodnotitele v případech projektů, u nichž oni byli hlavními hodnotiteli. Roli hlavního hodnotitele vnímala tak, že to byl on kdo zásadně odpovídal za hodnocení. Když ona sama byla hlavním hodnotitelem, tak jí přidělení vedlejšího hodnotitelé vlastní hodnocení projektu nevytvářeli. Jen v případě potřeby s nimi konzultovala a probírala jednotlivé projekty. Do hloubky hodnocení projektů probírala s Ing. Michaelou P., která se teprve zaučovala. Pořadí v jakém se hodnotilo, si rozhodovala sama, nebylo nijak stanoveno. Role hlavního a vedlejšího hodnotitele jak ji popsala v souvislosti s 2. a 3. výzvou regionálního operačního

programu NUTS II Jihozápad, byla stejná i při hodnocení 5. a 6. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a hodnocení se vkládalo do přepočítací excelové tabulky, která byla schopna vypočítat výsledný počet bodů. V případě, že hodnotila jako hlavní hodnotitel, tak hodnocení opravdu prováděla osobně. V případě, že byla uvedená jako vedlejší hodnotitel, tak hodnocení prováděla pouze formou konzultací s hlavním hodnotitelem. Nikdo jiný kromě auditu do hodnocení nezasahoval. Nebylo jí nic známo o tom, že by byly prováděny zásahy do bodového hodnocení jinými osobami než oprávněnými hodnotiteli. Bodový výsledek věcného hodnocení v informačním systému MONIT7+ byl průměrem věcného hodnocení dvou hodnotitelů, přesněji byl průměrem dvou zadaných hodnocení. Do informačního systému MONIT7+ totiž bylo zadáno dvakrát stejné hodnocení, protože vedlejší hodnotitel vlastní hodnocení fakticky nevytvářel. Pravidlo kontroly „čtyř očí“ bylo aplikováno sladřovacími schůzkami a konzultacemi s vedlejším hodnotitelem. V tomto kontextu vyslovila přesvědčení, že Ing. Magda S. o tom věděla. Usoudila na to z jejích reakcí, osobně s ní o tom nemluvila. Zda o tom věděli obžalovaní JUDr. Jiří T., Ing. Martin P. a Ing. Klára Š. nedokázala říci. Informace zadávala místo do informačního systému MONIT7+ do souhrnné excelové tabulky umístěné na sdíleném disku na základě pokynu vedoucích, tj. Ing. Magdy S. a Mgr. Daniela S.. Takové pokyny dostávali jednak ústní formou a jednak byly připomínány prostřednictvím e-mailu. Cílem bylo doplnit tabulku k určenému datu. Do tabulky se doplňovaly výsledné body, které byly vypočteny jinými excelovými tabulkami. Základní formát těchto tabulek byl na sdíleném disku a dokázaly vypočítat výsledné hodnocení z údajů, které do nich vložila ze svých písemných poznámek. Tyto tabulky obsahovaly vzorce, do kterých když se doplnily body přidělené k jednotlivým kritériím hodnocení, tak vypočetly finální výsledek bodového hodnocení. Informaci o výsledcích věcného hodnocení před vložením do informačního systému MONIT7+ poskytovala také auditu u projektů, které si audit vybral. Žádný zápis, ze kterého by bylo patrné, kdy změnila bodové hodnocení, případně z jakého důvodu, do složky projektu nepožadovala, toto však bylo patrné ze souhrnné excelové tabulky na sdíleném disku. O manažerské kontrole hodnocení uskutečněné koncem doby vyčleněné pro věcné hodnocení se dozvěděla v předchozím týdnu od Ing. Magdy S. s tím, že byl vybrán vzorek projektů, které se staly předmětem kontroly. Kým byly vybrány, nemohla říci, viděla jen seznam projektů, na kterém byly projekty z Plzně i z Českých Budějovic. Kontrolu jejich hodnocení provedli vedoucí obou územních pracovišť Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti – Ing. Magda S. a obžalovaný Ing. Martin Půplpytel DiS. – a vedoucí odboru řízení programu – obžalovaná Ing. Klára Š.. Obžalovaný ředitel JUDr. Jiří T. se jí tehdy nezúčastnil. Hodnotitelé předložili ke kontrole vybrané složky projektů, ke kterým přiložili v elektronické podobě excelové tabulky s jejich hodnocením. Sama svědkyně takto předložila ke kontrole pět až deset projektových složek. Tyto přinesla podle pokynu vedoucí Ing. Magdy S. do zasedací místnosti, ve které kontrola proběhla. Zaměřena byla na ověření správnosti věcného hodnocení a na sladění hodnocení na obou územních pracovištích Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Z tohoto hlediska jí svědkyně považovala za užitečnou, stejně jako oceňovala průběžně konané sladřovací schůzky. Sama nebyla přítomna dané kontrole, ale byla během ní vyzvána k vysvětlení použití jednoho výběrového kritéria. S doporučenými změnami bodového hodnocení a s výstupy z kontroly jí seznámila Ing. Magda S.. V této souvislosti připustila, že v hodnocení mohla udělat nějaké chyby, ale nebyla si toho vědomá. Doporučené změny hodnocení nicméně provedla, aniž by o tom pořídila jakýkoliv zápis nebo si vyžádala zápis o tom od Ing. Magdy S.. Výsledkem provedené kontroly nebyly žádné obecné závěry, které by

bylo třeba promítnout i do hodnocení jiných projektů, nepodrobených kontrole. Do informačního systému MONIT7+ následně vkládala hodnocení ze svých excelových tabulek, ve kterých byl výsledný počet bodů a hodnoty bodů za jednotlivá podkritéria, přičemž informační systému MONIT7+ na konci vypočetl stejnou hodnotu výsledného bodového hodnocení, kterou vypočetly i ony excelové hodnotící tabulky. V případech projektů, u nichž byla hlavní hodnotitelkou, si vkládala data do informačního systému MONIT7+ sama, a to i údaje za vedlejšího hodnotitele po předchozí domluvě s ním. Zнала přitom jeho přístupové heslo do daného systému. Za ní také vkládal hlavní hodnotitel její hodnocení na pozici vedlejší hodnotitelky a znal její přístupové heslo. Po vložení dat do informačního systému MONIT7+ měl hlavní hodnotitel ještě další povinnosti, zvláště pak musel změnit status projektu na to, že buď dosáhl minimální bodové hranice nebo že jí nedosáhl. Když Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad rozhodnul o poskytnutí dotací na realizaci konkrétních projektů, tak administrace vypracovala u neúspěšných projektů oznámení o této skutečnosti, což dělal také hlavní hodnotitel, a v souvislosti s tím změnil stav projektu v informačním systému MONIT7+ na „nedoporučen k financování“. Celkově vzato zdůraznila, že obžalovaní JUDr. Jiří T., Ing. Martin P. a Ing. Klára Š. ji při hodnocení projektů nijak neovlivňovali, nepožadovali po ní změnu bodového hodnocení. Současně připomněla, že manažerská kontrola byla následně výslovně zanesena do operačního manuálu a v současné době je na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad běžně užívána.

Územní odbor implementace programu v Českých Budějovicích v inkriminované době vedl obžalovaný Ing. Martin P. DiS. Jemu podřízenou vedoucí oddělení administrace byla Ing. Lenka T. a jí podřízenými projektovými manažery tohoto oddělení Mgr. Veronika H., Mgr. Petr P., Mgr. Matouš R. a Mgr. Karolína B.. Ti všichni současně plnili funkce hlavních a vedlejších hodnotitelů projektů ucházejících se o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a všichni byly slyšeni před soudem. Vedle nich byly slyšeny též Ing. Markéta H. a Bc. Eva K., které se rovněž zapojily do hodnocení daných projektů.

Svědčyně Ing. Lenka T., roz. J. – v inkriminované době vedoucí oddělení administrace odboru implementace programu Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Českých Budějovicích – měla v náplni práce především vedení projektových manažerů oddělení administrace, ale i hodnocení projektových žádostí o dotace a konzultace projektů se žadateli o finanční podporu z evropských fondů. S hodnocením projektových žádostí o dotace měla určité zkušenosti už z doby, kdy – před převzetím vedení oddělení administrace v červnu roku 2008 – byla jednou z řadových projektových manažerek. Na Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad však začínala jako metodička a odešla z něj v návaznosti na sňatek s obžalovaným JUDr. Jiřím T. krátce po uzavření 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad koncem roku 2008. Při hodnocení projektových žádostí se řídila příslušnými metodickými předpisy, zvláště pak operačním manuálem schváleným Výborem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a Evropskou komisí, zejména jeho kapitolou 10, týkající se administrativních procesů, a příručkou kontrolora, dále výběrovými kritérii schválenými Monitorovacím výborem, metodickými pokyny a stanovisky, výstupy ze sladčovacích schůzek a závěry konzultací s jinými kolegy z Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, např. z oddělení metodiky nebo s kolegy z územního pracoviště oddělení administrace žádostí v Plzni. Předpisům a normám uplatňovaným při hodnocení předložených projektů byla věnována řada vzdělávacích akcí, takže ve funkci vedoucí

oddělení administrace žádného z projektových manažerů nezaškolovala. Před každou výzvou – tedy i před 2. a 3. výzvou – však byly všechny tyto normy probírány na uvozovacích slad'ovacích schůzkách, na nichž si upřesňovali přístup k jednotlivým kritériím a principy, kterými se budou řídit. Na těchto slad'ovacích schůzkách bývali přítomni též metodici. V souvislosti s 2. a 3. výzvou regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad proběhly tyto předběžné slad'ovací schůzky na výjezdních zasedáních v Nepomuku a v Písku. Následně, v průběhu samotného hodnocení se pravidelně konaly další slad'ovací schůzky zaměřené na probrání aktuálních problémů, které vyvstaly při uplatňování jednotlivých výběrových kritérií. Ve vztahu k hodnocení projektů 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad si svědkyně již nedokázala vybavit časové zařazení jednotlivých dílčích kroků s tím, že jí tyto výzvy poněkud splývají. Potvrdila ale, že se osobně podílela na hodnocení vybraných projektů. Současně jako vedoucí oddělení administrace určovala, kdo bude hodnotit konkrétní projekty, a přidělila roli hlavního a vedlejšího hodnotitele. Do tohoto jejího výběru mohl vstoupit vedoucí odboru implementace programu, obžalovaný Ing. Martin P., který rozdělení projektů a rolí schvaloval. Dodržován přitom byl princip, že hlavním hodnotitelem byl ten, kdo byl garantem oblasti podpory, do které spadal daný projekt. Většinou se svědkyně při přidělování projektů rozhodovala podle toho, jak spolu projektoví manažeři seděli v kanceláři. Projekty nejdříve roztřídila podle oblastí podpory a vytvořila na sdíleném disku jejich seznam. Poslední den příjmu žádostí musely být všechny projekty zadány do informačního systému MONIT7+ s tím, že registrační čísla odpovídala číslům na předávacích protokolech jednotlivých projektů. Druhý den byl vytvořen seznam hodnotitelů, kteří si projekty rozebrali do kanceláří a začalo hodnocení formálních náležitostí. V tomto stádiu hodnocení bylo ještě možné žadatele vyzvat, pokud něco v projektu chybělo, např. nějaká příloha, k doplnění. Když toto hodnocení skončilo, byly jeho výsledky zadány do informačního systému MONIT7+ a následující pracovní den začalo hodnocení přijatelnosti, a to ve lhůtě 15 pracovních dní. Pokud žadatel nesplnil nějaké kritérium, vypadnul z dalšího hodnocení. Po ukončení tohoto hodnocení byly jeho výstupy opět zadány do informačního systému MONIT7+. Další následující pracovní den pak začalo hodnocení věcné, na které bylo k dispozici 38 pracovních dní. Každý projekt přitom byl hodnocen podle předem stanovených výběrových kritérií, která byla zveřejněna na webových stránkách Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. V průběhu hodnocení probíhaly již zmíněné slad'ovací schůzky, na nichž si s kolegy upřesňovali uplatnění jednotlivých kritérií. Svědkyně sama si při věcném hodnocení 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad vytiskla ke každému projektu výběrová kritéria podle oblasti podpory a projekt hodnotila podle kritérií tak jak šla po sobě. Svoje hodnocení si zapisovala do vytištěného přehledu výběrových kritérií, a to včetně poznámek, například k důvodům stržení bodů, a následně je mohla používat při konzultaci s (ne)úspěšným žadatelem. Zásadní výstupy věcného hodnocení zanášela též do excelové tabulky věcného hodnocení, která z nich dokázala vypočítat konečný výsledek stejně jako informační systém MONIT7+. Tato tabulka ani jí opoznámkovaný přehled výběrových kritérií nebyly podle operačního manuálu součástí složky projektu, a proto do ní nebyly zakládány. Do samotné složky projektu vkládala až protokol o věcném hodnocení, který byl výstupem z informačního systému MONIT7+, do něhož zadávala výsledky věcného hodnocení až v závěru doby vyčleněné na tuto formu hodnocení. Průběžně zapisovala výsledky hodnocení též do sdílené souhrnné excelové tabulky, kterou každý týden aktualizovala pro vedoucí územních odborů, obžalovaného Ing. Martina P. a Ing. Magdu S.. Ony dvě elektronické excelové tabulky –

excelovou tabulku věcného hodnocení projektu obsahující vzorec k přepočtu bodů podle jejich váhy na celkovém výsledku a souhrnnou excelovou tabulku výsledků hodnocení sestávající z údajů o bodovém hodnocení jednotlivých projektů – vytvářelo oddělení metodického řízení za účasti pracovníků z územního pracoviště v Plzni. Obě byly na sdíleném disku. Vizuální podoba první z nich byla přílohou operačního manuálu. Cílem vyplňování druhé z nich byla možnost kontroly časového postupu věcného hodnocení na územních pracovištích v Českých Budějovicích a v Plzni a sledování průběhu hodnocení v jednotlivých oblastech podpory ze strany vedoucích obou územních odborů implementace programu. Svědkyně si přitom nevybavila, že by bylo někdy projektovým manažerům oddělení administrace přímo nařízeno používat excelovou tabulku na přepočet bodů, ale výhoda jejího užívání pro ně jako pro hodnotitele spočívala v tom, že se v případě chyby mohli velice operativně vrátit k bodování jakéhokoliv projektu. Pokud došlo v průběhu doby k nějakým změnám v bodování ohodnocených projektů, tak se promítly i do oné souhrnné excelové tabulky výsledků hodnocení. Každý hodnotitel se mohl k bodování vrátit a velice operativně jej změnit, zatímco kdyby se body přidělené jednotlivým projektům vkládaly přímo do informačního systému MONIT7+, bylo by to zdouhavé a technicky náročné. Důvodem provádění změn v bodovém hodnocení projektů v průběhu hodnocení bývaly zejména výstupy sladovacích schůzek, například kvůli přepočtům indikátorů, které si na nich ujasnili. Určité změny v hodnocení bývaly i v reakci na doporučení auditu. Stávalo se také, že se hodnotitel spletl nebo na začátku si nastavil nějakou laťku a v průběhu hodnocení si uvědomil, že to nastavil příliš vysoko a k projektům se vracel, aby to upravil u všech stejně. V průběhu hodnocení tak mohlo docházet a docházelo ke změnám, ale do informačního systému MONIT7+ zadávali až poslední výslednou hodnotu. Jako vedoucí oddělení administrace byla svědkyně garantem pouze jedné oblasti podpory, a to oblasti podpory 3.1. - cestovní ruch. Tuto oblast měla vedle ní na starost též projektová manažerka Mgr. Karolína B., dříve Z., okrajově i někteří další projektoví manažeři. V rámci 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad proto hodnotila jako hlavní hodnotitelka výlučně projekty z této oblasti a vedlejší hodnotitelkou stejných projektů byla – až na výjimky – Mgr. Karolína B.. Obdobně sama bývala zpravidla – nikoliv však výlučně – vedlejší hodnotitelkou projektů z dané oblasti hodnocených v pozici hlavní hodnotitelky Mgr. Karolínou B.. Pokud byla hlavní hodnotitelkou, vždy – jak zdůraznila – fyzicky důkladně procházela projektovou dokumentaci a do poznámkového bloku, přehledu výběrových kritérií a hodnotící tabulky si zaznamenávala udělené body a důvody případných srážek z nich, stejně jako to co shledala na provedeném hodnocení sporným. Pak předala projektovou složku se svými poznámkami a bodovým hodnocením, případně i s ústním komentářem, vedlejšímu hodnotiteli, který si projekt prošel také a obodoval ho. Sporné body spolu probrali a prodiskutovali, takže většinou došli ke společnému závěru. Výstupem jejich věcného hodnocení byl tedy zpravidla – nikoliv však vždy – stejný bodový zisk toho kterého projektu, byť oba přidělovali body a oba je nakonec samostatně zanášeli do informačního systému MONIT7+. Jestliže byla svědkyně v pozici vedlejší hodnotitelky, fungovala stejným způsobem jako vedlejší hodnotitelé ve vztahu k projektům, které hodnotila jako hlavní hodnotitelka. Všechny projekty tedy procházela a hodnotila také z pozice vedlejší hodnotitelky a po diskusi nad spornými body se většinou shodla s hlavním hodnotitelem na výsledném hodnocení. S Mgr. Karolínou B., s níž v 2. a 3. výzvě hodnotila větší část projektů, do hloubky probírala – jak zdůraznila – hodnocení téměř všech projektů už proto, že jmenovaná nastoupila na Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad až po vyhlášení

2. výzvy, v průběhu hodnocení, a jako zdravotní sestra neměla praxi v oboru, takže neustále konzultovala postup v hodnocení a uplatnění jednotlivých hodnotících kritérií. S ní – ale i s ostatními hodnotiteli – se k různým projektům a jejich hodnocení v průběhu doby také často zpětně vracela, a to zejména s ohledem na výstupy z konaných slad'ovacích schůzek a s ohledem na závěry konzultací s metodiky. Vyslovila přitom předpoklad, že ostatní projektoví manažeři – a to jak na českobudějovickém územním pracovišti tak na plzeňském územním pracovišti – hodnotili stejně jako ona. V této souvislosti připomněla, že tak se to jevilo i z výkazů informačního systému MONIT7+, zvláště pak z protokolů o věcném hodnocení, které podepisovali oba hodnotitelé a ona je s nimi – pokud nebyla jedním z nich – jako schvalující osoba spolupodepisovala. Daný postup přitom shledávala dostatečným také z pohledu metodiky nastavené operačním manuálem ve spojení s interním sdělením ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ke konsensu hodnotitelů ze dne 17. března 2008, které z důvodu velkého počtu projektů umožnil hodnotitelům vzájemně konzultovat a dosáhnout tak shody na výsledném bodovém hodnocení. Za hlavní účel jeho vydání označila to, že v situaci, kdy bylo třeba v malém počtu hodnotitelů v krátkém časovém úseku ohodnotit neočekávaně velké množství podaných projektových žádostí, vytvořilo prostor pro významné časové úspory v procesu hodnocení, aniž by narušovalo nezávislost hodnotitelů a pravidlo kontroly čtyř očí. Časová úspora byla podle ní dána už tím, že vedlejší hodnotitel získal informace a podklady k hodnocení od hlavního a když si projekt procházel mohl nad jeho studiem strávit méně času a soustředit se na to co bylo sporné. Vyloučila přitom, že by to bylo na újmu jeho nezávislosti, neboť tím se nestal závislým ani na hlavním hodnotiteli ani na nikom jiném. Současně připustila, že mohla nepřímou přispět k vydání daného interního sdělení ředitele, obžalovaného JUDr. Jirího T., když s ním – tehdy jako se svým přítelem – diskutovala možné cesty zvládnutí hodnocení neočekávaně velkého množství podaných projektových žádostí. V tomto kontextu připomněla, že reálným řešením nebylo ani personální posílení Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ani prodloužení lhůt pro provedení hodnocení, neboť realizace všech regionálních operačních programů – regionální operační program NUTS II Jihozápad nevyjímaje – byla ve velkém časovém skluzu a v krátkém čase nebylo možné získat nové kvalifikované hodnotitele. Současně se přihlásila k tomu, že nepřímou dala impulz k provedení manažerských kontrol hodnocení projektů v 2. výzvě a možná i v 3. výzvě. Tyto časově zařadila do druhé poloviny věcného hodnocení projektů v těchto výzvách a jejich uskutečnění dala do souvislosti s poznatkami o rozdílnosti přístupu k uplatnění některých hodnotících kritérií jednotlivými hodnotiteli z obou územních pracovišť Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Tyto poznatky vyvstaly jak ze slad'ovacích schůzek tak z diskusí s některými projektovými manažery, a proto jejich podněty k provedení kontroly hodnocení svědkyně signalizovala obžalovanému Ing. Martinu P. DiS. Tuto skutečnost ve svých výpovědích potvrdili svědci Mgr. Matouš R. a Bc. Eva K.. Samotné manažerské kontroly provedl podle svědkyně na územním pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Českých Budějovicích obžalovaný Ing. Martin P. DiS. spolu se zástupkyní odboru řízení programu, zřejmě obžalovanou Ing. Klárou Š.. Obžalovaný Ing. Martin P. DiS. si v té souvislosti vyžádal některé náhodně vybrané projekty a jejich hodnocení, a ty pak s metodičkou procházeli a kontrolovali jakým způsobem byla uplatněna vytipovaná hodnotící kritéria, se zaměřením na to, zda se tak v jednotlivých případech dělo stejně a zda přitom nedošlo k věcným pochybením. Výstupem z takto provedené kontroly bylo zjištění určitých rozdílů v hodnocení některých projektů, upozornění jejich hodnotitelů na ně a doporučení jak postupovat, tedy jak upravit bodové

ohodnocení. S jednotlivými hodnotiteli to probíral obžalovaný Ing. Martin P. DiS. Svědkyně si však již nevybavila jakou formou to udělal, tedy zda jen ústně nebo předáním určitých psaných poznámek. Vyloučila pouze, že by daná doporučení zpracoval elektronicky do nějakého datového souboru. Bylo přitom na jednotlivých hodnotitelích jak se s danými doporučeními vypořádali. Svědkyně zaregistrovala, že pro některé to byl impulz k tomu, aby se vrátili i k hodnocení projektů, které nebyly kontrole podrobeny. Nikdo je přitom nekontroloval. Sama svědkyně si už ale nevybavila zda byla zjištěna nějaká pochybení také v jejich přibližně deseti kontrolovaných hodnoceních a zda v nich prováděla nějaké opravy. Každopádně – jak uvedla – definitivní rozhodnutí o finálním hodnocení bylo na hlavním a vedlejším hodnotiteli toho kterého projektu. Nikdo nikoho k ničemu nenutil. Z provedených kontrol nevyplýval žádný obecný závěr o rozdílném hodnocení mezi územními pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Plzni a v Českých Budějovicích, ale dílčí poznatky z nich probrali na následujících smlouvacích schůzkách. V té souvislosti potvrdila, že z nich nebyl pořízen žádný zápis a že ho ani nikdo nepožadoval. Vyslovila přitom přesvědčení, že bylo postupováno v souladu s operačním manuálem a s kontrolními pravomocemi vedoucích pracovníků Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad vymezenými v jejich pracovních profilech. V návaznosti na to připomněla, že postup věcného hodnocení 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad byl auditován, aniž by vyšly najevo jakékoliv zásadní pochybení nebo nesrovnalosti. Audit zjistil jen nějaké méně závažné chyby, které bylo možné bezprostředně napravit. Celkově vzato svědkyně vyloučila, že by došlo k jakékoliv formě ovlivňování věcného hodnocení, ať už ze strany obžalovaných JUDr. Jiřího T., Ing. Martina P. a Ing. Kláry Š., nebo ze strany kohokoliv jiného. Současně zdůraznila, že na ní nebyl vyvíjen žádný nátlak, ani z pozice nadřízených, ani z pozice žadatelů.

Svědkyně Mgr. Veronika H. – nástupkyně Ing. Lenky T. ve funkci vedoucí oddělení administrace na územním pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Českých Budějovicích – a svědkyně Ing. Markéta H. – referentka oddělení kontroly téhož územního pracoviště podílející se na hodnocení projektů v 2. a 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – využily svého práva odmítnout vypovídat a k věci nevypovídaly.

Svěděk Mgr. Petr P. působil na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad od srpna roku 2007 do prosince roku 2008 a poté se stal tajemníkem ministra průmyslu a obchodu České republiky. Hlavní náplní jeho práce v pozici projektového manažera oddělení administrace českobudějovického územního pracoviště Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad bylo poskytování konzultací uchazečům o dotace z evropských strukturálních fondů a hodnocení předložených projektových žádostí o poskytnutí takových dotací. Hodnotil 1., 2. a 3. výzvu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. První etapou hodnocení bylo hodnocení formálních náležitostí a hodnocení přijatelnosti. Po těchto fázích hodnocení následovala etapa věcného hodnocení, která byla těžištěm hodnotícího procesu. Při věcném hodnocení projektů v rámci 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad byl hlavním i vedlejším hodnotitelem a hodnotil projekty z oblasti podpory občanské vybavenosti, školství a sociálních služeb spadající do prioritní osy 2 daného programu. Žádné celkové proškolení z metodických předpisů neprodělal, ale samostudiem si postupně procházel operační manuál, příručku kontrolora,

metodické pokyny, závazná stanoviska a interní sdělení a s problematikou se seznamoval prostřednictvím úkolů, které dostával od nadřízených. Jako hlavní hodnotitel hodnotil v obou uvedených výzvách – tedy druhé a třetí – přibližně 90 projektů. Vedlejšího hodnotitele mu dělal především Mgr. Matouš R., s nímž sdílel kancelář. Na druhé straně projekty, jejichž hlavním hodnotitelem byl Mgr. Matouš R., zpravidla hodnotil společně s ním v pozici vedlejšího hodnotitele. Jako hlavní hodnotitel byl odpovědný za vedení složek projektů a měl u sebe originály projektových žádostí a jejich příloh. Jako vedlejší hodnotitel pracoval s kopiemi těchto žádostí a jejich příloh. Ručně psané poznámky o přiděleném počtu bodů a o důvodech jejich případného sražení si psal na vytištěné formuláře s přehledem výběrových kritérií. Tyto poznámky si uschoval, i když to žádný předpis ani operační manuál nenařizoval, což se mu osvědčilo v případech, kdy bylo potřeba se k hodnocení vrátit, například na základě výstupů ze sladovacích schůzek, a provést v něm změny. Tyto své poznámky používal též při zadávání svého hodnocení do přepočítávací excelové tabulky věcného hodnocení, která v sobě měla zakomponován vzorec pro výpočet váženého počtu bodů. Výsledek, který vypočítala tato tabulka, tedy výsledný počet bodů, vkládal do souhrnné excelové tabulky výsledků hodnocení. Ta obsahovala seznam všech projektů, v němž si vyfiltroval již ve fázi hodnocení formálních náležitostí svoje projekty. Praktické bylo, že zachycovala hodnocení v čase, což umožňovalo jeho zpětnou kontrolu. V ní aktualizoval každý týden výsledky své práce a posílal je vedoucímu odboru implementace programu v Českých Budějovicích obžalovanému Ing. Martinu P.. Všechny přidělené projekty hodnotili s Mgr. Matoušem R. spolu v kanceláři. Seděli naproti sobě u stolu, ten z nich kdo byl v pozici hlavního hodnotitele měl v ruce originál projektu, ten kdo byl vedlejším hodnotitelem měl jeho kopii, pročítali je ve stejnou dobu a probírali body za jednotlivá výběrová kritéria. Vzájemně se přitom upozorňovali na části významné z hlediska aplikace používaných hodnotících kritérií. Skutečnosti významné pro věcné hodnocení byly obsaženy v projektové žádosti Benefit a ve finančně-ekonomické analýze (v studii proveditelnosti), částečně též v dokladech o finančním zdraví žadatele. Hlavní slovo měl při hodnocení ten, kdo hodnotil jako hlavní hodnotitel, ale konzultoval vždy s vedlejším hodnotitelem a spolu diskutovali všechny sporné záležitosti a použití stěžejních hodnotících kritérií. Shodu na výsledném bodovém hodnocení tak dosahovali diskusí. Po zohlednění výstupů sladovacích schůzek, po odstranění chyb, na které přišli nebo na které poukázal audit, případně po provedení potřebných korekcí na základě dodatečných konzultací, uzavřeli hodnocení a jeho výsledky přenesli do informačního systému MONIT7+. Tím končila jejich práce jako hodnotitelů, co se týče samotného hodnocení. Ačkoliv v tomto modelu bylo do informačního systému MONIT7+ zadáváno – až na drobné výjimky – shodné hodnocení za hlavního a za vedlejšího hodnotitele, vyslovil svědek přesvědčení, že výsledek hodnocení zanesený v tomto systému bylo možné považovat za průměrnou bodovou hodnotu, která vznikla na základě shody obou hodnotitelů na bodovém hodnocení v procesu konzultací nad uplatněním jednotlivých hodnotících kritérií. Stejně tak považoval za dodržené pravidlo kontroly „čtyř očí“, a to tím, že na hodnocení se podíleli oba hodnotitelé a své hodnocení vždy vzájemně konzultovali. Tento způsob hodnocení vycházel z interního sdělení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad z března roku 2008 o konsensu hodnotitelů. Svědek vyslovil přesvědčení, že stejně postupovali všichni hodnotitelé, a učinil tak s poukazem na to, že se vzájemně navštěvovali a řadu záležitostí týkajících se hodnocení spolu probírali, takže měli představu o tom, jak kdo z nich k němu přistupuje. Nedokázal však říci, zda konkrétně obžalovaní JUDr. Jiří T., Ing. Martin P. a Ing. Klára Š. také věděli, že se podle daného

interního sdělení postupuje uvedeným způsobem. Jeho vydání si spojoval s neočekávaně velkým množstvím projektových žádostí podaných v 2. a 3. výzvě a s tím, že v nich teprve získávali praktické zkušenosti s hodnocením. Šlo totiž o první velké výzvy, jimž předcházela výzva, do níž se přihlásilo několik projektů na opravy krajských silnic, které mezi sebou reálně nesoutěžily. Proto až při hodnocení v 2. a 3. výzvě byli jako hodnotitelé konfrontováni s řadou pro ně obtížně řešitelných problémů, u nichž hrozilo, že zvolí rozdílné přístupy k jejich řešení a za stejných okolností dospějí k odlišným výsledkům hodnocení. To je vedlo k vyhledávání možností vzájemných konzultací a sladování volených postupů. Často se přitom obraceli také na metodiky a na své nadřízené, s nimiž konzultovali způsoby hodnocení a výklad jednotlivých hodnotících kritérií. Vesměs také uvítali – alespoň jak to vnímal svědek – manažerské kontroly provedené v druhé polovině věcného hodnocení v 2. výzvě. Jejich provedení předcházela konzultace obžalovaného Ing. Martina P. DiS. nad způsobem náhodného výběru vzorku projektů ke kontrole s jeho kolegou Mgr. Matoušem R.m. K té došlo v jejich kanceláři a vyústila v dohodu na využití funkce náhodného výběru počítačového programu Excel. Takto také Mgr. Matouš R. pro obžalovaného Ing. Martina P. DiS. vybral první vzorek projektů. S poukazem na to svědek vyslovil přesvědčení, že za výběrem projektů k manažerské kontrole hodnocení nebyl žádný specifický zájem a už vůbec ne snaha o manipulaci s hodnocením. O provedení manažerských kontrol se svědek i všichni ostatní hodnotitelé dozvěděli na poradě pracovníků odboru implementace programu a v návaznosti na to byli vyzváni k předložení vzorku projektů určeného ke kontrole podle seznamu, který obdrželi. Vybrané projektové složky s výstupy svého hodnocení pak přinesli do kanceláře obžalovaného Ing. Martina P. DiS. U vlastní kontroly hodnocení svědek nebyl a tak nedokázal říci jak konkrétně proběhla a kdo jí provedl. Uvedl pouze obecně, že měl za to, že jí provedl obžalovaný Ing. Martin P. DiS. s někým z odboru řízení programu, pod nějž spadala i metodika, zřejmě s jeho vedoucí obžalovanou Ing. Klárou Š.. Jejím výstupem byla identifikace zjištěných pochybení v provedených hodnoceních, označení nesrovnalosti a nejednotnosti v přístupu k uplatnění jednotlivých hodnotících kritérií a doporučení k určitým změnám provedeného bodového hodnocení některých projektů. Bylo přitom na jednotlivých hodnotitelích jak se s nimi vypořádají. Svědek s kolegou Mgr. Matoušem R.m se v případech, v nichž to shledali důvodným, vrátili k použití určitých hodnotících kritérií ve vztahu ke všem projektům, tedy i těm, které nebyly podrobeny provedené manažerské kontrole a jejich hodnocení adekvátně upravili. Sporné aspekty si přitom ujasňovali diskusí nad nimi, a to jak spolu tak s obžalovaným Ing. Martinem P. DiS. V této souvislosti svědek zdůraznil, že bylo jen na nich, zda se ztotožní s jeho argumentací a zda akceptují jeho doporučení, a vyloučil, že by na ně byl vyvíjen jakýkoliv nátlak. Poukázal přitom na to, že se svými nadřízenými probírali různé aspekty hodnocení z vlastní iniciativy již předtím a že je mnohdy v případech kdy tápali přímo žádali o rady, takže i provedenou manažerskou kontrolu vnímali pozitivně, jako prostředek k sladění a zobjektivnění hodnocení, a rozhodně v ní neviděli žádnou formu omezení své nezávislosti. Za důležité označil současně to, že byla konána v době, kdy se ještě mohli vrátit k již obodovaným projektům a provést zpětně korekce v provedených hodnoceních. Obžalovaný JUDr. Jiří T. se jí nijak neúčastnil. Věcné hodnocení považoval svědek za ukončené poté, co hodnotitelé vložili jeho výsledek do informačního systému MONIT7+ a podepsali jím generovaný protokol o věcném hodnocení. Nevybavil si přitom, že by někdo rozhodoval, kdy se výsledky věcného hodnocení budou vkládat do informačního systému MONIT7+. Termín vkládání vyplynul ze situace, že ohodnotili všechny projekty a blížil se termín konce období pro bodové, věcné, hodnocení.

Údaje do informačního systému MONIT7+ vkládal svědek z formuláře výběrových kritérií, kam si dělal své písemné poznámky. S využitím excelové tabulky, která vypočítávala výsledný počet bodů a bylo v ní uvedeno výsledné bodové hodnocení jednotlivých projektů, potom kontroloval výsledek vypočtený informačním systémem MONIT7+. Ověřoval si, zda jsou shodné. Z informačního systému MONIT7+ pak vytiskl pouze sestavu obsahující hodnocení projektu a to vložil do složky projektu. V pozici hlavního hodnotitele po vložení obou hodnocení, tedy za hlavního a vedlejšího hodnotitele, změnil status projektu a vyjádřil zda (ne)dosáhl minimální bodové hranice. V tomto kontextu připomněl, že tyto postupy v rámci věcného hodnocení projektů 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad kontroloval audit a neshledal na nich nic problematického. Následně, po ukončení věcného hodnocení, probíhalo námitkové řízení. Námitky podávali pouze členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a ve stanoveném termínu dvou dnů je vypořádali metodici oddělení metodického řízení. Po vložení finálního hodnocení do informačního systému MONIT7+ byla provedena časově náročná kompletace složek projektu. Složitá byla s ohledem na nezbytnost tisku vybraných písemností a sestav, přidělení PID a evidence v GINIS. Svědek vyloučil, že by obžalovaní Ing. Martin P., JUDr. Jiří T. a Ing. Klára Š. nepřipustným způsobem požadovali změnu hodnocení nějakých projektů. Za hodnocení projektů byl odpovědný osobně a jakékoliv takové zásahy ze strany svých nadřízených nebo žadatelů, by musel hlásit jako nesrovnalost, ale k ničemu takovému nedošlo. Pokud hodnocení projektu měnil nebo ho konzultoval, vycházelo to z toho, že proto shledal důvod a že to chtěl učinit. Zadané výsledky věcného hodnocení do informačního systému MONIT7+ byly tedy výsledkem jeho vlastní hodnotící činnosti. Připustil pouze, že tato mohla být lépe dokumentována, ale to, že se tak nestalo, přičetl na vrub toho, že to nepožadoval operační manuál ve znění platném v inkriminované době a že vše bylo činěno pod velkým časovým tlakem.

Svědek Mgr. Matouš R. byl na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad zaměstnán od 1. srpna 2007 na pozici projektového manažera oddělení administrace územního odboru České Budějovice, ale dne 1. listopadu 2008 přešel na pozici vedoucího oddělení monitoringu, evaluace a absorpční kapacity odboru řízení programu. V roce 2008 získal zkušenosti s hodnocením prvních velkých výzev, a to 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, avšak před tím hodnotil i projekty přihlášené v 1. výzvě tohoto programu a následně projekty předložené v jeho 4. kontinuální výzvě. Jako externí hodnotitel se pak podílel na hodnocení projektů jeho 5. výzvy. V 1. až 4. výzvě hodnotil projekty spadající do prioritní osy 1. Jako externí hodnotitel posuzoval pouze projekty z oblasti podpory 1.5. - místní komunikace. Ve své výpovědi se soustředil na průběh hodnocení projektů v 2. a 3. výzvě. Hodnocení předložených projektů bylo těžištěm jeho práce jako projektového manažera oddělení administrace žádostí. Prováděl všechny stupně hodnocení (formální, přijatelnost a věcné). Garantem přitom byl v oblastech podpory 1.1, 1.2, 1.4 a 1.5, kde také působil v roli hlavního hodnotitele, byť ne u všech projektů. Vedlejším hodnotitelem u jemu přidělených projektů byl Mgr. Petr P., jenž byl garantem prvních tří oblastí podpory prioritní osy 2 a seděl spolu s ním v jedné kanceláři. Naopak, sám byl na pozici vedlejšího hodnotitele u projektů, u kterých byl hlavním hodnotitelem Mgr. Petr P.. Oba měli zájem rozšířit si své hodnotitelské schopnosti, a proto hodnotili i projekty v oblastech podpory 3.1. a 2.4. K samotnému průběhu hodnocení v 2. a 3. výzvě se svědek vyjádřil plně ve shodě s tím co k němu vypověděl Mgr. Petr P.. Důraz přitom položil na to, že

výkon jeho hodnotící činnosti se ve 2. a 3. výzvě nijak nelišil v závislosti na tom, zda byl hlavním nebo vedlejším hodnotitelem. S Mgr. Petrem P. totiž v pozicích hlavních a vedlejších hodnotitelů hodnotili všechny projekty současně, tzn. společně u projektu seděli, měli ho před sebou na stole, procházeli ho po kapitolách, vyhodnocovali zda má všechny formální náležitosti, posuzovali jestli splňuje stanovené podmínky přijatelnosti a přiřazovali mu body na základě určených hodnotících kritérií. Nad jednotlivými aspekty projektu diskutovali a ve vzájemné diskusi – případně doplněné konzultacemi s kolegy nebo metodiky – se dopracovávali ke shodě. Měli přitom v zásadě rovnocenné postavení, byť ten z nich, kdo byl hlavním hodnotitelem, měl projekt na starosti a do určité míry měl hlavní slovo, avšak finální hodnocení bylo výsledkem jejich konsensu nad ním. To platilo o všech výsledcích jejich hodnocení s výjimkou dvou případů, kdy se v názoru nesešli. Svědek – a stejně tak Mgr. Petr P. – přitom v 2. a 3. výzvě osobně hodnotil všechny projekty, u kterých byl v informačním systému MONIT7+ uveden jako hodnotitel. Vesměs také spolu s Mgr. Petrem P. dodrželi pravidlo „kontroly čtyř očí“, neboť to bylo založeno – jak uvedl – na požadavku hodnocení projektů dvěma hodnotiteli, nerozhodno zda v jeden okamžik a na jednom místě nebo samostatně a v určitém časovém sledu po sobě. Nezávislost hodnotitelů v tomto modelu chápal tak, že každý hodnotitel hodnotil na základě svých zkušeností, znalostí a praxe a nenechával se ovlivňovat subjekty, které s hodnocením neměly nic společného. Tento princip – a stejně tak pravidlo „kontroly čtyř očí“ – zachovávali s Mgr. Petrem P. ve všech fázích hodnotícího procesu. Projekt vždy převzali v originále s jednou kopií a nejdříve přistoupili k hodnocení formálních náležitostí. Pokud některý projekt nevyhověl stanoveným požadavkům, byl žadatel vyzván k doplnění chybějících částí, a když je v určené lhůtě nedodal, byl projekt vyřazen z dalšího hodnocení. V případě, že byl náležitě doplněn, byl nadále hodnocen, nicméně v rámci věcného hodnocení mu byly sraženy určité body. Hodnocení přijatelnosti probíhalo obdobně, ovšem bez prostoru pro výzvu k doplnění chybějících skutečností. Jestliže tedy projekt nesplnil některé z kritérií hodnocení přijatelnosti, byl vyřazen z dalšího hodnocení. Výsledky hodnocení přijatelnosti – stejně jako výsledky hodnocení formálních náležitostí – byly zaneseny do informačního systému MONIT7+. V rámci věcného hodnocení svědek a Mgr. Petr P. projekt procházeli společně a obodovávali ho na základě stanovených hodnotících kritérií. Dosažené bodové hodnoty spolu s důvody případných bodových srážek si každý z nich poznamenával do vytištěných formulářů přehledu hodnotících kritérií a zanášel je do excelové tabulky věcného hodnocení projektů. Z ní je ten z nich, kdo byl v pozici hlavního hodnotitele, jednou týdně přenášel též do sdílené souhrnné excelové tabulky výsledků hodnocení projektů, určené ke kontrole časového průběhu hodnocení vedoucími pracovníky. Když ohodnotili všechny projekty a blížil se konec hodnocení, vložili výsledné bodové hodnoty také do informačního systému MONIT7+. O tom, kdy k tomu mají přistoupit, nikdo nerozhodoval, bylo to dáno okolnostmi. Věcné hodnocení bylo ukončeno podpisem protokolu o věcném hodnocení, který oba podepsali: jeden v pozici hlavního hodnotitele a druhý v pozici vedlejšího hodnotitele. V informačním systému MONIT7+ tak bylo vždy zadáno hodnocení každého z nich, byť většinou na základě dosaženého konsensu totožné. Vzhledem k tomu, že 2. a 3. výzva byly prvními velkými výzvami regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a hodnotitelé neměli prakticky žádné zkušenosti s hodnocením, od počátku spontánně konzultovali jednotlivá hodnotící kritéria a jejich uplatnění mezi sebou i s vedoucím odboru implementace programu obžalovaným Ing. Martinem P. DiS. Když přitom zjistili, že jednotlivá hodnotící kritéria nepoužívají stejně, začali se scházet na pravidelných sladovacích

schůzkách, zpravidla za účasti kolegů z plzeňského územního pracoviště Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, aby se shodli, jak některá, hlavně nejproblematictější, kritéria používat. Jednali přitom v některé z velkých kanceláří, každý přišel s problematickými kritérii a v rámci celého fóra hodnotitelů se v diskusi vyjadřovali k tomu jak by dané kritérium hodnotili, přičemž výsledkem byla shoda na společném postupu všech hodnotitelů. Většinou v těchto případech také prošli vzorek projektů, cca dva až tři projekty, do kterých se podívali na konkrétní hodnotící kritérium. S ohledem na to měl svědek představu o tom, jakým způsobem posuzují jednotlivá kritéria také hodnotitelé v Plzni, kteří se zúčastňovali takto koncipovaných sladovacích schůzek. Vyslovil přitom přesvědčení, že díky těmto sladovacím schůzkám se stávalo jen na začátku hodnocení, že byla některá kritéria českobudějovickými hodnotiteli uplatňována přísněji než plzeňskými, či naopak. Nikdo po nich nikdy nechtěl, jak zdůraznil, aby změnil hodnocení projektů. Pokud v průběhu doby prováděli určité změny hodnocení, tak na základě vlastního rozhodnutí, zvláště pak když se s ohledem na zkušenosti s nově hodnocenými projekty vraceli k projektům, které ohodnotili před nimi, když promítali do hodnocení výstupy z konaných sladovacích schůzek a když reflektovali výstupy prováděných auditů. Tyto změny bodového hodnocení nezanášeli do informačního systému MONIT7+, ale poznamenávali si je i s důvody jejich provedení do formulářů přehledů hodnotících kritérií, které používali při hodnocení. Ze svých poznámek pak čerpali potřebné informace při koncipování vyrozumění některých žadatelů o neúspěchu ve věcném hodnocení, do nichž uváděli – mimo jiné – údaje o tom, na kterých kritériích ztratili body. Někdy v druhé polovině věcného hodnocení projektů z 2. výzvy svědka, jenž na odboru implementace programu platil za odborníka na informační technologie, oslovil vedoucí tohoto odboru Ing. Martin P. DiS. s žádostí o doporučení metody pro náhodný výběr vzorku projektů ke kontrole jejich hodnocení. Svědek pro to použil funkci náhodného výběru, patřící do výbavy počítačového programu Excel, a s využitím výstupní sestavy informačního systému MONIT7+ obsahující údaje o projektech, které prošly z etapy hodnocení formálních náležitostí a přijatelnosti do etapy věcného hodnocení, vygeneroval pro obžalovaného Ing. Martina P. DiS. soubor několika desítek projektů. Ten pak byl – zřejmě po určitých modifikacích – použit v rámci manažerské kontroly hodnocení uskutečněné v 2. výzvě. V ní šlo o posouzení toho, zda jednotliví hodnotitelé při hodnocení nechybují a přistupují k použití hodnotících kritérií shodně. Obžalovanému Ing. Martinu P. DiS. tehdy do jeho kanceláře přenesli kompletní složky určených projektů i se svým hodnocením. Tyto dostali zpět následujícího dne, kdy s nimi také obžalovaný Ing. Martin P. DiS. probral výsledky provedené kontroly hodnocení. Vyjadřoval se přitom především k užití určitých hodnotících kritérií a přišel s určitými doporučeními na provedení změn. Pokud je vyhodnotili jako oprávněné, tak hodnocení upravili, a to nejen u projektů, které prošly kontrolou, ale i u všech ostatních projektů. Obžalovaný Ing. Martin P. DiS. – zřejmě aby podpořil, co doporučil – uvedl, že doporučené změny konzultoval s metodikou. Probírány pak byly rovněž na následných sladovacích schůzkách. Jaké konkrétní projekty předkládal svědek obžalovanému Ing. Martinu P. DiS. ke kontrole si již nezpomenul, ale mohlo jich být do deseti. Neměl přitom pocit – jak uvedl – že by chtěl někdo konkrétnímu projektu prospět nebo uškodit. Současně potvrdil, že je mu známo, že si obžalovaný Ing. Martin Půlyptel DiS. pro danou kontrolu vybral i projekty jiných hodnotitelů, ale nedokázal říci, zda u nich rovněž doporučil nějaké změny. Stejně tak si nevybavil, jestli byla daná forma manažerské kontroly provedena i v 3. výzvě. Každopádně provedená manažerská kontrola nic nezměnila na faktu, že finální rozhodnutí v rámci věcného hodnocení projektů bylo na hodnotitelích, nikdo jim nevnucoval

jakoukoliv změnu v bodovém hodnocení. Do poslední chvíle také nevěděli, které projekty jsou nad čarou, tedy podpořitelné dotací, to zjistili až po schválení 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad Výborem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Celkově vzato i tento svědek vyloučil, že by na něj byl v průběhu hodnocení kdykoliv a kýmkoliv vyvíjen nátlak nebo že by se ho někdo pokoušel nějak ovlivnit při hodnocení.

Svědkyňě Bc. Eva K. nastoupila na Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, na jeho územní pracoviště v Českých Budějovicích, koncem roku 2007 na pracovní pozici referenta oddělení administrace. V létě následujícího roku – tedy roku 2008 – přešla na oddělení kontroly jako referentka kontroly realizace. V současné době je ředitelkou Seniorského domu Písek. V pozici referentky – projektové manažerky – oddělení administrace hodnotila projekty předložené na základě 2. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, v rámci 3. výzvy téhož operačního programu – po přechodu na oddělení kontroly – se podílela již jen na hodnocení formálních náležitostí projektů a jejich přijatelnosti. Při věcném hodnocení projektů v rámci 2. výzvy byla hlavní i vedlejší hodnotitelkou. Věcné hodnocení probíhalo v dubnu a květnu roku 2008. Při provádění hodnocení se řídila operačním manuálem, příručkou kontrolora, příručkou pro žadatele a souvisejícími normami. Proškolení z těchto předpisů sice neproběhlo, ale průběžně vše potřebné konzultovala s kolegy a s metodiky a v březnu roku 2008 se spolu s nimi zúčastnila speciální sladovací schůzky v Písku. Konkrétní projekty k hodnocení jí přidělila s určením, zda má mít roli hlavního nebo vedlejšího hodnotitele, nadřízená vedoucí oddělení administrace odboru implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Pořadí hodnocení projektů nebylo žádným způsobem určeno. K hodnocení měla přiděleno cca 90 projektů jako hlavní hodnotitelka a stejné množství projektů jako hodnotitelka vedlejší. Na studium a hodnocení rozsáhlejších a složitějších projektů, které bylo časově náročné, potřebovala až dva pracovní dny, v případě méně rozsáhlých projektů, bylo za den možné projít i víc z nich. V rámci věcného hodnocení hodnotila podle výběrových kritérií, což byla tabulka, v níž byla různá kritéria různě bodově ohodnocena. Tabulka byla k dispozici jak v elektronické formě, tak v listinné podobě. Ona sama jí měla vytištěnou a vpisovala do ní své závěry o počtu bodů přidělených k jednotlivým výběrovým kritériím. Poté, co zhodnotila celý projekt, vyplnila jednotlivé body do elektronické excelové tabulky věcného hodnocení projektů umístěné na serveru Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Tato tabulka vypočítala váhu jednotlivých kritérií a součet celkových bodů na základě vyplněných kritérií. Tyto hodnoty zadávala současně do souhrnné excelové tabulky výsledků věcného hodnocení, která byla určena vedoucím pracovníkům Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a byla v týdenních intervalech aktualizována. Na závěr bylo třeba výsledky hodnocení zadat do informačního systému MONIT 7+. Důvodem pro používání oněch pracovních excelových tabulek byla skutečnost, že informační systém MONIT 7+, který by byl také schopen generovat finální výsledek, byl často zahlcen, s jeho užíváním byly technické problémy a vkládání dat přímo do tohoto systému by znamenalo zdržování v práci. Navíc v něm nebylo možné zachytit vše podstatné, například důvody některých bodových srážek. Proto se výsledky věcného hodnocení projektů před vložením do informačního systému MONIT7+ zaznamenávaly do vytvořených tabulek, ve kterých se evidovaly již ohodnocené projekty s uvedením celkového počtu bodů přidělených jednotlivým projektům.

Jako hlavní hodnotitelka měla svědkyně na starost projekty z oblasti podpory 2.4, 2.5, 2.6. (školy a sociální oblast) a jako vedlejší hodnotitelka projekty z prioritní osy 3 (cestovní ruch). Jako hlavní hodnotitelka zodpovídala za celou složku projektu, tedy za to, že v ní budou všechny požadované dokumenty k provedení hodnocení. Jako vedlejší hodnotitelka nebyla zodpovědná za složku projektu, byla však zodpovědná za hodnocení projektu. U projektů, které jí byly přiděleny jako hlavní hodnotitelce, byla zpravidla vedlejší hodnotitelkou Mgr. Karolína B., s níž sdílela jednu kancelář. Stejně tak ona zpravidla dělala vedlejší hodnotitelku ve vztahu k jí přiděleným projektům. Už vzhledem k tomu – jak připomněla svědkyně – že Mgr. Karolína B. nastoupila do oddělení administrace v den zahájení hodnocení 2. výzvy a neměla žádné zkušenosti s daným typem hodnocení, prováděly hodnocení ve všech jeho třech fázích společně a každá z nich tak hodnotila všechny projekty, u kterých byla v informačním systému MONIT7+ uvedena jako hodnotitelka. Fakticky to probíhalo tak, že spolu seděly u stolu ve své kanceláři, měly před sebou příslušnou projektovou žádost a hodnotící list (check list) nebo formulář s přehledem hodnotících kritérií, jedna z nich předčítala co konkrétně je třeba v projektu najít a druhá to vyhledávala. V případě hodnocení formálních náležitostí a přijatelnosti četla nahlas i příslušnou pasáž projektu nebo nahlas shrnovala její obsah, v případě věcného hodnocení tomu někdy bylo také tak, ale když byla příslušná pasáž projektu dlouhá, přečetly si jí obě samostatně, zjišťovaly zda bylo dané kritérium naplněno a v jakém rozsahu a následně diskutovaly nad bodovou hodnotou nebo nad tím co považovaly za sporné. V případě potřeby konzultovaly uplatnění jednotlivých výběrových kritérií též s vedoucí oddělení administrace nebo s metodiky, až se shodly na finálním bodovém hodnocení. Z časových důvodů tak většinou využívaly toho, že na základě interního sdělení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad z března roku 2008 mohly vytvořit společné hodnocení, tj. usnést se na společném bodovém ohodnocení, které vkládaly do dalších dokumentů s hodnocením souvisejících a společně své hodnocení podepisovaly. Pravidlo kontroly „čtyř očí“ bylo přitom podle názoru svědkyně dodrženo. Svědkyně připustila, že v některých případech obsáhlejších projektů si sice ta z nich, která byla v pozici vedlejší hodnotitelky, nepřečetla všechny detaily hodnoceného projektu a spolehla se na informace od té z nich, která byla v pozici hlavní hodnotitelky, ale současně zdůraznila, že alespoň zhruba procházely úplně všechny projekty a hodnotily na základě dostatečných podkladů. Stejně tak uvedla, že po ní nikdo nikdy nepožadoval žádné změny bodového hodnocení. Sama se však ke svému hodnocení vracela a případně i měnila přidělené body z důvodu, že s hodnocením projektů začínala a průběžně se s problematikou hodnocení seznamovala. Vracela se tak například k projektům, které hodnotila zpočátku, protože postupem doby byla i lépe schopna porovnat projekty mezi sebou. Ke změnám věcného hodnocení přistupovala také s ohledem na výstupy sladovacích schůzek. Tyto schůzky měly informativní charakter a vedly ke sladění postupu používaného na pracovišti v Českých Budějovicích a v Plzni a svědkyně velice oceňovala jejich konání. Změny bodového hodnocení a jejich důvod si zaznamenávala ve svých pracovních poznámkách. Tyto ovšem nebyly vkládány ve složek projektů. Svědkyně potvrdila, že v druhé polovině věcného hodnocení v 2. výzvě si obžalovaný Ing. Martin P. DiS. od jednotlivých hodnotitelů vyžádal určitý počet projektů k manažerské kontrole hodnocení. Stalo se tak za účelem sjednocení hodnocení a případného odstranění chyb v hodnocení. Svědkyně sama předávala k této kontrole tři projekty, ale u nich nebyla doporučena žádná změna. Výstupy dané kontroly byly probrány na následující sladovací schůzce. Postup věcného hodnocení 2. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad byl kontrolován a monitorován

těž auditem. V případě svědkyně nebylo auditory zjištěno žádné pochybení. Celkově vzato pak svědkyně uvedla, že v průběhu hodnocení na ní nebyl činěn žádný nátlak, aby hodnotila nějaké projekty jiným způsobem, než by mělo odpovídat metodice a jejímu přesvědčení, a nikdo – tedy ani obžalovaní JUDr. Jiří T., Ing. Martin P. DiS. a Ing. Klára Š. – jí v průběhu hodnocení nijak neovlivňoval.

Svědkyně Mgr. Karolína B., roz. Z., nastoupila do oddělení administrace žádostí na územním pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Českých Budějovicích dne 17. března 2008, to znamená první den hodnocení projektů 2. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. V pozici projektové manažerky tohoto oddělení bylo hlavní náplní její práce poskytování konzultací potencionálním žadatelům o dotace k jejich projektových záměrům a následně hodnocení přijatých žádostí, a to ve třech fázích: ve fázi hodnocení formálních náležitostí, ve fázi hodnocení přijatelnosti a ve fázi věcného hodnocení. Projekty jí byly přidělovány jak jako hlavní hodnotelce tak jako vedlejší hodnotitelce. V 2. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad je přitom hodnotila především – nikoliv však výlučně – spolu s Bc. Evou K. a v 3. výzvě téhož programu pak s Mgr. Veronikou H.. Obě jmenované byly ve stejné kanceláři jako ona, a pokud ona byla hlavní hodnotitelkou určitého projektu, jedna z nich byla zpravidla jeho vedlejší hodnotitelkou, a naopak. Při provádění hodnocení se řídila operačním manuálem a výstupy ze sladřovacích schůzek, dále využívala konzultací s kolegy v rámci oddělení a s kolegy z oddělení administrace v Plzni, eventuelně při řešení specifických záležitostí s ostatními kolegy z Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, například z oddělení metodického řízení nebo z finančního odboru. Proces hodnocení projektů byl v 2. a 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v zásadě shodný a zahájen byl bezprostředně po ukončení lhůty k předkládání projektových žádostí o dotace v jejich rámci. U projektů, které prošly hodnocením formálních náležitostí a přijatelnosti, bylo zahájeno věcné hodnocení na základě předem nastavených výběrových kritérií. Průběžným výstupem věcného hodnocení byl přehled ohodnocených projektů v excelové souhrnné tabulce, který byl jednou týdně zasílán obžalovanému Ing. Martinu P., tehdy vedoucímu odboru implementace programu českobudějovického územního pracoviště Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Vedle této tabulky doplňovala svědkyně počet bodů a komentář v rámci jakých výběrových kritérií došlo k bodovým srážkám do excelové tabulky věcného hodnocení. To bylo její hodnocení po konzultaci s vedlejším hodnotitelem. Konkrétní projekty k hodnocení vybrala a určila roli hlavního či vedlejšího hodnotitele vedoucí oddělení administrace Ing. Lenka T. v závislosti na tom, kdo byl garantem jaké prioritní osy. Osobně byla garantem za prioritní osu 3 - rozvoj cestovního ruchu. V průběhu věcného hodnocení projektů docházelo k pravidelným poradám v rámci oddělení administrace žádostí, při kterých byly upřesňovány postupy hodnocení. Současně byla průběžně upřesňována a doplňována metodika, a to aktualizací příslušných metodických dokumentů, na což byli pravidelně upozorňováni prostřednictvím e-mailu a aktuální dokumenty byly ukládány na sdílený disk Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Formální náležitosti hodnocených projektů procházela společně s Bc. Evou K. – to v 2. výzvě – nebo s Mgr. Veronikou H. – to v 3. výzvě – a společně většinou hodnotily i přijatelnost posuzovaných projektů. V postavení hlavního hodnotitele bylo jejím následným úkolem důkladně pročíst projekty, tzn. tištěné výstupy aplikace BENEFIT a studie proveditelnosti, a následně ohodnotit projekty podle výběrových kritérií, které měla k dispozici. Toto hodnocení

si poznamenávala do tištěných přehledů výběrových kritérií s poznámkami, které následně využívala při konzultacích s neúspěšnými žadateli, do složky projektu se nicméně nezakládaly. Na základě těchto poznámek provedla výpočet bodového ohodnocení a výsledný počet bodů zaznamenala do souhrnné excelové tabulky přidělených projektů, kterou jednou týdně posílala obžalovanému Ing. Martinu P.. Pro výpočet bodového hodnocení naopak používala excelovou tabulku věcného hodnocení projektů (tabulku „váhy hodnotících kritérií“), s nastaveným vzorcem pro výpočet výsledného počtu bodů se zohledněním váh hodnotících kritérií. Na základě výstupů sladovacích schůzek mohlo dojít a docházelo ke změnám výsledků hodnocení, které následně zaznamenávala do obou uvedených excelových tabulek, do excelové tabulky věcného hodnocení projektů a do souhrnné excelové tabulky výsledků hodnocení. Zatímco jako hlavní hodnotitelka hodnotila přidělené projekty po všech stránkách a do hloubky, zpravidla – kvůli své nezkušenosti – s využitím možnosti konzultací se svými kolegyněmi, ať už hodnotícími stejné projekty jako vedlejší hodnotitelky nebo zabývajícími se jinými projekty. S vedlejšími hodnotitelkami svých projektů probírala zvláště specifické otázky použití jednotlivých hodnotících kritérií a v diskusích se s nimi vesměs nakonec shodla na finálním bodovém ohodnocení. Vedlejší hodnotitelky – jak uvedla – se v rámci 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad sice rovněž seznamovaly s jednotlivými projekty a v případě potřeby s nimi byly konzultovány určité nesrovnalosti nebo sporné body hodnocení, ale fakticky samostatně jednotlivé projekty neobodovávaly. Jejich hodnocení tedy bylo pouze formální, totožné s hodnocením hlavních hodnotitelů. Tento stav přičetla svědkyně nedostatku času na důkladné ohodnocení neočekávaně velkého množství předložených projektových žádostí a přihlásila se k tomu, že ani ona v pozici vedlejší hodnotitelky fakticky přidělené projekty nehodnotila. Současně připomněla, že s ohledem na nastalou časovou tíseň vypomáhali s hodnocením některých projektů v rámci 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad i referenti oddělení kontroly realizace projektů. Do informačního systému MONIT7+ přitom bylo zadáváno hodnocení obou hodnotitelů, které bylo shodné. V případě, že byla hlavní hodnotitelkou, vkládala do tohoto systému – jak uvedla – i hodnocení za vedlejšího hodnotitele a naopak, pokud byla vedlejší hodnotitelkou, vkládala za ní hodnocení hlavní hodnotitel. V průběhu 2. výzvy ještě neznala interní sdělení ředitele ze dne 17. března 2008 ke konsenzu hodnotitelů, v době hodnocení projektů přihlášených v 3. výzvě již ano, avšak vyslovila pochybnosti nad tím, zda bylo v souladu s ním dodržováno pravidlo „kontroly čtyř očí“, když s vedlejším hodnotitelem bylo hodnocení hlavním hodnotitelem jen někdy konzultováno a sám projekty fakticky nehodnotil. V této souvislosti zdůraznila, že na tom neviděla nic špatného, neboť se domnívala, že vše ví její bezprostřední nadřízená Ing. Lenka T. a obžalovaný Ing. Martin P.. Navíc na daném systému oceňovala možnost průběžných konzultací sporných bodů hodnocení a to, že výrazně zefektivňoval proces hodnocení a vytvářel podmínky pro sladění používání hodnotících kritérií. K němu přispívaly rovněž pravidelně konané sladovací schůzky. Výstupy z nich byly nejčastějším důvodem pro změny bodového hodnocení v průběhu věcného hodnocení. Tyto změny bodového hodnocení projektů měla svědkyně poznamenány, ale v databázi informačního systému MONIT7+ nebyly zachyceny. Svědkyně vyloučila, že by jí někdo nutil ke změnám provedeného bodového hodnocení. Zároveň však uvedla, že shodně ve 2. i 3. výzvě tehdejší vedoucí odboru implementace programu obžalovaný Ing. Martin P. DiS. přibližně dva až tři dny před skončením věcného hodnocení přišel se seznamem projektů vybraných k manažerské kontrole hodnocení s tím, že tato bude provedena za účelem sladění hodnocení. Když mu pak nesla

projektové složky daných projektů a jejich hodnocení do kanceláře, byla tam s ním přítomna obžalovaná Ing. Klára Š.. K samotnému způsobu provedení dané kontroly nebyla schopna uvést nic konkrétního, neboť jí nebyla přítomna. Za její výstup označila doporučení k změně hodnocení několika kontrolovaných projektů. V tom samotném nespatořovala formu nátlaku na ní, ale i když některé doporučené změny byly poměrně velké, rozhodla se je převzít a postupovat podle toho co považovala za instrukce svých nadřízených. V souvislosti s tím v trestním řízení vydala určité podklady a přehledy, aniž by ovšem jakkoliv okomentovala jejich obsah. Hodnocení projektů jí přidělených v 2. a 3. výzvě zadala do informačního systému MONIT7+ i s oněmi změnami, aniž by jakkoliv zaznamenala, že k nim došlo. V návaznosti na to změnila stav příslušných projektů na „ohodnocen“ a vytiskala protokol o věcném hodnocení, jímž byl proces této fáze hodnocení podle operačního manuálu ukončen. Po rozhodnutí Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad o podpoře financování konkrétních projektů, byly přednostně kompletovány složky projektů, u kterých bylo doporučeno financování. Do dvou pracovních dnů musely být složky těchto projektů předány do oddělení kontroly. Kompletace složek u projektů nedoporučených k financování probíhala po věcném hodnocení a vygenerování všech potřebných dokumentů, které byly součástí projektové složky. K finální kompletaci došlo po vrácení projektů neúspěšným žadatelům.

Svědkyň Mgr. Karolína B. využila v hlavním líčení svého práva odmítnout vypovídat, a tak jí nebylo možné konfrontovat se svědectvími Bc. Evy K. a Ing. Lenky T., které průběh hodnocení v 2. a 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad popsaly diametrálně odlišně od ní, byť se v průběhu daných výzev zúčastnily na hodnocení stejných projektů jako ona. Výše shrnuté skutečnosti vyplynuly z její výpovědi učiněné v přípravném stadiu řízení.

Před soudem byl slyšen rovněž jeden z externích hodnotitelů, kteří se v pozici hlavních hodnotitelů podíleli na dodatečném přehodnocení projektů v rámci 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, Ing. Vratislav M..

Svěděk Ing. Vratislav M. – projektový manažer a obchodní zástupce společnosti TifloCentrum Olomouc zpracovávající projektové žádosti o dotace – uvedl, že se osobně účastnil hodnocení projektů přihlášených do pátého kola výzvy regionálního operačního programu Jihozápad jako externí hodnotitel. V inkriminované době byl osloven spolužákem ze školy Ing. Karlem L. s dotazem, zda by se nechtěl podílet na hodnocení projektových žádostí. Uvedl, že daná nabídka vyznívala velice zajímavě, a proto ji přijal. Již v minulosti se zabýval zpracováváním projektů různých operačních programů a čerpáním dotací z Evropské unie. Tehdy se přihlásil jako hodnotitel projektů v oblasti zdravotnictví a cestovního ruchu. Počátky spolupráce spojil s úvodním školením v sídle Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Poté byl vybrán jako vhodný kandidát na pozici externího hodnotitele. V každé z uvedených oblastí podpory pak v rámci přehodnocení projektů 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v pozici hlavního hodnotitele hodnotil zhruba dvacet projektů. Vedlejšími hodnotiteli jemu přidělených projektů byli vždy interní zaměstnanci Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Ve své výpovědi se soustředil na administraci projektových žádostí. Uvedl, že on sám postupoval striktně podle metodiky dané Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad. Šlo o metodiku představenou všem externím hodnotitelům v rámci onoho jednodenního školení pořádaného Úřadem

regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Externí hodnotitelé měli vyhrazený prostor, v němž si mohli procházet přidělené projekty a následně je prostřednictvím elektronických formulářů v programu MS Excel hodnotit. V návaznosti na to vyloučil, že by zadával výsledky hodnocení přímo do informačního systému MONIT7+. Ty byly z programu Excel předávány jak v tištěné tak v elektronické podobě zaměstnancům Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Tištěné formuláře obsahovaly též slovní komentář každého z externích hodnotitelů zdůvodňující udělení konkrétního počtu bodů. Každý z projektů byl současně hodnocen interními hodnotiteli. Šlo o zaměstnance Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Za samozřejmost označil to, že v průběhu hodnocení bylo možné konzultovat, a to jak s interními hodnotiteli posuzovaných projektů tak s vedoucími pracovníky Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Radit se mohli i ohledně metodiky. Odmítl přitom, že by byl někým při hodnocení ovlivňován, avšak připustil, že v návaznosti na provedené konzultace upravil věcné hodnocení některých projektových žádostí. K takovým změnám nicméně docházelo pouze výjimečně v případě opomenutí nějaké významné skutečnosti. Postupně se tak vytvářela finální verze prováděného hodnocení. Ta byla po dokončení vytištěna a podepsána příslušným externím hodnotitelem. Následně byla vložena do obálky a předána zaměstnancům úřadu. Potvrdil také, že v průběhu věcného hodnocení probíhaly manažerské kontroly hodnocení na vybraných vzorcích projektů, aniž by ovšem byl kdy dostal jakékoliv výstupy z nich. Současně uvedl, že velice podobné to bylo při hodnocení projektových žádostí v rámci operačního programu LEADER administrovaného Ministerstvem zemědělství České republiky, v němž také působil jako hodnotitel. V tomto operačním programu rovněž hodnotili dva hodnotitelé, ale hodnotící proces ústil do jednání hodnotící skupiny, v němž samotní hodnotitelé a další přizvané osoby v neformální diskusi probírali hodnocení jednotlivých projektů a vybírali projekty doporučené k financování z evropských strukturálních fondů.

Průběžný audit systému hodnocení a výběru projektů k dotační podpoře z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad prováděli auditoři útvaru interního auditu a nesrovnalostí Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Slyšen tedy byl vedoucí tohoto útvaru Ing. David N..

Útvar interního auditu a nesrovnalostí Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad plnil současně funkci pověřeného auditního subjektu (PAS) a v tomto ohledu byl navázán na Auditní orgán Ministerstva financí České republiky. Jeho vedoucí Ing. David N. – nyní pracovník Auditního orgánu Ministerstva financí České republiky – byl v inkriminované době věcně podřízen předsedovi Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a organizačně podléhal řediteli jejího Úřadu, jenž byl jeho zaměstnavatelem. Na základě veřejnoprávní smlouvy o výkonu auditu byl současně podřízen Auditnímu orgánu Ministerstva financí České republiky, a jeho jménem prováděl tzv. audit PAS. V návaznosti na to upřesnil, že jím řízený útvar – útvar interního auditu a nesrovnalostí – prováděl činnosti, které jsou upravené zákonem o finanční kontrole, tj. zkoumal nastavení a funkčnost vnitřního kontrolního systému a procesů hodnocení a výběru projektů k financování z dotačních prostředků, a výstupy z vlastní kontrolní činnosti shrnoval v auditních zprávách. Tyto byly předkládány jak předsedovi Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, tak Auditnímu orgánu Ministerstva financí ČR. Standardním způsobem byl auditován rovněž průběh věcného hodnocení projektů v rámci 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II

Jihozápad. Audity systému č. PAS/01/2008, č. PAS/02/2008 a č. PAS/03/2008 byly vůbec prvními audity hodnocení projektových žádostí o dotace v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a prováděny byly v souladu s ročním plánem auditů. Zkoumána jimi byla zejména adekvátnost nastavení a dodržování procesu hodnocení projektů 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Současně jím byly ověřovány výsledky věcného hodnocení projektů, kdy audit zjišťoval, zda výsledky bodového hodnocení odpovídají materiálům předloženým jednotlivými příjemci. Průběh a výstupy z těchto auditů byly shrnuty v auditních zprávách PAS/01/2008, PAS/02/2008 a PAS/03/2008, z nichž klíčová byla co do učiněných zjištění a daných doporučení auditní zpráva PAS/02/2008. Tento audit probíhal v květnu až září roku 2008. Vedoucí auditního týmu byla Mgr. Vladimíra K., dalšími členy byly Ing. Hana R. a Ing. Martina P.. Svědek osobně audit fakticky neprováděl. Vzorek auditovaných projektů, a to cca 10 % z celkově přijatých projektových žádostí, byl vybrán z územního pracoviště České Budějovice i Plzeň. Byly auditovány tři fáze hodnocení projektů, tj. formální náležitosti, přijatelnost a věcné hodnocení. Podkladem pro vypracování auditu věcného hodnocení 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad byly především projektové složky jednotlivých projektů podle vybraného vzorku provedeného náhodným výběrem, pomůcky používané hodnotiteli a databáze informačních systému MONIT7+, BENEFIT7 a GINIS. Ve složkách auditovaných projektů byly veškeré materiály předložené příjemcem, resp. materiály, které podle operačního manuálu měly být založeny v projektové složce, případně další metodické materiály Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. V rámci auditu bylo učiněno 23 zjištění, vesměs střední nebo nízké priority. Žádné z učiněných zjištění tedy neidentifikovalo závažné pochybení, a už vůbec ne nějakou systémovou vadu hodnotícího procesu. Audit probíhal prakticky současně s věcným hodnocením. Návrh auditní zprávy projednal nejprve s ředitelem Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a následně ho nechal zaslat k připomínkám vedoucím příslušných odborů v elektronické i písemné verzi. Po posouzení a zapracování jejich připomínek byla opět finální verze auditní zprávy projednána s ředitelem Úřadu a následně předána předsedovi Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Svědek potvrdil, že auditori, kteří prováděli audit PAS/02/2008, byli seznámeni s interním sdělením ředitele ze dne 17. března 2008, které umožňovalo hodnotit oběma hodnotitelům projekty společně, a neshledali na něm nic závadného. Podle názoru svědka toto interní sdělení mohlo rozvíjet postup uvedený v operačním manuálu, který nebyl jediným interním předpisem, jímž se pracovníci Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad řídili. Svědek se přitom přihlásil k tomu, že obsah daného interního sdělení ředitele s ním byl probrán již před jeho vydáním a že stejně tak byl probrán s metodiky. Současně svědek uvedl, že on i auditorky jeho útvaru věděli o tom, že věcné hodnocení zanášel hodnotitel nejdříve do excelových hodnotících tabulek a až potom do informačního systému MONIT7+ a že tímto postupem bylo umožněno sledovat pořadí projektů v jednotlivých oblastech podpory, a zdůraznil, že on sám tyto tabulky považoval za zcela běžný nástroj pro hodnocení projektů, navíc upravený operačním manuálem. Nadto připomněl, že při zápisu výsledků hodnocení jen do informačního systému MONIT7+ by u řádově šesti až sedmi stovek hodnocených projektů docházelo ke značným zpožděním, protože vyvolat změnu v informačním systému MONIT7+, tj. změnit bodové hodnocení, bylo velice nepružné. Pokud hodnotitelé projektů poskytovali výsledky svého hodnocení svým nadřízeným, tj. obžalovaným JUDr. Jiřímu T. a Ing. Martinu P. a Ing. Magdě S., neshledával na tom nic závadného, jelikož vedoucí zaměstnanci měli povinnost řídit své podřízené a součástí tohoto

řízení bylo i hodnocení kvality provedené práce a jejího zvládnutí v stanoveném časovém limitu. V zájmu naplnění této povinnosti byli rovněž oprávněni i povinni kontrolovat činnost svých podřízených – hodnotitelů – a v té souvislosti využívat různých forem manažerské kontroly. Na jejich adresu uvedl, že jejich užití mělo oporu nejen v příslušných pracovněprávních předpisech – a specificky v jejich částech věnovaných postavení vedoucích pracovníků – ale i v metodických předpisech regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, zvláště pak v jeho operačním manuálu. V této souvislosti připomněl, že v počátcích realizace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – zejména pak v letech 2008 a 2009 – nebyly v tomto manuálu upraveny formy manažerské kontroly v jejich jednotlivých možných modifikacích – stejně jako v něm nebyly v detailech rozvedeny všechny kroky prováděné v rámci samotného hodnotícího procesu – ale v obecné rovině v něm byla stanovena povinnost vedoucích pracovníků – zvláště pak ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a vedoucích územních odborů implementace programu – kontrolovat projektové manažery a sjednávat nápravu jejich pochybení a postupem doby v něm byly jednotlivými revizemi upřesňovány způsoby naplnění této povinnosti a formy uplatnění s ní korespondujících oprávnění. Již v rámci doporučení zahrnutých do auditní zprávy PAS/02/2008 přitom zaznělo, že je na místě prohlubovat monitorování postupů projektových manažerů ze strany vedoucích zaměstnanců Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, a to mimo jiné uplatňováním různých forem namátkových kontrol náhodně vybraných projektových složek. Tento proces vyústil v roce 2010 – v souvislosti s organizací přehodnocení projektů z 5. a 6. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – do výslovného zakotvení manažerské kontroly hodnocení náhodně vybraných vzorků projektů do operačního manuálu. V tomto kontextu svědek uvedl, že věděl o provádění manažerských kontrol již v předchozím období – konkrétně v roce 2008, v době administrace 2. a 3. výzvy – zvláště pak pokud byly projednávány na poradách vedení Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, a že sledoval optimálně když byly prováděny v průběhu věcného hodnocení v době, kdy bylo možné napravit zjištěné nedostatky. Stejně tak potvrdil, že věděl o tzv. objektivizaci hodnocení v rámci 5. a 6. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, tj. výběru dvaceti projektů, které byly kontrolně hodnoceny hodnotitelem druhého územního odboru a na tomto základě docházelo ke změnám přidělených bodů, neboť i tato informace zazněla mimo jiné na poradě vedení. On sám považoval tento proces za dobrý manažerský nástroj a posílení principu kontroly „čtyř očí“. Uplatnění tohoto principu předpokládalo probrání hodnoceného projektu a jeho hodnocení dvěma hodnotiteli s tím, že obecně nic nebránilo tomu, aby proběhlo v procesu jejich vzájemné komunikace. Podle názoru svědka takováto komunikace – a vůbec vzájemné konzultace hodnotitelů – nemohly samy o sobě narušit jejich nezávislost. Vyloučil přitom, že by součástí zjištění auditu PAS/02/2008 – ale i dalších dvou auditů PAS uskutečněných v roce 2008 – bylo i zjištění nějaké chyby systémové povahy a s poukazem na to také odmítl, že by na něm někdo požadoval potlačení nějakého takového zjištění. To, že by audit zatajil zjištěnou systémovou chybu, zcela vyloučil. V tomto kontextu připustil, že v auditní zprávě PAS/02/2008 byl konstatován určitý nesoulad mezi hodnocením územního pracoviště České Budějovice a Plzeň, ale současně z auditní zprávy vyplynulo, že na základě podnětu auditu došlo ke sladění postupu na obou pracovištích. Konstatováním, že došlo k rozdílnému hodnocení územních pracovišť, se rozumělo, že územní pracoviště České Budějovice a Plzeň rozdílně pochopily uplatnění nějakého konkrétního dílčího kritéria. K identifikaci takových případů sloužily rovněž sladovací

schůzky a také ty svědek označil za velice účelný a užitečný nástroj sjednocení postupu hodnocení. Jinak audit zkonstatoval, že uvedená pochybení neměla prakticky vliv na to, zda projekt (ne)bude doporučen k financování, protože se jednalo o nepatrný bodový rozdíl. Nejzásadnějším nedostatkem zjištěným v rámci auditu PAS/02/2008 tak zůstala identifikace nedostatečného audit trailu procesu věcného hodnocení projektových žádostí. Audit postrádal náležité nastavení systému dokumentace důvodů nepřiznání maximálního počtu bodů za určité kritérium projektovým manažerem a důvodů průběžných změn v prováděném hodnocení. Doporučil proto revizi operačního manuálu v tom ohledu, aby umožnil zakládat do složky projektu excelové tabulky věcného hodnocení projektu, které již projektoví manažeři používali a v nichž uvedené údaje zaznamenávali. K této revizi pak skutečně v následujícím období došlo. V tomto kontextu poukázal svědek také na to, že informaci o tom, jak probíhá proces hodnocení na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti, a stejně tak o salašovací schůzkách, o manažerské kontrole, o objektivizaci a o pomocných excelových hodnotících tabulkách měly rovněž příslušné orgány Ministerstva financí České republiky a Ministerstva pro místní rozvoj České republiky. Audity totiž nebyly jedinou formou kontrol realizovaných na tomto úřadě. Na adresu finanční korekce uplatněné ve vztahu k 2. a 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – a obdobně na adresu přehodnocení projektů z 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – svědek uvedl, že se k nim v podstatě přistoupilo proto, že k nim byl Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad donucen Ministerstvem financí České republiky, které jakožto ten, kdo drží státní pokladnu ve svých rukách, doporučil onu finanční korekci a ono přehodnocení předložených projektů, protože nebyla jistota, že by proces 2., 3. a 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad nemohl být zpětně zpochybnován.

K způsobu financování projektů v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, k zdrojům, jimiž disponoval Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, a k způsobu vypořádání finanční korekce ve vztahu k 2. a 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad se ve své výpovědi vyjádřila vedoucí finančního odboru Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad Ing. Jana K..

Svědčyně Ing. Jana K. nastoupila do funkce vedoucí finančního odboru Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dne 1. března 2007. Potvrdila přitom, že v roce 2010 a 2011 byla konfrontována s požadavky Ministerstva financí České republiky na uplatnění finanční korekce ve výši 5% dotovaných nákladů na realizaci projektů, které uspěly v 2. a 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v roce 2008. Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad – respektive politici jí reprezentující – dlouho odolávali danému tlaku ze strany Ministerstva financí České republiky, neboť neshledávali důvody pro uplatnění této korekce, a to tím spíše, že bylo zřejmé, že k jejímu udělení z moci úřední nemá odvahu a dostatek podkladů ani samo Ministerstvo financí České republiky. Nakonec sice nátlaku z jeho strany podlehl pod tíhou hrozby úplného zastavení certifikace výdajů regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, ovšem stalo se tak v situaci, kdy jim bylo ze strany Ministerstva financí České republiky přislíbeno v ústních jednáních ale i písemně, že uplatnění dané finanční korekce nebude mít žádný vliv na výši celkové alokace finančních prostředků pro regionální operační program NUTS II Jihozápad ani na výši plateb určených na realizaci projektů, které uspěly v 2. a 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad,

a že finanční prostředky odvedené jako daná finanční korekce ze zdrojů uvolněných Jihočeským a Plzeňským krajem budou do tohoto programu vráceny s možností užít je na financování projektů realizovaných těmito kraji. Vzhledem k tomu, že samotná Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad nedisponovala žádnými zdroji, z nichž by mohla uvedenou korekci odvést, musely v první fázi dané operace její rozpočet posílit Jihočeský a Plzeňský kraj, první částkou ve výši 150.000.000 Kč a druhý částkou ve výši 93.000.000 Kč, a to ve splátkách postupně hrazených v letech 2011 až 2013. Tyto finanční prostředky – ale nakonec ne v plné výši – byly postupně poukazovány na účty Ministerstva pro místní rozvoj České republiky a Ministerstva financí České republiky, avšem vzápětí se vracely z Ministerstva pro místní rozvoj České republiky zpět na účet Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, a tím do regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Fakticky tedy šlo o pouhou účetní operaci, v jejímž důsledku Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad nepřišla o žádné finanční prostředky, a naopak, celková suma finančních prostředků použitelná na financování projektů v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad byla navýšena o částku vloženou do dané operace Jihočeským a Plzeňským krajem. Na zástupcích těchto krajů zasedajících ve Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad přitom bylo usměrnění užití této částky v dalších výzvách, a to případně tak, aby pokryla náklady realizace projektů z oblastí podpory týkajících se výlučně jich, tedy zvláště na jejich projekty z oblasti krajské dopravní infrastruktury a z oblasti školství spadající do prioritních os 1 a 2 regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. V zájmu toho došlo také k realokaci finančních prostředků v rámci těchto dvou prioritních os. Z větší části se tak také skutečně podařilo onu částku umístit do daného typu krajských projektů a projektů organizací zřízených uvedenými kraji. Její zbylá část pak sice byla použita na financování soukromých projektů ale administrativně umístěných v daných krajích v proporcí odpovídající jejich příspěvku na pokrytí dané finanční korekce, takže fakticky též na jejich rozvoj, zvláště pak na podporu cestovního ruchu v nich podle prioritní osy 3 regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. K celkovému vypořádání dané korekce přitom došlo ke konci roku 2013. Současně s tím se otevřela možnost realokace finančních prostředků zbylých na financování projektů v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad mezi jednotlivými prioritními osami, tedy i možnost jejich realokace z prioritní osy 3 – v níž je Jihočeský a Plzeňský kraj nebyly schopny využít – do prioritních os 1 a 2 – v nichž je mohou použít na financování vlastních projektů, zejména pak těch z uvedených oblastí dopravy a školství. Dané finanční prostředky přitom řádově překračují jimi poskytnutou částku použitou na odvod dané finanční korekce. S poukazem na tyto skutečnosti – doložené svědkyní příslušnou dokumentací účetní povahy – tato uzavřela, že Regionální radě regionu soudržnosti Jihozápad nemohla vzniknout a ani nevznikla v souvislosti s uplatněním dané finanční korekce žádná škoda. Sama totiž na její pokrytí neposkytla žádné vlastní zdroje a navíc byly finanční prostředky odpovídající její výši vráceny zpět do regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Úspěšní žadatelé o dotace z tohoto programu v rámci jeho 2. a 3. výzvy rovněž o nic nepřišli, neboť jim přiznané dotace nebyly nijak kráceny. Jihočeský a Plzeňský kraj sice ze svých zdrojů fakticky pokryly danou finanční korekci, ale všechny jimi poskytnuté finanční prostředky ve finále šly na úhradu nákladů realizace projektů přispívajících k jejich rozvoji, byť se vždy nejednalo o jejich vlastní projekty. Každopádně v nich bylo realizováno více projektů za větší než původně předpokládaný objem finančních prostředků. Z tohoto hlediska podle názoru svědkyně rovněž neutrpěly žádnou újmu. To platí tím spíše – jak připomněla – že v budoucnu

ještě mají možnost čerpat z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad na pokrytí nákladů dalších svých projektů realokované finanční prostředky překračující svou výši prostředky jimi uvolněné na pokrytí dané finanční korekce. Svědkyně se současně přihlásila k tomu, že se od počátku podílela na tvorbě metodických předpisů regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a na jejich revizích, stejně jako k tomu, že průběžně poskytovala jednotlivým projektovým manažerům Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad konzultace k nim. V této souvislosti poukázala na to, že tyto předpisy v průběhu doby prodělaly poměrně velkou přeměnu promítnutou do jejich četných revizí a že zpočátku neupravovaly v detailech některé činnosti, které bylo třeba provádět v souvislosti s hodnocením projektových žádostí o dotace. Sama se sice nikdy nijak nepodílela – jak uvedla – na vlastním hodnocení těchto žádostí, ale byla si vědomá kritického nedostatku projektových manažerů v Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, takže se snažila dojednat finanční zdroje na navýšení jejich počtů. Nikdy se jí to však nepodařilo, neboť v politických kruzích obecně panoval odmítavý postoj k navyšování počtu úředníků státních institucí.

Soud považoval za potenciálně důležité rovněž svědectví JUDr. Jana Brodce poskytujícího v inkriminované době Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad právní služby. Slyšet ho však nebylo možné, neboť Výbor této rady ho nezprostil povinnosti mlčenlivosti.

Klíčovými členy Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad byli v inkriminovaném období let 2007 a 2008 MUDr. Petr Zimmermann za Plzeňský kraj a RNDr. Jan Zahradník za Jihočeský kraj. Ti naopak byli slyšeni. Totéž platí o Mgr. Jiřím Zimolovi, MUDr. Martinu Kubovi a Ivo Grünerovi, kteří v tomto výboru v následujícím volebním období reprezentovali Jihočeský a Plzeňský kraj.

Svědék MUDr. Petr Zimmermann – v inkriminované době let 2007 a 2008 předseda Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a hejman Plzeňského kraje, aktuálně lékař Plzeňské fakultní nemocnice – vypověděl, že jeho vztah k obžalovanému JUDr. Jiřímu T. byl ryze pracovní, oceňoval jeho jednání, vzdělání a erudici; považoval ho za schopného administrátora, který měl ve věcech pořádek. Obžalovaného Ing. Martina P. DiS. osobně nikdy neviděl a nikdy s ním nejednal. On sám z titulu předsedy Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad řídil též Výbor této rady. Jeho nejvýznamnější kompetencí bylo rozhodování o poskytování dotací z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, avšak současně mu příslušelo schvalování rozpočtu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a základního rámce fungování Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Složitost jeho rozhodování byla dána tím, že Region soudržnosti Jihozápad sestával ze dvou krajů, Jihočeského a Plzeňského, a jejich reprezentanti se museli na určitém řešení shodnout. Přitom k prohlasování čehokoliv bylo zapotřebí dosažení většiny mezi jeho členy z Jihočeského kraje i mezi jeho členy z Plzeňského kraje, ale také většiny ze všech dohromady. Obecný politický cíl byl, aby uspělo přiměřené množství projektů z každého kraje, aniž by musel být nutně poměr jejich úspěšnosti zcela vyrovnán. Na druhé straně všichni členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad měli zájem na tom, aby hodnocení prováděné projektovými manažery územních pracovišť Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Plzni a v Českých Budějovicích vycházelo ze stejných

hodnotících kritérií, vykazovalo stejný přístup k nim a bylo prováděno konzistentně. Proto také svědek adresoval obžalovanému JUDSr. Jiřímu T. jako řediteli tohoto Úřadu požadavek důsledného slad'ování hodnocení a požadavek kontroly jednotnosti uplatňování hodnotících kritérií. Bylo přitom na něm to realizovat namátkovými kontrolami, případně průběžným dohledem nad hodnotiteli, a podle informací svědka to tak také činil. Navíc vytvořil podmínky pro průběžné konání slad'ovacích schůzek všech hodnotitelů v přítomnosti metodiků. Svědek tedy k němu neměl nikdy žádné výhrady a stejně tak je neměly ani kontrolní orgány. Navíc se přesvědčil o tom, že se velice dobře orientoval v příslušných právních předpisech a v metodice. Sám mohl rovněž v návaznosti na platné metodické předpisy vydávat interní pokyny a sdělení a tohoto oprávnění také využíval. Jedním z jeho interních sdělení metodické povahy bylo interní sdělení ke konzultacím a konsensu hodnotitelů ze dne 17. března 2008. S tímto interním sdělením byli seznámeni všichni členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a vnímali ho jako projev snahy dostat termínům stanoveným pro hodnocení projektových žádostí v situacích, kdy jich bylo podáváno neočekávaně velké množství. Svědek přitom připustil, že se obžalovaný JUDr. Jiří T. nejdříve pokusil docílit navýšení počtu projektových manažerů – hodnotitelů projektových žádostí – ale u Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v tom neuspěl. Za nereálné současně svědek označil úvahy o prodloužení doby pro hodnocení projektových žádostí. Realizace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad totiž měla roční časový skluz a blížily se komunální volby, v nichž chtěly krajské politické reprezentace prezentovat úspěchy při čerpání evropských dotací. V tomto kontextu svědek uvedl, že si byl vědom toho, že nemuselo být reálné daný objem projektů v omezeném počtu hodnotitelů nastudovat ve vymezeném časovém úseku ve všech detailech, ale dal přednost kompromisu v podobě umožnění konzultací hodnotitelů při hodnocení projektových žádostí před rizikem velkých ztrát při čerpání evropských dotací („hrozilo také že by se nevyčerpala ani koruna“). Řešení zvolené obžalovaným JUDr. Jiřím T. tedy označil za plně odpovídající požadavkům Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a potvrdil, že s ním bylo před vydáním daného interního sdělení náležitě projednáno a že s ním vyslovil souhlas, a to stejně jako místopředseda Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad RNDr. Jan Zahradník. Plně v souladu s požadavky Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad byla – jak zdůraznil – rovněž organizace namátkových kontrol hodnocení určitých vzorků projektů managementem Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Vyloučil přitom, že by mohlo jít o nástroj manipulace s procesem hodnocení v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a cestu k upřednostňování určitých projektů. K samotnému procesu hodnocení projektových žádostí o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad uvedl, že mu byl v zásadě znám. Na počátku byla vyhlášena výzva s datem, do kdy je možné podávat projekty a žádosti o podporu z dotačních prostředků. Další závazné datum určovalo, do kdy musí být předloženy projekty hodnotiteli ohodnoceny, přičemž hodnocení probíhalo ve třech krocích. Nejdříve bylo kontrolováno splnění formálních náležitostí, poté následovalo posuzování přijatelnosti projektů a nakonec došlo na jejich věcné hodnocení podle stanovených hodnotících kritérií. Jejich obodováním vzniklo pořadí projektů, z nichž uspěly ty, které bylo možné finančně podpořit z objemu peněz, které byly určeny pro danou výzvu a pro příslušné oblasti podpory. Seznam projektů určených k takové finanční podpoře pořízený Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad schvaloval Výbor této rady hlasováním. Svědek přitom vyloučil, že by kdy požadoval jakoukoliv změnu provedeného hodnocení nebo zvýhodnění nějakého projektu.

Zdůraznil také, že o výsledcích bodového hodnocení se dozvěděl vždy až po ukončení celého hodnocení. K poslednímu zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, v němž působil, si vybavil, že se konalo po komunálních volbách dne 4. listopadu 2008, že na něm proběhla živá diskuse a že vyústila do posunutí hranice, nad kterou byly projekty předložené v 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad vybrány k financování. Výbor tohoto oprávnění využil s cílem, aby finanční objemy dotací do Plzeňského a Jihočeského kraje příliš nedivergovaly. V tomto kontextu svědek připomněl, že toto nikdy nikdo nenapadnul a nikdo v tom nespatořoval kriminální záměr. Totéž platilo o mechanismu zápisu průběhu hodnocení do pomocných excelových tabulek věcného hodnocení projektů a následného přenosu výsledného hodnocení do informačního systému MONIT7+, o umožnění konzultací hlavních a vedlejších hodnotitelů a dosažení jejich konsensu na věcném hodnocení projektů i o manažerských kontrolách hodnocení vybraných vzorků projektů. Naopak, regionální operační program NUTS II Jihozápad byl hodnocen jako druhý nejtransparentnější a nejúspěšnější v České republice.

Svědék RNDr. Jan Zahradník – v letech 2000 až 2008 hejtman Jihočeského kraje a současně místopředseda Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, nyní poslanec Parlamentu České republiky – vypověděl ve shodě s MUDr. Petrem Zimmermannem. Členem Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad za Jihočeský kraj se stal ihned po jeho ustanovení v červenci roku 2006 na základě zákona o regionálním rozvoji. Tento výbor se skládal ze dvou částí, z části zvolené zastupitelstvem Plzeňského kraje a z části zvolené zastupitelstvem Jihočeského kraje. Na jeho čele stál předseda Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Prvním předsedou této rady se stal hejtman Plzeňského kraje MUDr. Petr Zimmermann a svědek se stal jeho zástupcem v pozici místopředsedy dané rady. Současně byl členem Monitorovacího výboru regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Hlavním výkonným orgánem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad byl její Úřad se sídlem v Českých Budějovicích. Na funkci jeho ředitele bylo vypsáno výběrové řízení, v němž byl ze tří uchazečů vybrán jako nejlepší obžalovaný JUDr. Jiří T.. Ten se v počátečním období zaměřil na přípravu, schválení a následně administraci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Tím navázal na administraci čerpání finančních prostředků z tzv. předvstupních fondů, jako byl například fond PHARE. Po schválení regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad Ministerstvem pro místní rozvoj České republiky a Evropskou komisí nechal postupně připravit celou sadu metodických předpisů, z nichž nejvýznamnějším byl operační manuál. Také ten podléhal schválení ze strany příslušných orgánů Evropské unie. Poté co k němu došlo a byly vyhlášeny první výzvy k předkládání projektových žádostí v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad ROP, připravili žadatelé z Jihočeského kraje výrazně více a kvalitnějších projektů nežli žadatelé z Plzeňského kraje. Pravomoc hodnotit je a stanovit jejich pořadí významné pro poskytnutí dotačních prostředků byla svěřena hodnotitelům z řad projektových manažerů územních odborů implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Českých Budějovicích a v Plzni. Možnost zásahů politiků do výsledného hodnocení tak byla v Regionu soudržnosti Jihozápad zásadně omezena, a to na podávání námitek proti němu. První tři výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad přitom vrcholily v době, kdy končilo druhé volební období krajských zastupitelstev. Závěrečné rozhodnutí o finanční podpoře projektů v rámci 3. výzvy tak bylo Výborem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad

schváleno až po komunálních volbách v roce 2008, bezprostředně před obměnou jeho členů. Svědek v této souvislosti připomněl, že jeho členové tehdy kladli důraz na to, aby vše proběhlo v pořádku a včas, byť si byli vědomí toho, že bylo předloženo enormně velké množství projektových žádostí o dotace. Řediteli Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad proto usnesením uložili, aby konal po předchozí konzultaci s předsedou a místopředsedou Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Svědek přitom potvrdil to, že obžalovaný ředitel JUDr. Jiří T. tehdy s nimi konzultoval mimo jiné i krok spočívající v umožnění vzájemných konzultací hodnotitelů a dosažení jejich konsensu na výsledku věcného hodnocení a že oni s ním seznámili i řadové členy Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Tuto možnost pro hodnotitele otevřel vydáním interního sdělení ředitele ze dne 17. března 2008, představujícího metodickou normu, k jejímuž vydání byl předtím zmocněn Výborem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Svědek v této souvislosti zdůraznil, že jiná cesta řešení nastalé situace – nezbytnosti vyhodnocení enormně velkého počtu projektových žádostí ve velice krátkém časovém úseku – prakticky nepřicházela v úvahu, neboť on sám i členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad jednoznačně odmítli možnost navýšení počtu hodnotitelů i posunutí termínu ukončení hodnocení. Současně svědek vyloučil, že by vydání daného interního sdělení ředitele mohlo představovat prostředek manipulace s věcným hodnocením projektů předložených ve 2. a 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a prostředek vstupu politiků do procesu bodového hodnocení v regionu soudržnosti Jihozápad, stejně jako to, že by on sám po komkoliv požadoval provádění nějakých změn věcného hodnocení nebo zvýhodnění nějakého projektu. Zdůraznil přitom, že osobně měl plnou důvěru v Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a jeho ředitele JUDr. Jiřího T.. O nepřípustném ovlivňování hodnotitelů či jakémkoli zasahování do procesu hodnocení neměl žádné informace. On sám sledoval úspěšnost žadatelů o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v rámci Jihočeského a Plzeňského kraje a po schválení výsledků dané výzvy se zajímal o to, jak žadatelé v jednotlivých krajích dopadli. Aktivně se zúčastnil rovněž zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dne 4. listopadu 2008, na němž – již po komunálních volbách – došlo k posunutí eliminační procentní hranice finanční podpory v jednotlivých oblastech podpory. Celkově vzato vyslovil přesvědčení, že hodnotící i schvalovací procesy proběhly v 2. a 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v souladu s příslušnými předpisy a že následně uplatněná finanční korekce nebyla opodstatněná.

K okolnostem uplatnění finanční korekce ve vztahu k 2. a 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad byli slyšeni tři klíčoví členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad z období let 2009 až 2011, Mgr. Jiří Zimola, MUDr. Martin Kuba a Ivo Grüner.

Svědek Mgr. Jiří Zimola – současný hejtman Jihočeského kraje – se stal členem Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad za Jihočeský kraj po krajských volbách v roce 2008, kdy byl do tohoto orgánu zvolen usnesením zastupitelstva Jihočeského kraje. Současně od počátku zastával funkci místopředsedy Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Svůj vztah k obžalovanému řediteli Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad JUDr. Jiřímu T. charakterizoval jako ryze pracovní, obžalovaného Ing. Marzina P. DiS. nezná. Za klíčové rozhodnutí Výboru Regionální rady regionu soudržnosti

Jihozápad v počátečním období jeho působení v něm označil schválení projektů k financování v rámci 5. výzvy regionálního operačního programu JUTS II Jihozápad dne 6. listopadu 2009 na jednání v Plzni. V této souvislosti připomněl, že šlo i první výzvu daného programu, v níž rozhodoval. Předchozí výzvy – včetně druhé a třetí – proběhly ve funkčním období Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad složeného z politických reprezentantů Jihočeského a Plzeňského kraje, kteří uspěli v komunálních volbách v roce 2004. Přesto však byl nucen vypořádat se s podezřením, že hodnocení projektů v těchto výzvách – stejně jako v následné 5. výzvě – bylo provedeno v rozporu se závaznou metodikou, případně i přímo zmanipulováno. S tímto podezřením přišla na přelomu let 2009 a 2010 Policie České republiky. Ta nejdříve Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, resp. tehdejší předsedkyni Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad doc. MUDr. Miladu Emmerovou CSc., upozornila na to, že zabavila počítače na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, a spolu s Platebním a certifikačním orgánem Ministerstva financí České republiky doporučila, aby se posečkalo s podepisováním smluv s realizátory projektů, které byly v 5. výzvě schváleny k financování. V polovině února roku 2010 se pak sešli na Ministerstvu vnitra České republiky zástupci Jihočeského kraje, Plzeňského kraje a obžalovaný ředitel Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad JUDr. Jiří T., ministři vnitra a financí, zástupci Platebního a certifikačního orgánu a policejní prezident, přičemž došlo k dohodě, že nejpozději do poloviny března roku 2010 bude tato záležitost vyřešena, aby bylo zřejmé, zda je možné podepsat dotace na projekty z 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Problému toho jak minimalizovat jakékoliv budoucí škody bylo v následujícím období věnováno rovněž několik zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Ta nakonec vyústila v to, že na základě doporučení ministra financí bylo rozhodnuto o přehodnocení všech projektů z 5. a 6. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, o úpravě příslušných metodik a o specifickém výběru nových externích hodnotitelů. Svědek to však označil za nešťastný krok, neboť věcně pro něj podle jeho názoru nebyly žádné důvody. Rozhodně přitom vyloučil, že by věděl o jakékoliv formě manipulace s hodnocením projektů, stejně jako to, že by osobně požadoval provedení jakýchkoliv změn věcného hodnocení u projektů předložených v 5. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad nebo zvýhodnění konkrétních projektů. Ve stejném smyslu se vyjádřil i ve vztahu k hodnocení projektů v rámci 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, ovšem s tím, že s těmito výzvami a s výběrem projektů financovatelných z alokace finančních prostředků pro ně neměl nic společné, neboť v době jejich realizace ještě nepůsobil ve Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Potvrdil však, že byl jeho místopředsedou v době, kdy došlo k uplatnění finanční korekce ve výši 5% z alokace pro tyto výzvy. V této souvislosti současně upřesnil, že regionální operační program NUTS II Jihozápad o prostředky ve výši dané finanční korekce fakticky nepřišel. Byla to totiž tzv. vnitřní korekce, kterou v první fázi ze svého zaplatili oba dva kraje spojené v regionu soudržnosti Jihozápad, konkrétně Jihočeský kraj ve výši 150.000.000,- Kč a Plzeňský kraj ve výši 93.000.000,- Kč, když o tyto finanční částky nejdříve navýšily rozpočet Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, aby je z něj bylo možné odvézt do státního rozpočtu, avšak následně byly tyto finanční prostředky znovu použity na dotace v jednotlivých osách a oblastech podpory regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, takže se nakonec do obou uvedených krajů zase vrátily. Za krajně nekorektní v této souvislosti označil svědek postoj Ministerstva financí České republiky a jeho Platebního a certifikačního orgánu, když na jedné straně samo odmítlo danou korekci udělit jako formu sankce za porušení

určitých pravidel, neboť by takové rozhodnutí nebylo dostatečně podložené, a na druhé straně pozastavilo Regionální radě regionu soudržnosti Jihozápad certifikaci výdajů a hrozilo jí jejím neobnovením, pokud nepřijme danou finanční korekci „dobrovolně“ sama. Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad tak nakonec byla fakticky donucena – „dobrovolně před hlavní pistolí“ – přijmout danou korekci sama vůči sobě. Tomuto jejímu rozhodnutí předcházelo mnoho jednání, během nichž nebyl jejím zástupcům sdělen žádný relevantní důvod pro takový postup, a jen neurčitě bylo odkazováno na nijak nespecifikované údaje z policejního spisu, k nimž neměli přístup. V tomto kontextu svědek zdůraznil, že tento postup – a zvláště pak nesmlouvavý postoj tehdejšího ministra financí České republiky Ing. Miroslava Kalouska – je velice překvapil, neboť to bylo poprvé, kdy byl zvolen vůči krajským samosprávám. Uplatnění dané korekce nicméně ve finále předcházela klíčová dohoda s reprezentanty Ministerstva financí České republiky v tom směru, že prostředky odvedené v rámci korekce do státního rozpočtu, se vrátí v plném rozsahu zpět do celkové alokace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, a navíc že je bude možné cíleně použít na profinancování projektů v rámci oblasti podpory 1.1., tzn. na výstavbu a modernizaci krajských komunikací, a tudíž, že se fakticky vrátí Jihočeskému a Plzeňskému kraji. V návaznosti na to svědek upřesnil, že tato dohoda nebyla dosud úplně naplněna, a to ne proto, že by Ministerstvo financí České republiky nespĺnilo to, k čemu se v ní zavázalo, ale proto, že se postupem doby ukázalo, že není možné všech 150.000.000,- Kč z Jihočeského kraje a 93.000.000,- Kč z Plzeňského kraje použít operativně pouze na projekty z oblasti podpory 1.1. Oba kraje tedy zatím z uvedených finančních prostředků zpětně odčerpaly na dotace vlastním projektům jen část. Situaci jim přitom usnadnilo to, že uvedené částky mohly poukázat do rozpočtu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ve čtyřech tranších postupně v průběhu čtyř let a že za tím účelem mohly částečně použít své rozpočtové rezervy v rozpočtech počítajících ročně s řádově 10 miliardami korun aktiv. Újma jim přitom vznikla – jak svědek zdůraznil – již tím, že musely ze svých rozpočtů vyplatit částky, které by jinak mohly použít na své jiné rozvojové projekty. Svědek však nedokázal specifikovat výši této újmy, resp. škody, neboť část použitých prostředků si mohly vybrat zpět v jiných financovaných projektech.

Svědek MUDr. Martin Kuba – v letech 2008 až 2011 první náměstek hejtmána Jihočeského kraje, s působností a odpovědností za dopravu a dopravní infrastrukturu, částečně též za evropské fondy a regionální rozvoj, a současně člen Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad za Jihočeský kraj, následně ministr průmyslu a obchodu České republiky – označil svůj vztah k obžalovanému JUDr. Jiřímu T. za přátelský, tykají si, mimopracovně se ovšem nestýkají, obžalovaného Ing. Martina P. DiS. nezná. Ve své výpovědi se soustředil na aktivity spojené s realizací regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, na finanční korekci uplatněnou ve vztahu k výdajům na realizaci projektů, které uspěly v 2. a 3. výzvě tohoto operačního programu, a na své působení ve Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. V této souvislosti uvedl, že tento orgán víceméně určoval obecné podmínky fungování regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, projednával harmonogram vyhlášení jednotlivých výzev k předkládání projektových žádostí o dotace a schvaloval dotace pro projekty, které uspěly ve věcném hodnocení podle předem nastavených kritérií. Každý člen Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad měl možnost se seznámit s chodem Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, avšak Výbor ho neřídil, ale jen kontroloval. Kontrola činnosti jeho

ředitele spočívala jak v komunikaci s ním, kdy s ním byl ve styku nejvíce předseda a místopředseda Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, tak prostřednictvím zpráv a jiných dokumentů různého typu, například kontrolních protokolů, hodnotících zpráv apod. V této souvislosti připomněl, že region soudržnosti Jihozápad, jeho regionální operační program a systém hodnocení projektů ucházejících se o dotace byl v roce 2009 vyhodnocen jako druhý nejtransparentnější. Svědek také vyloučil, že by kdy po obžalovaném JUDr. Jiřím T. nebo po pracovnících Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad požadoval, aby prováděli změny věcného hodnocení projektů nebo zvýhodnili konkrétní projekty. Připustil ale, že spolu probírali průběh hodnocení i poměr úspěšnosti projektů z Jihočeského kraje a z Plzeňského kraje, že byla zřejmá snaha o to, aby na projekty z každého z těchto krajů plynul zhruba stejný objem dotací, a že jejich politické reprezentace měly na úspěchu některých projektů speciální zájem. Zároveň se přihlásil k tomu, že se osobně angažoval v jednáních v těchto záležitostech, a to z pozice náměstka hejtmána Jihočeského kraje zodpovědného za čerpání financí z evropských fondů, a zdůraznil, že to považoval za zcela přirozené a legitimní. První výzvou regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, kterou nový Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad konstituovaný koncem roku 2008 schvaloval, byla jeho 5. výzvy. Vedla se proto diskuze, zda jsou k dispozici všechny podklady a zda lze považovat hodnocení za věcně správné. V průběhu diskuse pak bylo řečeno, že systém hodnocení byl podroben auditu a několika kontrolám s tím, že nastavená pravidla jsou v pořádku. Následně se však dozvěděli, že ve věci se začala angažovat Policie České republiky. Informace o tom se jako členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dozvídali na zasedáních tohoto orgánu, kde byly předkládány tehdejší hejtmankou Plzeňského kraje doc. MUDr. Miladou Emmerovou, která jimi argumentovala při zdůvodňování toho, proč nemohla výsledky 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad tak, jak byly schváleny, podepsat, a proč je třeba všechny projekty podané v rámci této výzvy přebodovat nebo zrušit. Rozhodnutí o přehodnocení těchto projektů svědek v podstatě označil za důsledek nátlaku ze strany Ministerstva financí České republiky, za preventivní krok učiněný ve snaze předejít kritice zvoleného postupu. Celkově vzato však vyslovil přesvědčení, že pro něj nebyl věcný důvod, neboť nevyšlo najevo nic co by reálně svědčilo o zvýhodnění či znevýhodnění nějakého projektu nebo skupiny projektů. Totéž podle něho platilo o uplatnění finanční korekce ve výši 5% objemu finančních prostředků určených na realizaci projektů, které uspěly v 2. a 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. V této souvislosti se přihlásil k tomu, že v dané záležitosti vedl jménem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad jednání se zástupci Ministerstva financí České republiky a jeho Platebního a certifikačního orgánu, zčásti též v přítomnosti zástupců Ministerstva vnitra České republiky a Policejního prezidia Policie České republiky, a ve shodě s Mgr. Jiřím Zimolou je charakterizoval jako krajně nekorektní a pokrytecká ze strany zástupců Ministerstva financí České republiky. Ti se totiž na jedné straně netajili tím, že pro uplatnění dané finanční korekce sami nemají dostatek podkladů a nevyslyšeli opakované výzvy, aby jí sami udělili a nesli za její udělení odpovědnost, a na druhé straně požadovali, aby jí Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad přijala sama vůči sobě, a to pod hrozbou toho, že když to neudělá, nedojde k obnovení certifikace výdajů na projekty realizované v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Pod tlakem tohoto nepokrytého vydírání na to členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad nakonec přistoupili, ale až poté co bylo dohodnuto, že částka odpovídající odvedené finanční korekci – tedy částka ve výši

243.000.000,- Kč – se v plném rozsahu vrátí ze státního rozpočtu zpět do regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a fakticky navýší zdroje pro něj použitelné, aniž by se jakkoliv snížila celková alokace tohoto programu a aniž by došlo ke krácení dotací kterémukoliv realizátorovi projektu, který je získal v jeho 2. a 3. výzvě. Součástí uzavřené dohody byl rovněž příslib možnosti obou zainteresovaných krajů – Jihočeského a Plzeňského – finanční prostředky jimi uvolněné na pokrytí finanční korekce odčerpat po jejich vrácení do regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad na profinancování vlastních projektů z oblasti podpory 1.1., tedy na financování modernizace krajských dopravních komunikací. Fakticky tedy bylo dohodnuto, že uvedené kraje přijmou danou finanční korekci, poukáží příslušnou částku ve prospěch regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad jí odvede prostřednictvím Ministerstva financí České republiky do státního rozpočtu, a odtud se prostřednictvím Ministerstva pro místní rozvoj České republiky vrátí do regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, z něhož jí kraje vyčerpají na opravy krajských komunikací. Podle této dohody mělo jít víceméně o účetní operaci, v jejímž důsledku neměl nikdo utrpět žádnou újmu a eliminována měla být veškerá rizika jejího vzniku. S poukazem na to vyslovil svědek přesvědčení, že nakonec v dané souvislosti nikdo neutrpěl žádnou škodu, neboť uvedená dohoda byla naplněna. Pokud přesto všechno Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad, Jihočeský kraj a Plzeňský kraj uplatnily nárok na náhradu škody, přičetl to alibismu politiků, resp. jejich obavě z možného trestního postihu za porušení povinností při správě cizího majetku.

Svědek Ivo Grüner – od října roku 2008 člen zastupitelstva Plzeňského kraje a první náměstek hejtmana tohoto kraje s odpovědností za evropské fondy a regionální rozvoj – se stal členem Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad za Plzeňský kraj koncem listopadu roku 2008 a krátce na to – po odstoupení doc. MUDr. Milady Emmerové CSc. z funkce předsedkyně Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – nastoupil na její místo. Ke svému vztahu k řediteli Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad obžalovanému JUDr. Jiřímu T. uvedl, že byl zpočátku na úrovni běžného úředního styku, ale když se více poznali, zjistili, že mají podobné koníčky, a poměrně často se vídali i mimo úředního styku. V pracovním kontaktu byl průběžně rovněž s vedoucí odboru řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad obžalovanou Klárou Š., která po obžalovaném JUDr. Jiřím T. na určitou dobu převzala řízení celého Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, a s vedoucí plzeňského územního odboru implementace programu tohoto Úřadu Ing. Magdou S.. Oproti tomu vedoucího českobudějovického územního odboru implementace programu téhož Úřadu Ing. Martina P. DiS. nezná. Ve své výpovědi se s ohledem na předmět trestního stíhání zaměřil na své působení ve Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. V této souvislosti uvedl, že z jednání s obžalovaným JUDr. Jiřím T., resp. Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad jako takovým, nabyl přesvědčení, že tento Úřad pracuje dobře a standardně. Současně připustil, že ho osobně zajímalo, jak jsou průběžně hodnoceny projekty Plzeňského kraje a jak si celkově stojí. Chtěl proto vědět, jak hodnocení probíhá, zda jsou nějaké problémy v průběhu bodového hodnocení apod. Vyloučil přitom ovšem, že by někdy po komkoliv požadoval provedení nějakých změn věcného hodnocení u projektů nebo zvýhodnění konkrétních projektů. Současně zdůraznil, že mohl sledovat průběh hodnocení v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad teprve počínaje 5. výzvou.

Hodnocení projektů předložených v předchozích výzvách totiž proběhla před jeho nástupem do funkce. Stejně jako ostatní kolegové z Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad však – jak uvedl – neměl žádný důvod předpokládat, že by v rámci proběhlých hodnocení – ať už těch, k nimž došlo po jeho nástupu do daného Výboru, nebo těch, která byla provedena v předchozí době – bylo něco špatně. Po schválení projektů z 5. výzvy určených k financování z dotačních prostředků očekával standardní kroky k podepsání smluv se žadateli o dotace. K tomu však nedošlo v důsledku zásahu Policie České republiky do celé záležitosti. S ohledem na tvrzené nesrovnalosti se rozhodli pozastavit podepisování smluv a v zájmu zajištění co nejrychlejšího čerpání evropských dotací pro oba dva kraje se snažili dobrat vysvětlení nastalého problému a toho, kdo ho způsobil. Iniciovali proto několik jednání na Ministerstvu financí České republiky, na Ministerstvu pro místní rozvoj České republiky a na Ministerstvu vnitra České republiky. Přítomni na nich byli téměř všichni členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, ředitel Úřadu této rady obžalovaný JUDr. Jiří T., ministr financí, ministr vnitra, policejní prezident a úředníci, kteří byli kompetentní se vyjadřovat k dané záležitosti. Výsledkem těchto jednání bylo, že ministři vnitra a financí přislíbili, že se problému budou věnovat tak, aby v dubnu 2010 byl vyřešen. V průběhu doby se pak začalo ukazovat, že Policii České republiky a Ministerstvu financí České republiky vadí to, jak byl veden audit trail, používání pomocných excelových tabulek věcného hodnocení projektů, interní sdělení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad umožňující konzultace hodnotitelů a dosažení jejich shody bodového hodnocení, objektivizace hodnocení a námitkové řízení. Tvrzeno bylo též, že obžalovaný JUDr. Jiří T. vydáním uvedeného interního sdělení překročil svou pravomoc ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Svědek však zdůraznil, že v tom neviděl a nevidí problém, když mu operační manuál daný postup umožňoval formulací „pokud ředitel nerozhodne jinak“ a když k tomu byl výslovně zmocněn Výborem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Za nekorektní považoval rovněž to, že s tímto interním sdělením i se vším ostatním co bylo nově namítáno byl v minulosti seznámen audit i kontrolní útvary Ministerstva financí České republiky a Ministerstva pro místní rozvoj České republiky a nikdy nevyslovily žádné připomínky. Z diskuzí mu navíc bylo zřejmé, že když se to hodilo trvali ministerští úředníci na striktním dodržování určitých pravidel, zatímco když se jim to nehodilo, sami je porušovali. Vše podstatné přitom měli mít vyřešené před zahájením realizační fáze regionálního operačního programu, aby bylo jasné, jak má vypadat bodové hodnocení a co se (ne)smí, avšak ve skutečnosti v řadě podstatných záležitostí tápali. Obžalovaný JUDr. Jiří T. si naopak stál pevně za svým a svědkovi se zdálo, že má pravdu. Z jednání na Ministerstvu financí České republiky nabyl dojem, že problém vznikl ve chvíli, kdy přišly informace, že je něco špatně, od Policie České republiky a když její aktivity nakonec vedly k zatknutí obžalovaného JUDr. Jiřího T.. Všechno pak vyústilo v to, že ministr financí Ing. Eduard Janota napsal dopis, v němž doporučil přebodovat celou 5. a 6. výzvu, a jeho nástupce Ing. Miroslav Kalousek dalším dopisem doporučil uplatnit vůči všem výdajům na realizaci projektů z 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad plošnou 5% finanční korekci. Pod vlivem těchto doporučení a hrozby toho, že nemusí být certifikovány výdaje na schválené projekty se nakonec celá plzeňská část Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad rozhodla pro přebodování všech projektů z 5. a 6. výzvy, a následně i uplatnění oné 5% finanční korekce. Svědek přitom zdůraznil, že se tak stalo ryze preventivně a pod silným nátlakem Ministerstva financí České republiky, aniž by reálně bylo ztotožněno jakékoliv nesprávné nebo zmanipulované

hodnocení a aniž by byly k dispozici jakékoliv nové kontrolní výstupy. V souvislosti se schváleným bodovým přehodnocením daných projektů 5. a 6. výzvy musela být upravena celá řada výjimek z operačního manuálu. Jako hlavní hodnotitelé působili v rámci přehodnocení externí hodnotitelé, zatímco interní hodnotitelé jako vedlejší hodnotitelé. Přidělení projektu se losovalo. Objektivita přehodnocování byla zajištěna tím, že se provedlo proškolení hodnotitelů a konzultovali se jednotlivé problémy, které by mohly vzniknout, ještě před začátkem bodování projektů. Výsledky tohoto přehodnocení následně již nikdo nezpochybil, i když auditem bylo v jeho průběhu identifikováno mnohem více a závažnějších pochybení než jím bylo zjištěno v původním hodnocení. To označil svědek za krajně paradoxní. Za stejně paradoxní považoval to, že se příslušná ministerstva – Ministerstvo financí České republiky a Ministerstvo pro místní rozvoj České republiky – sama neodvážila přijmout vůči projektům z 2. a 3. výzvy onu finanční korekci, ale přiměla k jejímu přijetí Regionální radu regionu soudržnosti Jihozápad. Ta jí tedy nakonec fakticky přijala sama vůči sobě, neboť realizace daných projektů se ve skutečnosti nijak nedotkla. Těm totiž nebyly kráceny žádné dotace a nijak se nesnížila ani celková alokace pro regionální operační program NUTS II Jihozápad. Navíc i finanční prostředky odvedené Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad – a uvolněné oběma kraji v ní sdruženými – na pokrytí oné finanční korekce byly následně ze státního rozpočtu prostřednictvím Ministerstva financí České republiky a Ministerstva pro místní rozvoj České republiky vráceny zpět Regionální radě regionu soudržnosti Jihozápad, takže na realizaci projektů v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad bylo nakonec k dispozici více dotací, než bylo původně plánováno. Navíc byla se zástupci Ministerstva financí České republiky dohodnuta možnost použití daných finančních prostředků vrácených do rozpočtu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad na vlastní projekty obou zainteresovaných krajů, tedy Plzeňského a Jihočeského kraje, zvláště pak na projekty z oblasti podpory 1.1., to znamená na projekty výstavby a oprav krajských silnic. Této možnosti bylo doposud politickou reprezentací obou uvedených krajů zastupenou ve Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad využito jen zčásti, ale doposud jsou v regionálním operačním programu NUTS II Jihozápad k dispozici finanční prostředky dostačující na to, aby byla využita v plném rozsahu. Svědek přitom potvrdil, že to usnadňuje i realokace finančních prostředků z prioritní osy 3 do prioritních os 1 a 2, ale současně uvedl, že k ní v průběhu roku 2014 nedošlo primárně s tímto cílem. Celkově vzato uzavřel, že Plzeňskému kraji, který reprezentuje ve Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, fakticky nevznikla žádná škoda, neboť finanční prostředky uvolněné ve prospěch Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v souvislosti s uplatněním dané finanční korekce se do něj vrátily na realizaci jednotlivých rozvojových projektů. Kraj si však ponechal otevřenou možnost požadovat vrácení těchto finančních prostředků od Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, případně od Ministerstva financí České republiky, pro případ, že se ukáže, že daná finanční korekce byla uplatněna nesprávně. Pro tento případ – tedy pro budoucno – uplatnil též v pozici předsedy Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad nárok na náhradu škody jménem tohoto subjektu. Současně přitom připustil, že tomuto subjektu zatím rovněž žádná škoda nevznikla.

K okolnostem uplatnění nároku na náhradu škody v této trestní věci Plzeňským krajem se z pověření současného hejtmana tohoto kraje Václava Šlajse vyjádřil ve shodě s ním rovněž svědek Mgr. Daniel H., vedoucí odboru legislativního a právního Krajského

úřadu Plzeňského kraje. Uvedl přitom, že na Krajském úřadu Plzeňského kraje vyhodnotili situaci tak, že neexistuje žádná přímá příčinná souvislost mezi úhradou dané finanční korekce Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad ve vztahu k 2. a 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a újmou na straně Plzeňského kraje, takže tomuto nevznikla žádná škoda. Pokud Plzeňský kraj uplatnil nárok na náhradu škody v tomto trestním řízení, tak jen z opatrnosti a proto – jak uvedl svědek – že to původně neudělala Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad.

Důležité informace umožňující srovnání systémů a administrace procesu hodnocení projektových žádostí o dotace z evropských fondů v jednotlivých regionech soudržnosti poskytli vedoucí představitelé úřadů regionálních rad několika regionů soudržnosti konstituovaných v České republice, konkrétně Ing. David Sventek z regionu soudržnosti Moravskoslezsko a Ing. Ivan Matulík z regionu soudržnosti Střední Morava.

Svědek Ing. David Sventek – ředitel Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Moravskoslezsko a současně předseda odborné pracovní skupiny Asociace krajů České republiky pro evropské fondy – ve své výpovědi popsal model výběru projektů k financování prostřednictvím dotací z evropských fondů v regionu soudržnosti Moravskoslezsko a vyjádřil se k některým výstupům činnosti odborné pracovní skupiny Asociace krajů České republiky pro evropské fondy. Ve vztahu k působení této pracovní skupiny uvedl, že v rámci regionálních operačních programů nemá žádnou formální funkci danou legislativně, funguje jako poradní orgán Asociace krajů České republiky a smyslem její existence je výměna vzájemných zkušeností a koordinace postojů regionů vůči centrálním orgánům. Závěry učiněné pracovní skupinou Asociace krajů České republiky pro evropské fondy jsou pro regionální operační programy pouze doporučující. Potvrdil přitom, že na 27. zasedání této odborné pracovní skupiny konaném ve dnech 3. a 4. prosince 2009 bylo hlavním předmětem jednání používání podpůrných nástrojů a počítačových programů ve fázi hodnocení projektových žádostí. Uvedl, že tento bod byl do programu jednání zařazen v reakci na podezření na nesrovnalost nahlášené policejním orgánem ve vztahu k regionu soudržnosti Jihozápad. Obžalovaný JUDr. Jiří T. informoval tehdy pracovní skupinu o aktivitě Policie České republiky. Z diskuze přitom vyplynulo že regionální rady běžně používají pro hodnocení projektů softwaru typu Word a Excel, do nichž zachycují průběžné výsledky hodnocení, a toto bylo i předmětem samotného usnesení dané pracovní skupiny Asociace krajů České republiky. Bylo přitom zdůrazněno, že používání podpůrných softwarů je prakticky nezbytné pro zachycení výsledku hodnocení jednotlivých projektů jednotlivými hodnotiteli. Současně bylo připomenuto, že samotný systém hodnocení, včetně hodnotících kritérií, je vždy schválen Monitorovacím výborem příslušného regionu soudržnosti a neposkytuje ani úřadu ani jednotlivému hodnotiteli variabilitu hodnocení. Každý regionální operační program má hodnotící kritéria schválena odlišně a také úroveň zápisu do monitorovacího systému se v míře podrobnosti v jednotlivých operačních programech může lišit. Vzhledem k celkově velice nízké funkčnosti informačního systému MONIT7+ až do roku 2009 byla standardně nastavována minimální úroveň podrobnosti, protože samotné úpravy tohoto systému byly zdouhavé a náročné. V zápise z 27. zasedání odborné pracovní skupiny Asociace krajů České republiky pro evropské fondy bylo proto přímo zaznamenáno, že do informačního systému MONIT7+ dílčí výsledky hodnocení na úrovni kritérií a schválených subkritérií, které používá hodnotitel během hodnocení projektů, prakticky nelze

vkládat, a je proto nezbytné si je uložit do jiného podpůrného systému. V tomto kontextu svědek upřesnil, že například v praxi regionu soudržnosti Moravskoslezsko zadávají do monitorovacího informačního systému MOINIT7+ až konečné výsledky hodnocení z tzv. protokolu o shodě, jenž obsahuje výsledky hodnocení jednotlivých hodnotitelů a tzv. sladěný výsledek za daný ohodnocený projekt. Tento postup je zachycen rovněž v operačním manuálu regionálního operačního programu Moravskoslezsko, je certifikován a byl v praxi kontrolován Platebním a certifikačním orgánem Ministerstva financí ČR. Samotný protokol o shodě se přitom skládá z wordových a excelových dokumentů, ze kterých je patrný souhrnný výsledek hodnocení před zanesením do informačního systému MONIT7+, protože musí být shoda mezi výsledkem hodnocení v protokolu o shodě a hodnotami zadanými do tohoto systému. V návaznosti na to svědek zdůraznil, že většinu standardních postupů by měl zakotvit operační manuál, ale některé případy nemůže z povahy věci postihnout, a proto musí být řešeny ad hoc. V rámci regionu soudržnosti Moravskoslezsko obecně uplatňují zásadu transparentnosti a snaží se zachovávat s tím související auditní stopu za jednotlivými kroky. V procesu hodnocení projektových žádostí používají zejména tzv. interních hodnotitelů. Zpravidla dva hodnotitele pro jeden projekt. U projektů nad 50 milionů Kč tři hodnotitele. Projekty jsou mezi hodnotitele rozděleny vedoucím odboru implementace programu tak, aby nedocházelo k žádnému střetu zájmu. Pro hodnocení každé výzvy je zároveň určen tzv. garant výzvy, jehož úkolem je dohlížet nad aplikováním stejných přístupů všech hodnotitelů s cílem zajistit maximálně férové a stejně přísné hodnocení napříč všemi hodnotiteli. Jeho rolí je rovněž dohlížet na proces shody mezi hodnotiteli a vytvoření protokolu o shodě. K hodnocení jsou příležitostně využívány kapacity externích posuzovatelů, kteří nehodnotí bodově, avšak dávají slovní komentář k oblastem, pro něž nemá úřad interní kapacity. Pro hodnocení marketingové a finanční části projektu jsou využíváni interní specialisté. V procesu shody jednotlivých hodnocení dochází pod dohledem garanta výzvy ke sladění všech hodnotitelů, přičemž výsledek nemusí být průměrem samotného hodnocení. Může nastat i situace, kdy výsledné hodnocení jednoho hodnotitele je 50 bodů a druhého 60 bodů a finální výsledek hodnocení na základě zásahu garanta výzvy je úplně mimo hodnocení obou hodnotitelů. V rámci regionu soudržnosti Moravskoslezsko probíhají při hodnocení projektů schůzky hodnotitelů před zahájením samotného hodnocení projektů s cílem zcela vyjasnit způsob hodnocení jednotlivých kritérií. K druhému sladění pak dochází v rámci jednání o protokolu o shodě. Sladování přístupu k hodnocení hodnotitelů z různých územních pracovišť – objektivizaci toho typu, jaká byla používána v regionu soudržnosti Jihozápad – nepoužívají, ale je to dáno tím, že region soudržnosti Moravskoslezsko tvoří jen jeden kraj. Obecně shledal svědek tento institut jako užitečný a jako vhodný nástroj manažerské kontroly procesu hodnocení v regionu soudržnosti, který se skládá ze dvou krajů a dvou územních pracovišť. Za potenciálně akceptovatelný současně označil institut námitkového řízení. V regionu soudržnosti Moravskoslezsko sice není aplikován, ale obecně je umožněno všem členům Výboru regionální rady tohoto regionu soudržnosti se seznámit s postupem a výsledky hodnocení jednotlivých projektů, a to i v době před samotným schvalováním výsledků. Stejně tak se svědek přihlásil k tomu, že kontroluje činnost svých podřízených, a připomněl, že tak činí proto, že tato povinnost je stanovena v zákoně o podpoře regionálním rozvoje. V průběhu hodnocení projektů dané výzvy je informován svými podřízenými o stavu hodnocení a z toho plynoucího termínu ukončení hodnocení s cílem manažersky kontrolovat efektivitu celého procesu hodnocení. Občas tuto skutečnost ověřuje nahlédnutím do průběžného stavu hodnocení. Výsledky hodnocení se zapisují do souhrnné

excelové tabulky, která je zveřejněna pouze hodnotitelům a vedoucímu odboru a on sám v případě ověření stavu žádá vedoucího odboru o přehled kolik projektů je (ne)vyhodnoceno. Ke konci hodnocení výzvy má přímý přístup k výsledkům jednotlivých projektů. Takový přístup by si mohl sjednat i dříve, ale nemělo by to pro něj praktický význam, protože současně s přibývajícím počtem ohodnocených projektů se zásadně mění pořadí projektů podle jejich úspěšnosti. Stejně tak nemá potřebu nahlížet do výstupů samotného hodnocení jednotlivých hodnotitelů. V procesu hodnocení jsou běžně používány podpůrné nástroje typu excelovských tabulek, které zůstávají ve složkách projektů jako součást auditní stopy s podpisem hodnotitelů a s doklady toho, jak byli jednotlivé projekty hodnoceny. Informační systém MONIT7+, do nějž jsou zadávány pouze konečné výsledky hodnocení, je v současné době plně funkční, ale v letech 2007, 2008 a 2009 to tak nebylo. Systém tehdy ještě nebyl dopracován a vyvíjel se k obrazu a k potřebě jednotlivých řídicích orgánů až postupně. Vzhledem k zoufalé situaci, kterou to vytvářelo, se v Moravskoslezsku v jednu chvíli rozhodovali o tom, zda-li nepřestoupí k vlastnímu vývoji monitorovacího systému, a k tomu si nechali udělat nezávislou analýzu Ostravské univerzity, která poukázala v řádu na 500 nedostatků systému. Situace se zlepšila až v polovině roku 2010. Od té doby je tento systém stabilní a obsahuje validní informace pro Evropskou komisi. Celkově vzato pak shrnul, že systém hodnocení projektových žádostí o poskytnutí dotací uplatňovaný v regionu soudržnosti Moravskoslezsko je v podstatě velmi technokratickým systémem. Byl také mnohokrát auditován a průběžně je kontrolován Platebním a certifikačním orgánem Ministerstva financí České republiky. V průběhu doby se ukázalo, že je zcela funkční, z pohledu transparentnosti nebyl nikdy nikým napaden, ba naopak, vysoká míra transparentnosti je dána tím, že jsou všechna hodnotící kritéria předem zveřejněna, a následně je jasné, za co který projekt získává bodové hodnocení. Neúspěšným žadatelům jsou schopni velmi přesně ukázat, na kterých místech jejich projekt ztratil body a proč nebyl úspěšný.

Svědék Ing. Ivan Matulík – ředitel Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava – ve své výpovědi popsal širší okolnosti administrace žádostí o poskytnutí dotací z evropských fondů podaných v rámci regionálního operačního programu Střední Morava. Předně přitom připomenul, že celý systém této administrace se v průběhu doby vyvíjel. Jeho základy byly vybudovány v letech 2007 a 2008 a v roce 2009 pak byl dotažen do finální podoby. Vše začalo přijímáním zaměstnanců Úřadu Regionální rady regionu Střední Morava na jeho dvě územní pracoviště v Zlíně a v Olomouci a pokračovalo vytvářením základních metodických předpisů. Nejvýznamnějším z nich byl operační manuál, který měl zpočátku přibližně 250 stránek. Po řadě revizí jich má ovšem v současné době již 380. Zatímco tedy původně v něm byly příslušné procesy mnohdy definovány jen obecně a rámcově, protože se všichni učili za pochodu zvládnout úskalí prováděné administrace, nyní jsou popsány mnohem detailněji. To platí zvláště o klíčové části administrace projektových žádostí o dotace, kterou je jejich hodnocení. V případě regionu soudržnosti Střední Morava, tvořeného Olomouckým a Zlínským krajem, je uplatňován model vícefázového hodnocení. Každý z přihlášených projektů je nejprve posuzován podle určitých objektivních kritérií vztahujících se jednak k formálním náležitostem žádostí o poskytnutí dotace jednak k finančně ekonomickým ukazatelům předložených projektů. Na to navazuje posuzování marketingových analýz projektů detailně popisujících jejich účel a cílové skupiny. Tím je objektivizován záměr vybírat k financování projekty, které co nejlépe přispějí k rozvoji regionu a jsou životaschopné. Do následující fáze – do fáze vlastního věcného

hodnocení – se tak dostávají jen ty projektové žádosti, které projdou sítí posuzování oněch zásadních objektivních kritérií. Ve fázi věcného hodnocení jsou projekty posuzovány dvěma projektovými manažery z řad zaměstnanců Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava využívajícími k hodnocení předem schválených výběrových kritérií. Zájem na vyváženosti jejich hodnocení vyvolává nezbytnost sladovat jejich přístupy k hodnocení jak uvnitř obou územních pracovišť Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava tak mezi těmito územními pracovišti. Za tím účelem jsou pravidelně organizovány interní schůzky s metodiky a průběžně probíhají vzájemné konzultace mezi jednotlivými hodnotiteli i mezi nimi a vedoucími příslušných oddělení a odborů. Sladování hodnocení a pohledů na jeho jednotlivé parametry je přitom hlavním úkolem a zodpovědností těchto vedoucích. Přístupy k hodnocení jsou současně sladovány v komunikaci s metodiky. Pokud tedy existují nejasnosti ohledně interpretace některých hodnotících kritérií, jsou hodnotiteli podle potřeby diskutovány jak s nimi tak i s jejich nadřízenými. Ti také průběžně využívají možnosti manažerských kontrol hodnocení vybraných projektů. Současně odpovídají za organizaci procesu hodnocení tak, aby byl uzavřen v daných časových lhůtách. Proto sledují průběh hodnocení rovněž z tohoto hlediska. Sladování a objektivizace hodnocení přitom v tomto modelu představuje kontinuálním proces, v jehož rámci v době určené na věcné hodnocení vzájemně komunikují detaily jednotlivých aspektů hodnocení hodnotitelé a jejich nadřízení v pozicích vedoucích příslušných oddělení a odborů. Případy zásadnějších problémů v přístupu k užití určitých hodnotících kritérií jsou řešeny ve zvláštních pracovních skupinách složených z vedoucích pracovníků Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava a z metodiků. Ve vazbě na výstupy jednání těchto pracovních skupin, probíhající konzultací a dalších impulzů se hodnotitelé průběžně vrací k hodnocení již obodovaných projektů a provádí v nich potřebné změny. Ty ovšem nejsou zaznamenávány v žádných dokumentech tvořících obsah projektové složky. Také samo hodnocení je totiž považováno za kontinuální proces, jehož výstupem je vyplněný formulář věcného hodnocení obsahující pouze finální bodové hodnoty s příslušným komentářem. Pro tento účel byl původně používán jednoduchý formulář věcného hodnocení vytvořený v programu Excel; počínaje rokem 2010 jde o specifický formulář generovaný pomocným interním počítačovým systémem Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava. Z tohoto formuláře jsou na konci doby vyčleněné pro věcné hodnocení přenášeny výsledné hodnoty do informačního systému MONIT7+. Ve složce každého projektu pak je jak protokol o věcném hodnocení z tohoto systému tak formulář věcného hodnocení z onoho pomocného interního systému obsahující poměrně velké množství údajů jdoucích nad rámec těch, které jsou zadávány do informačního systému MONIT7+, nikoliv však údaje o případných průběžných změnách hodnocení provedených před jeho definitivním ukončením. Toto ohodnocení projektu je završeno jeho projednáním pracovní skupinou, v níž je ředitel úřadu regionální rady a další vedoucí pracovníci tohoto úřadu jakožto hodnotitelé. Touto pracovní skupinou je provedena objektivizace hodnocení. Celý hodnotící proces ústí do hodnocení expertní komisí, jejímiž členy nesmějí být zaměstnanci úřadu regionální rady ani členové výboru regionální rady. Celý tento systém byl – jak připomněl svědek – mnohokrát auditován a podroben různým kontrolám, aniž by na něm bylo shledáno cokoliv vadného nebo netransparentního.

Výpovědi slyšených vedoucích pracovníků úřadů regionální rad vybraných regionů soudržnosti doplňují podklady k jednotlivým regionálním operačním programům poskytnuté

Ministerstvem financí České republiky a z nich vyplývající srovnání metodických a manažerských postupů při hodnocení projektů ucházejících se o poskytnutí dotací z evropských fondů.

Z tohoto srovnání je patrné, že bodové hodnocení v rámci některých regionálních operačních programů má toliko jednu fázi a v rámci jiných více fází. V případech regionů soudržnosti, v nichž má bodové hodnocení pouze jednu fázi, konkrétně v regionech soudržnosti Jihovýchod, Střední Čechy a Moravskoslezsko, hodnotí každou projektovou žádost a každý projekt zpravidla nejméně dva hodnotitelé, a to z řad pracovníků příslušného úřadu regionální rady regionu soudržnosti, přidělením příslušného počtu bodů podle stanovených hodnotících kritérií. V těchto regionech soudržnosti je výsledným hodnocením aritmetický průměr přidělených bodů těchto dvou hodnotitelů. Pokud se jednotlivá hodnocení výrazně liší, přistupuje se k dalšímu hodnocení třetím hodnotitelem. Výjimkou je region soudržnosti Moravskoslezsko, v němž hodnocení stanoveným procesem provádí nejdříve každý určený hodnotitel sám, a poté výsledky svého hodnocení společně probírají a dochází ke shodě na přiděleném počtu bodů v rámci navazujícího hodnocení za účasti garanta. Podkladem pro jejich hodnocení mohou být rovněž expertní posudky a stanoviska externích hodnotitelů. Oproti tomu modely vícefázových hodnocení vykazují výrazně větší variabilitu. V regionech soudržnosti, v nichž se uplatňují – v regionech soudržnosti Jihozápad, Severozápad, Severovýchod a Střední Morava – po hodnocení podle určitých objektivních kritérií – zpravidla se vztahujících k určitým formálním náležitostem podaných žádostí o poskytnutí dotace – pokračují další fáze hodnocení – většinou soustředěné na posouzení věcné stránky předložených projektů. V části těchto regionů soudržnosti jsou některé fáze prováděny hodnotiteli z řad referentů úřadů regionálních rad a některé fáze pak prostřednictvím externích odborníků nebo celých expertních hodnotitelských komisí. V regionu soudržnosti Severovýchod tak hodnotí nejprve dva administrátoři územních odborů realizace programu úřadu regionální rady schopnosti žadatele, plnění indikátorů a projekt jako celek. Následuje hodnocení technické kvality projektu prováděné jedním expertem regionální rady navrženým ředitelem úřadu regionální rady a jmenovaným jejím předsedou. Třetí fází je hodnocení potřeby a relevance projektu, které provádí expertní komise. Členy této komise jmenuje předseda regionální rady na základě nominací místopředsedů této rady a musí splňovat určité minimální odborné požadavky stanovené operačním manuálem. Stejně je tomu, co se týče osob hodnotitelů, které hodnocení provádějí, i v regionu soudržnosti Severozápad. V první fázi tedy hodnotí dva hodnotitelé z úřadu regionální rady, v druhé fázi experti vybíraní vedoucím územního odboru realizace programu ze seznamu expertů úřadu regionální rady a třetí fáze hodnocení je svěřena hodnoticí komisi, jejíž šest členů a čtyři náhradníky jmenuje výbor regionální rady. Zcela specifický model hodnocení má region soudržnosti Střední Morava. V něm hodnotí každý projekt v první fázi dva hodnotitelé z řad pracovníků úřadu regionální rady. V druhé fázi pak ohodnocené projekty projednává pracovní skupina, v níž je ředitel úřadu regionální rady a další vedoucí pracovníci tohoto úřadu jakožto hodnotitelé. Pracovní skupinou je provedena objektivizace hodnocení. V další fázi probíhá hodnocení expertní komisí. Členy této komise nesmějí být zaměstnanci úřadu regionální rady ani členové výboru regionální rady. Za kraje, které tvoří tento region soudržnosti, jsou členové komise navrhováni hejtmany krajů, a ostatní členy komise a náhradníky vybírají členové výboru regionální rady v součinnosti s ředitelem úřadu této rady.

Složení této komise pak schvaluje výbor regionální rady a její jednotlivé členy jmenuje předseda této rady.

Samotné hodnocení je až na jednu výjimku prováděno přidělením bodů podle předem stanovených hodnotících kritérií. V případě, že hodnocení provádí více hodnotitelů, je výsledné hodnocení aritmetickým průměrem hodnocení těchto hodnotitelů. Výjimkou je region soudržnosti Moravskoslezsko, kde po provedení hodnocení dvěma hodnotiteli docházejí tito hodnotitelé v součinnosti s garantem ke shodě. Výsledným hodnocením tedy je dosažený konsenzus na přidělených bodech.

Region soudržnosti Střední Morava je specifický v tom, že má v rámci svého manuálu zavedeno provedení objektivizace hodnocení v pracovní skupině vedené ředitelem úřadu regionální rady. K sladování způsobu hodnocení a přidělování bodů podle hodnotících kritérií mohou v některých regionech soudržnosti přispět též metodické schůzky hodnotitelů. Tak tomu je například v regionu soudržnosti Moravskoslezsko. V rámci regionu soudržnosti Jihovýchod existuje jako metodická podpora hodnotitelů databáze dotazů oddělení metodického řízení a diskusní vývěska.

V naprosté většině regionů soudržnosti jsou v procesu hodnocení používány různé podpůrné prostředky, zejména pak excelovské tabulky věcného hodnocení, v nichž jsou zaznamenávány rovněž důvody voleného bodového hodnocení podle jednotlivých kritérií, případně i komentáře a změny v prováděném hodnocení. Tak tomu je například v regionech soudržnosti Moravskoslezsko a Střední Čechy. Různé vytištěné excelovské formuláře s výběrovými kritérii jsou však používány i v dalších krajích, někde se zakotvením jejich využití výslovně v operačním manuálu, jako například v regionu soudržnosti Severozápad, jinde aniž by jejich využití bylo zakotveno v nějaké metodice. V takových případech nejsou součástí složky jednotlivých projektů zdůvodnění případně prováděných změn bodového hodnocení před jeho zanesením do informačního systému MONIT7+.

Výsledky hodnocení zadávají do informačního systému MONIT 7+ zpravidla sami hodnotitelé. V regionu soudržnosti Moravskoslezsko je však zadává do daného systému garant, a to poté co hodnotitelé dosáhnou shody na přidělených bodech. U vícefázových hodnocení vkládají hodnotitelé výsledky hodnocení do informačního systému MONIT 7+ v té části, kterou sami hodnotili. Tak je tomu zejména v regionech soudržnosti Severovýchod a Severozápad. V regionu soudržnosti Střední Morava hodnotitelé zadávají výsledky svého hodnocení do informačního systému MONIT 7+ až po provedení objektivizace v rámci příslušné pracovní skupiny. Výstupy z hodnocení těch fází, které provádí externí hodnotitelé a hodnotící skupiny nebo komise vkládají do informačního systému MONIT 7+ pověřenými pracovníci úřadu regionální rady nebo hodnotitelé, kteří projekt hodnotili v první fázi. V regionech soudržnosti, v nichž jsou využívány podpůrné excelovské hodnotící tabulky a formuláře jsou do informačního systému MONIT 7+ přenášeny výsledky hodnocení z těchto podpůrných prostředků až na konci fáze hodnocení.

K výsledkům hodnocení provedeného hodnotiteli mají zpravidla přístup vybraní vedoucí pracovníci úřadu regionální rady. V regionu soudržnosti Střední Morava má ředitel úřadu regionální rady k průběžným výsledkům hodnocení přístup z titulu zapojení do činnosti

pracovní skupiny, která je objektivizuje. U vícefázových hodnocení jsou výsledky hodnocení zadávány do informačního systému MONIT 7+ pověřenými pracovníky po ukončení každé fáze. V tomto systému k nim má přístup každý pracovník úřadu regionální rady s příslušným oprávněním. V regionu soudržnosti Střední Morava, Severovýchod a Severozápad jsou po ukončení první nebo druhé fáze hodnocení předloženy seznamy ohodnocených projektů vedení úřadu a členům expertní komise.

V regionu soudržnosti Střední Morava probíhá jako specifická forma manažerské kontroly po hodnocení projektů jednotlivými hodnotiteli objektivizace jejich hodnocení. Určitou formu manažerské kontroly představuje rovněž působení garanta v rámci hodnocení v regionu soudržnosti Moravskoslezsko. V ostatních regionech soudržnosti není v souvislosti s věcným hodnocením projektů manažerská kontrola v operačních manuálech explicitně uvedena, nicméně fakticky je využívána, a to v různých formách.

Další skupinu svědků tvořili odpovědní pracovníci Ministerstva financí České republiky, konkrétně Ing. Jan G., PhDr. Jana M., Dušan R. a Ing. Veronika S., působící v inkriminované době v Auditním orgánu a v Platebním a certifikačním orgánu Ministerstva financí České republiky.

Svědék Ing. Jan G. – v současnosti náměstek ministra financí České republiky – působil do srpna roku 2010 na Ministerstvu financí České republiky ve funkci ředitele odboru Národní fond - Platební a certifikační orgán. V této funkci byl v poměrně častém kontaktu s obžalovaným JUDr. Jiřím T. jakožto ředitelem Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a jeho kolegou v rámci systému implementace regionálních operačních programů. Několikrát se při jednáních v Českých Budějovicích setkal i s obžalovaným Ing. Martinem P. DiS, ale nijak blíže ho neznal. S ohledem na své pracovní zařazení a předmět trestního stíhání v projednávané trestní věci se ve své výpovědi soustředil na kontrolní aktivity Ministerstva financí České republiky. V této souvislosti připomněl, že kontrola činnosti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze strany Ministerstva financí České republiky, konkrétně jeho Platebního a certifikačního orgánu (PCO), má dvojí úroveň, jednak úroveň proplácení souhrnných plateb a jednak úroveň odděleného procesu certifikace, což je dohled nad řídicím a kontrolním systémem (ŘKS), tedy dohled nad činnostmi, jejichž objektivnost musí certifikovat v certifikátu při vyžádání finančních prostředků od Evropské komise. K proplácení souhrnných plateb dochází po doložení tzv. kontrolních listů, v nichž se kontroluje soulad informačních systémů a dat a určité principy spolufinancování. U certifikace je nastavena podrobná metodika certifikace, při níž musí řídicí orgány poskytovat dokumenty o uskutečněných kontrolách řídicích orgánů, o interních auditech, o způsobu výběru projektů, vnitřní manuály apod. Platební a certifikační orgán Ministerstva financí České republiky dostává rovněž přímo informace o průběhu auditu a při certifikaci zohledňuje zprávy interního auditu a poznatky o audit trailu. Na druhé straně Ministerstvo financí České republiky, resp. jeho Platební a certifikační orgán, nemůže iniciovat vydání nějaké metodiky pro hodnocení projektů ve vztahu k úřadu regionální rady. Toto je záležitostí Ministerstva pro místní rozvoj České republiky. Oprávnění Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky posuzovat, zda jsou procesy věcného hodnocení (ne)transparentní vyplývá z nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 a mimo jiné v něm uvedené formy certifikátu. O tom jakým způsobem bylo prováděno hodnocení projektů v rámci 2. a 3. výzvy

regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad před nahlášenou nesrovnalostí policejním orgánem věděli jednak zprostředkovaně z auditních zpráv o auditech PAS/01/2008, PAS/02/2008 a PAS/03/2008, jednak z vlastní kontrolní činnosti, jejíž výstupy byly promítnuty do protokolu o výsledku kontroly Platebního a certifikačního orgánu na místě č.j. 55/73 680/2008-552 ze dne 25. listopadu 2008. Předmětem této kontroly bylo posouzení způsobu výběru projektů k financování v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a postupů volených v té souvislosti řídicím orgánem – tedy Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – na začátku programového období. Nejdůležitějším kontrolním zjištěním byla identifikace nedostatečné dokumentace důvodů zvoleného bodového hodnocení, případně průběžných změn v hodnocení projektů (audit trail). Tento nedostatek měl svůj původ v operačním manuálu, který na jedné straně počítal s užíváním excelových tabulek věcného hodnocení, poskytujících prostor pro zaznamenání uvedených údajů, a na druhé straně zakazoval jejich zakládání do projektových složek. Projektoví manažeři je však měli v jejich elektronické podobě, a proto je mohli na výzvu kontrolní skupiny předložit. Kontrolní skupinou byla s ohledem na to v tomto případě pouze doporučena příslušná revize operačního manuálu umožňující vkládat tištěnou podobu daných tabulek – spolu s protokolem o věcném hodnocení generovaným informačním systémem MONIT7+ – do projektových složek. S ohledem na to, že se regionální operační program NUTS II Jihozápad podle výsledků této kontroly i provedených auditů jevil jako v zásadě bezproblémový, začali se o průběh hodnocení v jeho rámci hlouběji zajímat až po nahlášení dané nesrovnalosti Policií České republiky. Ta vztáhla svá tvrzení o systémových vadách hodnotícího procesu v regionálním operačním programu NUTS II Jihozápad nejdříve na jeho 5. a 6. výzvu a až dodatečně jejich dopad rozšířila i na jeho 2. a 3. výzvu. V návaznosti na policejní vyšetřování pak byla v roce 2010 provedena další kontrola ze strany Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky. Výstupy z této kontroly jsou obsaženy v protokolech o výsledku kontroly na místě č.j. 55/116 244/2010-552 ze dne 3. února 2011. Tato kontrola v podstatě vycházela z dokladů shromážděných v průběhu policejního vyšetřování a shledala obecně proces výběru projektů k financování z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad nedostatečně zadokumentovaný a poznamenaný tím že část projektů hodnotil místo dvou hodnotitelů jen jeden. Finální názor Ministerstva financí České republiky k 5. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad byl takový, že by měla být společně se 6. výzvou celá přehodnocena. Snažili se sice – jak svědek uvedl – hledat cestu, jak šetřit administrativní kapacitu a identifikovat zúžený rozsah projektů k přehodnocení, ale nakonec to neudělali, a to zejména z opatrnosti, preventivně, aby uzavřely prostor pro jakékoliv námitky proti výsledkům přehodnocení. To dal svědek do souvislosti s tím, že ve vztahu k původnímu hodnocení byly následně zpochybněny mechanismy, které byly při hodnocení používány, s poukazem na to, že potenciálně mohly umožňovat průběžné zásahy do hodnocení, a to zejména s ohledem na nedostatek evidence bodových změn před vložením do informačního systému MONIT7+. V této souvislosti potvrdil, že v rámci doby určené pro výzvu se může měnit věcné hodnocení jednotlivých projektů, ale změny by měly být řádně zdokumentovány a odůvodněny. Problém v regionálním operačním programu NUTS II Jihozápad byl v tom, že na to nepamatoval jeho operační manuál, který byl schválen Evropskou komisí, aniž by si to kdokoli uvědomil. Na druhé straně svědek neviděl žádný problém v konání sladčovacích schůzek hodnotitelů s tím, že pokud bylo něco následně zpochybněno, tak to byla tzv. objektivizace hodnocení, a to s poukazem na to, že vycházela z náhodného výběru projektů a nebylo ošetřeno to, jak reagovat na zjištění případných

systémových vad v procesu hodnocení. K internímu sdělení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad k hodnocení projektů v rámci ROP NUTS II Jihozápad ze dne 17. března 2008 uvedl, že ho viděl pouze okrajově a je pro něj obtížné se k němu věcně vyjádřit. Připustil proto pouze obecně, že ho považovali za akceptovatelné. Stejně tak si nevybavil nic bližšího k výstupům auditů PAS/01/2008, PAS/02/2008, PAS/01/2008 a PAS/03/2009, než to, že nepřišly s žádnými zásadními zjištění ve vztahu k průběhu hodnocení projektů v rámci 2., 3., 5. a 6. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Oproti tomu se přihlásil k tomu, že jeho podřízení zpracovávali dopisy ministra financí České republiky ze dne 30. března 2010, ze dne 7. května 2010 a ze dne 31. března 2011. Prvními dvěma z nich bylo Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad doporučeno úplné přehodnocení projektů z 5. a 6. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, posledním pak byl tento Výbor postaven před volbu mezi dvěma alternativami: přijetím finanční korekce ve výši 5% z alokace 2. a 3. výzvy tohoto programu a obnovením certifikace výdajů tohoto programu anebo nepřijetím takové korekce a definitivním zastavením certifikace uvedených výdajů. Osobně se zúčastnil počátečního jednání k problematice regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, na němž byl přítomen ministr financí Ing. Eduard Janota, obžalovaný ředitel JUDr. Jiří T., budoucí náměstek hejtmanky Plzeňského kraje Ivo Grüner a cca osm dalších lidí, jejichž jména si nevybavil. Výsledkem byla další navazující jednání na Ministerstvu vnitra České republiky v přítomnosti ministra vnitra, policejního prezidenta, ministra financí, svědka, Ing. Petra B. za Auditní orgán a Ivo Grünera, MUDr. Martina Kuby, doc. MUDr. Milady Emmerové a obžalovaného ředitele JUDr. Jiřího T. za Regionální radu regionu soudržnosti Jihozápad. Tehdy proběhla diskuse nad audit trailem s výsledkem, že Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad doloží, jakým způsobem hodnotil projekty. Svědek pak byl účasten i jednání v Českých Budějovicích na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad za přítomnosti PhDr. Jany M., kolegů z Ministerstva financí České republiky, kteří měli na starosti revizi původního hodnocení v rámci 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, konkrétně Dušan R. a Jan V., a kolegů z Auditního orgánu Ministerstva financí České republiky, konkrétně Petra B.. Probírali doložení audit trailu projektů. Dalšího jednání na Ministerstvu financí České republiky byl přítomen za Jihočeský kraj tehdejší náměstek hejtmána MUDr. Martin Kuba a za Plzeňský kraj Ivo Grüner a probíral se širší rozměr celé kauzy a způsob přijetí 5% finanční korekce ve vztahu k výdajům v rámci 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Těmto výzvám a na ně vázané korekci byl věnován rovněž dopis Ministra financí ČR Ing. Miroslava Kalouska z 31. března 2011 adresovaný pod sp. zn. 55/32666/2011-556 hejtmánům Jihočeského a Plzeňského kraje a na něj navazující dopis ze dne 24. května 2011 odeslaný pod sp. zn. 55/50760/2011-556 a určený stejným osobám. Podkladem pro sepsání těchto dopisů byly zejména dokumenty z policejního vyšetřování, výstupy druhé kontroly Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky z roku 2010 a metodika Evropské komise pro uplatnění korekcí. Způsob reakce na nesrovnalosti procesu hodnocení projektů v rámci 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad avizované Policií České republiky komplikovalo to, že se na jedné straně policejní tvrzení nejevila – jak přiznal svědek – zcela průkazná a dostatečná pro přijetí daného sankčního opatření a na druhé straně hrozila možnost zásahu Evropské komise a úplná ztráta alokace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. V této souvislosti svědek potvrdil, že tehdy jak on – už v pozici prvního náměstka ministra financí České republiky – tak sám ministr financí České republiky Ing. Miroslav

Kalousek odmítli udělit danou finanční korekci jménem Ministerstva financí České republiky, byť k tomu byli vyzýváni politickou reprezentací Jihočeského a Plzeňského kraje, a naopak tuto přiměli k jejímu přijetí ve Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, když hrozili tím, že vůbec neobnoví certifikaci výdajů na realizaci projektů čerpajících dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Oba kraje se současně přihlásily k tomu, že do tohoto operačního programu poskytnou dodatečné prostředky ze svých rozpočtů na pokrytí dané korekce, což umožnilo Ministerstvu financí ČR technicky výkaz upravit tak, aby Evropská komise nemohla napadat obnovení čerpání dotačních prostředků z evropských fondů, s tím, že o 5% finanční korekci nebyla ani zkrácena alokace daného operačního programu, protože byla provedena na národní úrovni. V tomto kontextu svědek připomněl, že tehdy probíhající jednání nakonec vyústila do dohody, podle níž nejenže regionální operační program NUTS II Jihozápad neměl přijít o žádné pro něj alokované finanční prostředky, ale i odvedená finanční korekce se do něj měla vrátit a oběma zainteresovaným krajům mělo být umožněno použít jí na financování svých vlastních projektů z oblasti dopravní infrastruktury. Ve svém celku tedy měla být celá operace spojená s přijetím dané finanční korekce pouhou účetní operací, při níž nikdo neměl utrpět žádnou újmu. Svědek přitom zdůraznil, že tato dohoda byla beze zbytku splněna.

Svědčce PhDr. Jana M. – od 1. ledna 2009 vedoucí oddělení certifikace a akreditace v odboru Národní fond - Platební a certifikační orgán (PCO) – ve své výpovědi uvedla, že cílem Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky je žádat dotační finanční prostředky od správců jednotlivých fondů Evropské unie pro řídicí orgány regionálních operačních programů. Platební a certifikační orgán na základě informací jemu známých přitom potvrzuje Evropské komisi, že vynakládání výdajů uvedených v certifikátu proběhlo řádně. V zájmu plnění svých funkcí je Platební a certifikační orgán Ministerstva financí České republiky nadán poměrně širokými kontrolními pravomocemi. Části takové kontroly a jednání s ní spojeného na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad se svědkyně zúčastnila v únoru roku 2009, a při té příležitosti se také setkala s obžalovanými JUDr. Jiřím T. a Ing. Martinem P. DiS, jinak se s nimi nedostala do kontaktu až do chvíle, než koncem roku 2009 Ministerstvo financí České republiky obdrželo hlášení nesrovnalosti od Policie České republiky. Ve své výpovědi se pak soustředila právě na to co následovalo po tomto hlášení nesrovnalosti. V tomto kontextu předně uvedla, že vzápětí poté tehdejší ředitel Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky Ing. Jan G. sjednal schůzku s obžalovaným ředitelem Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad JUDr. Jiřím T., které se za Platební a certifikační orgán zúčastnil též Ing. Dušan R., za Auditní orgán Ministerstva financí České republiky Ing. Petr B. a za Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad vedle obžalovaného JUDr. Jiřího T. též Ing. Klára Š. a PhDr. Alena H. a projektoví manažeři, kteří prováděli hodnocení projektů v rámci 2., 3., 5. a 6. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Ředitel Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, obžalovaný JUDr. Jiří T., se je nažil přesvědčit, že ono policejní hlášení nesrovnalosti je výsledkem nedorozumění a že jeho postupy v rámci hodnocení probíhaly jako standardní manažerské nástroje. Pro Platební a certifikační orgán Ministerstva financí České republiky to však byly – jak vypověděla svědkyně – nové postupy, o kterých jeho pracovníci nevěděli. Obžalovaný JUDr. Jiří T. tehdy připustil, že v průběhu hodnocení docházelo k změnám přidělených bodů a do informačního systému MONIT7+ byl následně vkládán až finální výstup, což ovšem Platební a certifikační orgán Ministerstva

financí České republiky považoval za nesprávné, byť tomu operační manuál regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad nebránil. V roce 2008, když byl Platební a certifikační orgán Ministerstva financí České republiky na kontrole v Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, bylo zjištěno, že existuje interní sdělení ředitele tohoto úřadu, které dovoluje schůzky mezi hodnotiteli s tím, že dochází k ujasňování postupů jak hodnotit konkrétní kritérium. Tento obecný princip nebyl považován ze strany Platebního a certifikačního orgánu za špatný jako takový. Nicméně Platební a certifikační orgán toto pravidlo chápal jako postup, kdy se hodnotitelé domlouvají na obecném přístupu k výkladu daného kritéria hodnocení, nikoliv tak, že by se sešli dva hodnotitelé a hodnotili společně jimi posuzované projekty, zatímco Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ho chápal tak, že oba hodnotitelé se mohou sejít nad konkrétním projektem, konzultovat postup jeho hodnocení a shodnout se na jeho finálním hodnocení, což také ředitel tohoto úřadu, obžalovaný JUDr. Jiří T., promítl do uvedeného interního sdělení. V důsledku toho se pak stávalo, že se dva hodnotitelé při hodnocení projektu shodli na setinu bodu. To bylo patrné rovněž ze zpráv o průběhu hodnocení zasílaných na Platební a certifikační orgán, ovšem tam tuto okolnost nikdo nezaznamenal. Nevšiml si jí tedy ani vedoucí referátu Jan V., který byl svědkyní podřízen a měl na starost všechny regionální operační programy (ROP). Svědkyně v této souvislosti rovněž připomněla, že uvedená kontrola z roku 2008 vedla ke zjištění, že do složek projektů nejsou zakládány formuláře věcného hodnocení projektu. Kontrolní skupina však byla ujištěna, že tyto formuláře existují v elektronické podobě a dodatečně byly skutečně založeny do složek projektů, přestože to operační manuál zakazoval. V návaznosti na to svědkyně upozornila též na to, že obžalovaný JUDr. Jiří T. hájil rovněž provádění manažerských kontrol věcného hodnocení vybraných vzorků projektů vedoucími územních pracovišť Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a provádění tzv. objektivizace, a to jednak ve formě probírání přístupu k uplatnění hodnotících kritérií na pravidelných sladňovacích schůzkách, jednak ve formě kontrolního opětovného hodnocení určitého vzorku již obodovaných projektů, s tím, že se jedná o manažerské postupy v metodice rámcově upravené operačním manuálem a příručkou kontrolora. Platební a certifikační orgán však argumentoval, že tento postup není manažerský, protože pokud by se přišlo na to, že jeden projekt je špatně ohodnocen, tak by mohly být ohodnoceny špatně i ty ostatní zbývající projekty, ale na ty se už žádné dodatečné ověřování nevztahovalo. Současně svědkyně vyslovila politování nad tím, že k této problematice se fakticky nijak nevyjádřily dva subjekty, jejichž stanovisko mohlo být – na rozdíl od stanoviska Platebního a certifikačního orgánu – směrodatné, totiž Auditní orgán Ministerstva financí České republiky a metodické a kontrolní útvary Ministerstva pro místní rozvoj České republiky. Sám Platební a certifikační orgán Ministerstva financí České republiky se nikdy nepokusil unifikovat metodiku realizace regionálních operačních programů a nevydal žádný centrální návod k věcnému hodnocení projektů, neboť neměl a doposud nemá působnost k metodickému vedení řídicích orgánů ve věci věcného hodnocení projektů. Přesto však je tento orgán oprávněn posuzovat procesy věcného hodnocení jako (ne)transparentní. To vyplývá z jeho povinností certifikačního orgánu, opírajících se o obecná nařízení Evropské komise a o její metodické pokyny. Platební a certifikační orgán totiž potvrzuje, že implementace prostředků Evropské unie probíhá v souladu se všemi národními předpisy, evropskými předpisy, zákony a metodikami. Pokud by Platební a certifikační orgán zjistil, že řídicí orgán určitého regionálního operačního programu si nastavil postup tak, že umožňuje manipulaci s hodnocením a výběrem projektů, tak by nemohl připustit,

aby výdaje spojené s projekty se zmanipulovaným hodnocením byly certifikovány. Naopak, musel by udělat vše, aby výdaje zasažené nesrovnalostí nebyly certifikovány a vyžádány z Evropské unie. Dodatečným nástrojem certifikačního orgánu k ujištění se o správném chodu implementačního systému daného programu jsou kontroly. Tyto kontroly výběru a hodnocení projektů probíhaly u všech řídicích orgánů regionálních operačních programů již na začátku jejich implementace, a to několika způsoby. Primárně využívaly toho, že v rámci certifikace je řídicí orgán regionálního operačního programu povinen předávat Platebnímu a certifikačnímu orgánu dokumenty, které jsou vyjmenované v metodice certifikace výdajů, a dokládat formuláře, ve kterých potvrzuje způsobilost výdajů předkládaných k certifikaci a jejich soulad s legislativou Evropské unie a České republiky. Certifikační orgán mohl a doposud může kromě toho požadovat i jiné dokumenty, které považuje za nutné. Stejně tak může provádět přímé kontroly na místě, a to na řídicích orgánech, zprostředkujících subjektech a v případě nesrovnalosti též příjemce dotace. Toho také poměrně cíleně využíval. Navíc pracoval s výstupy kontrol a auditů prováděných dalšími subjekty, zvláště pak pověřenými auditními subjekty a Ministerstvem pro místní rozvoj České republiky. Mezi tyto audity patřily i audity PAS/01/2008, PAS/02/2008, PAS/03/2008 a PAS/03/2009. Jejich závěry Platební a certifikační orgán Ministerstva financí České republiky nerozporoval, ale také v té době – jak zdůraznila svědkyně – fakticky nevěděl jakým způsobem bylo prováděno hodnocení projektů v rámci 2., 3., 5. a 6. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, jehož proces byl předmětem daných auditů. Problémy s věcným hodnocením v rámci těchto výzev vznikly až ve chvíli, kdy přišlo hlášení nesrovnalosti od Policie České republiky a kdy tato poskytla další podrobné informace. To bylo také příčinou pozastavení certifikace a plateb ze strany Platebního a certifikačního orgánu. Tomuto kroku předcházelo několik jednání, na nichž byly probírány některé metodické postupy uplatňované v regionu soudržnosti Jihozápad, které se ukázaly být spornými. Šlo o problém objektivizace, interního sdělení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a excelových hodnotících tabulek. Sama svědkyně například nepovažovala uvedené interní sdělení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 17. března 2008 za sporné do doby, než se dozvěděla, že docházelo k hodnocení jedním pracovníkem místo dvou. Obdobně v případě objektivizace u ní vyvolalo pochybnosti to, že případně zjištěná systémová pochybení v prováděném věcném hodnocení nemusela být odstraněna u všech hodnocených projektů. Krajně problematickým shledávala také to, že pomocné excelové tabulky věcného hodnocení projektů neobsahovaly údaje o průběžně prováděných změnách v bodovém hodnocení. V tomto kontextu svědkyně zdůraznila, že podle informací Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky nebyl v České republice žádný řídicí orgán regionálního operačního programu, který by si vedl pomocné hodnotící excelové tabulky, a žádný takový řídicí orgán, v němž by vedoucí pracovníci kontrolně znovu hodnotili nebo přehodnocovali již ohodnocené projekty, stejně jako v ní nebyl žádný jiný regionální operační program, v němž by hodnotil jen jeden hodnotitel. Svědkyní předložená dokumentace Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky umožňující srovnání jednotlivých regionálních operačních programů však doložila opak: podpůrné excelové tabulky věcného hodnocení jsou používány zcela běžně a existují regionální operační programy, které pro určité fáze hodnocení počítají s hodnocením jednoho jediného hodnotitele, i programy, v nichž je v rámci procesu objektivizace hodnocení cíleně počítáno se sladováním hodnocení dvou hodnotitelů a již provedené hodnocení je přezkoumáváno vedoucími pracovníky úřadů regionálních rad.

Takovými programy jsou například regionální operační programy regionů soudržnosti Střední Morava, Moravskoslezsko nebo Střední Čechy. V případě regionu soudržnosti Jihozápad k tomu nicméně přistoupilo to – jak připomněla svědkyně – že podřízení obžalovaného JUDr. Jiřího T. zaslali průběžné tabulky s výsledky věcného hodnocení jednomu z vedoucích územních odborů Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, který na jejich základě sestavoval souhrnné tabulky výsledků hodnocení, v nichž byly vidět body přidělené jednotlivým projektům a bodové výkyvy působené v průběhu doby změnami v bodovém hodnocení jednotlivých projektů. Proto Ministerstvo financí České republiky požádalo o dodání tabulek, ve kterých by byl vidět vývoj hodnocení, včetně odůvodnění změn provedených v hodnocení. Tyto tabulky v programu MS Excel přinesla hlavní metodička Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad Ing. Klára Š. na CD-nosiči. Následný proces analýzy těchto tabulek prováděl Platební a certifikační orgán Ministerstva financí České republiky. K argumentaci obžalovaného ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad JUDr. Jiřího T. tím, že operační manuál po revizi provedené na základě podnětu Platebního a certifikačního orgánu sice požadoval zakládání daných tabulek do složek projektů, ale výslovně zakazoval uvádět v nich nebo připojovat k nim jakékoliv poznámky a komentáře, svědkyně zdůraznila, že daná metodika byla v rozporu se základním principem audit trailu, jenž musel být obecně znám všem vedoucím pracovníkům, a to i přesto, že nebyl popsán v operačním manuálu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, neboť vychází z obecných auditních principů. Pokud pak docházelo k velkým výkyvům hodnocení projektů v časové ose, aniž by řídicí orgán byl schopen dokladovat, proč k těmto výkyvům došlo, pak byl tento postup výběru a hodnocení projektů pro Platební a certifikační orgán netransparentní. Ministr financí České republiky Ing. Eduard Janota v reakci na to a na další podněty od Policie České republiky preventivně doporučil předsedkyni Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad přehodnocení všech projektů z 5. a 6. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a alternativně – pro případ, že by to nebylo technicky možné – nabídl minimální variantu náhradního řešení. Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad se následně rozhodl nechat preventivně přehodnotit všechny projekty přihlášené v reakci na 5. výzvu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Svým způsobem obdobně reagoval na následné doporučení ministra financí České republiky Ing. Miroslava Kalouska přijmout finanční korekci ve výši 5% alokace do 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Po složitých jednáních a opakovaných odkladech nakonec v situaci, kdy hrozilo, že nebude obnovena certifikace výdajů daného operačního programu, přijal onu doporučenou finanční korekci. V tomto kontextu se svědkyně podrobně vyjádřila ke kontrole Platebním a certifikačním orgánem Ministerstva financí České republiky dne 16. listopadu 2010, jejímiž výstupy argumentovalo Ministerstvo financí České republiky během uvedených jednání s politickou reprezentací regionu soudržnosti Jihozápad. Vedoucím kontrolní skupiny, která provedla tuto kontrolu, byl Dušan R. a jejími členy byli vedle svědkyně též Luboš R. a za auditní orgán Jiří P.. Kontrola byla dohodnuta a avizována předem a byla zahájena na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Českých Budějovicích, a to v přítomnosti obžalované Ing. Kláry Š., zastupující kontrolovaný subjekt. Poté se členové kontrolní skupiny přesunuli na policejní služebnu Policie České republiky v Českých Budějovicích, kde jim bylo umožněno nahlédnout do policejního spisu a pořídit si kopie některých jeho částí. Jednalo se o složky s výslechy svědků a s veškerými informacemi, které byly získány v průběhu trestního řízení. Předmětem této kontroly byl výběr a hodnocení projektů v období

od 1. ledna 2007 do 15. listopadu 2010. Zatímco běžně probíhá kontrola cestou kontroly předložených podkladů v sídle kontrolovaného subjektu, v tomto případě byly relevantní informace čerpány z policejního spisu. Závěry kontroly byly v pořízeném kontrolním protokolu vyjádřeny v učiněných kontrolních zjištěních. Nejdůležitějším závěrem bylo zjištění, že došlo k pochybení v klíčovém prvku výběru a hodnocení projektů, které již nelze napravit, protože projekty byly z větší části již implementovány, takže jediný schůdný způsob reakce na toto zjištění ve vztahu k 2. a 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – akceptovatelný ze strany Evropské komise i Platebního a certifikačního orgánu – byl shledán v uplatnění finanční korekce na postižené výdaje. Svědkyně v této souvislosti připustila, že v kontrolním protokolu datovaném dnem 3. února 2011 jsou uvedena kontrolní zjištění, u nichž nelze rozlišit ke které výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad se vztahují. Současně uvedla, že při kontrole učinili zjištění obecného charakteru, ale neprováděli kontrolu ani přehodnocení konkrétních projektů. Ministerstvo financí České republiky pak požadovalo přijetí dané finanční korekce v její nejnížší možné výši po Regionální radě regionu soudržnosti Jihozápad, resp. po jejím Výboru, na základě pokynu vedení. Sama nedokázala uvést žádné věcné důvody toho, proč tomu tak bylo, a proč danou korekci neudělilo samo ministerstvo. V návaznosti na to ve shodě s Ing. Janem G. potvrdila, že daná korekce nijak nesnížila alokaci pro regionální operační program NUTS II Jihozápad a že ve skutečnosti byla po odvedení zpětně vrácena do tohoto programu.

Svědék Dušan R. pracuje od 1. září 2008 na Ministerstvu financí České republiky na pozici referenta oddělení certifikace a akreditace odboru Národní fond – Platební a certifikační orgán a jeho hlavní pracovní náplní je certifikace výdajů z operačních programů. Konkrétně má na starosti regionální operační program NUTS II Střední Čechy a Jihozápad a operační program infrastruktura. Ve své výpovědi potvrdil, že byl účasten několika jednáním v rámci probírání hlášené nesrovnalosti nejdříve v 5. a v 6. výzvě a pak i v 2. a v 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. První takové jednání proběhlo v lednu roku 2010 na Ministerstvu financí České republiky a šlo na něm o prvotní vysvětlení problému. Nebyl přítomn učiněn žádný závěr. Další takové jednání se uskutečnilo v březnu roku 2010 na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Českých Budějovicích. Za Ministerstvo financí ČR byli přítomni Ing. Jan G., PhDr. Jana M. a právník, ze strany Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad obžalovaný JUDr. Jiří T., Mgr. Veronika H. a obžalovaná Ing. Klára Š.. Probíralo se přitom, jakým způsobem bude probíhat analýza audit trailu 5. a 6. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad s domluvou o tom, jaké materiály a v jakém časovém horizontu budou předány Platebnímu a certifikačnímu orgánu a Auditnímu orgánu Ministerstva financí České republiky. Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad následně Platebnímu a certifikačnímu orgánu předal zejména formuláře hodnocení projektů za všechny projekty 5. a 6. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, kde hodnotitelé uváděli jednotlivá bodová hodnocení pro všechna kritéria i výsledná hodnocení s tím, že byly dodány všechny formuláře, kdy došlo k nějakým změnám chronologicky v čase, jak se projekty hodnotily. Dále obdrželi souhrnné tabulky o výsledcích hodnocení projektů a zápisy ze sladovacích schůzek, možná i další materiály. Ministerstvo financí České republiky z těchto materiálů provádělo analýzu a výsledkem byl dopis ministra financí zasláný 30. března 2010. Dalšího jednání na Ministerstvu financí České republiky se osobně zúčastnil společně s Ing. Janem G., zatímco protistranu – Regionální radu regionu soudržnosti Jihozápad –

zastupovali Ivo Grüner, Ing. Magda S. a další osoby. Náplní tohoto jednání byly opět výsledky posouzení audit trailu ze strany Platebního a certifikačního orgánu a Auditního orgánu Ministerstva financí České republiky. V květnu roku 2010 proběhla konzultace na Ministerstvu financí České republiky, ze které byl učiněn i zápis, a která se týkala schválení principů, na základě kterých došlo k přehodnocení 5. a 6. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Z Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad byly přítomné obžalovaná Ing. Klára Š. a Ing. Kateřina K., za Ministerstvo financí České republiky PhDr. Jana M., Hana T., Rudolf P. a Ing. Jan G.. V červnu roku 2010 se pak svědek osobně zúčastnil jednání na Ministerstvu pro místní rozvoj České republiky za přítomnosti Daniela Brauna, prvního náměstka ministra pro místní rozvoj, Ing. Jana G., Pavla R. a z právního oddělení Platebního a certifikačního orgánu a ze strany Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad MUDr. Martina Kuby, Ivo Grünera, Ing. Magdy S. a Jany Š.. Na tomto jednání se projednával případný další postup řešení nesrovnalostí 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, přičemž se nedošlo k žádnému výsledku. Všechna tato jednání vyvolala nahlášení nesrovnalosti Policií České republiky. Do té doby nebyly v postupech volených v regionu soudržnosti Jihozápad shledávány v zásadě žádné nedostatky. Způsob hodnocení 2., 3., 5. a 6. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – před nahlášenou nesrovnalostí – se odvíjel od úpravy obsažené v operačním manuálu. Zásadní problém, který Ministerstvo financí České republiky následně spatřovalo při hodnocení projektů v rámci uvedených výzev regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad spočíval jednak v tom, že docházelo k hodnocení pouze jedním hodnotitelem místo dvou, a jednak v tom, že vedení Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad bylo na týdenní bázi informováno o průběhu hodnocení projektů. Na druhé straně k internímu sdělení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad k hodnocení projektů ze dne 17. března 2008 svědek uvedl, že ho zná a že bylo kontrolní skupině Platebního a certifikačního orgánu předloženo v rámci kontroly na místě již v roce 2008. Jeho obsah nebyl vyhodnocen ze strany Platebního a certifikačního orgánu jako porušující nějaké zásady. K zjištěním učiněným při kontrole v roce 2008 svědek doplnil, že v průběhu kontroly přímo na místě kontrolní skupina zjistila, že ve složkách projektů nebylo archivováno slovní zdůvodnění hodnocení projektů. Složky obsahovaly pouze číselné vyjádření hodnocení daného kritéria v informační systému MONIT7+, které v té době považovali za nedostatečné k naplnění řádného audit trailu, a proto vyzvali k tomu, aby do složek projektů byly zakládány rovněž tehdy používané podrobnější pomocné excelové hodnotící tabulky. Před uzavřením kontroly došlo ze strany Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad k doložení této formy výstupů z hodnocení a zdůvodnění výše ohodnocených kritérií. Požadavek na to šel nad rámec tehdy platného operačního manuálu. Daná kontrola proběhla na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dne 8. září 2008 se zaměřením na výběr a hodnocení projektů a vedoucím vyslané kontrolní skupiny byla Veronika S.. Kontroly se kromě ní a svědka zúčastnila jeho kolegyně Gabriela S.. Za kontrolovanou osobu, tj. Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, byl větší částí přítomen obžalovaný Ing. Martin P. DiS, obžalovaný JUDr. Jiří T. se účastnil zahájení a ukončení kontroly. Kontrola byla provedena na základě standardních postupů a výsledku analýzy rizik. Kontrolované období bylo od 1. července 2007 do 7. září 2008, všechny podstatné údaje byly následně uvedeny v příslušném protokole. Kontrola probíhala tím způsobem, že bylo prováděno dotazování jednotlivých projektových manažerů ohledně jejich postupu a způsobu administrace, případně procesu výběru a hodnocení projektů. Byly kontrolovány též náležitosti listin tvořících projektovou

dokumentaci. Přesné znění kontrolních zjištění si svědek již nevybavil a odkázal na jejich zachycení v protokolu o výsledku kontroly na místě provedené Platebním a certifikačním orgánem č.j. 55/73 680/2008 ze dne 25. listopadu 2008. V pořadí druhou kontrolou Platebního a certifikačního orgánu vztahující se na hodnotící procesy v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad byla kontrola provedená dne 16. listopadu 2010. V tomto případě šlo o mimořádnou kontrolu uskutečněnou v souvislosti s nesrovnalostí nahlášenou Policií České republiky. Svědek v tomto případě vedl kontrolní skupinu, a jejími členy byli Mgr. Luboš R. a PhDr. Jana M.. Za Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad byla přítomna obžalovaná Ing. Klára Š., tehdy pověřená jeho řízením. Předmětem kontroly byl výběr a hodnocení projektů. Kontrolované období zahrnovalo časový úsek od 1. ledna 2007 do 15. listopadu 2010. Kontrola byla zahájena v sídle Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Českých Budějovicích, avšak vzápětí se členové kontrolní skupiny odebrali na místní služebnu Policie České republiky, kde se seznámili s částmi vyšetřovacího spisu. Na základě takto jim zpřístupněné dokumentace byl zpracován protokol z kontroly na místě datovaný dnem 3. února 2011 a v něm specifikována učiněná kontrolní zjištění. Nejzávažnějšími z nich byla zjištění, že v rozporu s operačním manuálem i interním sdělením ředitele docházelo k hodnocení pouze jedním hodnotitelem, že v rámci věcného hodnocení projektů docházelo k hodnocení jinými osobami, než stanovily metodické předpisy, že nad rámec úpravy v operačním manuálu byly prováděny tzv. objektivizace a manažerské kontroly, že vedoucí pracovníci neodůvodněným způsobem zasahovali do procesu vypořádání námitek, že externí hodnotitelé participovali na hodnocení bez požadavku jednotlivých hodnotitelů a že vedení Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad neoprávněně poskytlo některým členům Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad informace o průběhu hodnocení před ukončeným hodnocením. V pořízeném protokolu nebylo specifikováno ke kterým výzvám regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad se tato zjištění vztahují. Nicméně právě s poukazem na tato kontrolní zjištění byla na doporučení Ministerstva financí České republiky Výborem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad přijata finanční korekce ve výši 5% výdajů na projekty, které uspěly v 2. a 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Z jakého právního titulu bylo požadováno po Jihočeském a Plzeňském kraji, aby fakticky uhradily tuto korekci, svědek nedokázal říci. Zdůraznil však, že o korigovaných 5 % fakticky nebyla ponížena alokace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad.

Svědčce Ing. Veronika S. – v letech 2005 až 2009 referentka certifikace odboru Národní fond - Platební a certifikační orgán Ministerstva financí České republiky – měla na starosti certifikaci výdajů několika strukturálních operačních programů a regionálních operačních programů spolufinancovaných z Evropské unie. S obžalovanými nebyla v žádném úzkém pracovním kontaktu a nezúčastnila se ani jednání vyvolaných potřebou řešit hlášenou nesrovnalost v rámci 2., 3., 5. a 6. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Vedla však kontrolní skupinu Platebního a certifikačního orgánu, která dne 8. září 2008 provedla kontrolu na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Kontrolu provedla společně s kolegy Dušanem R. a Gabrielou S.. Za kontrolovanou osobu, tj. Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, byl kontaktní osobou obžalovaný Ing. Martin P. DiS. a zahájení se podle zákona účastnil ředitel obžalovaný JUDr. Jiří T.. Předmětem kontroly byly náhodně vybrané projekty z 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, přičemž bylo hodnoceno jednak administrativní vedení složek

projektů a jednak hodnocení projektů. Důvodem k provedení kontroly byla analýza rizik prováděná pravidelně Platebním a certifikačním orgánem. Kontrolovaným obdobím bylo období od začátku programu do doby, kdy proběhala kontrola. Pokud jde o samotný průběh a způsob provedení této kontroly na místě, tak nejdříve si vyžádali složky projektů, procházeli je a porovnávali provedené procesy s tím, co bylo uvedeno v operačním manuálu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, ze kterého a z příruček společně vycházeli. Projekty, které podrobili kontrole byly vybrány náhodně. Zjištěné nedostatky uvedli do protokolu z kontroly na místě a ještě před dokončením kontroly zaslali řediteli Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad obžalovanému JUDr. Jiřímu T. v předpřipraveném návrhu protokolu. Na základě toho se uskutečnila schůzka na Ministerstvu financí České republiky, kde byly vysvětleny některé nejasnosti. Týkalo se to zejména hodnotících tabulek jednotlivých projektů, které byly vybrány ke kontrole. Tyto hodnotící tabulky nebyly založeny ve složkách projektů, protože s jejich založením do nich nepočítal operační manuál. Na požadavek členů kontrolní skupiny však byly doloženy dodatečně. Elektronický nosič dat, který je obsahoval spolu se stručným komentářem, odpovídal požadavku Platebního a certifikačního orgánu.

Slyšení byli rovněž dva kontroloři Nejvyššího kontrolního úřadu: Ing. Eva M. a Ing. Jiří Š..

Svědkyne Ing. Eva M. působí na Nejvyšším kontrolním úřadu od roku 1996 a soustřeďuje se na kontrolu výdajů a příjmů státního rozpočtu a na kontrolu nakládání s finančními prostředky poskytovanými z Evropské unie. V roce 2009 byly Nejvyšším kontrolním orgánem naplánovány na rok 2010 mimo jiné kontroly u regionálních rad regionů soudržnosti a ona se podílela na provedení jedné z těchto kontrol. Šlo o kontrolu u Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Tato kontrola proběhla v polovině roku 2010 a spolu s ní patřili do tehdy ustavené kontrolní skupiny její kolegové Ing. Jiří Š. – a to v pozici jejího vedoucího – a Ing. Jan T. – její řadový člen. Kontrolované období zahrnovalo dobu od roku 2007 do poloviny roku 2010. Při kontrole se soustředili zejména na organizační strukturu Regionální rady, organizaci výzev, hodnocení projektů, kontrolu projektů, kontrolní činnosti a vnitřní audit. Za kontrolovanou osobu se kontroly zúčastnily Mgr. Michaela Š., obžalovaná Ing. Klára Š., Ing. Jana K. a Ing. David N.. Při zahájení kontroly předali žádost o potřebné doklady ke kontrolní činnosti a kontrolované osobě dali časový prostor k přípravě. Protože kontrolovali i administrativu, potřebovali veškeré řídicí a prováděcí dokumenty, a to operační program, prováděcí dokument, operační manuál, příručku kontrolora, jednotlivé projekty, které kontrolovali a které se týkaly prioritní osy 1 a oblastí podpory 1.1 a 1.5., souhrnné zprávy o hodnocení a usnesení Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Vzorek kontrolovaných projektových složek si nevybírali, ale byl jim určen gesční skupinou, která kontrolu vedla. Správnost samotného věcného hodnocení byla zkontrolována na deseti projektech z různých výzev, a to z 1., 2., 3., 5. a 10. výzvy. Na těchto projektech bylo zkontrolováno hodnocení formálních náležitostí, hodnocení přijatelnosti i věcné hodnocení. Při tom narazili také na interní sdělení ředitele ze dne 17. března 2008 ke konsensu hodnotitelů a zjistili, že bylo vydáno v průběhu 2. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, kdy bylo předloženo hodně projektů. Tehdy vydal ředitel Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad toto interní sdělení s cílem urychlit hodnocení projektů. V něm povolil, aby dva hodnotitelé během hodnocení vzájemně

konzultovali uplatnění jednotlivých hodnotících kritérií a mohli se usnést na konsenzu při hodnocení projektů. Postupy, které byly voleny s poukazem na toto interní sdělení, přitom shledali – jak uvedla svědkyně – nesprávnými, a to zvláště s ohledem na porušení principu nezávislosti hodnotitelů. Jejich nezávislost měla být podle nich založena na provedení samostatného hodnocení každým hodnotitelem. Vnímali jí tedy jako jejich nezávislost navzájem na sebe. Současně shledali zásadní problém v personální poddimenzovanosti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. V této souvislosti na jedné straně konstatovali, že podle § 17 odst. 5 zákona č. 248/2000 Sb. o regionálním rozvoji stanoví organizační strukturu, počet zaměstnanců a rozpočet úřadů regionálních rad regionů soudržnosti jejich výbory, ale na druhé straně dovodili, že v praxi jsou za personální obsazení a organizační strukturu úřadů regionálních rad regionů soudržnosti odpovědní jejich ředitelé. Při kontrole projektových složek nenarazili na žádnou věcnou chybu bodového hodnocení. Z provedené kontroly zpracovali Kontrolní protokol o kontrole č. 09/26, a tento dali k dispozici Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Výstupy z něj zároveň promítli do sumárních kontrolních závěrů ze všech kontrol provedených na regionálních radách regionů soudržnosti, které byly uveřejněny ve věstníku Nejvyššího kontrolního úřadu.

Svědék Ing. Jiří Š. působil rovněž v inkriminované době na Nejvyšším kontrolním úřadu a byl jedním z jeho kontrolorů. V této souvislosti potvrdil, že v roce 2010 prováděl mimo jiné kontrolu u Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Vedl tehdy kontrolní skupiny, jejímiž členy byli Ing. Jan T. a Ing. Eva M.. Zjištění a závěry učiněné touto jím vedenou kontrolní skupinou zachytil kontrolní protokol č. 09/26 ze dne 30. července 2010. Z něj je patrné – jak upozornil – že Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad disponovala potřebnými metodickými materiály, interními materiály věcného hodnocení projektových žádostí i příslušnými projektovými složkami. Některé z nich sice vykazovaly určité nedostatky, ale šlo o drobné nedostatky, které byly odstraněny ještě před ukončením kontroly. Protokol obsahoval též soupis listin předložených Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a zvláště pak učiněná kontrolní zjištění. Zásadní roli přitom v nich hrála problematika věcného hodnocení projektů a zejména nepoměr mezi počtem projektů, které řešili hodnotitelé na územním pracovišti v Českých Budějovicích ve srovnání s počtem projektů, které řešili hodnotitelé na územním pracovišti v Plzni. S tím souvisela zjevná personální poddimenzovanost Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, a zvláště pak jeho českobudějovického územního pracoviště. Na druhé straně operační program se z formálního pohledu jevil jako logický, obsahující všechny potřebné náležitosti pro to, aby zajistil efektivní nakládání s dotačními prostředky. Součástí provedené kontroly byla i kontrola určitého vzorku projektů a jejich hodnocení. Po věcné stránce nezjistili žádné pochybení v provedených hodnoceních. Jako zásadní problém však vyhodnotili to, že Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad nepřijala odpovídající opatření, kterým by minimalizovala rizika personální poddimenzovanosti, kdy stejný počet hodnotitelů na územním pracovišti Českých Budějovic hodnotil přibližně dvojnásobný počet projektů, než hodnotili hodnotitelé na územním pracovišti v Plzni. Navíc celkový počet hodnotitelů neodpovídal množství hodnocených projektových žádostí. V zájmu eliminace této personální poddimenzovanosti vydal podle jejich zjištění ředitel Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad interní sdělení ze dne 17. března 2008 k hodnocení projektů. Ve vazbě na něj však bohužel při věcném posuzování hodnocených projektů docházelo k tomu, že hodnotitelé nehodnotili samostatně ale společně, když průběžně konzultovali veškeré aspekty

prováděného hodnocení. Na to usoudili z toho, že v celém kontrolovaném vzorku projektů 2., 3. a 5. výzvy předkládali formuláře hodnocení projektů zcela identické jak z pohledu bodového ohodnocení tak i z pohledu písemného vyhotovení a komentářů. Jinak zjistili, že veškerá spisová agenda byla formálně zpracována uspokojivým způsobem, nic nenasvědčovalo, že by prostředky mohly být vynakládány nevhodně a neúčelně. Stejně tak se z kontrolou zjištěných skutečností nedalo usuzovat na to, že by někdo z účastníků procesu hodnocení projektů a celého administrativního systému záměrně zneužil k tomu, aby dosáhl zvýhodnění určitých žadatelů o dotaci. Problém byl z pohledu Nejvyššího kontrolního úřadu jen v tom, že měla být dodržena nezávislost hodnocení ve smyslu samostatnosti hodnocení obou určených hodnotitelů. Nejvyšším kontrolním úřadem byla u Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad provedena ještě jiná kontrola než ta z roku 2010, a to v roce 2011. Jednalo se o kontrolní akci č. 11/19, která se zabývala rovněž problematikou nakládání s dotačními prostředky regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a hodnocení projektů, avšak té se svědek neúčastnil, a proto k ní nedokázal nic konkrétního uvést.

Rozhodné skutkové okolnosti jsou doloženy též zajištěnými věcmi, opatřenými listinnými důkazy a zadokumentovanými elektronickými soubory.

Důležitou součástí důkazního materiálu tvoří především věci nalezené dne 12. listopadu 2009 a dne 15. března 2010 na územním pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Českých Budějovicích a ve dnech 12. listopadu 2009 a 18. března 2010 na jeho územním pracovišti v Plzni. Tehdy byla nalezena a vydána také veškerá relevantní dokumentace týkající se 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, zvláště pak doklady mapující proces hodnocení, výběru a schvalování vítězných projektů, tedy mimo jiné veškeré přijaté projektové žádosti, rozpis hodnotitelů, dokumentace k průběhu a výsledkům hodnocení, excelové tabulky věcného hodnocení projektů, databáze monitorovacího informačního systému IS MONIT7+, zápisy ze schůzek, námítky proti hodnocení konkrétních projektů, kompletní složky jednotlivých projektů, seznamy projektů k financování a dokumentace k jednáním Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, metodické materiály, včetně platného operačního manuálu, příručky kontrolora a interního sdělení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ke konsenzu hodnotitelů ze dne 17. března 2008, e-mailová korespondence a pod. Všechny tyto doklady jsou zaznamenány v příslušných protokolech o vydání věci. Vydány byly rovněž notebooky a k nim příslušející média svěřená do užívání vedoucích pracovníků Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, konkrétně obžalovaného JUDr. Jiřího T., obžalovaného Ing. Martina P. DiS., obžalované Ing. Kláry Š. a Ing. Magdy S..

Tato **počítačová technika** byla předána příbranému znaleckému ústavu z oboru kybernetiky odvětví výpočetní techniky se zaměřením na analýzu a posuzování bezpečnostních rizik informačních systémů – společnosti Risk Analysis Consultants s. r. o. – jejímž úkolem bylo odborné zajištění a prozkoumání paměťových medií v daných notebookech a v k nim náležejících nosičích dat, forenzní zadokumentování datového obsahu pevných disků a nosičů dat, zajištění jejich obsahu a obsahu e-mailových schránek. V návaznosti na to byla znaleckým ústavem v zajištěných elektronických databázích dohledána dokumentace a e-mailová korespondence vztahující se k 2. a 3. výzvě regionálního

operačního programu NUTS II Jihozápad a tato v tištěné podobě připojena k znaleckému posudku jako jeho příloha. V průběhu hlavního líčení tedy mohl být proveden důkaz jak danými elektronickými datovými soubory tak tištěnou podobou nalezených textových souborů. Z nich i ze samotného znaleckého posudku z oboru kybernetiky vyplývá, že na počítačích obžalovaných Ing. Martina P. DiS. a JUDr. Jiřího T. nebylo zachyceno hodnocení žádných projektů, tedy ani kontrolní hodnocení projektů v rámci 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Z údajů evidovaných k souborným složkám jednotlivých hodnotitelů z územního pracoviště Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Českých Budějovicích je zřejmé, že poslední osobou, která je měnila, byl vždy daný projektový manažer, resp. osoba, která se pod jeho přístupovými údaji přihlásila do systému. Pokud však jde o hodnotitele plzeňského územního pracoviště, osobami měnícími v daném případě data věcného hodnocení projektů nebyli oni, ale osoba, která se přihlásila pod přístupovými údaji Ing. Magdy S..

Do stadia trestního řízení před zahájením trestního stíhání obžalovaných JUDr. Jiřího T. a Ing. Martina P. DiS. spadlo též **hlášení nesrovnalosti** ze dne 26. listopadu 2009 Policie České republiky adresované primárně ministru financí České republiky, v kopii zaslané rovněž předsedkyni Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a ministru pro místní rozvoj České republiky. Toto hlášení popisuje předpokládané nesrovnalosti v procesu hodnocení a výběru projektů v rámci 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad spojené především s tvrzeným užitím nepovolených podpůrných informačních systémů Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. K dispozici je rovněž navazující komunikace mezi Policií České republiky a oslovenými subjekty a mezi těmito subjekty navzájem, jakož i zápisy z jednání jejich zástupců, tedy pracovníků příslušných útvarů Ministerstva financí České republiky, pověřených pracovníků Ministerstva pro místní rozvoj České republiky, vybraných členů Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, ředitele Úřadu této rady, příslušných policejních orgánů a policejního prezidenta. Tato jednání vyústila do doporučení přehodnocení daných projektů 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, vyjádřeného v dopisu ministra financí České republiky Ing. Eduarda Janoty ze dne 30. března 2010 adresovaném předsedkyni Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, kterému bylo v následujícím období vyhověno, ale i do doporučení přijetí finanční korekce ve výši 5% výdajů na realizaci projektů, které uspěly v 2. a 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, specifikovaného v dopisu dalšího ministra financí České republiky Ing. Miroslava Kalouska ze dne 31. března 2011 adresovaném hejtmanům Jihočeského a Plzeňského kraje, jemuž bylo posléze rovněž vyhověno.

Celkový obraz rozhodných okolností daného případu doplňuje celá škála **listinných důkazů** předložených zainteresovanými subjekty – zvláště pak Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, Krajským úřadem Jihočeského kraje, Krajským úřadem Plzeňského kraje, Asociací krajů České republiky, Ministerstvem financí České republiky, Ministerstvem pro místní rozvoj České republiky, Nejvyšším kontrolním úřadem a Centrem pro regionální rozvoj České republiky – a písemná vyjádření těchto institucí k některým aspektům posuzovaného případu.

Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad tak dal k dispozici celý soubor svých organizačních a metodických předpisů, složky uskutečněných výzev k předkládání projektových žádostí o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, složky předložených projektů, výstupy monitorovacího informačního systému MONIT7+, dokumentaci k jednáním Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, zápisy z konaných smlouvacích schůzek, auditní spisy a kontrolní protokoly. Základní poskytnutou organizační normou Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad je jeho organizační řád a klíčovými metodickými předpisy Regionální operační program NUTS II Jihozápad na období 2007 až 2013, Prováděcí dokument Regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad 2007 - 2013, operační manuál Regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad na období 2007-2013, příručka kontrolora ROP NUTS II JZ, příručka pro žadatele ROP NUTS II JZ, příručka pro příjemce ROP NUTS II a interní sdělení ředitele ke konsensu hodnotitelů ze dne 17. března 2008. K posuzovaným výzvám – konkrétně 2. a 3. výzvě k podávání projektových žádostí o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – se váže pět jednání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad konaných v období od 14. prosince 2007 do 12. prosince 2008 (v pořadí 7. až 11. zasedání tohoto orgánu). Těžiště jejich dokumentace tvoří zápisy z nich a soubory jejich usnesení. Mezi kontrolní dokumentací mají největší význam auditní spisy PAS/02/2008, PAS/03/2008, PAS/03/2009 a PAS/1/2010, první dva včetně auditních zpráv ze dne 29. září 2008 a ze dne 4. listopadu 2008, třetí včetně návrhu auditní zprávy ze dne 26. října 2009 a souhrnné zprávy k auditu ze dne 19. listopadu 2009 a čtvrtý včetně auditní zprávy ze dne 16. listopadu 2010. K dispozici jsou však rovněž auditní zprávy z auditů systému č. PAS/01/2008 ze dne 14. května 2008 a č. PAS 02/2009 ze dne 18. června 2009. Tento soubor kontrolní dokumentace doplňují zprávy z manažerských kontrol územních odborů implementace programu Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad Plzeň a České Budějovice ze dnů 1. července 2010, 19. srpna 2010, 4. října 2010 a 6. října 2010.

Příslušné útvary Ministerstva financí ČR – konkrétně jeho odbory Národní fond - Platební certifikační orgán (PCO) a Auditní orgán - Centrální harmonizační jednotka (AO) – disponovaly především výstupy z jimi provedených kontrol, metodikou certifikace výdajů na realizaci dotovaných projektů a dokumentací vztahující se k čerpání dotací z prostředků Evropské unie a tuto dokumentaci také vydaly pro potřeby trestního řízení. Hodnotící procesy praktikované Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad byly v inkriminované době podrobeny dvěma kontrolám ze strany Platebního a certifikačního orgánu. První se odehrála v období od 1. prosince 2007 do 8. září 2008 a jejím výstupem byl protokol ze dne 25. listopadu 2008 s průvodním dopisem ze dne 3. prosince 2008. Druhou byla kontrola provedená na základě podezření na systémovou nesrovnalost v procesu hodnocení projektů předložených na základě 5. výzvy k podávání projektových žádostí o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Kontrolní protokol z ní je datován dnem 3. února 2011. Zohledněny v něm byly rovněž skutečnosti obsažené v písemném vyjádření obžalovaného JUDr. Jiřího T. v pozici ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 14. prosince 2009 k nahlášené nesrovnalosti zaslané Policií České republiky na Ministerstvo financí České republiky. Pořízenými zápisy je doložen průběh osmi jednání zástupců Ministerstva financí České republiky se zástupci Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad konaných v době od 19. ledna 2010

do 24. února 2011. Na posledních dvou z těchto jednání dne 10. června 2010 a dne 24. února 2011 byly probírány praktické aspekty uplatnění finanční korekce ve vztahu k 2. a 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Doložena byla také písemná komunikace mezi Ministerstvem financí České republiky a Evropskou komisí týkající se řešení nahlášené nesrovnalosti, ze které mimo jiné vyplývá, že Platební a certifikační orgán na základě podezření na nahlášenou nesrovnalost pozastavil dne 14. ledna 2010 certifikaci výdajů realizovaných v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a nařídil prostřednictvím dopisu ministra financí České republiky do odvolání pozastavení procesu podepisování smluv s žadateli o dotace, jejichž projektové záměry byly předloženy v rámci 5. výzvy a následujících výzev. Platební a certifikační orgán a Auditní orgán Ministerstva financí České republiky zároveň daly Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad pokyn k zpětnému doložení audit trailu k proběhlému hodnocení a výběru úspěšných projektů 5. a 6. výzvy. Aniž by však bylo vyčkáno splnění tohoto pokynu, byl řídicí orgán regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad dne 30. března 2010 vyzván ministrem financí České republiky k přehodnocení všech již ohodnocených projektů a tento krok byl označen za nezbytný předpoklad rozhodnutí o uvolnění plateb a zrušení pozastavení certifikace výdajů regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Obdobně se ministr financí České republiky zachoval o rok později, když dne 31. března 2011 vyzval Jihočeský a Plzeňský kraj dopisy adresovanými jejich hejtmanům k uplatnění finanční korekce ve výši 5% dotačních nákladů na realizaci projektů, které uspěly v 2. a 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, a když tím podmínil opětovné obnovení certifikace výdajů regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Odkázáno přitom bylo na metodiku certifikace výdajů pro programové období let 2007-2013 platnou od 1. ledna 2009, ze které mimo jiné vyplývá, že certifikace výdajů strukturálních fondů představuje specifickou činnost stanovenou předpisy s tím, že Platební a certifikační orgán odpovědný za její provádění, musí v jejím rámci získat ujištění o řádném vynakládání výdajů v rámci jednotlivých operačních programů, a to na základě ověření výkazů výdajů, a ujištění, že nastavený systém implementace poskytuje záruky, že tvrzené výdaje byly vynaloženy v souladu s předpisy Evropské unie a národními předpisy. Toto ujištění přitom musí být promítnuto do výročního stanoviska adresovaného Evropské komisi podloženého přiloženou výroční kontrolní zprávou. Výsledkem certifikace je zpracování a zaslání žádosti o průběžnou platbu nebo platbu konečného zůstatku Evropské komisi, a to společně s certifikátem a výkazem výdajů. Ministerstvo financí České republiky předložilo jak výroční stanoviska za roky 2008, 2009 a 2010 vydaná dne 22. prosince 2008, dne 21. prosince 2009 a dne 22. prosince 2010 tak doklady o certifikaci výdajů na realizaci projektů finančně podpořených v rámci 2., 3. a 5. výzvy k předkládání žádostí o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Soubor jím předložených dokladů uzavírá srovnání systémů hodnocení uplatňovaných v rámci realizace jednotlivých regionálních operačních programů v České republice a informace o celkových (ne)způsobilých výdajích na realizaci dotovaných projektů.

Ministerstvo pro místní rozvoj ČR se ve svých stanoviscích k případu drželo svých kompetencí odvíjejících se od toho, že je na základě pověření Vlády České republiky Národním orgánem pro koordinaci Národního strategického referenčního rámce na léta 2007 až 2013. Tento strategický referenční rámec je dokument obsahující strategie a z ní vycházející cíle a priority jednotlivých operačních programů pro období let 2007 až 2013.

Ministerstvo pro místní rozvoj ČR se přitom vyjádřilo k čerpání dotací ze strukturálních fondů obecně i v regionu soudržnosti Jihozápad a k vzniku tohoto regionu, Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a jejích orgánů a ke svým vlastním kompetencím v procesu administrace jednotlivých operačních programů. Tyto své kompetence, náplň činnosti orgánů Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a praktické uplatnění regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad také doložilo příslušnými doklady, zejména pak strategickými, prováděcími a metodickými materiály, předpisy upravujícími systém finančních toků strukturálních fondů, roli Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky a funkci Finančního útvaru Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, stejně jako dokumentací k alokovaným částkám a k výběrovým kritériím, k systému kontroly, včetně finanční kontroly, k funkcím auditního orgánu, vnitřního kontrolního systému, činnosti interního auditu a auditní činnosti prováděné orgány Evropské komise a Evropským účetním dvorem, k významu zjištěných nesrovnalostí a k informačním systémům BENEFIT7+ a MONIT7+. Současně předložilo dva základní metodické předpisy, kterými se řídí monitorování programů strukturálních fondů a užití informačních systémů BENEFIT7+ a MONIT7+, konkrétně metodiku monitorování programů strukturálních fondů a Fondu soudržnosti pro programové období 2007 – 2013 a metodiku finančních toků a kontroly programů spolufinancovaných ze strukturálních fondů, Fondu soudržnosti a Evropského rybářského fondu pro programové období 2007 – 2013.

Informace a doklady poskytnuté k webové aplikaci BENEFIT7+ a k informačnímu systému MONIT7+ doplnilo Centrum pro regionální rozvoj České republiky působící jako příspěvková organizace zřízená Ministerstvem pro místní rozvoj České republiky a provozující uvedenou webovou aplikaci a spravující uvedený informační systém. Z jím předložených dokladů vyplývá, že data do aplikace IS BENEFIT7+ vkládá žadatel o dotaci, neboť se jedná o webovou aplikaci pro žadatele k podávání žádostí elektronickou formou. Přístup do aplikace je registrován. Žadatel současně předloží tištěnou verzi žádosti. Po finálním uložení žádosti je tato importována do systému IS MONIT7+, který slouží k administraci projektů na úrovni řídicího orgánu operačního programu. Do systému IS MONIT mají přístup pouze osoby, pro které garant řídicího orgánu požádal o zřízení přístupu. Přístup jednotlivých uživatelů do systému je diferencován: existují role pouze s právem náhledu a role zahrnující i právo editační. Součástí systému je funkce auditního logování, která umožňuje záznam údajů o prováděných změnách a je tak možné z databáze zjistit, kdo a kdy prováděl změnu příslušného pole. Změna v databázi však není jednoduchá, a proto je časově náročná. Může trvat až několik hodin nebo dnů. Data v aplikaci IS BENEFIT7+ jsou uchována trvale, v systému IS MONIT7+ po dobu pěti let po skončení projektu. Hodnocení projektu provádí dva projektoví specialisté nezávisle na sobě. Výsledky hodnocení zanesou do systému IS MONIT7+ a ten automatizovaně vyhodnotí, zda se výsledné hodnocení obou hodnotitelů výrazně (ne)liší a z celkových výsledků obou hodnocení spočítá průměr, který je považován za výsledné bodové hodnocení projektu. Protokol o provedeném hodnocení obsahuje výsledky hodnocení obou hodnotitelů i výsledný průměr. Pokud se výsledné hodnocení hlavního a vedlejšího hodnotitele výrazně liší, hodnocení projektu provádí třetí hodnotitel a jeho výsledky zadává do systému IS MONIT7+. K dokladům o fungování aplikace IS BENEFIT7+ a systému IS MONIT7+ připojilo Centrum pro regionální rozvoj České republiky CD-R s auditní stopou, CD-R s bodovým hodnocením 2. výzvy v rámci IS MONIT7+ ke dni 28. května 2008, CD-R se seznamem všech

předložených projektů 2. výzvy, včetně bodového hodnocení všech projektů v IS MONIT7+ ke dni 31. května 2008, CD-R s údaji k výběru projektů 2. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad ke dni 16. září 2008, CD-R s historií hodnocení a jeho auditem ke dni 4. září 2008, CD-R s bodovým hodnocením 3. výzvy v rámci IS MONIT7+ ke dni 3. října 2008 a CD-R se seznamem všech předložených projektů 3. výzvy, včetně bodového hodnocení všech projektů v IS MONIT7+ ke dni 9. října 2008, kdy ke každému projektu jsou zaznamenána všechna hodnocení, která byla kdy pořízena, včetně smazaných, s tím, že u každého hodnocení lze detailně vidět, jaký byl jejich vývoj v čase (založení, změny a smazání), včetně identifikace, kdo danou operaci provedl, bodový výsledek a jeho vývoj, dále písemné výstupy z informačního systému IS MONIT7+, tzv. „print screen“ v rámci hodnocení formálních náležitostí, hodnocení přijatelnosti, včetně specifických kritérií, a věcného hodnocení u všech hodnotitelů, kteří prováděli příslušné hodnocení projektů, písemné vzory tiskopisů vygenerované z IS MONIT7+, a mezi nimi mimo jiné vzor A05 - Protokol o věcném hodnocení projektů, vzor A05/S - Souhrnná zpráva o věcném hodnocení, Seznam ohodnocených projektů a Seznam projektů doporučených k uzavření smlouvy o poskytnutí dotace, vzor R05 - Záznam o pohybu složky projektu, Složka projektu, a vzor R06 - Obsah složky projektu a Protokol o provedení změny v IS MONIT7+.

Nejvyšší kontrolní úřad doložil dokumentaci týkající se kontroly č. 09/26 provedené v období od 1. dubna 2010 do 30. července 2010 na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad zaměřenou na peněžní prostředky určené v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad na projekty dopravní infrastruktury. Základní výstupy této kontroly jsou shrnuty v kontrolním protokolu o kontrole č. 09/26 ze dne 30. července 2010 a v rozhodnutí ze dne 13. srpna 2010 o námitkách Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 4. srpna 2010. Nejvyšší kontrolní úřad shledal, že v rámci věcného hodnocení projektů z 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad hodnotitelé nehodnotili v některých případech posuzované projekty nezávisle, neboť z předložených dokladů vyplynulo, že postupovali společně, a projevem toho byl stejný počet jimi přidělených bodů jednotlivým projektům a identické slovní popisy důvodů hodnocení.

Krajský úřad Jihočeského kraje a Krajský úřad Plzeňského kraje se vyjádřily k podmínkám spolufinancování, resp. k zajištění nezbytné částky z veřejných zdrojů u projektů vybraných k podpoře v souladu s regionálním operačním programem NUTS II Jihozápad. Tyto podmínky také doložily rámcovými smlouvami o poskytnutí dotace z rozpočtu Jihočeského kraje a Plzeňského kraje ze dne 9. července 2008, včetně dodatků ze dne 16. dubna 2009. Čerpání prostředků pro financování projektů, které byly schváleny Výborem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, je realizováno až na základě Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad podepsaných smluv s jednotlivými realizátory, přičemž systém uvolňování veřejných prostředků obou krajů je popsán v článku II.2a. uvedených smluv a v dalších návazných ustanoveních. Specifickými smlouvami o poskytnutí dotace z rozpočtu Jihočeského kraje a Plzeňského kraje bylo řešeno rovněž navýšení rozpočtu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad na pokrytí finanční korekce ve vztahu k 2. a 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Tyto smlouvy jsou datovány dnem 1. srpna 2011 – to taková smlouva mezi Plzeňským krajem

a Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad – a dnem 14. září 2011 – to taková smlouva mezi Jihočeským krajem a Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad.

Asociace krajů České republiky ve svém vyjádření ze dne 8. června 2010 odkázala na výpis ze zápisu z jednání své odborné pracovní skupiny pro evropské fondy, konkrétně na usnesení č. 8. ze dne 3. prosince 2009 k používání podpůrných a organizačních nástrojů a počítačových programů (MS Excel, Open Office) ve fázi hodnocení projektových žádostí za účelem aplikace manažerských nástrojů na tento proces v rámci implementace regionálních operačních programů, a to s konstatováním, že je považováno za standardní a současně běžnou praxi v rámci implementace regionálních operačních programů zadávání do informačního systému IS MONIT7+ až finálních výsledků hodnocení projektů. Současně s tímto dokumentem byl předložen kompletní zápis z 27. zasedání odborné pracovní skupiny Asociace krajů České republiky pro evropské fondy z 3. až 4. prosince 2009.

Těžiště **dokumentace** vztahující se k posuzovanému případu tvoří **písemné a elektronické podklady** týkající se regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, a specificky všeho co se odvíjelo od 2. a 3. výzvy k předkládání projektových žádostí o poskytnutí dotací z něj. Jde především o listiny tvořící složky těchto výzev a složky předložených projektů, k nim se vztahující elektronické databáze, doklady mapující proces hodnocení, výběru a schvalování vítězných projektů, včetně veškerých přijatých projektových žádostí a dokumentace k průběhu a výsledkům jejich hodnocení, dále zápisy ze schůzek, námítka proti hodnocení konkrétních projektů a doklady zachycující způsob jejich vypořádání, podklady pro jednání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, zejména seznamy projektů doporučených k financování a je doprovázející sestavy generované informačním systémem IS MONIT7+, výstupy z jednání tohoto orgánu, auditní spisy a kontrolní protokoly, doklady zachycující jednotlivé kroky vedoucí k přehodnocení podaných žádostí o dotace, způsob jejich přehodnocení a jeho výsledky, konečné rozhodnutí o dotační podpoře vybraných projektů, certifikace výdajů na jejich realizaci a dokumenty zachycující metodický rámec celého tohoto procesu, ať už na úrovni Evropské unie, na úrovni centrálních orgánů České republiky nebo na úrovni regionu soudržnosti Jihozápad.

Tato dokumentace současně mapuje vznik regionů soudržnosti, vytváření regionálních operačních programů, metodiku hodnocení projektů ucházejících se o dotační podporu z těchto programů a proces čerpání dotačních finančních prostředků na pokrytí nákladů realizace úspěšných projektů – to v obecné rovině – a současně specificky proces administrace projektů předložených na základě 2. a 3. výzvy k podávání projektových žádostí o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Skutečnosti vypovídající z této dokumentace jsou rámcově zachyceny shora v shrnutí rozhodných skutkových okolností. Nyní tedy podrobněji k těm z nich, které jsou klíčové pro posouzení věci:

Region soudržnosti Jihozápad je územní statistickou jednotkou, která je tvořena Jihočeským a Plzeňským krajem. Byl zřízen zákonem č. 248/2000 Sb. o podpoře regionálního rozvoje pro potřeby spojené s koordinací a realizací politiky hospodářské a sociální

soudržnosti spočívající zejména ve využití finančních prostředků ze strukturálních fondů Evropské unie a zvláště pak z Evropského fondu pro regionální rozvoj v rámci cíle Konvergence, prostřednictvím Regionálního operačního programu Jihozápad (ROP JZ), který představuje klíčový strategický dokument vycházející ze sociálněekonomických rozvojových priorit regionu při realizaci dotačně podporovaných projektů.

Evropská unie programově směřuje k posilování hospodářské a sociální soudržnosti společenství a za tím účelem cíleně snižuje rozdíly mezi úrovní rozvoje různých regionů. Tuto politiku soudržnosti vede v zájmu zvýšení růstu, konkurenceschopnosti a zaměstnanosti. Nástrojem k dosažení těchto cílů jsou schválené operační programy sestavené na základě nařízení Rady (ES) č. 1083/2006. Z textu tohoto nařízení je zjevné, že Evropská unie usiluje o účelné a spravedlivé přerozdělování unijních prostředků. Za tímto účelem toto nařízení vymezuje rámcové úkoly členských států při zajišťování zpracování operačních programů, jejich řízení a kontrole. Současně zakotvuje povinnost konkretizovat jím vymezený právní rámec národní legislativou. V případě České republiky se tak stalo zejména zákonem č. 248/2000 Sb. o podpoře regionálního rozvoje, který rovněž konstituuje regionální rady jednotlivých regionů soudržnosti – včetně regionu soudržnosti Jihozápad – jako řídicí orgány regionálních operačních programů.

Základní rozsah povinností řídicího orgánu regionálního operačního programu je vymezen v článku 60 nařízení Rady (ES) č. 1083/2006. Ten zakotvuje odpovědnost řídicího orgánu za řízení a provádění regionálního operačního programu v souladu se zásadou řádného finančního řízení, pod kterou je výslovně podtržen na prvním místě řádný výběr operací pro financování. Dále řídicímu orgánu výslovně ukládá povinnost zajistit, aby operace pro financování byly vybírány na základě kritérií pro daný operační program a po celou dobu provádění zůstávaly v souladu s platnými předpisy Evropských společenství a vnitrostátními předpisy.

Řídicím orgánem regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad je Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad, jejímiž výkonnými orgány jsou její Výbor, její předseda a její Úřad. Postavení jejího specifického orgánu má rovněž Monitorovací výbor. Postavení Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a jeho pravomoc je nastavena tak, že zajišťuje veškeré úkoly spojené s funkcí řídicího orgánu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad s výjimkou těch záležitostí, které jsou svěřeny nebo vyhrazeny Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad anebo předsedovi této rady. Její předseda jí jako její statutární orgán zastupuje navenek. Ze své činnosti je odpovědný jejímu Výboru. Ten přitom celkově odpovídá za uvádění regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v život. Jeho nejvýznamnější pravomocí je rozhodování o poskytnutí dotací z tohoto operačního programu. Tato jeho rozhodnutí mají formu usnesení o schválení seznamu projektů doporučených k poskytnutí dotace na základě jejich výsledného bodového ohodnocení. Na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad je pak operativní řízení a provádění všech činností spojených s administrací a hodnocením projektů ucházejících se o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a v jeho rámci zabezpečuje zejména čerpání finančních prostředků ze strukturálních fondů Evropské unie a spolufinancování ze státního rozpočtu České republiky, organizování výzev k předkládání projektových žádostí o dotace, přijímání těchto žádostí, posuzování jejich úplnosti,

formálních náležitostí a přijatelnosti, věcné bodové hodnocení předložených projektů, uzavírání smluv o financování projektů, pro něž byla schválena dotace ze zdrojů spravovaných Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad, kontrola postupu prací a finančních toků při realizaci jednotlivých projektů, shromažďování a zpracovávání údajů nezbytných pro finanční řízení, monitorování a ověřování průběhu realizace těchto projektů, audit a hodnocení regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Výstupy prováděného monitorování analyzuje Monitorovací výbor, jenž také v návaznosti na to schvaluje hodnotící kritéria a indikátory pro hodnocení posuzovaných projektů.

Vnitřní organizační strukturu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad upravuje jeho organizační řád. Podle něj je tento úřad strukturován na územní pracoviště v Českých Budějovicích a v Plzni se samostatnými odbory implementace programu, oběma členěnými na oddělení administrace a oddělení kontrol, dále na odbor řízení programu, sestávající z oddělení metodického řízení, oddělení monitoringu a evaluace a oddělení technické pomoci, na odbor vnitřních věcí a na útvar interního auditu a nesrovnalostí. Jako celek je tento úřad odpovědný Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Ten je kolektivním orgánem řízeným předsedou této rady.

Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad je řízen a usměrňován jeho ředitelem. Toho jmenuje a odvolává Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad na návrh předsedy této rady, kterému je podřízen. Jako statutární orgán Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad zastupuje tento úřad navenek a je odpovědný za jeho personální politiku. V jeho pravomoci je koncepční řízení implementace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, schvalování oznámení o zamítnutí financování projektu a o rozhodnutí Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad stanovícího seznam projektů vybraných pro poskytnutí dotace, dále schvalování ročního plánu výzev, souhrnné zprávy z procesu hodnocení, výroční a závěrečné zprávy o provádění regionálního operačního plánu NUTS II Jihozápad a evaluačního plánu tohoto programu. Přímou říditelkou jednotlivých odborů a útvarů Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, jejichž pracovní náplně jsou součástí příloh operačního manuálu. Na jeho povinnosti – stejně jako na povinnosti všech ostatních vedoucích pracovníků Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – se vztahuje rovněž úprava obsažená v § 16 zákona č. 312/2002 Sb. o úřednících územních samosprávných celků. Součástí jeho pravomocí je i provádění manažerské kontroly. Jinak činnost Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad podléhá kontrole z několika stran. Audity systému posuzování projektových žádostí o poskytnutí dotací a audity realizovaných operací jsou svěřeny jeho útvaru interního auditu a nesrovnalostí. Ten současně plní pro Ministerstvo financí České republiky – a speciálně pro jeho Auditní orgán – roli pověřeného auditního subjektu (PAS). Jeho úkolem je provádění daných auditů v období předcházejícím rozhodnutí o poskytnutí dotací. Tato skutečnost vyplývá ze smlouvy uzavřené mezi Ministerstvem financí České republiky a Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad dne 3. ledna 2007. Průběžnou a následnou kontrolu čerpání poskytnutých dotací provádí dva další útvary Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – a to jeho oddělení kontrol a oddělení monitoringu a evaluace – a dvě ministerstva – konkrétně Ministerstvo pro místní rozvoj České republiky a Ministerstvo financí České republiky. Oddělení kontrol odborů implementace programu obou územních pracovišť Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad průběžně sledují

proces čerpání poskytnutých dotací a za tím účelem provádí rovněž kontroly na místě, tedy v sídlech realizátorů dotovaných programů. Oddělení monitoringu a evaluace odboru řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad využívá k průběžnému monitorování procesů administrace a čerpání dotačních prostředků monitorovací informační systém MONIT7+. Výkonem veřejnoprávní finanční kontroly u příjemce dotací, jímž je Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad, je oproti tomu pověřeno Ministerstvem pro místní rozvoj České republiky. Jím současně prováděné věcné a finanční monitorování a kontrola regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad se řídí metodikou monitorování programů strukturálních fondů a Fondu soudržnosti pro programové období 2007-2013 a metodikou finančních toků a kontroly programů spolufinancovaných ze strukturálních fondů, Fondu soudržnosti a Evropského rybářského fondu na programové období 2007-2013. Konečně, na úrovni Ministerstva financí České republiky plní kontrolní funkce dva útvary, totiž Platební a certifikační orgán a Auditní orgán. Ty jsou oprávněny průběžně přezkoumávat nakládání s finančními prostředky poskytovanými na projekty dotované ze zdrojů Evropské unie a státního rozpočtu České republiky. Současně zpracovávají výroční kontrolní zprávy, na jejichž základě vydává Ministerstvo financí České republiky výroční zprávy o funkčnosti řídicích a kontrolních systémů regionálních operačních programů a o vypovídací hodnotě výkazů výdajů předkládaných Evropské komisi. Platební a certifikační orgán Ministerstva financí České republiky – jeho odbor Národní fond – je současně rozhodnutím ministra financí, vydaným na základě Usnesení Vlády ČR č. 198 ze dne 22. 2. 2006, pověřen výkonem funkce certifikačního orgánu pro strukturální fondy. Úkoly tohoto orgánu stanoví článek 61 nařízení rady (ES) č. 1083/2006. Mezi ně patří mimo jiné spravování prostředků z rozpočtu Evropské unie na účtech zřízených u České národní banky, přijímání plateb z Evropské komise, převádění prostředků z rozpočtu Evropské unie na příjmové účty správců jednotlivých kapitol státního rozpočtu, a to na základě provedených kontrol správnosti souhrnných žádostí předkládaných řídicími orgány jednotlivých regionálních operačních programů, tedy i Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad, a vracení neoprávněně vyplacených výdajů, včetně úroků z nich, Evropské komisi, nebylo-li v souladu s pravidly Evropské unie rozhodnuto o jejich realokaci v rámci programu, ve kterém k neoprávněnému čerpání došlo.

Financování regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad probíhá podle článku 4.6. metodiky finančních toků a kontroly programů spolufinancovaných ze strukturálních fondů, Fondu soudržnosti a Evropského rybářského fondu na programové období 2007-2013, podle kapitoly 10 operačního manuálu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a podle kapitoly 5.8. (Finanční řízení) programového dokumentu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad na období 2007-2013. Z nich vyplývá, že prostředky jsou z rozpočtu Evropské unie zasílány Evropskou komisí na účet Platebního a certifikačního orgánu při Ministerstvu financí České republiky. V rámci tohoto orgánu metodicky řídí finanční prostředky z rozpočtu Evropské unie (ze strukturálních fondů) oddělení metodiky finančního řízení a plateb Ministerstva financí České republiky, které rovněž realizuje převody těchto prostředků z rozpočtu Evropské unie na příjmové účty správců jednotlivých kapitol státního rozpočtu, včetně účtu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad.

System finančních toků prostředků z evropských strukturálních fondů je založen na principu financování žádostí o platbu z rozpočtu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, která obdržela prostředky na financování podílu financovaného ze strukturálních fondů a podílu odpovídajícího národnímu spolufinancování, a to u obou podílů z rozpočtu kapitoly Ministerstva pro místní rozvoj České republiky a z rozpočtu Jihočeského a Plzeňského kraje, v souladu se zákonem č. 248/2000 Sb. o podpoře regionálního rozvoje, na základě rozhodnutí ministra pro místní rozvoj České republiky o poskytnutí dotace vydaného na základě zákona č. 218/2000 Sb. o rozpočtových pravidlech. Platby příjemcům dotací pak probíhají formou ex post či ex ante plateb v národní měně. Prostředky z rozpočtu Evropské unie jsou na základě souhrnné žádosti o jejich platbu následně zpětně proplaceny ze zdrojového účtu Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky na příjmový účet správce kapitoly Ministerstva pro místní rozvoj České republiky, který poskytl ze svého rozpočtu prostředky na předfinancování prostředků z rozpočtu Evropské unie.

Základní cíle a mechanismy efektivního využití zdrojů regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a systém finančních toků, to znamená cestu finančních prostředků od Evropské komise až k příjemci dotace, který je založen na předfinancování ze státního rozpočtu, popisuje operační manuál regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v kapitole 11 označené názvem Finanční řízení. V rámci tohoto mechanismu jsou Regionální radě regionu soudržnosti Jihozápad ze státního rozpočtu, konkrétně z rozpočtové kapitoly Ministerstva pro místní rozvoj České republiky, převedeny prostředky na financování schválených projektů. Realizátor projektu podá žádost o proplacení již uskutečněných výdajů, které jsou mu po schválení žádosti z prostředků Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad proplaceny. V pravidelných cyklech jsou pak Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad vystavovány souhrnné žádosti o doplnění prostředků ze zdrojů spravovaných Platebním a certifikačním orgánem při Ministerstvu financí České republiky, které pak průběžně žádá Evropskou komisi o doplnění prostředků na svém účtu. Z pohledu realizátora projektu tento systém znamená zrychlený přístup k proplacení podpory z fondů Evropské unie a z veřejných prostředků České republiky, kdy nemusí čekat na peníze z Evropské unie, ale finanční zátěž spojenou se spolufinancováním projektů na sebe dočasně přebírá státní rozpočet České republiky.

Poskytovaná dotace je podle článku 11.2 operačního manuálu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad tvořena podílem z rozpočtu Evropské unie (85 %) a podílem z národních zdrojů (15 %). Podíl národních zdrojů je tvořen z poloviny prostředky státního rozpočtu (tj. 7,5 % dotace) a z druhé poloviny prostředky z jiných národních zdrojů (zbývajících 7,5 % dotace), kterými mohou být například prostředky z rozpočtu obce, kraje či z rozpočtu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, do něhož mimo jiné na základě smluvních vztahů přispívají Jihočeský kraj a Plzeňský kraj.

Dané podíly na poskytovaných dotacích jsou nastaveny tak, aby maximalizovaly příspěvek z rozpočtu Evropské unie z Evropského fondu pro regionální rozvoj. Podle článku 53 nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 je totiž příspěvek z tohoto fondu na úrovni operačního programu v rámci cíle konvergence omezen stropem, který podle přílohy č. III. uvedeného nařízení činí pro Českou republiku 85 %. V souladu s tímto nařízením jsou

poměry dílčích částí poskytovaných dotací upraveny rovněž článkem 4.4.9 regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad na období 2007-2013, článkem 3.2 Prováděcího dokumentu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad na období 2007-2013 a článkem 2.7 příručky pro žadatele regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad na období 2007-2013.

Podíl národního spolufinancování – ve výši 15% poskytovaných dotací – je v souladu s rámcovými smlouvami o poskytování dotací z rozpočtu Jihočeského kraje a Plzeňského kraje uzavřenými mezi těmito kraji a Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad dne 9. července 2008 tvořen příspěvkem ze státního rozpočtu České republiky (7,5 %), z rozpočtu Jihočeského kraje (3,75 %) a z rozpočtu Plzeňského kraje (3,75 %).

Daný model financování, monitoringu a kontroly zakotvený uvedenou metodikou je univerzální potud, že je uplatňován jednotně u všech regionálních operačních programů a ve vztahu k regionálním radám všech regionů soudržnosti v České republice. Oproti tomu každý z těchto regionů má svůj vlastní specifický systém posuzování projektových žádostí o poskytnutí dotací z jimi spravovaných zdrojů.

Regionální operační program NUTS II Jihozápad na období let 2007 až 2013 patří mezi regionální operační programy zaměřené na vyrovnání rozdílů mezi jednotlivými regiony Evropské unie, a celkově je pro něj z Evropského fondu pro regionální rozvoj vyčleněno 619.650.000,- EUR. Vedle toho se počítá s navýšením financování tohoto programu o dalších 109.350.000,- EUR ze zdrojů českých veřejných rozpočtů.

Proces administrace, hodnocení a výběru projektů k poskytnutí dotací je v regionu soudržnosti Jihozápad upraven několika programovými a metodickými dokumenty. Tyto dokumenty jsou průběžně podrobovány revizím a pro 2. a 3. výzvu k předkládání žádostí o poskytnutí dotací z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, jejíž procesy jsou předmětem trestního stíhání v této trestní věci, z nich byly aktuální:

- regionální operační program NUTS II Jihozápad na období 2007 – 2013 ze dne 7.11.2007 s revizí č. 1 ke dni 16.6.2008,
- prováděcí dokument k regionálnímu operačnímu programu NUTS II Jihozápad na období 2007 – 2013 s revizí č. 1 ke dni 1.3.2008,
- operační manuál regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad na období 2007-2013, verze 2.0 ke dni 14.9.2007, revize č. 2, 3, 4, 5, 6 a 7, zejména pak kapitola 10. Administrativní procesy, část II. 5 Věcné hodnocení projektů, část III. 2 Zpracování podkladů pro Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, část III. 3 Schválení seznamu projektů a část. III. 6 Podávání a vyřizování podání v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad,
- příručka kontrolora, verze 2.0 revize č. 1 ke dni 15.2.2008, zejména část A - Pokyny pro hodnotitele, kapitoly 1. Obecně k hodnocení projektů, 2. Stupeň hodnocení a 3. Objektivizace hodnocení,
- interní sdělení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 17. března 2008
- příručka pro žadatele regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad s platností ke dni 12. prosince 2007, verze 2.0, a

- příručka pro příjemce regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, verze 1.3 ke dni 1.2.2008.

Základním národním dokumentem, jehož povinná existence vyplývá z článku 37 nařízení Rady (ES) č. 1083/2006, je operační program neboli programový dokument. Tento dokument – regionální operační program NUTS II Jihozápad na období let 2007 až 2015 – vymezuje základní rámec procesu administrace, hodnocení, výběru a schvalování projektů k financování a výslovně předpokládá další navazující podrobnou úpravu jednotlivých postupů a operací v operačním manuálu, příručce kontrolora, příručce pro žadatele a příručce pro příjemce.

Operační manuál regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad byl vypracován jako interní dokument pro potřeby řízení daného programu, specifikující podmínky podpory – to ve vztahu k žadatelům o dotační podporu a příjemcům této podpory – a způsob administrace projektu – to ve vztahu k zaměstnancům Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Pro zaměstnance tohoto úřadu, kteří se podílejí na realizaci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, je operační manuál závazným dokumentem, jak výslovně konstatuje jeho článek 4.2.2. Řídící a podpůrná dokumentace. Pro 2. a 3. výzvu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad byla činnost hodnotitelů z řad projektových manažerů Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad upravena jeho verzí 2.0 ke dni 14. 9. 2007, revizí č. 5 ke dni 1. 4. 2008. Výběr operací pro financování tato verze upravuje v kapitole 10 nazvané Administrativní procesy a klíčové věcné hodnocení projektů je upraveno v článku II. 5 této kapitoly. Postupy upravené v tomto metodickém dokumentu jsou blíže rozvedeny v na něm navazující příručce kontrolora. Také ta byla pro 2. a 3. výzvu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad revidována a použitelná pro ní byla ve verzi 2.0 revize č. 2 platné ke dni 1. června 2008. Její nejdůležitější částí je část A nadepsaná názvem Pokyny pro hodnotitele, členěná na kapitoly 1. Obecně k hodnocení projektů, kapitoly 2. Stupně hodnocení posuzovaných projektů a kapitoly 3. Objektivizace hodnocení. Uvedené verze obou těchto dokumentů byly méně podrobné než ty následující. Zásadní věcná odlišnost od nich byla spojena s využitím a nakládáním s pomocnými excelovskými hodnotícími tabulkami. Tyto byly od počátku základním formulářem pro zachycení průběhu věcného hodnocení a základním průběžným výkazem počtu přidělených bodů za jednotlivá hodnotící kritéria, avšak uvedenými verzemi daných metodik bylo vyloučeno jejich zakládání do složek jednotlivých posuzovaných projektů. V souladu s doporučeními interního auditu až v revidovaných verzích daných metodik určených pro 5. výzvu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – konkrétně v revizi č. 10 verze 2.0 operačního manuálu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a v revizi č. 7 verze 3.0 příručky kontrolora – bylo v zájmu zkvalitnění auditní stopy stanoveno, že mají být ukládány do uvedených složek spolu s výstupy generovanými informačním systémem IS MONIT7+.

Z povahy věci vyplývá, že zajistit spravedlivý a transparentní výběr operací pro financování bylo a doposud je s ohledem na různorodost potřeb jednotlivých subjektů v regionu obtížné. Výběr je výsledkem hodnocení předložených projektů zaměstnanci Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, projektovými manažery (hodnotiteli), na základě výběrových kritérií, přičemž ani při nejlepší vůli nelze zcela vyloučit vliv

subjektivního náhledu každého hodnotitele na výsledek hodnocení, neboť konečné hodnocení je vždy výsledkem podřazování různých konkrétních skutečností pod výběrová kritéria. Operační manuál v čl. II. 5 kapitoly 10 proto také se subjektivitou věcného hodnocení výslovně počítá, ale snaží se jí eliminovat na přijatelnou míru. V této souvislosti mimo jiné nařizuje hodnotitelům provádět pravidelná společná jednání nad tabulkami výběrových kritérií a nad jejich uplatněním v procesu hodnocení posuzovaných projektů, stanoví, že věcné hodnocení projektů provádí dva nezávislí projektoví manažeři (hodnotitelé) při uplatnění pravidla „kontroly čtyř očí“ a definuje postup pro případ, kdy se věcné hodnocení dvou hodnotitelů výrazně liší, a to přistoupením třetího hodnotitele.

Nyní tedy blíže k tomu jak jsou v daných metodických předpisech – operačním manuálu a příručce kontrolora regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – upraveny procesy administrace, hodnocení, výběru a schvalování projektů k financování:

Administraci posuzovaných projektů předložených žadateli o dotace v plném rozsahu zajišťuje Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Posuzování projektových žádostí o poskytnutí dotací z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – a specificky hodnocení předložených projektů – je svěřeno projektovým manažerům oddělení administrace odborů implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad.

Proces hodnocení předložených projektů zahrnuje celkem tři stupně hodnocení. V prvním stupni se hodnotí formální náležitosti a kritéria přijatelnosti. Ve druhém stupni dochází k věcnému posouzení technické a ekonomické stránky projektu. Splní-li projekt kritéria předchozích dvou stupňů a je usnesením Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad schválen k podpoře z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, dochází k třetímu stupni hodnocení, a to k hodnocení rizik.

Ryze administrativní část kontroly – a to kontroly ex-ante – představuje hodnocení v prvním stupni. Kritéria pro toto hodnocení – hodnocení formálních náležitostí a hodnocení přijatelnosti projektových žádostí o dotaci – jsou konstruována tak, že v zásadě neposkytují žádný prostor pro subjektivní úvahu hodnotitele. Mají tedy objektivní povahu. Po technické stránce provádí toto hodnocení příslušný pracovník oddělení administrace odborů implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad tak, že si na obrazovku svého počítače vyvolá nejdříve záložku informačního systému MONIT7+ obsahující tabulku, v níž jsou uvedeny všechny povinné formální náležitosti předkládaných projektových žádostí o dotaci, a potom záložku téhož informačního systému obsahující tabulku se stanovenými kritérii přijatelnosti projektové žádosti o dotaci, a v těchto tabulkách pouze zaškrťává kritéria splněná projektovou žádostí o dotaci. Informační systém MONIT7+ projektové žádosti nesplňující kterékoliv z určených kritérií přidělí status „vyřazena z dalšího hodnocení“.

Věcnému hodnocení projektů předchází rozdělení přijatých žádostí do skupin podle oblastí podpory. Pro věcné hodnocení každé žádosti jsou pak určeni dva projektoví manažeři oddělení administrace odborů implementace programu Úřadu Regionální rady

regionu soudržnosti Jihozápad. Jeden z nich je ustanoven v pozici hlavního hodnotitele a druhý jako vedlejší hodnotitel.

Podstatou druhého stupně hodnocení – věcného hodnocení projektů – je posouzení projektu hodnotiteli podle výběrových kritérií schválených Monitorovacím výborem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Tato kritéria jsou členěna do čtyř skupin. V první skupině jsou kritéria týkající se předkladatele, v druhé kritéria vztahující se k posuzování kvality projektu, v třetí kritéria pro posouzení významu projektu a v čtvrté specifická horizontální kritéria, konkrétně kritéria vlivu projektu na životní prostředí a posouzení toho, zda je projektem naplněn princip rovných příležitostí. Ve vymezení těchto kritérií se mísí objektivní a subjektivní prvky.

V reakci na tento fakt je metodikou nastaven proces objektivizace hodnocení. V zájmu zajištění objektivního hodnocení a jednotného náhledu hodnotitelů z obou územních pracovišť Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad na hodnotící kritéria a na jejich použití v procesu hodnocení jednotlivých projektů je danou metodikou stanoven požadavek pravidelného uskutečňování společných jednání projektových manažerů pověřených hodnocením, a to jak v době předcházející zahájení vlastního věcného hodnocení tak v jeho průběhu, a požadavek přizývání metodiků oddělení metodického řízení Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, případně i pracovníků krajských úřadů, Ministerstva financí České republiky a Ministerstva pro místní rozvoj České republiky na společné koordinační (sladňovací) schůzky. Potřebou operativnosti jednání hodnotitelů z obou územních pracovišť Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad je odůvodněno pravidelné využívání videokonferencí k probírání jednotlivých procesů hodnocení, vyjasňování sporných částí přístupu k hodnocení a řešení výkladových problémů.

Příslušné verze operačního manuálu a příručky kontrolora pro 2. a 3. výzvu k předkládání žádostí o poskytnutí dotací z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad stanoví povinnost hodnotitelů používat při věcném hodnocení projektů formuláře věcného hodnocení projektů v excelovské tabulce určené pro danou oblast podpory. Vzory těchto tabulek jsou přílohou dané verze operačního manuálu. Samotné hodnocení spočívá v posouzení míry naplnění jednotlivých hodnotících kritérií. Po posouzení každého hodnotícího kritéria je na hodnotitelích, aby vyplnili v příslušném sloupci hodnotící tabulky počet bodů, který projektu za dané kritérium udělili. Hodnotící tabulka je uzpůsobena tak, aby umožňovala uvedení důvodu pro zvolené bodové hodnocení. Zjistí-li hodnotitel chybu v přiděleném bodovém ohodnocení, je na něm aby jí opravil a provedl příslušnou změnu v hodnotící tabulce. Stejně tak je na něm, aby při zjištění procesní chyby v rámci hodnocení přijatelnosti nebo hodnocení formálních náležitostí inicioval vrácení projektové žádosti zpět do fáze hodnocení přijatelnosti a docílili tak její přehodnocení. O jejím přehodnocení rozhoduje vedoucí příslušného územního odboru implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad.

Daná metodika počítá rovněž s využitím externích hodnotitelů z řad odborníků zapsaných v příslušném seznamu schváleném Výborem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Pro případ potřeby výběru externích hodnotitelů požadované odbornosti z většího

počtu takových hodnotitelů zapsaných v daném seznamu je stanoveno, že se provádí losem. Výsledek posouzení projektu externím hodnotitelem – zachycený v jeho posudku a v jeho stanovisku k projektu – má doporučující charakter a je podkladem pro hodnocení hlavního a vedlejšího hodnotitele.

Věcné hodnocení projektu končí zanesením výsledku hodnocení do informačního systému MONIT7+. Příslušná metodika – v tomto případě operační manuál – přitom výslovně stanoví, že hodnotitelé vkládají svá bodová hodnocení projektů do určené složky tohoto systému na základě hodnotící excelovské tabulky formuláře věcného hodnocení projektů. Současně s tím v systému stanoví – jak jim ukládá operační manuál – status projektů, tedy buď „minimální bodová hranice splněna“ nebo „minimální bodová hranice nesplněna“. Systém v návaznosti na to sečte bodová hodnocení jednotlivých kritérií a tím i celkovou hodnotu bodových hodnocení hodnocených projektů. Pro ukončení celého tohoto procesu – tedy procesu věcného hodnocení projektů – je stanovena lhůta 73 dnů od uzávěrky dané výzvy.

Pokud se hlavní a vedlejší hodnotitel shodnou na statusu projektu a jejich výsledné bodové hodnocení se výrazně neliší, je tím hodnocení definitivně ukončeno. Informační systém MONIT7+ ze zadaných výsledků hodnocení spočítá aritmetický průměr jako výsledné bodové hodnocení projektu a vygeneruje sestavu protokolu o věcném hodnocení projektu. Tištěná forma tohoto protokolu a hodnotící excelovská tabulka věcného hodnocení projektu se zakládá do složky projektu.

Pro případ, že se výrazně liší výsledné bodové hodnocení hlavního a vedlejšího hodnotitele, je metodikou nastavena procedura dalšího hodnocení projektu třetím hodnotitelem. Jím je vedoucí příslušného oddělení administrace Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, případně jím jmenovaný zástupce, pokud je sám mezi prvními dvěma hodnotiteli.

S ukončením věcného hodnocení všech projektů je spojeno vygenerování souhrnné zprávy o věcném hodnocení všech projektů za obě územní pracoviště Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad z informačního systému MONIT7+. Toto činí vedoucí územního odboru implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Českých Budějovicích. Současně na jejím základě sestavuje seznam projektů ke schválení. Tento seznam je rozdělen podle alokace výzvy na projekty doporučené k financování, doporučené k financování s výhradou a nedoporučené k financování. Sestavením tohoto seznamu a jeho podpisem končí proces věcného hodnocení projektů a tím i celý proces hodnocení.

Po ukončení procesu věcného hodnocení je celý soubor dokumentace k provedení hodnocení dán k dispozici členům Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Operační manuál i příručka kontrolora ve verzi platné pro 2. a 3. výzvu k předkládání žádostí o poskytnutí dotací z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad počítají též s možností uplatnění námitek proti výsledkům věcného hodnocení členů Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a provedení námitkového řízení svěřují odboru řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, resp. jeho oddělení

metodického řízení. Pro prošetření podaných námitek stanoví daná verze operačního manuálu určeným referentům lhůtu dvou pracovních dnů od jejich vznesení. Současně stanoví, že shledá-li na základě jejich stanoviska vedoucí odboru řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad podanou námitku opodstatněnou, dá příslušnému oddělení administrace pokyn k změně bodového ohodnocení dotčeného projektu.

Celý proces výběru projektů dotovatelných ze zdrojů spravovaných Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad je ukončen předložením definitivního seznamu k projednání Výboru této rady.

Podle obou klíčových metodických dokumentů – operačního manuálu a příručky kontrolora – je tento proces zadokumentován jednak listinami tvořícími složky jednotlivých výzev a složky posuzovaných projektů, jednak v elektronické formě informačním systémem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Tento systém je co do své struktury třívrstvý. Jeho nejnižší článek tvoří webová aplikace BENEFIT7+. S ní pracují žadatelé o dotace a jejich příjemci. Vyplňují v ní data o sobě a o svých projetech. Ta jsou pak přenášena do prostřední části daného systému tvořeného aplikací MONIT7+. Zatímco aplikace BENEFIT7+ slouží ke komunikaci mezi Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a žadateli o dotace či příjemci dotací, aplikace MONIT7+ plní funkci interního monitorovacího informačního systému Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Ten ho využívá pro potřeby administrace, hodnocení a kontroly průběhu realizace projektů svého regionálního operačního programu. Současně pro něj tento systém zajišťuje technickou stránku vyhodnocování projektových žádostí o dotace, operativní evidenci projektů, věcné, finanční a časově procedurální monitorování na úrovni projektů, výkaznictví a poskytování dat příslušným centrálním státním orgánům. Přitom komunikuje s informačním systémem MSC2007, jenž představuje nejvyšší část daného systému. Podrobnosti k jeho fungování jsou popsány v technické dokumentaci předložené Ministerstvem pro místní rozvoj České republiky a v jeho sdělení ze dne 8. ledna 2010.

Výsledkem projednání seznamu projektů ke schválení Výborem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad může být pouze schválení nebo neschválení tohoto seznamu. Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad totiž nemůže provádět v předloženém seznamu žádné změny – tedy nesmí měnit pořadí ani výši dotace projektů – a nemůže ani individuálně schvalovat financování jednotlivých projektů. Předložený seznam – v němž je promítnut výsledek věcného hodnocení posuzovaných projektů – projednává jako celek. Samotné schvalování projektů k financování z dotací poskytovaných Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad je přitom v jeho výlučné kompetenci. Seznam projektů doporučených k financování projednává a schvaluje pro každou oblast podpory zvláště na základě podkladů předložených Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, a to podle stanovené eliminační procentní hranice a disponibilní alokace konkrétní výzvy. V rámci dané výzvy může schválit též až deset náhradních projektů, a to pro případ, že některý z projektů schválených k financování neprojde úspěšně analýzou rizik nebo kontrolou ex-ante. Případným usnesením o neschválení projektů, je příslušná výzva, o níž Výbor rozhodl, zrušena.

Neúspěšným žadatelům o dotace na jimi předložené projekty je následně příslušnými projektovými manažery zasíláno oznámení o zamítnutí projektu, obsahující údaje o důvodech toho, proč nebude projekt dotován, o dosaženém počtu bodů a o výběrových kritériích, v nichž nezískal plný počet bodů, stejně jako informaci o možnosti konzultování důvodů zamítnutí projektu. Naproti tomu úspěšným žadatelům o dotace je určenými referenty oddělení kontroly územních odborů implementace programu v Plzni a v Českých Budějovicích zasíláno oznámení o schválení projektu k financování. U projektů, které byly Výborem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad schváleny k podpoře, pak provádí vždy dva referenti oddělení kontroly, kteří byli v rozpisu určeni jako finanční manažeři konkrétních projektů, analýzu rizik, a to na základě kritérií schválených Monitorovacím výborem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad jako součást souboru výběrových kritérií. Ve vybraných případech současně realizují ex-ante kontroly na místě, tedy u realizátorů projektů. Není-li projekt vyřazen z financování na základě výsledků takové kontroly, je s jeho realizátorem po předložení příslušné přílohové dokumentace hlavním finančním manažerem podepsána smlouva o poskytnutí dotace generovaná z informačního systému MONIT7+. Průběh analýzy rizik je podrobně rozveden v příručce kontrolora. Příjemce dotace je při realizaci dotovaného projektu povinen řídit se příručkou pro žadatele, příručkou pro příjemce a dalšími metodickými pokyny odboru řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad.

Operační manuál zakotvuje – byť v obecné rovině – též oprávnění vedoucích pracovníků Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad k manažerské kontrole. Tak v kapitole 7.3.1. stanoví, že „v případě zjištění nesrovnalostí v oblasti implementace programu, nesouladu aplikovaných postupů či jiných komplikací při realizaci programu, zajišťuje ředitel úřadu vydáním rozhodnutí a pověřením příslušného vedoucího zaměstnance k provedení nápravných opatření nápravu“. V popisu pracovní funkce vedoucího územního odboru implementace programu v příloze č. 18 operačního manuálu je pak – mimo jiné – stanoveno, že tento je podřízeným ředitele, cílem jeho funkce je mimo jiné zajištění efektivního čerpání finančních prostředků z regionálního operačního programu na území Jihočeského a Plzeňského kraje, pokud jde o jeho oprávnění je pamatováno též na to, že má pravomoc vyžadovat od podřízených plnění zadaných úkolů, pravomoc řídit a kontrolovat procesy související s procesem administrace, odpovídá za organizaci řízení odboru a za administraci žádostí o dotace z regionálního operačního programu a pokud jde o jeho pracovní povinnosti, patří mezi ně i řízení postupů pro administraci, výběr a hodnocení projektů, řízení a kontrola příjmu žádostí o dotaci, kontrol formálních náležitostí, přijatelnosti a věcného hodnocení projektu. Mezi požadované osobnostní kompetence pak spadají mimo jiné manažerské předpoklady. Ty jsou požadovány i ve vztahu k vedoucímu dalšího z klíčových útvarů Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – k vedoucímu odboru řízení programu – jehož kompetence se na rozdíl od vedoucího řízení implementace programu nevztahují na samotný proces administrace projektových žádostí o dotace, ale na druhé straně zahrnují –kromě jiného– metodické vedení celého tohoto procesu. Obdobně jsou nastaveny personální předpoklady, kontrolní a řídicí pravomoci a povinnosti ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad s tím ovšem, že mají širší dosah a nejsou upraveny v operačním manuálu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad ale v organizačním řádu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Tento řád přitom výslovně zahrnuje mezi podstatné povinnosti ředitele Úřadu Regionální rady

regionu soudržnosti Jihozápad povinnost řídit své podřízené a kontrolovat jejich práci a tuto také adekvátně hodnotit. Tím tento řád překračuje rámec úpravy chodu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a dotváří úpravu zakotvenou v metodických předpisech, zvláště pak v operačním manuálu. Tento předpis s tím také počítá, když v kapitole 7.3.1. – v pasáži věnované zajištění fungování řídicích a kontrolních mechanismů – krom jiného uvádí, že nastavení vnitřních řídicích a kontrolních mechanismů na úrovni úřadu vychází z organizační struktury úřadu a ze zásad řízení úřadu, které jsou definovány organizačním řádem. V návaznosti na to zdůrazňuje, že ředitel Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad řídí a kontroluje činnost tohoto úřadu jako celku a vedoucích jeho odborů a je odpovědný předsedovi za plnění úkolů svěřených úřadu. Sledování a dodržování postupů a lhůt v jednotlivých krocích implementace programu je pak v zodpovědnosti přímých nadřízených zaměstnanců úřadu provádějících hodnocení projektových žádostí o dotace a ti mu odpovídají za kvalitu jejich práce. Je tedy zřejmé, že celý proces hodnocení projektových žádostí o dotace nelze nazírat pouze optikou kapitoly 10 operačního manuálu popisující procesy administrace takových žádostí. Naopak, při její aplikaci není možné pominout všechny ostatní kapitoly operačního manuálu – v daném kontextu pak zvláště kapitolu 3 upravující definice některých pojmů, kapitolu 4 věnovanou používané dokumentaci, kapitolu 7 zakotvující vnitřní principy řízení a kontroly programu, kapitolu 12 upravující některé další specifické formy kontroly, a zvláště pak provádění auditu, a kapitolu 18 vymežující profily pracovních pozic na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. V kapitole 12 je pak připomenuto, že „cílem kontroly je zajištění řízení a provádění regionálního operačního programu takovým způsobem, aby všechny operace pro financování byly prováděny řádně podle kritérií, aby po celou dobu provádění byly v souladu příslušnými předpisy Evropských společenství a vnitrostátními předpisy. ... Kontrola se provádí jako předběžná při přípravě, jako průběžná při vlastním hodnocení a jako následná při prověření vybraných operací v rámci hodnocení dosažených výsledků.“

K dispozici je rovněž písemné vyjádření představitele Evropské komise – generálního ředitele jejího ředitelství pro regionální a městskou politiku – Waltera Deffaa, z něhož vyplývá, že kontrolní hodnocení projektů je dobrou praxí, která není v rozporu s nařízením EK č. 1083/2006, a to ani v případě, že není výslovně upravena v příslušných metodických předpisech.

Na oba klíčové metodické dokumenty Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – na operační manuál a příručku kontrolora – navazuje několik směrnic a interních sdělení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. V průběhu doby nejvýznamnější z nich bylo interní sdělení ředitele k věcnému hodnocení projektů ROP NUTS II Jihozápad ze dne 17. března 2008. Vydáno bylo bezprostředně po uzavření příjmu projektových žádostí o poskytnutí dotace na základě druhé výzvy k jejich předkládání v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a v jeho textu je uvedeno: „Vzhledem k velkému počtu přijatých žádostí a pevně nastaveným časovým lhůtám pro hodnocení projektů, je povoleno hlavnímu a vedlejšímu hodnotiteli konzultovat vzájemně své výsledky hodnocení a usnést se na společném konsensu v podobě bodového hodnocení v rámci věcného hodnocení projektů, přičemž bude dodrženo pravidlo kontroly čtyř očí nezávislých hodnotitelů na všech stupních hodnocení projektů“.

Nadto, závazné metodické stanovisko č. 2 datované 1. dubnem 2008, v bodě 1 nazvaném Postup hodnocení přijatých projektových žádostí, stanovilo: „V případě nutnosti (hrozící nedodržení deklarovaných lhůt pro administraci projektových žádostí) může vedoucí územního odboru implementace programu České Budějovice/Plzeň přizvat s hlasem poradním k hodnocení přijatých projektových žádostí v 1. a 2. stupni hodnocení i zaměstnance oddělení kontroly realizace České Budějovice/Plzeň, případně v otázkách výkladových konzultovat záležitosti s tvůrcem programové dokumentace – odborem řízení programu“.

Regionální operační program NUTS II Jihozápad na období let 2007 až 2013 – základní programový dokument regionu soudržnosti Jihozápad – je věcně zaměřen na zlepšení dopravní dostupnosti a propojení regionu, na podporu rozvoje infrastruktury a služeb cestovního ruchu, na přípravu menších podnikatelských ploch a na zlepšování podmínek k životu v obcích především prostřednictvím zkvalitnění vzdělávací, kulturní, sociální a zdravotnické infrastruktury. Jeho prioritní osy tvoří 1. Dostupnost center, 2. Stabilizace a rozvoj měst a obcí, 3. Rozvoj cestovního ruchu a 4. Technická pomoc a pod ně je zahrnuto celkem šestnáct specifických oblastí podpory: 1.1. – modernizace regionální silniční sítě, 1.2. – rozvoj infrastruktury pro veřejnou dopravu, 1.3. – modernizace vozového parku veřejné dopravy, 1.4. – rozvoj regionálních letišť, 1.5. – rozvoj místních komunikací, 2.1. – integrované projekty rozvojových center, 2.2. – rozvojové projekty spádových center, 2.3. – revitalizace částí měst a obcí, 2.4. – rozvoj infrastruktury základního, středního a vyššího odborného školství, 2.5. – rozvoj infrastruktury pro sociální integraci, 2.6. – rozvoj zdravotnické péče, 3.1. – rozvoj infrastruktury cestovního ruchu, 3.2. – revitalizace památek a využití kulturního dědictví v rozvoji cestovního ruchu, 3.3. – rozvoj služeb cestovního ruchu, marketingu a produktů cestovního ruchu, 4.1. – podpora řídicích, implementačních a kontrolních úkolů řídicího orgánu a 4.2. – podpora zvyšování absorpční kapacity regionu.

Dotace jsou v rámci tohoto programu poskytovány schváleným projektům předloženým žadateli o ně na základě příslušných výzev. Celkem je pro programové období let 2007 až 2013 v regionu soudržnosti Jihozápad počítáno s vyhlášením dvaceti čtyř výzev. V trestním spise je přitom k dispozici dokumentace – ať už úplná nebo dílčí – k prvním deseti z nich: k 1. výzvě vyhlášené dne 24. září 2007, k 2. výzvě vyhlášené dne 17. prosince 2007, k 3. výzvě vyhlášené dne 27. června 2008, k 4. výzvě vyhlášené dne 24. října 2008, k 5. výzvě vyhlášené dne 27. března 2009, k 6. výzvě vyhlášené rovněž dne 27. března 2009, k 7. výzvě vyhlášené dne 29. května 2009, k 8. výzvě vyhlášené dne 1. října 2009, k 9. výzvě vyhlášené dne 6. listopadu 2009 a k 10. výzvě vyhlášené téhož dne. Klíčovou část této dokumentace tvoří listiny založené ve složkách jednotlivých výzev a ve složkách jednotlivých projektů. Současně byly zajištěny elektronické databáze údajů a dokumentů archivované informačním systémem MONIT7+.

Z této dokumentace vyplývá, že na 2 výzvu k předkládání žádostí o poskytnutí dotací z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, která je předmětem trestního stíhání v této trestní věci, byly alokovány finanční prostředky v celkové výši 3.162.698.214,32 Kč, z čehož připadalo 2.688.293.482,17 Kč na prostředky z rozpočtu Evropské unie (z Evropského fondu pro regionální rozvoj) a 474.404.732,15 Kč na prostředky z veřejných rozpočtů České republiky (ze státního rozpočtu České republiky a z rozpočtů Jihočeského a

Plzeňského kraje). Alokovány byly na financování projektů věcně zaměřených do oblastí podpory 1.1. (modernizace regionální silniční sítě), 1.2. (rozvoj infrastruktury pro veřejnou dopravu), 1.3. (modernizace vozového parku veřejné dopravy), 1.5. (rozvoj místních komunikací), 2.2. (rozvojové projekty spádových center), 2.3. (revitalizace částí měst a obcí), 2.4. (rozvoj infrastruktury základního, středního a vyššího odborného školství), 2.5. (rozvoj infrastruktury pro sociální integraci), 2.6. (rozvoj zdravotnické péče), 3.1. (rozvoj infrastruktury cestovního ruchu), 3.2. (revitalizace památek a využití kulturního dědictví v rozvoji cestovního ruchu) a 3.3. (rozvoj služeb cestovního ruchu, marketingu a produktů cestovního ruchu). Daná výzva k předkládání žádostí o poskytnutí dotace byla koncipována tak, že v zásadě nijak neomezovala okruh potenciálních žadatelů o dotaci z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v jejím rámci.

Projektové žádosti o poskytnutí dotací z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v rámci 2. výzvy k jejich předkládání založené v složkách jednotlivých projektů byly přijímány v době od 2. ledna 2008 do 14. března 2008. Celkem jich bylo předloženo 603, z toho 407 svým územním dopadem patřících do Jihočeského kraje, a 196 do Plzeňského kraje. Žadatelé je předkládali v elektronické i písemné formě. Jejich posuzování začalo hodnocením formálních náležitostí a hodnocením přijatelnosti určenými projektovými manažery oddělení administrace odborů implementace programu obou územních pracovišť Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Většina z nich přitom prošla do druhého stupně hodnocení. Výsledky tohoto stupně hodnocení byly promítnuty do protokolů o hodnocení formálních náležitostí a do protokolů o hodnocení přijatelnosti. Jejich elektronické verze jsou archivovány v informačním systému MONIT7+, zatímco jejich tištěné verze byly založeny do složek jednotlivých projektů. Do druhého stupně hodnocení – do věcného hodnocení – se dostalo 525 projektů. Jejich věcné hodnocení v rámci 2. výzvy k jejich předkládání pak proběhlo v době od 22. dubna 2008 do 28. května 2008. V pozicích hlavních a vedlejších hodnotitelů se přitom vystřídali všichni projektoví manažeři Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a oba vedoucí oddělení administrace odborů implementace programu jeho územních pracovišť v Českých Budějovicích a v Plzni, tedy Ing. Lenka T., Mgr. Veronika H., Mgr. Petr P., Mgr. Matouš R., Bc. Eva K. a Mgr. Karolína B. z Českých Budějovic a Mgr. Daniel S., Mgr. Michaela P., Mgr. Petra H., Ing. Karel L. a Ing. Kateřina T. z Plzně.

Hodnotitelé zanašeli postupně body přidělené hodnoceným projektům na základě uplatňovaných hodnotících kritérií do pomocné excelovské hodnotící tabulky – formuláře věcného hodnocení projektů – a v ní také specifikovali důvody toho proč tomu kterému projektu nebyl přidělen plný počet bodů podle určitého kritéria. Tištěná podoba těchto tabulek není založena v složkách jednotlivých projektů, ale k dispozici jsou jejich elektronické verze. K některým z nich jsou připojeny poznámky svědčící o tom, že v nich byly průběžně prováděny změny v bodovém hodnocení, zpravidla ve vazbě na výstupy z pravidelně konaných sladčovacích schůzek a na upozornění auditorů interního auditu, případně s ohledem na chyby nebo nevyváženosti v hodnocení identifikované samotnými hodnotiteli.

Na to, že ony změny v bodovém hodnocení posuzovaných projektů byly hodnotiteli průběžně činěny, lze usuzovat nejen z uvedených poznámek, ale i ze zápisů z konaných sladčovacích schůzek projektových manažerů obou územních pracovišť

Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Plzni a v Českých Budějovicích a z auditní zprávy z auditu systému č. PAS/02/2008 zpracované útvarem interního auditu a nesrovnalostí Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Z těchto dokumentů je současně zřejmé, že dané změny byly vyvolány především zjištěním rozdílů v způsobu hodnocení územních pracovišť Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Plzni a v Českých Budějovicích. Nejvýznamnější disproporce tohoto typu se vyskytly při hodnocení podle kritérií týkajících se školního vzdělávacího programu u projektů v prioritní ose 2, podle kritérií k posouzení významu projektu u projektů v prioritní ose 1 a podle kritérií naplňování indikátorů projektu u projektů v téže prioritní ose. Ve všech těchto případech došlo k přehodnocení dotčených projektů, v prvním případě projektovými manažery na územním pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Českých Budějovicích, v dalších dvou případech projektovými manažery na územním pracovišti Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Plzni.

Obdobně členěná dokumentace je k dispozici ve vztahu k hodnocení projektů předložených na základě 3. výzvy k jejich předkládání v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Na tuto výzvu byly alokovány finanční prostředky v celkové výši 3.098.359.240,74 Kč, z čehož připadalo 2.633.605.354,63 Kč na prostředky z rozpočtu Evropské unie (z Evropského fondu pro regionální rozvoj) a 464.753.886,11 Kč na prostředky z veřejných rozpočtů České republiky (ze státního rozpočtu České republiky a z rozpočtů Jihočeského a Plzeňského kraje). Alokovány byly na financování projektů věcně zaměřených do oblastí podpory 1.1. (modernizace regionální silniční sítě), 1.2. (rozvoj infrastruktury pro veřejnou dopravu), 1.4. (rozvoj regionálních letišť), 1.5. (rozvoj místních komunikací), 2.1. (integrované projekty rozvojových center), 2.2. (rozvojové projekty spádových center), 2.3. (revitalizace částí měst a obcí), 2.4. (rozvoj infrastruktury základního, středního a vyššího odborného školství), 2.5. (rozvoj infrastruktury pro sociální integraci), 2.6. (rozvoj zdravotnické péče), 3.1. (rozvoj infrastruktury cestovního ruchu), 3.2. (revitalizace památek a využití kulturního dědictví v rozvoji cestovního ruchu) a 3.3. (rozvoj služeb cestovního ruchu, marketingu a produktů cestovního ruchu). Okruh potenciálních žadatelů o dotaci z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v rámci 3. výzvy k předkládání žádostí o jejich poskytnutí nebyl rovněž nijak omezen.

Pro přijímání projektových žádostí o poskytnutí dotací z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v rámci 3. výzvy k jejich předkládání byla vyčleněna doba od 27. června 2008 do 31. července 2008. Celkem jich bylo předloženo 721, z toho 490 svým územním dopadem patřících do Jihočeského kraje, a 231 do Plzeňského kraje. Jejich posuzování začalo hodnocením formálních náležitostí a hodnocením přijatelnosti určenými projektovými manažery oddělení administrace odborů implementace programu obou územních pracovišť Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Velká většina z nich – celkem 668 – přitom prošla do druhého stupně hodnocení. Jejich věcné hodnocení v rámci Třetí výzvy k jejich předkládání pak proběhlo v době od 30. srpna 2008 do 3. října 2008. Také v tomto případě se v pozicích hlavních a vedlejších hodnotitelů přitom vystřídali všichni projektoví manažeři Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a oba vedoucí oddělení administrace odborů implementace programu jeho územních pracovišť v Českých Budějovicích a v Plzni, konkrétně Ing. Lenka T., Mgr.

Veronika H., Mgr. Petr P., Mgr. Matouš R. a Mgr. Karolína B. z Českých Budějovic a Mgr. Daniel S., Mgr. Michaela P., Mgr. Petra H., Ing. Karel L. a Ing. Kateřina T. z Plzně.

Na posuzování předložených projektů se podíleli rovněž metodici oddělení metodického řízení odboru řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad vedeného Ing. Kateřinou K., ovšem až po ukončení jejich věcného hodnocení, v rámci námitkového řízení. To proběhlo v rámci 2. výzvy v době od 6. června 2008 do 11. června 2008 a v rámci 3. výzvy v době od 6. října 2008 do 15. října 2008 a v jeho rámci byly prošetřeny námitky proti bodovému ohodnocení celkem 16 projektů podané členy Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Dokumentace o jejich prošetření je vesměs podepsána uvedenými metodiky. Ti se zúčastňovali rovněž průběžných sladovacích schůzek projektových manažerů, ovšem toliko jako konzultanti, jak to dokládají pořízené zápisy.

Jedna z metodiček – vedoucí odboru řízení programu obžalovaná Ing. Klára Š. – se zúčastnila rovněž kontroly hodnocení vybraného vzorku projektů v průběhu věcného hodnocení v rámci 2. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. O tom vypovídá jen svědectví několika svědků, neboť průběh dané kontroly nebyl písemně zachycen v žádném záznamu nebo protokolu. Projektová manažerka Mgr. Karolína B. však vydala elektronické datové soubory obsahující identifikační údaje o projektech, které jí byly přiděleny k hodnocení jako hlavní hodnotitelce a které byly podrobeny uvedené kontrole. V těchto souborech vztahujících se k danému souboru projektů předložených na základě 2. výzvy k jejich předkládání v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad jsou zaznamenány jim původně přidělené body i jejich změněné ohodnocení po dané kontrole, s tím, že je zřejmé, že jak původní hodnocení tak ono pozměněné zadala Mgr. Karolína B.. Ta současně vydala tištěné tabulky věcného hodnocení („váhy hodnotících kritérií“) devíti projektů z 2. výzvy, u nichž došlo v souvislosti s provedenou manažerskou kontrolou k změně hodnocení. Vedle toho předložila – bez bližšího komentáře – list papíru s přehledem jedenácti jí hodnocených projektů z 3. Výzvy.

Z daných elektronických souborů, tištěných tabulek a přehledů vyplývá, že z uvedeného okruhu projektů přidělených k hodnocení Mgr. Karolíně B. v rámci 2. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad bylo podrobena uvedené kontrole hodnocení celkem devět projektů. Byly to konkrétně projekty:

- projekt CZ.1.14/3.1.00/02.00520 společnosti Agriprod CZ a.s. nazvaný „Wellness hotel Knížecí Dvůr – 3. etapa“ (předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu 9.654.177,01 Kč),
- projekt CZ.1.14/3.1.00/02.00419 společnosti Lipno Servis s.r.o. nazvaný „Skiareál Lipno – regionální zimní centrum“ (předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu 88.273.000,01 Kč),
- projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00554 společnosti Rezidence Nové Hrady a.s. nazvaný „Revitalizace Buquoyské rezidence v Nových Hradech“ (předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu celkem 61.394.304,00 Kč),
- projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00406 města Tábor nazvaný „Revitalizace kulturní památky č. p. 788 v Táboře“ (předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu 19.382.214,00 Kč),

- projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00595 Římskokatolické farnosti Prachatic nazvaný „Rekonstrukce kostela a fary v Prachaticích“ (předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu celkem 13.260.275,00 Kč),
- projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00593 města Tábor nazvaný „Odpočinková zóna Jordán I. Etapa“ (předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu 24.072.524,73 Kč),
- projekt CZ.1.14/3.3.00/02.00244 Místní akční skupiny Hlubocko - Lišovsko o.p.s. nazvaný „Podpora cestovního ruchu na Hlubocku – Lišovsku“ (předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu 3.770.823,60 Kč),
- projekt CZ.1.14/3.3.00/02.00349 Jihočeské centrály cestovního ruchu nazvaný „Podpora domácího cestovního ruchu“ (předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu 15.584.171,00 Kč),
- projekt CZ.1.14/3.3.00/02.00313 Jihočeského kraje nazvaný „Tvorba tiskových materiálů vč. el. verzí pro propagaci Jihočeského kraje v ČR i zahraničí – 1. část“ (předpokládaná dotace Evropské unie a státního rozpočtu 9.678.000,00 Kč).

Na přehledu projektů přidělených k hodnocení Mgr. Karolíně B. v rámci 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – zachyceném na listu papíru vydaném Mgr. Karolinou B. – bylo jedenáct projektů, konkrétně projekty:

- projekt CZ.1.14/2.5.00/03.01152 města Písek nazvaný „Rekonstrukce a modernizace objektu Pečovatelské služby a jeslí města Písku“ (předpokládaná dotace celkem 30.724.277 Kč),
- projekt CZ.1.14/2.6.00/03.01263 obce Vacov nazvaný „Obnova infrastruktury zdravotnické péče v regionu Vacov“ (předpokládaná dotace 11.657.468 Kč),
- projekt CZ.1.14/3.1.00/03.00814 Léčebného centra svaté Markéty nazvaný „Léčebné centrum sv. Markéty – hotel a kongres“ (předpokládaná dotace celkem 218.994.081,60 Kč),
- projekt CZ.1.14/3.1.00/03.00848 žadatele Ladislava Marka – Cadillac nazvaný „Přístavba hotelu Cadillac (předpokládaná dotace celkem 1.247.538 Kč),
- projekt CZ.1.14/3.1.00/03.00819 žadatelky Ireny Peškové nazvaný „Rozvoj pensionu U Pešků“ (předpokládaná dotace celkem 3.637.185 Kč),
- projekt CZ.1.14/3.2.00/03.01104 obce Pištín nazvaný „Rekonstrukce památky Kaple Češnovice a památky Boží muka“ (předpokládaná dotace celkem 1.038.791 Kč),
- projekt CZ.1.14/3.2.00/03.01167 společnosti Agriprod CZ a.s. nazvaný „Knížecí Dvůr – revitalizace historického objektu“ (předpokládaná dotace celkem 3.121.877 Kč),
- projekt CZ.1.14/3.2.00/03.01170 Římskokatolické farnosti – děkanství u kostela sv. Mikuláše nazvaný „Rekonstrukce jižního křídla děkanství – technické, sociální a společenskoculturní zázemí“ (předpokládaná dotace celkem 2.680.484 Kč),
- projekt CZ.1.14/3.3.00/03.01175 společnosti Ekologos o.p.s. nazvaný „Poznání oživených tradic v regionu“ (předpokládaná dotace celkem 2.136.063 Kč),
- projekt CZ.1.14/3.3.00/03.01105 společnosti Hluboká baseball & softball club o.s. nazvaný „Vybudování webového a informačního systému CR pro sportovně rekreační areál Hluboká nad Vltavou“ (předpokládaná dotace celkem 840.920,42 Kč),
- projekt CZ.1.14/3.3.00/03.01182 Českokrumlovského nadačního fondu Malého Vítka nazvaný „Divadelní festival v Českém Krumlově“ (předpokládaná dotace celkem 5.796.114 Kč).

Ve vazbě na kontrolu hodnocení uvedených projektů z 2. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad přitom bylo zadokumentováno devět následných změn v jejich hodnocení:

- u projektu CZ.1.14/3.1.00/02.00520 společnosti Agriprod CZ a.s. nazvaného „Wellness hotel Knížecí Dvůr – 3. etapa“ administrativně umístěného v Jihočeském kraji došlo ke změně bodového hodnocení z původních 93,915 bodů na nových 89,51 bodů, což negativně ovlivnilo podporu tohoto projektu tak, že byl vyřazen ze skupiny projektů doporučených k financování,
- u projektu CZ.1.14/3.1.00/02.00419 společnosti Lipno Servis s.r.o. nazvaného „Skiareál Lipno – regionální zimní centrum“ administrativně umístěného v Jihočeském kraji došlo ke změně bodového hodnocení z původních 97,678 bodů na nových 95,70 bodů, což nemělo vliv na podporu projektu a na jeho výsledný status „doporučen k financování“,
- u projektu CZ.1.14/3.2.00/02.00554 společnosti Rezidence Nové Hrady a.s. nazvaného „Revitalizace Buquoyské rezidence v Nových Hradech“ administrativně umístěného v Jihočeském kraji došlo ke změně bodového hodnocení z původních 89,189 bodů na nových 97,83 bodů, což nemělo vliv na podporu projektu a tento byl doporučen k financování,
- u projektu CZ.1.14/3.2.00/02.00406 města Tábor nazvaného „Revitalizace kulturní památky č. p. 788 v Táboře“ administrativně umístěného v Jihočeském kraji došlo ke změně bodového hodnocení z původních 84,870 bodů na nových 75,22 bodů, což nemělo vliv na podporu projektu a tento byl doporučen k financování,
- u projektu CZ.1.14/3.2.00/02.00595 Římskokatolické farnosti Prachatic nazvaného „Rekonstrukce kostela a fary v Prachaticích administrativně umístěného v Jihočeském kraji došlo ke změně bodového hodnocení z původních 73,670 bodů na 76,71 bodů, což pozitivně ovlivnilo podporu tohoto projektu tak, že byl zařazen do skupiny projektů doporučených k financování a byla mu přiznána dotace, ačkoliv s původním hodnocením by mezi projekty doporučené k financování zařazen nebyl,
- u projektu CZ.1.14/3.2.00/02.00593 města Tábor nazvaného „Odpočinková zóna Jordán I. etapa“ administrativně umístěného v Jihočeském kraji došlo ke změně bodového hodnocení z původních 88,540 bodů na nových 75,53 bodů, což negativně ovlivnilo podporu tohoto projektu tak, že byl vyřazen ze skupiny projektů doporučených k financování,
- u projektu CZ.1.14/3.3.00/02.00244 Místní akční skupiny Hlubocko - Lišovsko o.p.s. nazvaného „Podpora cestovního ruchu na Hlubocku – Lišovsku“ administrativně umístěného v Jihočeském kraji došlo ke změně bodového hodnocení z původních 97,490 bodů na nových 92,45 bodů, aniž by to vedlo ke změně výsledného statusu doporučen k financování,
- u projektu CZ.1.14/3.3.00/02.00349 Jihočeské centrály cestovního ruchu nazvaného „Podpora domácího cestovního ruchu“ administrativně umístěného v Jihočeském kraji došlo ke změně bodového hodnocení z původních 87,450 bodů na nových 85,45 bodů, což negativně ovlivnilo podporu tohoto projektu tak, že byl zařazen do skupiny projektů doporučených pouze k částečnému financování, ačkoliv původní bodové hodnocení postačovalo na financování v plné výši,
- u projektu CZ.1.14/3.3.00/02.00313 Jihočeského kraje nazvaného „Tvorba tiskových materiálů vč. el. verzí pro propagaci Jihočeského kraje v ČR i zahraničí – 1. část“ došlo ke změně bodového hodnocení z původních 96,580 bodů na nových 85,56 bodů, což negativně ovlivnilo podporu tohoto projektu, neboť to vedlo k jeho zařazení do skupiny projektů doporučených pouze k částečnému financování, ačkoliv původní bodové hodnocení postačovalo na financování v plné výši.

Pět z uvedených devíti změn bodového hodnocení tedy mělo vliv na status hodnoceného projektu, ve dvou případech přitom tyto změny vedly k tomu, že projekt byl vyřazen ze skupiny projektů doporučených k financování, v jednom případě se naopak dostal ze skupiny nefinancovatelných projektů mezi projekty plně financovatelné a ve dvou případech spadnul ze skupiny plně financovatelných projektů mezi projekty hraniční částečně financovatelné. Vyřazení oněch dvou projektů – konkrétně projektu CZ.1.14/3.1.00/02.00520 společnosti Agriprod CZ a.s. a projektu CZ.1.14/3.2.00/02.00593 města Tábor – ze skupiny projektů doporučených k financování vedlo k tomu, že osm jiných projektů – z toho dva administrativně umístěné v Plzeňském kraji a šest v Jihočeském kraji – bylo nově doporučeno k financování nebo k jeho navýšení. Šlo o projekt CZ.1.14/3.1.00/02.00511 společnosti Stingo s.r.o. nazvaný „Hotel Přední mlýn – zkvalitnění nabídky ubytovacích kapacit“, projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00242 Muzea Jindřichohradecka nazvaný „Rekonstrukce kostela sv. Jana Křtitele a kláštera minoritů v Jindřichově Hradci - V. etapa“, projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00423 města Tábor nazvaný „Park u Popraviště - 5. a 6. etapa“, projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00601 městyse Čestice nazvaný „Regenerace přístupového schodiště k regionálnímu muzeu Čestice“, projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00609 společnosti Bohemia Regent a.s. nazvaný „Pivovar Třeboň – Technická infrastruktura pro rozvoj cestovního ruchu“, projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00422, společnosti OSKAR-RS s.r.o. nazvaný „Revitalizace nemovité kulturní památky č. p. 466 pro rozvoj cestovního ruchu v MPR Slavonice“, projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00424 města Bosňany nazvaný „Oprava městských hradeb ve Bosňanech“ a projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00403 města Soběslav nazvaný „Záchrana gotického hradu – Soběslav“. Obdobně snížení financování u dvou projektů – konkrétně u projektu CZ.1.14/3.3.00/02.00349 Jihočeské centrály cestovního ruchu nazvaného „Podpora domácího cestovního ruchu“ a u projektu CZ.1.14/3.3.00/02.00313 Jihočeského kraje nazvaného „Tvorba tiskových materiálů vč. el. verzí pro propagaci Jihočeského kraje v ČR i zahraničí – 1. část“ – vedlo k tomu, že u jiných projektů – konkrétně projektu CZ.1.14/3.3.00/02.00321 Plzeňského kraje nazvaného „Zkvalitnění a rozšíření služeb Mezinárodního informačního centra na hraničním přechodu Rozvadiv“ a projektu CZ.1.14/3.3.00/02.00049 statutárního města Plzeň nazvaného „Komunikační kampaň ke kandidatuře města Plzně na titul Evropské hlavní město kultury 2015“ – byla přiznána dotace, ačkoliv by s původním hodnocením nebyly doporučeny k financování. Devět projektů, u nichž byly identifikovány změny hodnocení v návaznosti na danou kontrolu jejich původního hodnocení, bylo v rámci znalecké analýzy provedené znaleckým ústavem Benefactum a.s. znovu ohodnoceno, a to s následujícím výsledkem:

- projekt CZ.1.14/3.1.00/02.00520 společnosti Agriprod CZ a.s. nazvaný „Wellness hotel Knížecí Dvůr – 3. etapa“ na 87,615 bodů,
- projekt CZ.1.14/3.1.00/02.00419 společnosti Lipno Servis s.r.o. nazvaný „Skiareál Lipno – regionální zimní centrum“ na 94,645 bodů,
- projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00554 společnosti Rezidence Nové Hrady a.s. nazvaný „Revitalizace Buquoykové rezidence v Nových Hradech“ na 96,947 bodů,
- projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00406 města Tábor nazvaný „Revitalizace kulturní památky č. p. 788 v Táboře“ na 70,695 bodů,
- projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00595 Římskokatolické farnosti Prachatic nazvaný „Rekonstrukce kostela a fary v Prachaticích“ na 76,245 bodů,
- projekt CZ.1.14/3.2.00/02.00593 města Tábor nazvaný „Odpočinková zóna Jordán I. Etapa“ na 66,375 bodů,

- projekt CZ.1.14/3.3.00/02.00244 Místní akční skupiny Hlubocko - Lišovsko o.p.s. nazvaný „Podpora cestovního ruchu na Hlubocku – Lišovsku“ na 88,185 bodů,
- projekt CZ.1.14/3.3.00/02.00349 Jihočeské centrály cestovního ruchu nazvaný „Podpora domácího cestovního ruchu“ na 75,19 bodů a
- projekt CZ.1.14/3.3.00/02.00313 Jihočeského kraje nazvaný „Tvorba tiskových materiálů vč. el. verzí pro propagaci Jihočeského kraje v ČR i zahraničí - 1. část“ na 80,38 bodů

Výsledkem takto opětovně provedeného hodnocení těchto projektů podle kritérií stanovených pro 2. a 3. výzvu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad sice byly jiné počty bodů než ty, které jim byly přiděleny hodnotiteli po provedené kontrole, ale jen zanedbatelně se od nich lišící a pohybující se v mezích zaručujících hodnoceným projektům stejný status z hlediska doporučení či nedoporučení k financování jaký ve skutečnosti dosáhly. Z toho bylo možné usoudit na to, že z podnětu provedené manažerské kontroly byly napraveny chyby v původním hodnocení daných projektů.

Na druhé straně žádné chyby v původním hodnocení nevyplývaly ze znalecké analýzy dalších devíti projektů z 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad nepodrobených podle obžaloby manažerské kontroly. Tuto analýzu provedl rovněž znalecký ústav Benefactum a.s. a v jejím rámci ohodnotil analyzované projekty následujícím způsobem:

- projekt CZ.1.14/2.2.00/02.00204 Města Soběslav nazvaný „Společenské centrum Soběslavska“ na 89,785 bodů
- projekt CZ.1.14/2.3.00/02.00227 Městyse Frymburk nazvaný „Frymburk – stavební úpravy a přístavba domu č.p. 5“ na 83,47 bodů
- projekt CZ.1.14/3.1.00/02.00492 společnosti Selan s.r.o. nazvaný „Penzion Hájovna Branná“ na 90,245 bodů
- projekt CZ.1.14/3.1.00/02.00124 Města Hluboká nad Vltavou nazvaný „Cyklostezka Hluboká nad Vltavou – Purkarec“ na 90,59 bodů
- projekt CZ.1.14/2.3.00/03.00364 Města Hluboká nad Vltavou nazvaný „Dětská klubovna s hasičskou zbrojnicí Hroznějovice“ na 79,21 bodů
- projekt CZ. 1.14/2.3.00/03.00152 Města Hluboká nad Vltavou nazvaný „Revitalizace Sídliště“ na 76,535 bodů
- projekt CZ. 1.14/2.4.00/03.00227 Města Horní Planá nazvaný „Zlepšení podmínek výuky v Základní škole Horní Planá“ na 93,125 bodů
- projekt CZ. 1.14/2.5.00/03.00189 Mateřské školy Hluboká nad Vltavou nazvaný „Modernizace mateřské školy Hluboká nad Vltavou“ na 90,255 bodů
- projekt CZ. 1.14/3.1.00/03.00284 Města Soběslav nazvaný „Rekreační a relaxační areál v Soběslavi“ na 69,385 bodů

Při tomto znaleckém ohodnocení dosáhly všechny uvedené projekty stejný status – z hlediska toho, zda byly či nebyly doporučeny k poskytnutí dotace – jako v původním oficiálním hodnocení. Projekty „Společenské centrum Soběslavska“, „Frymburk - stavební úpravy a přístavba domu č.p. 5“, „Penzion Hájovna Branná“, „Cyklostezka Hluboká nad Vltavou - Purkarec“, „Zlepšení podmínek výuky v Základní škole Horní Planá“ a „Modernizace mateřské školy Hluboká nad Vltavou“ byly doporučeny k financování z evropských fondů (a také z nich byly reálně financovány), zatímco projekty „Dětská klubovna s hasičskou zbrojnicí Hroznějovice“, „Revitalizace Sídliště“ a „Rekreační a relaxační areál v Soběslavi“ nebyly zařazeny mezi dotované projekty.

V posledních dnech lhůty k věcnému hodnocení projektů, konkrétně ve dnech 27. a 28. května 2008 – to v rámci 2. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – a ve dnech 2. a 3. října 2008 – to v rámci 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – byla příslušná data o věcném hodnocení všech posuzovaných projektů vložena do informačního systému MONIT7+. U všech projektů byly v informačním systému MONIT7+ vykázány stejné počty bodů za hlavního a vedlejšího hodnotitele. Ve složkách jednotlivých projektů jsou pak založeny protokoly o věcném hodnocení projektů vygenerované z informačního systému MONIT7+. Tyto protokoly obsahují výsledky hodnocení obou hodnotitelů a výsledný aritmetický průměr. Podepsány jsou oběma hodnotiteli a vedoucím oddělení administrace příslušného územního odboru implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad.

V následující době až do dne 15. června 2008, resp. do dne 21. října 2008, kdy byla jako podklad pro rozhodnutí o financování vybraných projektů vedoucími oddělení administrace obou územních pracovišť Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad předložena všem členům Výboru této rady oficiální výsledná sestava dat z informačního systému MONIT7+ se seznamem projektů ke schválení, nedošlo již k žádné změně výsledků provedeného věcného hodnocení posuzovaných projektů. Souhrnné zprávy o věcném hodnocení všech projektů podepsané vedoucími obou územních odborů implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – obžalovaným Ing. Martinem P. DiS. a Ing. Magdou S. – jsou datovány dny 28. května 2008 a 3. října 2008. Vygenerovány byly rovněž z informačního systému MONIT7+ a tvoří součást složek daných výzev, tedy 2. a 3. výzvy. V nich jsou založeny rovněž souhrnné zprávy o věcném hodnocení všech posuzovaných projektů a seznamy projektů ke schválení sestavené z dat v informačním systému MONIT7+. Tyto seznamy jsou rozděleny podle alokací výzev a jednotlivých oblastí podpory a projekty v nich jsou seřazeny v pořadí podle dosaženého výsledného bodového hodnocení.

V počítačových databázích nalezených v noteboocích užívaných obžalovanými JUDr. Jirím T. a Ing. Martinem P. DiS. byly rovněž souhrnné excelovské tabulky výsledků hodnocení projektů. Ty ve své finální podobě obsahují stejné údaje jako seznam projektů ke schválení sestavený z dat v informačním systému MONIT7+. V průběhu doby poskytovaly přehled o tom, jak postupovalo hodnocení předložených projektů na obou územních pracovištích, tedy jaká část z nich byla ohodnocena, stejně jako přehled o počtu bodů přidělených této části projektů a o jejich pořadí podle dosaženého bodového výsledku. Jejich pořadí se však v průběhu doby měnilo, a to jak v důsledku přibývajících počtu ohodnocených projektů tak v důsledku změn v hodnocení již předběžně ohodnocených projektů.

Soubory podkladů pro jednání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad sestavila vedoucí oddělení administrace územního odboru implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Českých Budějovicích Ing. Lenka T.. Tvořily je finální seznamy projektů ke schválení doprovázené sestavou dat z informačního systému MONIT7+.

Všechny tyto kroky jsou doloženy ve složkách daných výzev. K dispozici jsou také celé složky dokumentů z jednání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad

svolaných na dny 27. června 2008 a 4. listopadu 2008. Tyto složky obsahují zápisy z těchto jednání, soubory přijatých usnesení a všechny podkladové materiály. Mezi přijatými usneseními jsou i usnesení, jimiž byly schváleny dané seznamy projektů k financování, jimiž byl završen výběr projektů k financování prostřednictvím poskytnutých dotací z Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad.

Daná rozhodnutí Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad spolu s dalšími doklady byla vzápětí – konkrétně dne 1. července 2008 a dne 7. listopadu 2008 – zaslána Platebnímu a certifikačnímu orgánu Ministerstva financí České republiky a Ministerstvu pro místní rozvoj České republiky. Toto ministerstvo pak na základě svého rozhodnutí o poskytnutí dotace na rok 2009 převedlo na Regionální radu regionu soudržnosti Jihozápad finanční prostředky určené na spolufinancování všech schválených projektů ze státního rozpočtu a na předfinancování výdajů, které mají být kryty ze zdrojů Evropské unie. Stalo se tak poté co dne 20. prosince 2008 vydalo Ministerstvo financí České republiky v postavení zvláštního auditního orgánu výroční stanovisko adresované Evropské komisi, v němž na základě přezkoumání fungování řídicích a kontrolních systémů zřízených pro účely regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad konstatovalo, že tyto systémy jsou plně funkční, účinné, v souladu s požadavky článku 58 až 62 nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 a oddílu 3 nařízení Komise (ES) č. 1828/2006 a poskytující řiměřenou jistotu, že související transakce jsou legální a řádné. Doloženo je to jak tímto výročním stanoviskem a uvedeným rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj České republiky tak zprávou Ministerstva financí České republiky ze dne 28. února 2012.

V následujícím období pokračovala plynule rovněž certifikace takto uvolněných finančních prostředků na realizaci projektů z Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. V průběhu roku 2010 však byla Platebním a certifikačním orgánem Ministerstva financí České republiky pozastavena. Dne 26. listopadu 2009 totiž do celého procesu vstoupila Policie České republiky, když Ministerstvu financí České republiky nahlásila podezření na nesrovnalost v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Tvrzená nesrovnalost měla spočívat – jak je patrné z textu daného hlášení – v podezření na netransparentnost procesu hodnocení a výběru projektových žádostí předložených v rámci Páté výzvy. Poukázáno přitom je specificky na používání pomocných excelovských tabulek v procesu věcného hodnocení. Platební a certifikační orgán Ministerstva financí České republiky s poukazem na takto nahlášenou nesrovnalost současně pozastavil refundace souhrnných žádostí a certifikaci výdajů realizovaných v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a dopisem ministra financí České republiky datovaným dnem 14. ledna 2010 doporučil do odvolání pozastavit proces podepisování smluv s žadateli o dotace, jejichž projektové žádosti byly předloženy v rámci v pořadí páté a následujících výzev, tedy v rámci Páté, Šesté, Sedmé a Desáté výzvy. Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad se tímto doporučením řídil a s ohledem na to nebyly v plánovaných termínech uzavřeny smlouvy se žadateli vítězných projektů podle výsledného seznamu projektů schváleného k financování na listopadovém jednání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad.

V této záležitosti probíhala rozsáhlá komunikace mezi vybranými členy Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a obžalovaným JUDr. Jiřím T. jako ředitelem

Úřadu této rady na jedné straně a odpovědnými pracovníky Ministerstva financí České republiky, Ministerstva pro místní rozvoj České republiky a policejního prezidia na straně druhé. Její průběh zachycují zaslané dopisy a zápisy z několika uskutečněných jednání, na nichž byly probrány okolnosti hodnocení projektů v rámci Druhé, Třetí, Páté, Šesté, Sedmé a Desáté výzvy k předkládání projektových žádostí o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Z obsahu těchto listin je zřejmé, že postupně vyšlo najevo, že v rámci 2., 3. a 6. výzvy byly při hodnocení a výběru projektových záměrů aplikovány obdobné postupy jako v rámci nejdříve zpochybněné 5. výzvy. Oproti tomu 7. výzva a 10. výzva byla koncipována velice úzce a ke spolufinancování byly po vyhodnocení formálních náležitostí a přijatelnosti doporučeny všechny přihlášené projektové záměry. Proto bylo spolufinancování těchto projektů z evropských fondů certifikováno, zatímco průběh 2. výzvy, 3. výzvy, 5. výzvy a 6. výzvy byl nadále přezkoumáván, analyzován a kontrolován. Totéž je patrné z komunikace Ministerstva financí České republiky (resp. do něj začleněného Platebního a certifikačního orgánu) s Evropskou komisí (resp. jejím Generálním ředitelstvím regionální politiky) z března roku 2010 až ledna roku 2011, zvláště pak z dopisů ze dnů 19. března 2010, 21. dubna 2010 a 12. ledna 2011.

Kontroly procesu hodnocení organizovaného Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad však probíhaly pravidelně i v předchozí době. Z hlediska posuzovaného případu jsou nejvýznamnější ty z těchto kontrol, které prováděly příslušné útvary Ministerstva financí České republiky, kontrolní útvar Ministerstva pro místní rozvoj České republiky a útvar interního auditu a nesrovnalostí Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v pozici pověřeného auditního subjektu.

Kontroly Ministerstva pro místní rozvoj České republiky byly soustředěny na průběžnou kontrolu způsobu využívání poskytovaných finančních prostředků při realizaci dotovaných projektů a nikdy během nich nebyly zjištěny žádné zásadnější nedostatky. Nejrozsáhlejší taková veřejnoprávní kontrola na místě proběhla v době od 23. září 2008 do 31. října 2008, tedy po uzavření 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu Jihozápad. Její výstupy jsou promítnuty v kontrolním protokolu odboru interního auditu a kontroly Ministerstva pro místní rozvoj České republiky ze dne 15. listopadu 2008.

Útvar interního auditu a nesrovnalostí Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad prováděl audity systému hodnocení a audity operací realizovaných v rámci tohoto systému v pozici pověřeného auditního subjektu Auditního orgánu Ministerstva financí České republiky. Výstupy jeho kontrolní činnosti jsou shrnuty v pořízených auditních zprávách. K dispozici jsou auditní zpráva z auditu systému č. PAS/01/2008 ze dne 14. května 2008, č. PAS/02/2008 ze dne 29. září 2008, č. PAS 03/2008 ze dne 4. listopadu 2008, č. PAS/01/2009 ze dne 7. února 2009, č. PAS 02/2009 ze dne 18. června 2009, č. PAS/03/32009 ze dne 3. listopadu 2009 a č. PAS/01/32010 ze dne 16. listopadu 2010. K druhému a třetímu auditu z roku 2008 a k třetímu auditu z roku 2009 jsou k dispozici i celé auditní spisy PAS/02/2008, PAS/03/2008 a PAS/03/2009, včetně auditních zpráv ze dne 29. září 2008, 4. listopadu 2008 a 3. listopadu 2009 a zpráv o plnění přijatých opatření ze dnů 6. listopadu 2008, 5. ledna 2009 a 8. března 2010. Součástí zjištění auditů systémů provedených v roce 2008 a v první polovině roku 2009 sice bylo odhalení určitých nedostatků v oblasti výběru projektů a audit trailu, ale tyto měly pouze nízkou nebo střední míru

závažnosti a byly vzápětí odstraněny. Z textu zpracovaných auditních zpráv je zřejmé, že auditoři byli seznámeni s veškerými metodickými dokumenty Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, včetně vydaných interních sdělení ředitele Úřadu této rady, a neshledali v nich nic závadného. Stejně tak byli seznámeni s veškerými dokumenty, s nimiž pracovali hodnotitelé v procesu hodnocení posuzovaných projektů a do nichž promítali výstupy svého hodnocení, včetně excelovských hodnotících tabulek věcného hodnocení projektů, a ani v jejich užívání neviděli nic závadného nebo problematického. Už vůbec pak nezjistili žádné systémové chyby. Tyto neviděli ani v průběžných změnách věcného hodnocení projektů v době předcházející zanesení výsledků takového hodnocení do informačního systému MONIT7+. Některé takové změny – případně i celá přehodnocení posuzovaných projektů – konec konců také iniciovali na základě svých zjištění, zvláště pak zjištění rozdílů v hodnocení na obou územních pracovištích Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Obecně pak, jimi zjišťovaná méně závažná individuální pochybení jednotlivých hodnotitelů byla průběžně napravována. Proto také region soudržnosti Jihozápad patřil v oblasti realizace operačních programů mezi nejlépe hodnocené regiony. Soudě podle auditní zprávy z auditu systému č. PAS/02/2008 ze dne 29. září 2008 nebyly žádné závažné nedostatky auditory zjištěny ani během auditu systému hodnocení posuzovaných projektů v rámci Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Pověření auditoři zjistili celkem dvacet tři nedostatků. Pět zjištění nízké nebo střední závažnosti se týkalo procesů předcházejících vlastnímu výběru projektů, tři zjištění nízké nebo střední závažnosti se týkala procesu hodnocení formálních náležitostí posuzovaných projektů, čtyři zjištění nízké závažnosti se týkala procesu hodnocení přijatelnosti posuzovaných projektů, sedm zjištění nízké nebo střední závažnosti se vztahovalo k procesu věcného hodnocení a čtyři zjištění nízké závažnosti se týkala informačních opatření. Oněch sedm zjištění týkajících se věcného hodnocení projektů spočívalo v překročení lhůty pro věcné hodnocení, v nezakládání všech podkladů pro věcné hodnocení (excelových hodnotících tabulek) do projektových složek, v odhalení nesouladu hodnocení s projektovou žádostí, v nesprávném postupu při vyhodnocení jednoho dílčího kritéria, v použití formulářů neodpovídajících zcela přesně metodice, v nepřesnosti při zpracování oznámení o zamítnutí projektu k financování a v nejednotném postupu plzeňského a českobudějovického územního pracoviště Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad při vyhodnocení jednoho kritéria. V návaznosti na to audit doporučil „ze strany vedoucích pracovníků v rámci jejich řídicí a kontrolní činnosti monitorovat, zda hodnocení projektových manažerů je v souladu s postupy operačního manuálu, například formou namátkových kontrol vybraných projektových složek“. Ve všech případech, kterých se týkala uvedená zjištění, došlo k nápravě – jak je výslovně konstatováno v dané auditní zprávě – před ukončením věcného hodnocení a žádné ze zjištěných pochybení nemělo vliv na doporučení či nedoporučení projektu k financování. Dne 6. listopadu 2008 pak bylo ověřeno, že v mezidobí byla Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad přijata všechna opatření doporučená auditní zprávou č. PAS/02/2008 a tak plně odstraněny nedostatky zjištěné auditem postupů zvolených v rámci Druhé a Třetí výzvy k předkládání žádostí o dotace z ROP NUTS II Jihozápad. Ministerstvo financí České republiky zároveň podrobilo auditu samotný pověřený auditní subjekt v regionu soudržnosti Jihozápad, tedy útvar interního auditu a nesrovnalostí Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, a tento v něm obstál.

V zásadě shodně jako uvedené auditní zprávy vyzněly výstupy z kontrol Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky realizovaných v průběhu let 2008 a 2009 a zaměřených na systém výběru a hodnocení projektů První, Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Tyto výstupy jsou promítnuty v pořízených kontrolních protokolech. Nejobsažnější je protokol ze dne 25. listopadu 2008 o výsledku kontroly za období od 1. prosince 2007 do 8. září 2008. V průběhu této kontroly na místě bylo mimo jiné zjištěno, že nebyly uchovávány excelovské tabulky formulářů věcného hodnocení projektů, které používali hodnotitelé, ale následně byly tyto tabulky v elektronické formě doloženy, a tak byl tento nedostatek již v průběhu kontroly vypořádán. Zakládání těchto tabulek do složek projektů původně zakazoval operační manuál, a proto byl tento poté revidován a v tomto směru upraven. Současně během dané kontroly vyšlo najevo, že je při věcném hodnocení posuzovaných projektů postupováno podle interního sdělení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ke konsensu hodnotitelů ze dne 17. března 2008, ale nebylo v tom shledáno nic závadného. Kriticky se tak k uplatňovaným procesům hodnocení posuzovaných projektů vyjádřil Platební a certifikační orgán Ministerstva financí České republiky až se značným časovým odstupem v návaznosti na kontrolu provedenou na přelomu let 2010 a 2011. Tato kritika se týkala hodnocení projektů předložených na základě První až Desáté výzvy k jejich předkládání v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Při formulaci šesti učiněných zjištění v protokolu ze dne 3. února 2011 přitom upozornil na to, že vycházel nejen z vlastních poznatků ale i z informací policejních orgánů. Za podstatný nedostatek pak předně označil to, že vedlejší hodnotitel neprováděl v některých případech kompletní hodnocení nebo jej prováděl jenom částečně, případně s hlavním hodnotitelem konzultoval pouze některá dílčí výběrová kritéria, resp. hlavnímu hodnotiteli celkové hodnocení pouze formálně potvrdil. Dále pak připomněl, že v rámci věcného hodnocení projektů docházelo k činnostem nad rámec těch, které vymezoval operační manuál a příručka kontrolora, když byla uskutečněna tzv. objektivizace, která spočívala v provádění dalšího hodnocení vzorku již ohodnocených projektů druhým územním odborem implementace programu a následně docházelo k úpravě hodnocení těchto projektů na základě společného stanoviska původního hlavního hodnotitele a hodnotitele z objektivizace. Dělo se tak za situace, kdy nebyl v příslušné metodické dokumentaci upraven způsob výběru vzorku projektů. Mezi nedostatky zařadil také to, že se na vypořádání námitek vznesených členy Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad podíleli pracovníci oddělení administrace Úřadu této rady. Obdobně připomněl, že se na posuzování některých projektů podíleli externí hodnotitelé, ačkoliv jejich účast v procesu hodnocení nebyla požadována jednotlivými hodnotiteli a následně mohlo dojít k tomu, že hlavní hodnotitel přejal počty bodů z hodnocení externího hodnotitele. Konečně mezi pochybení bylo zařazeno také to, že vedení Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad poskytlo některým členům Výboru této rady informace o průběhu hodnocení již před tím než se k nim dostali jiní členové tohoto orgánu. Sepsaný kontrolní protokol v návaznosti na takto vymezená zjištění konstatuje, že k potenciálně možné systémové povaze identifikovaných pochybení bylo nutné aplikovat plošnou korekci v podobě přehodnocení všech projektů Páté a Šesté výzvy a finanční korekci v podobě odvedení 5% alokace Druhé a Třetí výzvy.

Podnětem k prvnímu z těchto kroků – tedy k přehodnocení projektů předložených na základě Páté výzvy v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad –

byl dopis ministra financí České republiky ze dne 30. března 2010 adresovaný Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. V tomto dopisu ministr financí České republiky podmínil rozhodnutí o uvolnění plateb a zrušení zastavení certifikace výdajů regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad provedením uvedeného přehodnocení. Současně doporučil revizi operačního manuálu a další související metodické dokumentace tohoto programu, zvláště pak vypuštění možnosti používání pomocných excelovských hodnotících tabulek, vyloučení možnosti vzájemných konzultací hlavních a vedlejších hodnotitelů v průběhu hodnocení a upuštění od konání námitkového řízení. Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad to akceptoval a danou revizi provedl. Přitom byla původní podoba objektivizace hodnocení – a tedy i koncepce oněch smlouvových schůzek hodnotitelů – nahrazena manažerskou kontrolou, v jejímž rámci bylo na vedoucích obou územních pracovišť Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad zkontrolovat v jakékoliv fázi hodnocení projektů vybraný vzorek z nich a případně provést jejich kontrolní hodnocení. Tuto revizi metodiky – konkrétně revizi č. 14 operačního manuálu, revizi č. 10 příručky kontrolora a výjimku č. 8 z operačního manuálu – schválil Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad na svém jednání dne 9. června 2010. Současně zrušil interní sdělení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 17. března 2008. Usnesení, jímž dne 6. listopadu 2009 schválil projekty k financování prostřednictvím poskytnutých dotací z Páté výzvy, přitom zrušil již na svém jednání konaném dne 21. května 2010. Stalo se tak usnesením č. 366/2010, jímž zároveň rozhodl o přehodnocení projektových žádostí podaných v rámci dané výzvy.

Doporučení druhého z uvedených kroků – tedy uplatnění 5% finanční korekce ve vztahu k objemu finančních prostředků určených na dotační podporu projektů, které uspěly v Druhé a Třetí výzvě v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – je nejjednoznačněji formulováno v dopisu ministra financí České republiky ze dne 31. března 2011 adresovaném hejmanům Jihočeského a Plzeňského kraje a předsedovi Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. V tomto dopisu ministr financí České republiky svázal rozhodnutí o uvolnění plateb a pozastavení certifikace výdajů regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad s uplatněním uvedené plošné finanční korekce, a to samotnou Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad. Prostor pro uplatnění této finanční korekce pak otevřela rozhodnutí tří orgánů: Výboru této rady, zastupitelstva Jihočeského kraje a zastupitelstva Plzeňského kraje. Samotná finanční korekce v uvedené výši byla přijata usnesením Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 25. července 2011, a to pod příslibem jejího faktického vrácení do alokace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Tento příslib Ministerstvo financí České republiky následně dodrželo a vypořádání dané korekce v celkové výši 243.000.000,- Kč fakticky proběhlo jen jako prostá účetní operace bez nákladů na státní rozpočet a bez jakéhokoliv snížení alokace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Naopak, objem finančních prostředků použitelných v tomto operačním programu byl fakticky navýšen o oněch 243.000.000,- Kč, když za účelem jejího odvedení o ně v první fázi realizace dané operace oba zainteresované kraje navýšily rozpočet Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Jihočeský kraj tak učinil usnesením svého zastupitelstva ze dne 9. srpna 2011 a na něj navazující smlouvou o poskytnutí dotace ve výši 150.000.000,- Kč ze dne 14. září 2011, zatímco Plzeňský kraj usnesením svého zastupitelstva ze dne 9. června 2011 a na něj navazující smlouvou o poskytnutí dotace

ve výši 93.000.000,- Kč ze dne 1. srpna 2011. Ministerstvem financí České republiky byla v návaznosti na to dne 2. prosince 2011 obnovena certifikace výdajů na realizaci projektů v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Politické reprezentace obou zainteresovaných krajů přitom měly možnost pokrýt z uvedených finančních prostředků realizaci svých vlastních projektů, zvláště pak projektů zlepšujících jejich vlastní dopravní infrastrukturu, a z větší části této možnosti také využily. Zbylé volné disponibilní finanční prostředky pak byly současně průběžně používány na pokrytí nákladů realizace soukromých projektů z toho kterého kraje, tedy rovněž v jeho prospěch. Tato skutečnost je doložena přehledy vypořádání dané finanční korekce poskytnutými Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a komplexními analýzami čerpání alokace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad zpracovávanými počínaje přelomem roku 2011 a 2012. Certifikace výdajů na realizaci projektů schválených k financování v rámci Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad Ministerstvem financí České republiky současně umožnila refundaci příslušné části finančních prostředků užitých na realizaci těchto projektů ze zdrojů Evropské unie. Na doklad toho Ministerstvo financí České republiky poskytlo příslušnou dokumentaci k provedené certifikaci i listiny dokládající komunikaci s Evropskou komisí a prohlásilo, že se necítí být v dané záležitosti poškozeno, neboť státu – ale ani nikomu jinému – nevznikla žádná škoda. Součástí dokumentace vztahující se k uplatnění plošné korekce ve výši 5% z vyplacených prostředků v rámci 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad je rovněž zápis a soubor usnesení z 32. řádného zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 25.7.2011, důvodová zpráva k materiálu č. 524/2011 označeného názvem Kontrola PCO a provedení finanční opravy, zápis a soubor usnesení z 33. řádného zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 17.10.2011, Informace o uzavření smluv o poskytnutí dotace z rozpočtu krajů, včetně důvodové zprávy k ní a příloh, konkrétně smluv o poskytnutí dotace z rozpočtu Plzeňského kraje ze dne 1.8.2011 a z rozpočtu Jihočeského kraje ze dne 14.9.2011, dopisu Ivo Grünera ze dne 20.9.2011 adresovaného Ministerstvu financí České republiky (Národnímu fondu a Platebnímu a certifikačnímu orgánu) a Ministerstvu pro místní rozvoj České republiky (Národnímu orgánu pro koordinaci a sekci evropských záležitostí) a odpovědí těchto subjektů na něj ze dne 21.10.2011 a ze dne 4.11.2011 potvrzujících možnost použití finančních prostředků vrácených z odvedené finanční korekce na financování vybraných projektů Jihočeského a Plzeňského kraje, dále soubor usnesení z 34. řádného zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 5.12.2011, a mezi nimi i usnesení č. 588/2011 ze dne 5.12.2011, kterým Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad bere na vědomí první komplexní analýzu čerpání alokace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad podle důvodové zprávy Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad č. 569/2011, navazující soubor usnesení z 35. řádného zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 20.2.2012, zahrnujících i usnesení, jimiž byly provedeny první velké změny v alokacích finančních prostředků do jednotlivých oblastí podpory, soubory usnesení z 42. a 45. řádného zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 28.3.2013 a ze dne 7.6.2013, jimiž byla realizována doporučení vyplývající z celkové analýzy dosavadního čerpání alokace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad připravené v lednu roku 2013, soubory usnesení z 51. a 52. řádného zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 11.3.2014 a ze dne 18.4.2014,

v jejichž rámci byla schválena analýza čerpání alokace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad provedená v únoru roku 2014 a změna plánu výzev tohoto programu, spočívající v doplnění stávajících výzev o dvě další – v pořadí 33. a 34. výzvy – pro projekty z oblasti podpory 1.1. (obnova krajských silnic) a z oblasti podpory 2.4. (rozvoj školství), a soubor usnesení z 53. mimořádného zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 7.5.2014, jimiž byla schválena aktualizace komplexní analýzy čerpání alokace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad z 6.5.2014, realokace volných finančních prostředků z prioritní osy 3 do prioritních os 1 a 2 a vyhlášení 33. a 34. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Dokumentace ke všem těmto souborům usnesení ze zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad zahrnuje i veškeré podkladové materiály pro daná zasedání.

Z uvedené dokumentace – a zvláště pak z provedených komplexních analýz čerpání alokace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, z důvodových zpráv k nim, z dokladů k vyhlášení jednotlivých výzev k předkládání projektových žádostí o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad počínaje dvanáctou výzvou a ze souborů s nimi souvisejících usnesení ze zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – vyplývá následující: Alokace ve výši 619.651.254 EUR z Evropského fondu pro regionální rozvoj (tj. 85 % veřejných způsobilých výdajů) pro regionální operační program NUTS II Jihozápad byla schválena Evropskou komisí dne 3. prosince 2007. Tato alokace byla rozdělena do čtyř prioritních os a šestnácti oblastí podpory. V roce 2009 došlo k výrazným změnám v Prováděcím dokumentu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Jedna z těchto změn znamenala přesun 60 % alokací roku 2013 z oblastí podpory 2.2, 2.3, 2.4 a 2.5 do oblasti podpory 2.6 (rozvoj zdravotnické péče). Důvodem pro tento krok byla zvýšená priorita obou krajů regionu soudržnosti Jihozápad v oblasti zdravotnictví. Dne 30. srpna 2010 byla rozhodnutím Evropské komise (č. 2010/475/EU a č. 2010/476/EU) na základě článku 17 Meziinstitucionální dohody ze dne 17. května 2006 mezi Evropským parlamentem, Radou a Evropskou komisí o rozpočtové kázi a řádném finančním řízení stanovena dodatečná alokace pro Českou republiku pro roky 2011 až 2013 v celkové výši 237.045.801 EUR. Následně bylo na národní úrovni usnesením vlády České republiky č. 817/2010 ze dne 16. listopadu 2010 rozhodnuto o rozdělení dodatečných prostředků mezi jednotlivé operační programy. Na základě tohoto usnesení byly pro regionální operační program NUTS II Jihozápad určeny dodatečné prostředky ve výši 10.312.512 EUR pro alokaci let 2011 až 2013, které byly alokovány do oblasti podpory 1.1. (modernizace regionální silniční sítě). Z hlediska pravidla n+3/2 byla alokace rozdělena rovným dílem do roků 2011, 2012 a 2013. Na základě usnesení Vlády České republiky č. 382/2011 ze dne 18. května 2011 byl schválen přesun prostředků v celkové výši 800.000.000 Kč z operačního programu Technická pomoc do regionálních operačních programů, což podle multikriteriálního klíče, jímž byla stanovena alokace pro jednotlivé regionální operační programy na začátku programovacího období 2007 až 2013, znamenalo, že pro regionální operační program NUTS II Jihozápad bylo vyčleněno 3.689.355 EUR, a to do oblasti podpory 2.4 (rozvoj infrastruktury základního, středního a vyššího odborného školství). Z hlediska pravidla n+3/2 se jednalo o alokaci roku 2011. Revize č. 4 Programového dokumentu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad s navýšením alokace na částku 633.653.121 EUR byla schválena Monitorovacím výborem usnesením č. 76/2011 ze dne 30. 5. 2011 a usnesením č. 77/2011 ze dne 13. 6. 2011.

Následně – na konci července roku 2011 – byla tato revize odeslána ke schválení Evropské komisi a v prosinci roku 2011 schválena Evropskou komisí. Další změny v alokacích jednotlivých oblastí podpory proběhly na začátku roku 2012. Nejdříve byl dne 10. února 2012 jejich návrh schválen na jednání Monitorovacího výboru a následně – dne 20. února 2012 – byl spolu s příslušnou změnou Prováděcího dokumentu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad i na jednání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Klíčovou změnu představoval přesun disponibilní alokace po nabídnutí všem schváleným náhradním projektům z oblasti podpory 1.2 do oblasti podpory 1.1 a většiny alokace oblasti podpory 1.4 do oblasti podpory 1.1. Důvodem pro tento krok bylo doporučení Evropské komise nefinancovat realizaci projektu rozvoje regionálního letiště v Českých Budějovicích z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. K dalším změnám v alokacích finančních prostředků do jednotlivých oblastí podpory došlo na základě analýzy čerpání alokace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad z ledna roku 2013. Tato analýza, včetně jí doprovázejících doporučení, byla předložena na jednání Monitorovacího výboru ve dnech 5. dubna 2013 a 14. června 2013 a souběžně byla projednána též Výborem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Schválena pak byla tímto Výborem spolu se změnou Prováděcího dokumentu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad (revize č. 6 a 7) na jednáních konaných dne 28. března 2013 a dne 7. června 2013. Změny přitom nastaly ve všech prioritních osách z důvodu přesunů nevyčerpaných disponibilních finančních prostředků určených pro některé oblasti podpory, a to v zájmu zajištění vyčerpání maximálně možného objemu alokace. V prioritní ose 1 došlo k přesunům z oblastí podpory 1.2 a 1.3 do oblasti podpory 1.1, v prioritní ose 2 z oblasti podpory 2.1 do oblasti podpory 2.6, v prioritní ose 3 z oblasti podpory 3.3 do oblasti podpory 3.2 a v prioritní ose 4 z oblasti podpory 4.2 do oblasti podpory 4.1. Od počátku roku 2014 bylo v zájmu vyčerpání celé alokace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad přistoupeno k tzv. přezávazkování programu. Vedle toho bylo vyčerpání alokace řešeno financováním náhradních projektů a pokračováním v přesunech prostředků mezi jednotlivými oblastmi podpory. V únoru roku 2014 umožnily evropské orgány využít k dočerpání alokace také princip tzv. flexibility. Jeho podstatou bylo připuštění v zásadě neomezené realokace volných finančních prostředků mezi jednotlivými prioritními osami a rozšíření možnosti financování náhradních projektů, aniž by k tomu bylo třeba souhlasu Evropské komise. S ohledem na to schválil Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dne 18. dubna 2014 revizi operačního manuálu č. 32, ve které došlo k rozšíření počtu náhradních projektů u posledních výzev z 20 na 30. V zájmu dočerpání alokace – stejně jako v zájmu využití dosud volných finančních prostředků z vratky finanční korekce uplatněné ve vztahu k 2. a 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – pak byla na 51. a 52. zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad konaném dne 11. března 2014 a dne 18. dubna 2014 schválena změna plánu výzev a jejich zaměření, jakož i příslušná revize Programového dokumentu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, a na 53. zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad konaném dne 7. května 2014 realokace volných disponibilních finančních prostředků z prioritní osy 3 a z prioritní osy 2 do prioritní osy 1 a jejich realokace mezi jednotlivými oblastmi podpory v rámci prioritních os 1 a 2. Výše alokace, kterou pak bylo možné vyhlásit v nových výzvách, a to v 33. a 34. výzvě, byla ovlivněna nejen výší nedočerpaných či vrácených finančních prostředků a predikcí směnného kurzu české koruny a Eura, ale i strategickým rozhodnutím, do kterých oblastí směřovat finanční podporu při schvalování výběru projektů k realizaci.

Rozhodnuto přitom bylo využít flexibility v rámci ukončování programu a 296.000.000 Kč z prioritní osy 2 a 92.000.000 Kč z prioritní osy 3 použít v prioritní ose 1 a v zájmu využití dosud volných finančních prostředků vyhlásit poslední výzvy – v pořadí 33. a 34. výzvy – v oblastech podpory 1.1 (modernizace regionální silniční sítě) a 2.4 (rozvoj infrastruktury základního, středního a vyššího odborného školství). Do alokace 33. výzvy vyhlášené pro oblast podpory 1.1 pak byly vedle finančních prostředků realokovaných z prioritních os 2 a 3 zahrnuty též zbytkové disponibilní finanční prostředky z ní ve výši 1.853.000 EUR, odpovídající při směnném kurzu 27,50 CZK/EUR cca 50.900.000 Kč. Alokace poslední vyhlášené výzvy – 34. výzvy zaměřené do oblasti podpory 2.4 – ve výši 100.000.000 Kč přitom odpovídala součtu původních disponibilních finančních prostředků určených na projekty z oblastí podpory 2.4, 2.2 a 2.5, při započtení aktuální výše přezávazkování oblasti podpory 2.4.

Srovnání těchto údajů s údaji z dokumentace vztahující se k uplatnění finanční korekce vůči 2. a 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad nasvědčuje tomu, že finanční prostředky vložené v této souvislosti dodatečně do tohoto programu Jihočeským a Plzeňským krajem se jim již z větší části vrátily ve financování jejich vlastních projektů a ve zbylé části se jim ještě mohou vrátit ve formě financování určených na jejich projekty přihlášené na základě 33. a 34. výzvy k jejich předkládání. Nejdůležitějšími z dokumentů vztahujícími se k uplatnění finanční korekce vůči 2. a 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad jsou přehledy splátek dané korekce a její přelokace, přehledy schválených výzev souvisejících s danou korekcí, zvláště pak 5., 6., 13., 19., 20., 23. a 25. výzvy, soubory usnesení z 27., 32., 39., 40., 44., 45., 46. a 50. zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, kompletní analýzy čerpání alokace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a analýza použití korekce za 2. a 3. výzvu tohoto programu. Z této dokumentace předně vyplývá, že původní vyčíslení dané finanční korekce bylo mírně nadhodnoceno, neboť její výše nakonec nedosáhla původně předpokládaných 243.000.000,- Kč, ale jen výše 238.100.000,- Kč, z čehož bylo ze zdrojů Plzeňského kraje uhrazeno 91.700.000,- Kč a ze zdrojů Jihočeského kraje 146.400.000,- Kč. Finanční prostředky ve stejné výši byly Ministerstvem pro místní rozvoj České republiky a Ministerstvem financí České republiky vráceny zpět do regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, a tím byl navýšen objem finančních prostředků určených na dotace v rámci něho. Tyto finanční prostředky mohly být využity – spolu s dalšími finančními prostředky majícími původ v základní alokaci programu, ve vratkách dotací, v kurzových změnách apod. – ve výzvách vyhlášených v následujícím období a tak se také stalo. Odvody dané korekce i její vratky byly původně vázány na jednotlivé dotčené oblasti podpory v rámci prioritních os 1, 2 a 3. Tak v prioritní ose 1 ve vztahu k oblasti podpory 1.1 dosáhla výše korekce částky 15.428.499,94 Kč (z čehož vše připadalo na Jihočeský kraj), ve vztahu k oblasti podpory 1.2 částky 3.167.496,07 Kč (z čehož připadalo na Jihočeský kraj 1.626.641,92 Kč a na Plzeňský kraj 1.540.854,15 Kč), ve vztahu k oblasti podpory 1.4 částky 824.707,55 Kč (z čehož vše připadalo na Jihočeský kraj) a ve vztahu k oblasti podpory 1.5 částky 27.480.877,99 Kč (z čehož připadalo na Jihočeský kraj 13.724.525,60 Kč a na Plzeňský kraj 13.756.352,39 Kč). V prioritní ose 2 ve vztahu k oblasti podpory 2.2 dosáhla výše dané korekce částky 27.997.336,28 Kč (z čehož připadalo na Jihočeský kraj 21.309.099,45 Kč a na Plzeňský kraj 6.688.236,83 Kč), ve vztahu k oblasti podpory 2.3 částky 17.328.092,05 Kč (z čehož připadalo na Jihočeský kraj 7.080.666,30 Kč a na Plzeňský

kraj 10.247.425,75 Kč), ve vztahu k oblasti podpory 2.4 částky 25.470.432,60 Kč (z čehož připadalo na Jihočeský kraj 13.188.389,47 Kč a na Plzeňský kraj 12.282.043,13 Kč), ve vztahu k oblasti podpory 2.5 částky 19.895.566,47 Kč (z čehož připadalo na Jihočeský kraj 10.654.798,54 Kč a na Plzeňský kraj 9.240.767,93 Kč) a ve vztahu k oblasti podpory 2.6 částky 27.520.264,71 Kč (z čehož připadalo na Jihočeský kraj 21.005.173,24 Kč a na Plzeňský kraj 6.515.091,47 Kč). V prioritní ose 3 pak ve vztahu k oblasti podpory 3.1 dosáhla výše dané korekce částky 45.080.167,24 Kč (z čehož připadalo na Jihočeský kraj 21.399.691,70 Kč a na Plzeňský kraj 23.680.475,54 Kč), ve vztahu k oblasti podpory 3.2 částky 23.425.606,46 Kč (z čehož připadalo na Jihočeský kraj 17.419.423,75 Kč a na Plzeňský kraj 6.006.182,71 Kč) a ve vztahu k oblasti podpory 3.3 částky 4.620.495,85 Kč (z čehož připadalo na Jihočeský kraj 2.811.634,93 Kč a na Plzeňský kraj 1.808.860,92 Kč). K využití takovýchto finančních prostředků z oblastí podpory 1.1, 1.2 a 1.4 (po jejich přelokaci do oblasti podpory 1.1) byla v únoru roku 2012 vyhlášena 20. výzva s celkovou alokací 800.000.000,- Kč, z níž získaly projekty Jihočeského kraje dotace ve výši 323.662.020,96 Kč a projekty Plzeňského kraje dotace ve výši 221.827.108,43 Kč. Tyto finanční prostředky přitom obsahovaly i finanční prostředky z vratky dané korekce. Ta tedy byla v oblasti podpory 1.1 přečerpána již v 20. výzvě. V této oblasti podpory, v níž mohly být čerpány dotace pouze na projekty krajů, však bylo do začátku roku 2014 – do splacení dané korekce – vyhlášeno i několik dalších výzev, konkrétně v červnu roku 2012 to byla 21. výzva s alokací 730.000.000,- Kč, v lednu roku 2013 to byla 24. výzva s alokací 380.000.000,- Kč, v září roku 2013 to byla 28. výzva s alokací 700.000.000,- Kč a v lednu roku 2014 to byla 30. výzva s alokací 580.000.000,- Kč. V oblasti podpory 1.5 oproti tomu mohly čerpat dotace jen subjekty odlišné od krajů – především pak obce – a finanční prostředky alokované pro tuto oblast podpory také skutečně až do konce roku 2013 čerpaly. Totéž obdobně platilo o oblastech podpory 2.2, 2.3, 2.5 a 3.1 a o prostředcích alokovaných pro ně. Opačná situace byla v oblasti podpory 2.4, v níž hrály klíčovou roli projekty modernizace středních škol provozovaných kraji. Krajské projekty tohoto typu tedy také plně uspěly v 19. výzvě s alokací 294.650.000,- Kč zahrnující i vratku proplacené korekce z 2. a 3. výzvy. Projekty Jihočeského kraje přitom získaly 129.655.623,82 Kč a projekty Plzeňského kraje 108.941.036,74 Kč. Pro oblast podpory 2.4 byla nadto v září roku 2013 vyhlášena ještě 27. výzva s alokací 71.000.000,- Kč (zahrnující i volné finanční prostředky realokované z oblasti podpory 2.5), v níž rovněž uspěly převážně projekty Jihočeské a Plzeňského kraje. Projekty těchto krajů uspěly rovněž v oblasti podpory 2.6. V ní byly volné finanční prostředky – včetně těch z vratky dané korekce – nabídnuty v červenci roku 2013 realizátorům náhradních projektů z přehodnocení 5. výzvy. Projekty Jihočeského kraje přitom získaly na dotacích 15.677.691,80 Kč (tedy o něco méně než uvolnil tento kraj v této oblasti podpory na úhradu korekce na 2. a 3. výzvu), zatímco projekty Plzeňského kraje čerpaly dotace ve výši 21.569.160,- Kč (tedy více než bylo to co uvolnil tento kraj na pokrytí dané korekce). Plzeňský kraj uspěl i se svými projekty z oblastí podpory 3.2 a 3.3 a v 25. výzvě pro ně získal 4.251.468,62 Kč a 2.589.961,10 Kč, zatímco projekty Jihočeského kraje v této výzvě neuspěly. Celkově vzato tak k době navrácení všech pěti splátek dané korekce do regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – k počátku roku 2014 – byly v rámci oblastí podpory 1.1, 1.2 a 1.4 použity prostředky z dané korekce výlučně na projekty Jihočeského a Plzeňského kraje, v oblasti podpory 1.5 byla korekce použita na uspokojení náhradních projektů, jejichž příjemci byly jiné subjekty než Jihočeský a Plzeňský kraj, takže v této oblasti podpory se krajům žádné finanční prostředky z korekce nevrátily, a obdobně

tomu bylo v oblastech podpory 2.2, 2.3, 2.5 a 3.1, zatímco v oblastech podpory 2.4, 2.6, 3.2 a 3.3 byly příjemci poměrných částek z korekce jak oba kraje sdružené v regionu soudržnosti Jihozápad tak i ostatní subjekty. Jen v oblastech podpory 1.1 a 2.4 však oba zainteresované kraje získaly ve dvou specifických nově vyhlášených výzvách – 19. a 20. výzvě – mnohem více než uvolnily na vyrovnání celé korekce, konkrétně 323.662.020,96 Kč a 129.655.623,82 Kč – to Jihočeský kraj – resp. 221.827.108,43 Kč a 108.941.036,74 Kč – to Plzeňský kraj. Nadto v květnu roku 2014 došlo k zásadní realokaci volných finančních prostředků – včetně zbytku vrácené korekce – mezi jednotlivými oblastmi podpory v rámci prioritních os 1 a 2 a v mezích nově uplatňovaného pravidla flexibility z prioritních os 3 a 2 do prioritní osy 1, do oblastí podpory 1.1. Součástí těchto realokací byly i realokace zbylých volných finančních prostředků z oblastí podpory, v nichž nemohly Jihočeský a Plzeňský kraj přihlásit své projekty, nebo v nichž se svými projekty neuspěly, tedy z oblastí podpory 1.5, 2.2, 2.3, 2.5 a 3.1, 3.2 a 3.3, do oblastí podpory 1.1 a 2.4, částečně též do oblastí podpory 2.6, v nichž oba kraje už v minulosti uspěly v soutěži s ostatními subjekty (to v oblastech podpory 2.4 a 2.6) nebo v nichž mohly žádat o dotace pouze ony (to v oblasti podpory 1.1). Jako poslední výzvy v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad přitom byly vyhlášeny 33. a 34. výzva pro oblasti podpory 1.1 a 2.4, každá s alokací výrazně převyšující Jihočeským a Plzeňským krajem dosud nevyužitý zbytek vrácené korekce z 2. a 3. výzvy. Lze tedy očekávat, že nakonec oba tyto kraje získají zpět vše čím přispěly na vyrovnání dané finanční korekce. Ve stejném smyslu se ve své výpovědi vyjádřila vedoucí finančního odboru Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad Ing. Jana K..

K dispozici jsou rovněž vyjádření řídicích orgánů operačních programů realizovaných v programovacím období let 2007 až 2013 v České republice k tomu, zda byla vůči operačnímu programu uplatněna finanční korekce, kdo tuto korekci udělil a zda se částka korekce „vrátila“ do programu a zda byl uplatněn vůči zaměstnancům řídicího orgánu regres. Jde konkrétně o vyjádření Ministerstva pro místní rozvoj České republiky, Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky, Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy České republiky, Ministerstva dopravy České republiky, Ministerstva životního prostředí České republiky, Ministerstva obrany České republiky, Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Moravskoslezsko, Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad, Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava a Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Severovýchod. Z předložených podkladů vyplývá, že minimálně v deseti z celkem šestnácti operačních programů došlo k aplikaci korekce, a to leckdy výrazně většího objemu než v regionálním operačním programu NUTS II Jihozápad, několikrát i v řádu miliard korun, že byla uplatněna zpravidla v reakci na zjištění systémových pochybení buď Ministerstvem financí České republiky nebo Evropskou komisí, resp. jejím generálním ředitelstvím pro regionální a městskou politiku vedeným Walterem Deffaa, že se většinou korekce „vrátila“ zpět do programu, takže nedošlo k ponížení alokace, a že vesměs byla přijímána jen nápravná opatření *pro futuro* a nikoliv uplatňován regres vůči zaměstnancům řídicího subjektu.

Obžaloba podaná v této trestní věci pracovala s většinou těchto důkazů, avšak v konfrontaci se skutečnostmi z nich vyplývajících nemohla v daném skutkovém rámci podle názoru Městského soudu v Praze vysloveného v jeho předchozím rozsudku vyneseném v této trestní věci obstát její klíčová **skutková východiska** ani jí použitá **právní kvalifikace**

jednání obžalovaných. Tento závěr vedl Městský soud v Praze v předchozích rozsudcích vynesených v této trestní věci k zproštění obžalovaných JUDr. Jiřího T., Ing. Martina P. DiS. a Ing. Kláry Š. obžaloby, na jejímž základě byli postaveni před soud.

Městský soud v Praze přitom vyšel v oněch předchozích rozsudcích vynesených v této trestní věci z následujících skutečností a řídil se následujícími **úvahami**:

Klíčovou hodnotou, o kterou se v posuzovaném případě jedná, jsou dotace – primárně z evropských strukturálních fondů, sekundárně pak z tuzemských zdrojů – poskytované na základě určitého hodnotícího, výběrového a schvalovacího procesu. Tento případ se však zásadně liší od typických trestněprávně postižitelných případů této povahy. Nejde v něm totiž o žádné úplatky, o cílené navyšování nebo snižování bodového hodnocení nějakých vytypovaných projektů, o nátlak na konkrétní hodnotitele v procesu věcného hodnocení jimi posuzovaných projektů, o narušování procesu schvalování dotací na realizaci vybraných projektů ani o žádné podvodné jednání. Nic takového konec konců obžalovaným JUDr. Jiřímu T., Ing. Martinu P. DiS. a Ing. Kláře Š. ani není kladeno za vinu.

Celá konstrukce obžaloby je založena na tvrzení, že obžalovaní (cíleně) organizovali činnost svých podřízených způsobem porušujícím pravidla stanovená metodickými předpisy a nepřipustně zasahovali do procesu věcného hodnocení projektových žádostí předložených v reakci na druhou a třetí výzvu k jejich předkládání v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Činit tak měli umožněním dosažení konsensu v bodovém hodnocení daných projektových žádostí vzájemnými konzultacemi hlavních a vedlejších hodnotitelů, využíváním pomocné evidence výsledků věcného hodnocení za současného oddálení vkládání těchto výsledků do předepsaného informačního systému MONIT7+ a kontrolami prováděného věcného hodnocení spojenými se změnami výsledků tohoto hodnocení. Takto konstruovaná obžaloba nepracuje s žádným motivem jejich jednání, takže v ní není řečeno, proč to měli dělat, v zájmu koho nebo čeho měli jednat a co tím měli chtít docílit. Dělat to měli za situace, kdy sami neprováděli vlastní – podle obžaloby zmanipulované – věcné hodnocení projektů ucházejících se o dotace, neschvalovali poskytnutí dotací na realizaci úspěšných projektů ani nezpracovávali a nepředkládali podklady pro orgán příslušný k rozhodnutí o poskytnutí daných dotací, tedy pro Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad.

Nyní tedy blíže k podstatě případu:

Podstatou jednání, pro které byli obžalovaní JUDr. Jiří T., Ing. Martin P. a Ing. Klára Š. postaveni před soud, je manipulace s věcným hodnocením projektů financovatelných ze strukturálních fondů Evropské unie předložených v reakci na Druhou a Třetí výzvu k podávání žádostí o poskytnutí dotací z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Podle podané obžaloby obžalovaní takto jednali na úkor pěti subjektů, z toho jednoho nadnárodního – a to Evropské unie – a čtyř českých – Jihočeského kraje, Plzeňského kraje, Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a České republiky – které mohly přijít až o 6.261.057.455,06 Kč, tedy o částku alokovanou pro Druhou a Třetí výzvu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Takto vysoká škoda

podle podané obžaloby sice ve skutečnosti nevznikla, ale z uvedené částky byly podle ní v důsledku změn hodnocení pěti projektů ve vazbě na provedenou manažerskou kontrolu hodnocení vybraného vzorku několika desítek projektů nesprávně použity finanční prostředky v celkové výši nejméně 70.856.815,49 Kč, a to z rozpočtu Evropské unie ve výši 60.228.293,17 Kč, ze státního rozpočtu ve výši 7.680.520,33 Kč, z rozpočtu obcí ve výši 2.247.679,77 Kč a z rozpočtů krajů v souhrnné výši 700.323,22 Kč, to je z rozpočtu Plzeňského kraje ve výši 350.161,61 Kč a z rozpočtu Jihočeského kraje ve výši 350.161,61 Kč. Nadto, tento následek podle obžaloby doprovázel další v podobě pozastavení certifikace výdajů na realizaci projektů, jimž byly přiznány dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, a v podobě přijetí sankčního opatření spočívajícího ve společné finanční korekci ve výši 5% proplacených finančních prostředků Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, tedy ve výši 243.000.000,- Kč, uvolněných dílem – co do částky 150.000.000,- Kč – z rozpočtu Jihočeského kraje a dílem – co do částky 93.000.000,- Kč – z rozpočtu Plzeňského kraje.

Samotná obžaloba o oné manipulaci v daném kontextu výslovně nemluví a na to, že se k ní měli obžalovaní uchýlit, lze usuzovat pouze z celkové formulace toho, co je jim kladeno za vinu, zvláště pak z toho, že podle obžaloby měli „omezit nezávislost svých podřízených projektových manažerů při provádění věcného hodnocení předložených projektů povolením jejich vzájemných konzultací v procesu hodnocení“, „usměrňovat činnost projektových manažerů tak, aby výsledky věcného hodnocení projektů nebyly po provedení hodnocení vloženy do předepsaného informačního systému MONIT7+, ale do jiného, jimi záměrně vytvořeného, podpůrného excelového informačního systému umožňujícího provádění neevidovaných zásahů do věcného hodnocení projektů“ a „změnit bez účasti projektových manažerů a v rozporu se závaznými metodickými postupy výsledné bodové hodnocení některých – z větší části neztožněných – projektů“. Jak konkrétně, v komunikaci s kým konkrétně a kdy konkrétně tak měli činit není z větší části specifikováno, stejně tak jako není – až na výjimky – specifikováno jaký efekt tyto kroky měly v konkrétnu mít a co jimi bylo sledováno. To vyniká o to více, že není ani tvrzeno, že došlo k věcně nesprávnému ohodnocení jakéhokoliv z projektů ucházejících se o dotace. Zvýhodnění předkladatelů části projektů je sice dovozováno, ale toliko ze samotného faktu, že finální seznamy projektů doporučených k financování byly zatížené tím, že vznikly v procesu věcného hodnocení předložených projektů provedeného v určitých směrech v rozporu s platnou metodikou a že v tomto procesu došlo k určitým netransparentním změnám v bodovém hodnocení poměrně velkého množství projektů.

Tvrzení o poměrně velkém – ovšem nekonkretizovaném – množství netransparentních změn v procesu věcného hodnocení se opírá o fakt, že v tomto procesu byly před jeho ukončením využívány k evidenci bodů přidělených posuzovaným projektům podle jednotlivých hodnotících kritérií excelové hodnotící tabulky, v nichž nebyly zaznamenávány provedené změny hodnocení, a že nijak nebyly zaznamenány ani změny bodového hodnocení některých projektů provedené v souvislosti s uskutečněnými kontrolními hodnoceními v rámci manažerských kontrol. To, že k změnám počtu přidělených bodů v průběhu věcného hodnocení – tedy před jeho ukončením – docházelo, přitom lze mít za nepochybné, neboť o takových změnách vypovídali slyšení projektoví manažeři a patrně jsou i ze zpracovaných

zpráv o uskutečněných auditech. Projektoví manažeři se vraceli k hodnocení již obodovaných projektů zejména s ohledem na závěry konaných smlouvacích schůzek a v zájmu sjednocení aplikace hodnotících kritérií z hledisek, které si uvědomili až dodatečně, při hodnocení dalších projektů. Určité změny pak prováděli i z podnětu samotných auditorů, po auditních kontrolách hodnocení vybraných vzorků projektů. Najevo však nevyšel žádný případ, v němž by jejich důsledkem bylo věcně nesprávné hodnocení určitého projektu. Stejně tak nebyl ztotožněn žádný konkrétní případ nenapraveného chybného hodnocení v důsledku rozdílného přístupu územních pracovišť k hodnocení některých indikátorů. Identifikovány tak byly pouze některé změny v důsledku kontrolních hodnocení určitých projektů v procesu manažerských kontrol konaných bezprostředně před ukončením jejich věcného hodnocení. Těchto identifikovaných – byť ne vždy blíže specifikovaných – změn v hodnocených projektech bylo dvacet a pět z nich vedlo k změně statusu hodnocených projektů v tom smyslu, že se dostaly ze skupiny projektů nedoporučených k financování do skupiny projektů doporučených k financování, nebo byla snížena hodnota jim doporučeného financování anebo úplně spadly ze skupiny projektů doporučených k financování do skupiny projektů nedoporučených k financování. Šlo konkrétně o projekt společnosti Agriprod CZ a.s. nazvaný „Wellness hotel Knížecí Dvůr – 3. etapa“ registrovaný pod číslem CZ.1.14/3.1.00/02.00520 (spadl do skupiny projektů nedoporučených k financování), projekt Římskokatolické farnosti Prachatic nazvaný „Rekonstrukce kostela a fary v Prachaticích“ registrovaný pod číslem CZ.1.14/3.2.00/02.00595 (dostal se ze skupiny projektů nedoporučených k financování do skupiny projektů doporučených k financování), projekt města Tábor nazvaný „Odpočinková zóna Jordán - I. etapa“ registrovaný pod číslem CZ.1.14/3.2.00/02.00593 (byl vyřazen ze skupiny projektů doporučených k financování), projekt Jihočeské centrály cestovního ruchu nazvaný „Podpora domácího cestovního ruchu“ registrovaný pod číslem CZ.1.14/3.3.00/02.00349 (byl zařazen do skupiny projektů doporučených pouze k částečnému financování, ačkoliv původní bodové hodnocení postačovalo na financování v plné výši) a projekt Jihočeského kraje nazvaný „Tvorba tiskových materiálů vč. el. verzí pro propagaci Jihočeského kraje v ČR i zahraničí – 1. část“ registrovaný pod číslem CZ.1.14/3.3.00/02.00313 (rovněž mu byla snížena hodnota doporučeného financování). Snížení hodnoty doporučeného financování u dvou posledně jmenovaných projektů a vyřazení dalších dvou projektů ze skupiny projektů doporučených k financování vedlo k tomu, že deset jiných projektů bylo nově doporučeno k financování nebo k jeho navýšení. Následně – v dalším průběhu daného dotačního procesu – nebyl žádný z těchto projektů znovu věcně hodnocen a tak nevyšlo najevo nic, co by mohlo svědčit o tom, že provedené změny jejich hodnocení vedly k jejich nesprávnému věcnému posouzení. Na opak lze usuzovat z jejich dodatečného ohodnocení znaleckým ústavem Benefactum a.s., které vyznělo ve shodě s jejich finálním hodnocením po provedených změnách. Z věcného hlediska tedy nelze ve vztahu k žádnému z uvedených projektů mluvit ani o jeho zvýhodnění ani o jeho znevýhodnění, a tedy ani o poškození nebo o neoprávněném prospěchu kteréhokoliv z jejich předkladatelů. V konfrontaci s uvedenou skutečností lze mít naopak za to, že v důsledku oněch kontrolních hodnocení v rámci provedených manažerských kontrol, jejichž provedení je obžalobou vytýkáno obžalovaným, došlo k nápravě chyb původního věcného hodnocení. Z hlediska pozuzované trestní věci je současně podstatné, že k uvedeným změnám věcného hodnocení došlo před jeho ukončením příslušnými hlavními a vedlejšími hodnotiteli, aniž by na ně kýmkoliv byl vyvíjen nějaký nátlak. Pokud je tedy vznik škody

v tomto případě obžalobou spojován s uvedenými změnami bodového ohodnocení v rámci daných manažerských kontrol, pak to nemůže věcně obstát.

Stejně tak nemůže obstát to v jakých aktivitách spatřuje obžaloba postup v rozporu s platnou metodikou. Podle obžaloby mělo jít o

- využívání účelově vytvořeného speciálního informačního systému umožňujícího vkládání pozměněných výsledků věcného hodnocení daných projektů do příslušné databáze oficiálního informačního systému MONIT7+ s cílem zastřít skutečné výsledky hodnocení,
- zorganizování kontrolního hodnocení v rámci objektivizace výsledků hodnocení,
- umožnění vzájemných konzultací obou hodnotitelů – hlavního a vedlejšího – a dosažení konsensu v bodovém hodnocení posuzovaných projektů a zakotvení tohoto postupu v speciálním interním sdělení ředitele.

O speciálním informačním systému Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – odlišném od oficiálního informačního systému MONIT7+ – se poprvé zmínilo hlášení nesrovnalosti Policie České republiky adresované Ministerstvu financí České republiky a obžaloba s tímto označením pro využívání excelových hodnotících tabulek a souhrnné excelové tabulky rovněž pracuje, a to v kontextech navozujících dojem, že by mělo jít o něco utajeného a nelegálního. Používání excelových tabulek – neboli tabulek věcného hodnocení projektů – přitom bylo v době Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad výslovně upraveno v kapitole 10 operačním manuálu a jejich vizuální podoba byla definována v příloze č. 13 tohoto metodického předpisu. Jejich používání v procesu věcného hodnocení projektů ucházejících se o dotace tedy bylo pro hodnotitele povinné. Ze srovnání jednotlivých verzí operačního manuálu k regionálnímu operačnímu programu NUTS II Jihozápad a z protokolů o kontrolách provedených Platebním a certifikačním orgánem Ministerstva financí České republiky u Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad je zřejmé, že původně bylo zakázáno zakládání daných hodnotících tabulek – a stejně tak jakýchkoliv poznámek hodnotitelů k průběhu a výsledkům hodnocení – do příslušných složek projektů, ale následně byl operační manuál, který pro složky projektů zpočátku počítal pouze s výstupními sestavami z informačního systému MONIT7+, doplněn o povinnost zakládat do něj i ony tabulky. To, že se tak stalo na žádost pracovníků Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky v září roku 2008, je doloženo též svědectvím jednoho z těchto pracovníků, Dušana R.. Lze tedy říci, že požadavek vedení paralelních excelových hodnotících tabulek a jejich zakládání do složek projektů přišel od Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky. Ostatně stejnou praxi potvrdil také svědek Ing. David Sventek z Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Moravskoslezsko, který uvedl, že rovněž původně zakládali do složek projektů pouze výstupní sestavy z informačního systému MONIT7+, ale na základě požadavků Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky vedou nyní také paralelní evidenci v podobě excelových tabulek a tyto zakládají do složek projektů. Z výpovědi ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava Ing. Ivana Matulíka, z předloženého usnesení odborné pracovní skupiny Asociace krajů České republiky pro evropské fondy a ze srovnávacích podkladů poskytnutých Ministerstvem financí České republiky navíc vyplývá, že dané excelové hodnotící tabulky – podle obžaloby tedy jiný informační systém – je používán v různých podobách ve většině či dokonce ve všech regionech soudržnosti. Informační systém

MONIT7+ totiž neměl dostatečný prostor pro uvedení důvodů strhávání bodů. Ze svědeckých výpovědí všech hodnotitelů přitom vyplynulo, že užití podpůrných nástrojů ve formě excelových tabulek bylo efektivní a žádoucí. Ve shodě s tím se vyjádřili i oba slyšení představitelé dalších regionů soudržnosti, které mají systém hodnocení podobný regionu soudržnosti Jihozápad, tedy Moravskoslezsko a Střední Morava. Totéž obdobně platí o sestavování a užívání souhrnné excelové tabulky průběžných výsledků věcného hodnocení. O tom, že v jejím manažerském užívání není důvod vidět nic zvláštního, názorně svědčí bezelstnost potvrzení jejího užívání v regionech soudržnosti Moravskoslezsko a Střední Morava slyšenými řediteli úřadů jejich regionálních rad, Ing. Davidem Sventkem a Ing. Ivanem Matulíkem. Zcela nepochybně pak v určitých modifikovaných formách disponují vedoucí pracovníci úřadů regionálních rad obdobnými výstupy rovněž v regionech soudržnosti, v nichž jsou do hodnocení v poslední fázi zapojeny určité hodnotící nebo pracovní skupiny. Pro regiony soudržnosti Severovýchod a Severozápad to potvrdili srovnávací podklady poskytnuté Ministerstvem financí České republiky. Nic závadného na dané praxi neshledal ani Platební a certifikační orgán tohoto ministerstva, naposledy na kontrole u Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Moravskoslezsko, jak potvrdil svědek Ing. David Sventek. O využívání dané souhrnné excelové tabulky výsledků hodnocení v regionu soudržnosti Jihozápad nepochybně rovněž věděly kontrolní a auditní orgány. Jednoznačným dokladem toho je svědectví Ing. Davida N., vedoucího útvaru interního auditu a nesrovnalostí Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Obžalovaný JUDr. Jiří T. odůvodňoval potřebu jejího vedení zejména rozvržením projektových manažerů hodnotících posuzované projekty na dvě územní pracoviště Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a potřebou manažerského sledování postupu procesu věcného hodnocení z časového hlediska a tomuto jeho postoji nelze upřít racionalitu. V daném kontextu je pak z hlediska trestněprávních aspektů projednávané trestní věci podstatné, že z žádného důkazu nevyplývalo, že by kdokoliv – tedy ani některý z obžalovaných – použil dané excelové tabulky – ať už ony s věcným hodnocením jednotlivých projektů nebo onu souhrnnou s průběžnými výsledky hodnocení – k jakémukoliv zásahu do hodnocení jednotlivého projektu či souboru projektů, anebo že by znalost údajů v nich obsažených využil ke kontaktu kteréhokoliv hodnotitele za účelem zásahu do hodnocení a jeho ovlivnění.

S užíváním excelových tabulek věcného hodnocení projektů souvisí vedení auditní stopy o vývoji věcného hodnocení ve složkách projektů (tzv. audit trail). Obsah těchto složek je auditní stopou jak fáze hodnocení projektu, tak také realizační fáze projektu. Operační manuál regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad ve verzi platné v době inkriminované Druhé a Třetí výzvy tohoto operačního programu počítal pro fázi hodnocení projektu s tím, že se do složky projektu založí pouze výstupní sestavy informačního systému MONIT7+, když naopak výslovně zakazoval zakládat do této složky osobní poznámky hodnotitelů a excelové tabulky věcného hodnocení projektu. S tímto faktem tedy pracovaly i kontrolní orgány, a pokud vytykaly určité nedostatky v auditní stopě, tak tyto nespočítaly v nedostatečném zachycení změn v bodovém ohodnocení projektů před ukončením jejich věcného hodnocení. O některých z těchto změn přitom tyto orgány – a zvláště pak audit – věděly, protože některé změny byly prováděny přímo z jejich podnětu. To platilo i pro období následující po měsíci září roku 2008, v němž byly na základě revize operačního manuálu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad

provedené z podnětu Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky zakládány do složek projektů finální verze excelových tabulek věcného hodnocení projektů bez vyznačených průběžných změn hodnocení. Nespokojenost v tomto směru dalo Ministerstvo financí České republiky najevo až po ukončení věcného hodnocení projektů v rámci jedné z následujících výzev – a to Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – na počátku roku 2010. Tehdy nad rámec metodiky upravené v operačním manuálu požádalo o doložení vývoje věcného hodnocení jednotlivých projektů, a proto musela být přijata příslušná výjimka z operačního manuálu, která umožnila doplnění požadovaných dokumentů. Tyto dokumenty – tištěné tabulky s vývojem hodnocení – zaslané v únoru roku 2010 Platebnímu a certifikačnímu orgánu Ministerstva financí České republiky, ukazují na výjimečně maximálně tři změny v průběhu téměř dvou měsíců hodnocení jednotlivých projektů, spíše však dokládají jen jednu či žádnou změnu během hodnocení. Současně svědčí o tom, že prováděné změny v hodnocení byly odrazem sebereflexe hodnotitelů při hodnocení, jejich reakcí na výstupy sladovacích schůzek a konzultací s oddělením metodického řízení či formou nápravy pochybení zjištěných auditem. Toto potvrdili slyšení hodnotitelé též ve svých výpovědích. Proti závěru, že za nevykazováním prováděných změn v hodnocení mohla být snaha zastříti nějaké manipulace, nepřímo svědčí to, že byly prováděné i v oblasti podpory 1.1, tedy u projektů rekonstrukcí krajských silnic, v nichž bylo předem zřejmé, že všechny uspějí, neboť alokace finančních prostředků byla Výborem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – tedy nikoli obžalovanými pracovníky Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – nastavena tak, aby všechny podané projekty uspěly. Přitom v průběhu dokazování nebyl opatřen žádný důkaz o tom, že by absence jakéhokoliv záznamu o průběhu hodnocení ve složce projektu byla cílená k upřednostnění kteréhokoliv projektu či souboru projektů. Absenci takových záznamů v příslušných spisech pak nelze považovat ani za nedostatek, neboť až do přehodnocení Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – tedy i v průběhu Druhé a Třetí výzvy – nevyžadovala platná metodika zakotvená v operačním manuálu a příručce kontrolora po hodnotitelích evidenci změn, dokonce nepřipouštěla založení osobních poznámek hodnotitelů do spisu. Takto pojatá metodika regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad přitom nijak nevybočovala z toho, co bylo – a dosud je – obvyklé v jiných regionálních operačních programech. Zvláště názorně to vyplynulo ze svědectví Ing. Ivana Matulíka o praxi uplatňované v regionu soudržnosti Střední Morava, v němž je hodnocení projektových žádostí o dotace vnímáno jako kontinuální proces, v jehož průběhu dochází k různým změnám přidělených bodů a pro složky projektů jsou zachyceny pouze finální výstupy s konečnými výsledky bodových hodnocení.

V žádném rozporu s operačním manuálem regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad ve verzi platné v inkriminované době nebylo ani zadávání výsledků hodnocení do informačního systému MONIT7+ na konci lhůty pro věcné hodnocení. Tehdy platný operační manuál sice nestanovoval nijak konkrétně kdy mají být výsledky bodového hodnocení do tohoto informačního systému zadávány, ale ze sledu jím upravených kroků v rámci věcného hodnocení bylo zřejmé, že vycházel z toho, že v průběhu hodnocení budou jeho výstupy zanášeny do excelových tabulek věcného hodnocení projektů a až poté budou přeneseny do příslušné složky daného informačního systému, a to tak, aby byla dodržena celková lhůta pro provedení věcného hodnocení.

Z povahy věci totiž vyplývá, že užití uvedených tabulek věcného hodnocení projektů, s nímž počítal operační manuál, dávalo smysl jen pokud nebylo průběžné bodové hodnocení zanášeno přímo do informačního systému MONIT7+. Užití daných tabulek přitom mělo i svůj zcela racionální věcný důvod, a ten spočíval v potřebě zachycení důvodů bodových srážek, které byly následně probírány s neúspěšnými žadateli o dotace. Pokud tedy nebyly dané tabulky věcného hodnocení projektů s přidělenými body a poznámkami k nim vkládány do složek projektů, neznamenal to, že byly pořizovány samoúčelně. Takto nastavený postup zaznamenávání výsledků hodnocení byl nadto v souladu s praxí v ostatních regionech soudržnosti realizujících regionální operační programy obdobné povahy jakou měl regionální operační program NUTS II Jihozápad, například v regionech soudržnosti Moravskoslezsko, Střední Čechy a Střední Morava. V některých jiných regionech soudržnosti, například v regionech soudržnosti Severozápad a Severovýchod, sice bylo vkládání daných údajů do informačního systému MONIT7+ navenek průběžné, ale i to mělo svou logiku s ohledem na několikastupňové hodnocení, v jehož rámci musely být do tohoto informačního systému vloženy výstupy každého stupně hodnocení, aby bylo možné přejít do navazujícího stupně hodnocení, tedy stejně jako v regionu soudržnosti Jihozápad ze stupně hodnocení formálních náležitostí a přijatelnosti do stupně věcného hodnocení. Věcným důvodem oddalování okamžiku vložení příslušných dat do daného informačního systému byla také jeho prokazatelná nedostatečná funkčnost pro potřeby praxe v rozhodné době, a to zejména kvůli obtížnosti operativních zásahů do něj a kvůli nemožnosti zachycení důvodů bodových srážek. Na to ve svých výpovědích poukázali všichni slyšení hodnotitelé a auditoři, ale i svědek Ing. Ivan Matulík a někteří ministerští pracovníci, pokud jim bylo fungování daného systému známo, například svědek Dušan R.. Ve vztahu k praxi na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad pak nevyplývalo z provedených důkazů nic co by mohlo svědčit o jakékoliv souvislosti mezi pokyny obžalovaného JUDr. Jiřího T. k zápisu příslušných údajů o věcném hodnocení projektů do informačního systému MONIT7+ k určitému datu a ovlivněním výsledku hodnocení kteréhokoliv konkrétního projektu či souboru projektů. Žádný provedený důkaz neprokazuje ani to, že by zadávání do informačního systému MONIT7+ na konci věcného hodnocení projektů bylo vedeno snahou zahladit průběžné změny v hodnocení projektů. Ke změně dané praxe v regionu soudržnosti Jihozápad – a tím k odchýlení se od praxe uplatňované v ostatních regionech soudržnosti – došlo až na základě revize č. 14 operačního manuálu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad platné od 9. června 2010. Do té doby operační manuál (ve znění revize č. 5 platné od 22.4.2008) stanovil v kapitole 10, že „pro věcné hodnocení žádostí použijí hodnotitelé formuláře věcného hodnocení projektů podle přílohy č. 13, přičemž po posouzení naplnění každého hodnotícího kritéria vyplní v příslušném sloupci hodnotící tabulky počet bodů přidělených projektu...“, a dále, že „výsledky hodnocení zanesou každý hodnotitel nezávisle do informačního systému MONIT 7+ a stanoví status projektu“, přičemž „tím ukončí věcné hodnocení projektu“. Oproti tomu operační manuál ve znění revize č. 14 od 9. června 2010 uváděl – a doposud uvádí – že „výsledky hodnocení zanesou každý hodnotitel nezávisle a neprodleně do informačního systému MONIT 7+ a stanoví status projektu“. Doplněním slova „neprodleně“ do daného textu byl vyjádřen požadavek průběžného zadávání bodového hodnocení projektů do informačního systému MONIT7+, zatímco do této změny mohli hodnotitelé zadávat výsledky hodnocení do tohoto informačního systému v zásadě kdykoliv do skončení lhůty pro věcné hodnocení projektů. Slyšení hodnotitelé přitom potvrdili, že po této změně – počínaje

přehodnocením Páté výzvy – se upustilo od praxe hromadného zadávání výsledků hodnocení do daného informačního systému až na konci lhůty pro provedení věcného hodnocení, nicméně současně připustili, že nadále používali i ony pomocné tabulky věcného hodnocení, do nichž mohli zanést mnohem víc poznámek k zvoleným bodovým hodnocením a k důvodům jejich změn.

Postupné změny v bodovém hodnocení projektů před ukončením procesu jejich věcného hodnocení měly svůj původ většinou v sebereflexi samotného hodnotitele po vyhodnocení balíku jemu přidělených projektů a ve výstupech z jednání na pravidelně konaných slad'ovacích schůzkách. Na to lze jednoznačně usuzovat z výpovědí slyšených hodnotitelů, stejně jako ze zjištění zachycených v auditních zprávách. Povinnost konání slad'ovacích schůzek vyplývala přímo z operačního manuálu a jejich poslání bylo dále rozpracováno v příručce kontrolora. Svědecky je doloženo – a to nejen výpověďmi samotných hodnotitelů, ale i politické reprezentace daného regionu, např. svědka MUDr. Petra Zimmermanna, Mgr. Jiřího Zimoly, Ivo Grünera a MUDr. Martina Kuby – že slad'ování bylo nanejvýš účelné, až nezbytné, zejména pro zachování objektivitu a vyváženosti hodnocení na obou územních pracovištích Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, ale i pro odstraňování nedůvěry politiků v objektivnost hodnocení hodnotitelů za jednotlivé kraje a z důvodu obhájitelnosti hodnocení před neúspěšnými žadateli. Možná i proto byl regionální operační program NUTS II Jihozápad vyhodnocen jako druhý nejtransparentnější. Slad'ovací schůzky neřešily změny v konkrétních projektech – byť některý projekt mohl někdo z hodnotitelů příkladmo na schůzce uvést – ale řešily přístup k uplatnění hodnotících kritérií jako takových. Konečná odpovědnost za hodnocení konkrétních projektů přitom vždy zůstávala na samotných přidělených hodnotitelích toho kterého projektu. Užitečnost slad'ovacích schůzek či vzájemných konzultací hodnotitelů ocenili rovněž metodici. Kontrolním orgánům i auditům byly k dispozici zápisy ze slad'ovacích schůzek a nikdy tato praxe nebyla rozporována, ba naopak, zejména během kontroly Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky a během auditu systému v červnu a v září roku 2008 bylo kontrolními pracovníky apelováno na využívání všech možností k zajištění jednotného přístupu k uplatňování hodnotících kritérií na obou územních pracovištích Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Slad'ovací schůzky tedy byly nepochybně využívány v souladu s metodikou a s vědomím auditu i kontrolních orgánů Ministerstva financí České republiky a představovaly standardní formu sjednocování náhledu na uplatňování hodnotících kritérií upravenou operačním manuálem. Identifikován přitom nebyl žádný případ zneužití těchto schůzek k ovlivňování hodnotitelů při hodnocení konkrétních projektů ani k iniciaci cíleně a nesprávně provedené změny v hodnocení projektů. Změny v hodnocení jednotlivých hodnotitelů vycházely z jejich vlastní vůle, a provedli je buď proto, že respektovali závěry slad'ovacích schůzek, výsledky konzultací s metodiky nebo doporučení auditorů, anebo proto, že sami po prostudování většího množství projektů a po jejich komparaci s ostatními projekty v průběhu hodnocení nahlédli, že jejich hodnocení a počet jimi udělených bodů neodpovídá kvalitě projektu. Většinu změn přitom provedli v zájmu sjednocení přístupu k uplatnění jednotlivých hodnotících kritérií a indikátorů. Po první celkově nenáročné výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad s velice omezeným počtem předložených projektů z oblasti podpory 1.1. zaměřené na modernizaci regionální dopravní infrastruktury představovalo hodnocení projektů ucházejících se o dotace na základě Druhé a Třetí výzvy tohoto programu

pro většinu hodnotitelů první zkušenost s uplatněním některých specifických hodnotících kritérií a indikátorů, a proto při jejich uplatnění mnohdy tápali a cítili potřebu průběžně korigovat své hodnotící závěry a sladovat je se závěry ostatních hodnotitelů obou územních pracovišť Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad.

Snahou o ověření toho, zda je přístupováno k hodnocení podle stanovených hodnotících kritérií stejně na obou územních pracovištích Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, bylo odůvodněno také provedení kontrol hodnocení vzorku několika desítek projektů z obou územních pracovišť. Tyto kontroly – uskutečněné v průběhu doby vyčleněné na věcné hodnocení projektů v Druhé a možná i v Třetí výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – byly pojaty jako formy manažerské kontroly, a proto se jich zúčastnili tři vrcholní manažeři Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad: vedoucí územních odborů implementace programu v Českých Budějovicích a v Plzni, obžalovaný Ing. Martin P. DiS. a Ing. Magda S., a vedoucí odboru řízení programu odpovědná na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad za metodiku obžalovaná Ing. Klára Š.. V té podobě, v jaké byla tato kontrolní hodnocení provedena, nebyla upravena v základním metodickém dokumentu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, v operačním manuálu, ani v příručce kontrolora. Obě tyto metodiky však v různých souvislostech vyslovovaly požadavek kontroly činnosti projektových manažerů, hodnotitelů, a provádění této kontroly svěřovaly vedoucím pracovníkům Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Samotnému řediteli tohoto úřadu nadto výslovně dávaly právo sjednat nápravu zjištěných nedostatků. S takto obecně vymezenými manažerskými kontrolními oprávněními a povinnostmi bylo počítáno zejména v kapitole 7 (bod 7.3.1) a v kapitole 10 (bod 10.1) operačního manuálu a v příloze 18 tohoto manuálu (v pracovních profilech vedoucích pracovníků Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad), stejně jako v organizačním řádu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad (v části věnované postavení ředitele tohoto úřadu). Příslušné pasáže z nich byly citovány výše. Vzhledem k velkému množství hodnocených projektů v Druhé a Třetí výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad nebylo možné z časových důvodů zkontrolovat všechny hodnocené projekty, proto byl k daným kontrolním hodnocením vybrán pouze vzorek těchto projektů. Tento výběr provedl na žádost vedení Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad jeden z projektových manažerů českobudějovického územního pracoviště tohoto úřadu – Mgr. Matouš R. – a to náhodně s využitím příslušné funkce počítačového programu Excel, a tak, aby byly ve vybraném vzorku projektů proporčně zastoupeny projekty administrativně umístěné v obou krajích tvořících region soudržnosti Jihozápad z různých oblastí podpory. Tato skutečnost je doložena výpovědí jmenovaného a svědectvím Mgr. Petra P.a. Z nich – stejně jako z výpovědí dalších slyšených projektových manažerů a ze svědectví Ing. Magdy S. – také vyplývá, že tento postup byl zvolen ve snaze získat reprezentativní vzorek projektů ke kontrole ve struktuře umožňující zjistit případné odlišnosti v způsobu uplatnění jednotlivých hodnotících kritérií a indikátorů na obou územních pracovištích Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, případně odhalit individuální pochybení jednotlivých hodnotitelů a nejednotnosti hodnocení. Vybráno přitom bylo k těmto kontrolám kolem deseti projektů od každého hodnotitele. Tento princip výběru přitom nijak nevybočoval z logiky věci a v procesu dokazování nevyšlo najevo nic co by mohlo svědčit o tom, že dané projekty byly vybírány s cílem manipulovat s výsledky hodnocení. Svědecky – výpovědí Ing. Magdy S. – zadokumentovaný průběh těchto manažerských kontrol – tedy kontrolního

probrání hodnocení daných projektů jmenovanými manažery se zaměřením na uplatnění vytypovaných hodnotících kritérií a se zachováním finálních hodnocení výlučně na hlavních a vedlejších hodnotitelích z územního odboru příslušného s ohledem na lokalizaci projektů – jednoznačně svědčí o tom, že nešlo o žádnou formu opakovaného nezávislého hodnocení – tedy o přehodnocení posuzovaných projektů – ale skutečně o formu kontroly. Jejím výstupem také nebylo – jak bez opory v opatřených důkazech tvrdí obžaloba – nové hodnocení posuzovaných projektů, ale závěr, že v kontrolovaném hodnocení nebylo shledáno žádné pochybení, nebo doporučení určité změny v přístupu k použití některého z hodnotících kritérií nebo indikátorů a s tím související změny bodového hodnocení adresované stanoveným hodnotitelům, pokud takové pochybení bylo shledáno. Zcela jistě to tedy nebyl nikdo z oněch manažerů provádějících dané kontroly, kdo případně provedl změny bodového hodnocení posuzovaných projektů – jak dovozuje obžaloba – neboť takové změny v daných případech vždy provedli stanovení hodnotitelé. Tato skutečnost jednoznačně vyplynula ze zajištěných elektronických databází, z jejich analýzy provedené znaleckým ústavem Risk Analysis Consultants s.r.o., ze svědectví Ing. Magdy S. – která se jako jediná z oněch kontrolujících manažerů k dané záležitosti vyjádřila a popsala průběh daných kontrol – i ze svědectví samotných hodnotitelů, o jejichž hodnocení šlo. V konfrontaci s touto skutečností akceptovali tento postup ve svých výpovědích jako věcně obhájitelný i pracovníci Ministerstva financí České republiky, kteří ho původně kritizovali, například Ing. Jan G. a Dušan R.. Za dobrou praxi – formu interní kontroly kvality hodnocení ze strany řídicího orgánu za účelem potvrzení, že kritéria výběru jsou aplikována správně a konsistentně, uplatňovanou plně v souladu s článkem 60 nařízení Rady (ES) č. 1083/2006, a to i v případě, že není výslovně upravena v metodice regionálního operačního programu – jí pak ve svém stanovisku označil též generální ředitel odboru regionální a městské politiky Evropské komise Walter Deffaa. Na obecnou korektnost zvoleného postupu lze nepřímou usuzovat i z toho, že následně byl revizí č. 14 ze dne 9. června 2010 výslovně promítnut do operačního manuálu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a počínaje přehodnocením projektů předložených v reakci na Pátou výzvu tohoto operačního programu byl standardně používán v procesu věcného hodnocení, aniž by v tom byl kýmkoliv spatřován nepřipustný zásah do něj. V rámci takto pojaté manažerské kontroly přitom bylo na vedoucích obou územních pracovištích Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad zkontrolovat v jakékoliv fázi hodnocení projektů vybraný vzorek z nich a případně provést jejich kontrolní hodnocení a odborně nezpůsobilé hodnotitele nahradit jinými. Primárním smyslem takovéto kontroly bylo – stejně jako v případě jejího uplatnění v rámci Druhé a Třetí výzvy – sladění hodnocení hodnotitelů z různých územních pracovištích a prováděna byla vždy na pouhém vzorku projektů vybraných podle volné úvahy vedoucích územních odborů implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Plzni a Českých Budějovicích, kteří ji organizovali. Na tyto skutečnosti lze usuzovat vedle textu příslušné revize operačního manuálu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad ze svědectví slyšených hodnotitelů a z pořizovaných protokolů o provedených kontrolách. Samotní hodnotitelé, stejně jako slyšení auditoři a členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, zvolený postup uvítali, a to už v případě jeho uplatnění v Druhé a Třetí výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Jednotliví hodnotitelé pak také vyloučili jakoukoliv formu nátlaku na ně nebo snahu ovlivnit je při hodnocení. Nic co by svědčilo o opaku přitom nevyplývalo ani z ostatních provedených důkazů. Ve vztahu ke kontrolám provedeným v Druhé a Třetí výzvě vyslovili někteří hodnotitelé – vesměs působící na územním pracovišti

Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Plzni – připomínky pouze k tomu, že jim nebyli dostatečně do hloubky vysvětleny důvody doporučených změn hodnocení, avšak i přesto je akceptovali. Danou formu manažerské kontroly zorganizovali na svých územních pracovištích Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad obžalovaný Ing. Martin P. DiS. a Ing. Magda S., aniž by proces jejího provedení jakkoliv utajovali, avšak faktem je, že nebyl zachycen v žádném zápisu ani jinak zadokumentován pro složky kontrolovaných projektů. V jeho rámci nebyla objevena žádná systémová odlišnost v hodnocení územních odborů, pouze několik individuálních chyb, a proto nebylo potřeba se závěry kontroly konfrontovat i ostatní projekty. Nicméně byla-li by taková odlišnost odhalena, lze předpokládat, že by k promítnutí do ostatních posuzovaných projektů došlo, stejně jako se to stalo u Šesté výzvy, kdy takové pochybení nalezeno bylo a vedlo k překontrolování hodnocení ostatních projektů, které nebyly podrobeny kontrole. Konec konců někteří hodnotitelé – jmenovitě například Mgr. Petr P. a Mgr. Matouš R. – z vlastní iniciativy i v rámci věcného hodnocení projektů z Druhé výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad z podnětu doporučení kontrolní skupiny ve vztahu k uplatnění určitých hodnotících kritérií opětovně prošli i hodnocení projektů, které nebyly podrobeny dané formě manažerské kontroly. Navíc byly výstupy provedených kontrol probrány – jak si vybavila většina hodnotitelů – na následných sladovacích schůzkách.

V procesu věcného hodnocení projektů v Druhé a Třetí výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad nebyly zjištěny žádné systémové chyby ani provedenými audity. Patrné je to jak z textu auditních zpráv č. PAS/01/2008, č. PAS/02/2008 a č. PAS/03/2008, tak ze svědectví vedoucího útvaru interního auditu a nesrovnalostí Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad Ing. Davida N.. Nejvýznamnější pochybení zjištěná auditem se sice odvíjela od nejednotnosti uplatnění některých hodnotících kritérií na územních pracovištích v Plzni a v Českých Budějovicích, avšak tato pochybení neměla vliv na status dotčených projektů z pohledu toho, zda pro ně bylo nebo nebylo možné doporučit poskytnutí dotace, a byla plně napravena ještě před ukončením věcného hodnocení, takže nebyl důvod je charakterizovat jako systémové chyby.

Nejzásadnější reakcí na velké množství projektů předkládaných v rámci jednotlivých výzev regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad bylo přijetí opatření v podobě umožnění vzájemných konzultací hlavních a vedlejších hodnotitelů. Toto opatření bylo realizováno speciálním interním sdělením ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 17. března 2008. Jak je patrné již z data jeho vydání, nebylo vydáváno nikterak cíleně pro celý regionální operační program NUTS II Jihozápad před zahájením jeho realizace. Jeho vydání vyvolala potřeba vypořádat se s velice vysokým počtem předložených projektů do Druhé výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Stejná situace se pak opakovala při Třetí a Páté výzvě. Počet 603, 721 a 645 projektů předložených v těchto třech výzvách byl v komparaci s ostatními regionálními operačními programy, v nichž považovali za velký nápor projektů ve výzvě – jak vypověděli svědci – již cca 100 projektů, enormní. Nadto vydané interní sdělení poskytovalo hodnotitelům pouze možnost – nikoliv povinnost – vzájemných konzultací hlavních a vedlejších hodnotitelů a dosažení jejich konsensu na bodovém hodnocení („...je povoleno...“). Současně zdůrazňovalo nezbytnost dodržovat pravidlo „kontroly čtyř očí“ a zachovat nezávislost hodnotitelů. Tato jejich nezávislost přitom byla chápána tak, že hodnotitelé nesměli být

vystavování nezákonnému vlivu zevnějšku. Ohrožovat jí tedy nemohly konzultace s jinými hodnotiteli či pracovníky Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – ať už v rámci procesů sladování nebo mimo rámce těchto procesů – neboť vytvářely prostor pro utřídění názorů na použití jednotlivých hodnotících kritérií a na sladění způsobu jejich uplatnění. Konec konců v některých regionech soudržnosti byl proces sladování názorů hodnotitelů přímo institucionalizován přistoupením dalšího subjektu do procesu hodnocení. Tak například v regionu soudržnosti Střední Morava se tak dělo v rámci procesu objektivizace v úzké pracovní skupině vedené ředitelem úřadu regionální rady a v regionu soudržnosti Moravskoslezsko v rámci sladování hodnocení dvou hodnotitelů usměrňovaného garantem. V obou případech byl tento postup preferován jako kvalitativně lepší než prosté průměrování dosažených hodnocení. Nikdy přitom nebyl vytknut žádným kontrolním orgánem a žádným auditem. Stejně tak tomu bylo i v regionu soudržnosti Jihozápad. Tam věděly od počátku o existenci daného interního sdělení ředitele i o tom, že je v praxi uplatňováno, jak kontrolní orgány Ministerstva financí České republiky (resp. jeho Platebního a certifikačního orgánu), tak audity PAS (konkrétně PAS/02/2008 a PAS/03/2009) a nepřišlo jim nikterak rozporné s metodickým nastavením programu. To také konec konců vyjádřily ve svých auditních zprávách a kontrolních protokolech (Platební a certifikační orgán Ministerstva financí České republiky v září roku 2008 a útvar interního auditu a nesrovnalosté Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v červnu roku 2008 a v říjnu roku 2009). Ostatně jeho využívání hodnotiteli nepřimo vyplývalo i ze zasílaných zpráv ohledně hodnocení na Platební a certifikační orgán Ministerstva financí České republiky, neboť z povahy věci ústilo do stejné výše bodů přidělených za jednotlivá hodnotící kritéria ve výsledném věcném hodnocení zaneseném do informačního systému MONIT7+ oběma hodnotiteli. Samotné vydání daného interního sdělení ředitele, o něž se tato praxe opírala, přitom nebylo způsobitelné cíleně ovlivnit v určitém specifickém směru hodnocení jakéhokoliv projektu a jakýkoliv přímý zásah obžalovaných do procesu hodnocení hodnotitelé ve svém výpovědích jednoznačně vyloučili. Dané interní opatření bylo vydáno jako výjimka z postupů podle operačního manuálu s odkazem na zmocnění dané řediteli Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v kapitole 4 tohoto manuálu a v usnesení Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 22. února 2008 a ani tato jeho forma vydání nebyla až do ukončení věcného hodnocení v rámci Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad nikým zpochybněna, stejně jako nebyl nikým namítnut jeho rozpor s operačním manuálem. Z povahy věci pak samo o sobě nemohlo omezit nezávislost projektových manažerů v pozicích hlavních a vedlejších hodnotitelů, jak tvrdí obžaloba, a to už proto ne, že jim nic nepřikazovalo, nýbrž pouze umožňovalo – povolovalo – jim navzájem konzultovat své výsledky hodnocení a sporné uplatnění určitých hodnotících kritérií. Vycházelo přitom z předpokladu, že k časové úspoře při hodnocení jednotlivých projektů hlavními a vedlejšími hodnotiteli může dojít s ohledem na to, že jim umožní se vzájemně upozornit na problematické body hodnocených projektů a společně se dobrat jejich řešení a vhodného způsobu uplatnění stanovených hodnotících kritérií rychleji než kdyby se jimi zabývali samostatně. To, že v souvislosti s jeho uplatňováním si někteří hodnotitelé svoji činnost – a to nepochybně v rozporu nejen s ním, ale i s operačním manuálem – zjednodušovali tak, že se vedlejší hodnotitel pouze „připodepsal“ k hodnocení, aniž by se hodnocením konkrétního projektu zabýval, vyšlo najevo až následně, koncem roku 2009 po skončení věcného hodnocení projektů v rámci Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. V tomto směru se tedy někteří hodnotitelé, zejména pak ti z

plzeňského územního pracoviště Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, odchylovali od platné metodiky, aniž by to odhalil audit PAS a kontroly Ministerstva financí České republiky. V průběhu dokazování pak nebyl proveden žádný důkaz, na jehož základě by bylo možné dovodit, že obžalovaní JUDr. Jiří T., Ing. Martin P. DiS. a Ing. Klára Š. o této praxi věděli. Oba totiž vyloučili její znalost a žádný ze slyšených hodnotitelů neuvedl, že by o ní s někým z nich mluvil, nebo že by z jejich chování mohl usoudit na to, že o ní vědí. Nic nesvědčí ani pro to, že by někdo z jmenovaných dané praxe využil k ovlivnění věcného hodnocení nějakého konkrétního projektu nebo skupiny projektů, resp. že by jí využil k nátlaku na některého z hodnotitelů. Oněmi hodnotiteli byli Ing. Magda S., Mgr. Daniel S., Mgr. Michaela P., roz. A., Mgr. Petra H., dříve K., Ing. Karel L. a Ing. Kateřina T., roz. R. z plzeňského územního pracoviště Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a Ing. Lenka T., roz. J., Mgr. Veronika H., Mgr. Matouš R., Mgr. Petr P. a Mgr. Karolína B., roz. Z., z českobudějovického územního pracoviště téhož úřadu. Právě oni – a nikdo jiný – prováděli hodnocení daných projektů v rámci Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Obsah jejich výpovědí je shrnut výše v části tohoto rozsudku věnované jednotlivým provedeným důkazům. Je z něj přitom patrné, že ti z jmenovaných, kteří nevyužili právo odmítnout vypovídat, potvrdili, že během hodnocení daných projektů v rámci Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad hlavní a vedlejší hodnotitel spolu probírali a konzultovali hodnocení jednotlivých soutěžních projektů, že až na výjimky vyčíslával a zaznamenával bodové hodnocení těchto projektů hlavní hodnotitel a že ten v součinnosti s vedlejším hodnotitelem ho také na konci stanovené lhůty zadával do informačního systému IS MONIT7+. Určité rozdíly v líčení těchto skutečností ve svědectvích hodnotitelů z plzeňského a českobudějovického územního pracoviště Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad byly pouze v míře aktivního podílu vedlejších hodnotitelů na posuzování daných projektů, když na plzeňském územním pracovišti byl obecně menší a na českobudějovickém územním pracovišti byli i vedlejší hodnotitelé, kteří projekty hodnotili téměř plnohodnotně. Více do hloubky přitom probírali hodnocení jednotlivých projektů a použití hodnotících kritérií se svými partnery hodnotitelé, kteří se do hodnocení daných projektů v rámci Druhé nebo Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad zapojili poprvé. Všichni jmenovaní svědci současně dávali tuto praxi do souvislosti s enormním počtem hodnocených projektů a krátkou dobou na jejich hodnocení. Ti z těchto svědků, kteří působili na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad delší dobu, časově zařadili počátek uplatňování této praxe právě do období hodnocení projektů v rámci první rozsáhlejší výzvy, a to v pořadí druhé výzvy. V tomto ohledu jejich výpovědi vyznívaly logicky a vzájemně spolu plně korespondovaly. Nebyl tedy důvod pochybovat o jejich věrohodnosti, a to tím spíše, že jí nijak nezpochybnily ani další provedené důkazy. Za této situace nebyl důvod pochybovat o jejich věrohodnosti ani pokud nikdo z nich nepotvrdil tvrzení obžaloby o tom, že obžalovaní JUDr. Jiří T., Ing. Martin P. a Ing. Klára Š., věděli o této praxi. Žádný z těchto svědků totiž neuvedl nic, z čeho by bylo možné usuzovat na to, že o ní jmenovaní věděli, a přitom nevyšlo najevo nic co by mohlo svědčit o tom, že přitom nevypověděli pravdu. V tomto kontextu je na místě připomenout, že vesměs poukazovali na to, že obžalovaní JUDr. Jiří T., Ing. Martin P. a Ing. Klára Š. se osobně nikdy nezúčastnili žádného hodnocení soutěžních projektů ucházejících se o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad ani do něj nijak nezasahovali, že sami jim o dané praxi nikdy nic neřekli a že v jejich projevech nikdy nezaznělo nic co by svědčilo o tom, že jí tolerují. Případné zkreslení výpovědí těchto svědků nebylo možné přičíst ani jejich

eventuální loajalitu ke svému zaměstnavateli – tedy Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – ani jejich obavě z vlastního trestního stíhání. Trestní stíhání si totiž mohli přivodit a daný úřad poškodit už tím, že ve svých výpovědích popsali jak v rozporu s nastavenou metodikou posuzované projekty bodově ohodnocovali jen hlavní hodnotitelé a jak hlavní hodnotitelé výsledky bodového ohodnocení zanášeli do informačního systému IS MONIT7+, a to všichni otevřeně učinili. V průběhu dokazování přitom nevyšlo najevo ani nic co by svědčilo o tom, že kromě Ing. Lenky T., rozené J. (xxx JUDr. Jiřího T.), někteří z nich měli nějaký bližší osobní vztah k osobám postaveným před soud podanou obžalobou, který by je vedl k zatajení jejich podílu na zavedení a tolerování dané praxe, byť sami nedokázali specifikovat kdo konkrétně jí zavedl, kdo jí rozšířil a jakým způsobem. Ve stejném smyslu se přitom vyjádřila i Ing. Magda S., která současně připustila, že ona sama o dané praxi věděla. Nepřímo pak závěr o tom, že obžalovaní JUDr. Jiří T., Ing. Martin P. a Ing. Klára Š. naopak nebyli s touto praxí seznámeni, potvrdilo to, že na ní nepřišli ani pracovníci auditu, kteří kontrolovali průběh věcného hodnocení prakticky během všech výzev regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. To vše umožnilo Městskému soudu v Praze uzavřít, že z výpovědí slyšených svědků nebylo možné dovodit, že obžalovaní JUDr. Jiří T., Ing. Martin P. a Ing. Klára Š. věděli o uvedené praxi.

Faktem nicméně je, že pouhé převzetí hodnocení hlavního hodnotitele vedlejším hodnotitelem, aniž by tento sám hodnotil, bylo zásadním – jednoznačně důkazy doloženým – pochybením ve volených postupech v procesu věcného hodnocení projektů v Druhé a Třetí výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, a to pochybením metodické povahy. Ani v této souvislosti sice nebylo prokázáno, že by to skutečně vedlo k nějakému konkrétnímu věcně špatnému hodnocení určitého projektu, avšak následně – v roce 2010 – se to stalo jedním z impulzů k pozastavení certifikace výdajů na realizaci projektů financovaných v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Došlo k tomu v souvislosti s výstupy kontroly Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky vztahujícími se k průběhu první až desáté výzvy. Tato byla ukončena dne 16. listopadu 2010 se závěrem, že v rámci uvedených výzev – a zvláště pak druhé, třetí, páté a šesté – došlo k selhání řídicího a kontrolního systému při výběru a hodnocení projektů. Za nezbytnou podmínku obnovení certifikace výdajů celého regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad přitom bylo označeno zaplacení finanční korekce ve výši 5% proplacených prostředků Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Ministerstvo financí České republiky ani jeho příslušný orgán – Národní fond – pak sice o tomto sankčním opatření kvůli nedostatečné průkaznosti uvedených závěrů nerozhodnul, ale jeho zástupci vedli v následných jednáních politickou reprezentaci Jihočeského a Plzeňského kraje k tomu, aby danou korekci „dobrovolně“ – ovšem pod hrozbou definitivního ukončení certifikace výdajů úspěšných projektů – přijala ve Výrobu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad sama. Ta tak po opakovaných odkladech a vyslovování nesouhlasu učinila usnesením Výrobu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 25. července 2011, a to pod příslibem faktického vrácení uhrazené korekce do alokace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. V daném usnesení přitom užila formulace, že Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad provádí korekci, nikoliv že jí schvaluje, protože s výší korekce a její úhradou nesouhlasila, byť od počátku jednání o její úhradě bylo zřejmé, že danou částku bude možné využít pro financování nových projektů v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – a to případně

vylučně projektů obou zainteresovaných krajů a jejich organizací – aniž by došlo k snížení celkové alokace. Bezprostředním podnětem k danému kroku byl dopis někdejšího ministra financí České republiky Ing. Miroslava Kalouska ze dne 31. března 2011. Daný příslib pak Ministerstvo financí České republiky následně dodrželo a vypořádání dané korekce fakticky proběhlo jen jako prostá účetní operace bez nákladů na státní rozpočet a bez jakéhokoliv snížení alokace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Naopak, jeho alokace byla fakticky navýšena o částku odpovídající oné korekci, když za účelem jejího odvedení v první fázi realizace dané operace oba zainteresované kraje o ní navýšily rozpočet Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Jihočeský kraj tak učinil usnesením svého zastupitelstva ze dne 9. srpna 2011 o částku 150.000.000,- Kč, zatímco Plzeňský kraj usnesením svého zastupitelstva ze dne 9. června 2011 o částku 93.000.000,- Kč, a na ně navazujícími smlouvami s Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad ze dnů 14. září 2011 a 1. srpna 2011. Původně měla korekce dosáhnout celkové výše 243.000.000,- Kč, nakonec ale dosáhla výše 239.000.000,- Kč a Jihočeský kraj se podílel na její „úhradě“ co do částky 146.720.000,- Kč a Plzeňský kraj co do částky 92.380.000,- Kč. Finanční dopad do rozpočtu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad přitom žádný neměla, neboť uvedené finanční prostředky se do něj v plné výši vrátily. Politické reprezentace obou krajů pak měli možnost pokrýt z těchto prostředků realizaci svých vlastních projektů, zvláště pak projektů zlepšujících jejich vlastní dopravní infrastrukturu, a z větší části – nikoliv však beze zbytku – této možnosti také využily. Oba kraje, které reprezentovala, tak byly příjemci poměrné částky z korekce především na projekty z oblastí podpory 1.1., 1.2., 1.4., 2.2., 2.3., 2.4., 2.6., 3.2. a 3.3. Zbytek uvedených finančních prostředků byl použit na pokrytí nákladů realizace soukromých projektů z toho kterého kraje, tedy rovněž v jeho prospěch. Otevřená přitom zůstala možnost zainteresovaných krajů dodatečně vyčerpat částku odpovídající onomu zbytku na realizaci svých dalších projektů po provedení potřebné realokace finančních prostředků mezi jednotlivými prioritními osami regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Z tohoto hlediska tak fakticky v dané souvislosti ani žádný z uvedených krajů neutrpěl žádnou škodu. Současně tím byla otevřena cesta k refundaci příslušné části finančních prostředků užitých na realizaci schválených projektů ze zdrojů Evropské unie, neboť Ministerstvem financí České republiky byla dne 2. prosince 2011 obnovena cetrifikace výdajů na jejich realizaci. Pokud tedy obžaloba dovozuje škodu v souvislosti s Druhou a Třetí výzvou k předkládání projektových žádostí o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad na straně Evropské unie, České republiky, zainteresovaných krajů i Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, neodpovídá to skutečnosti. Žádná taková škoda těmto subjektům nevznikla. Nadto, žádná škoda nevznikla ani realizátorům projektů, které uspěly v 2. a 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Všem realizátorům projektů, které v těchto výzvách dosáhly potřebného bodového hodnocení a byly Výborem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad schváleny k financování z evropských fondů, totiž byly poskytnuty schválené dotační prostředky.

O nic konkrétního se neopírá ani tvrzení obžaloby o koordinovaném jednání obžalovaných JUDr. Jiřího T., Ing. Martina P. DiS. a Ing. Kláry Š. v posuzovaném případě. Obžalovaná Ing. Klára Š. a obžalovaný Ing. Martin P. DiS. byli v inkriminované době podřízenými obžalovaného JUDr. Jiřího T. a prvně jmenovaná měla v agendě především metodiku regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, zatímco druhý z nich měl na

starost dílčí část administrace projektových žádostí o poskytnutí dotace v rámci Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad na českobudějovickém územním pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Z žádného provedeného důkazu přitom nevyplývá, že by byli s obžalovaným JUDr. Jiřím T. v dané záležitosti dohodnuti a rozdělili si s ním úkoly. Opačné tvrzení obžaloby není ničím jiným než důkazně nepodloženou domněnkou vyslovenou obžalobou. Stejně tak neumožnily opatřené důkazy – jak již bylo řečeno – učinit ani závěr, že konání jmenovaných v posuzovaném případě a uplatnění daných postupů bylo z jejich strany zvoleno cíleně ve snaze ovlivnit hodnocení kteréhokoli konkrétního projektu či souboru projektů anebo s cílem ovlivnit celkové výsledky hodnocení projektů v Druhé a Třetí výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad.

Provedeným dokazováním bylo tedy – jak v skutkové rovině uzavřel Městský soud v Praze v předchozích zprošťujících rozsudcích – na jedné straně potvrzeno, že v procesu věcného hodnocení projektů ucházejících se o dotace z Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad došlo k určitým jednotlivým pochybením při přidělování bodů na základě stanovených kritérií, které byly identifikovány a ještě před ukončením hodnocení napraveny, stejně jako bylo v průběhu dokazování potvrzeno, že vždy nebylo postupováno úplně přesně podle platné metodiky, zvláště pak když v některých případech fakticky hodnotil jednotlivé projekty jen jeden – hlavní – hodnotitel místo hodnotitelů dvou, a když byla uplatněna forma manažerské kontroly neupravená operačním manuálem, avšak na druhé straně opatřenými důkazy nebylo potvrzeno to klíčové, co mělo podle obžaloby stíhaný skutek kriminalizovat, tedy že obžalovaní neoprávněně zasahovali do daného procesu hodnocení a usměrňovali v něm činnost hodnotitelů cíleně – nicméně bez zřejmého důvodu a motivu – k užití postupů v rozporu se závaznými metodickými předpisy. S ohledem na to nebylo možné podle názoru Městského soudu v Praze dovodit ani to, že v posuzovaném případě došlo k stíhaným trestněprávně postižitelným pleT.m při veřejné soutěži, ohrožení nebo poškození finančních zájmů Evropských společenství anebo zneužití pravomoci veřejného činitele.

V návaznosti na to se Městský soud v Praze v předchozích zprošťujících rozsudcích vynesenech v této trestní věci blíže vyjádřil k širším **právním souvislostem** posuzovaného případu a k právním kvalifikacím stíhaného jednání, jimiž bylo v průběhu trestního řízení operováno. Přitom připomněl následující:

Těžiště právní úpravy rozdělování dotačních prostředků z evropských strukturálních fondů na základě regionálních operačních programů je ve vnitřních předpisech regionálních rad jednotlivých regionů soudržnosti. Tato oblast totiž není v konkrétech upravena žádným obecně závazným právním předpisem a řídí se tak zejména celou řadou metodických předpisů přijímaných na úrovni jednotlivých regionů.

Legislativní rámec hodnocení projektů ucházejících se o dotace z regionálních operačních programů a jejich výběru k financování prostřednictvím dotací je dán ve velmi obecných rysech nařízením Rady (ES) č. 1083/2006, specificky pak jeho článkem 60, a české obecně závazné právní předpisy – zejména pak zákon č. 248/2000 Sb. o podpoře regionálního rozvoje – v návaznosti na to určují toliko subjekt odpovědný za schvalování

výběru projektů k financování, jímž jsou výbory regionálních rad regionů soudržnosti. Jinak se obecně závazné předpisy danému procesu nevěnují a jeho úpravu přenechávají vnitřním programovým a metodickým předpisům přijímaným řídicími orgány operačních programů, tedy regionálními radami jednotlivých regionů soudržnosti. Schvalování těchto předpisů na české národní úrovni a na centrální evropské úrovni nevedlo k jejich unifikaci, a proto má fakticky každý region soudržnosti upraven svůj vlastní specifický proces hodnocení projektů k financování a jejich další administrace. V regionu soudržnosti Jihozápad je tento proces vymezen zejména regionálním operačním programem NUTS II Jihozápad na období let 2007 až 2013, operačním manuálem k tomuto programu a příručkou kontrolora, na které navazuje příručka žadatele o dotace a příručka příjemce dotací.

Celá tato právní úprava je závazná pro všechny členy orgánů Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad i pro všechny pracovníky jejího Úřadu. Samotná Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad je právnickou osobou sui generis zřízenou zákonem č. 248/2000 Sb. o podpoře regionálního rozvoje a jako taková má postavení specifické státní instituce. Co do rozhodovacích pravomocí je jejím jednoznačně nejvýznamnějším orgánem její Výbor. Určité rozhodovací pravomoci v záležitostech týkajících se třetích subjektů má též její předseda. Na druhé straně rozhodovací pravomocí tohoto typu nemá její Úřad ani jeho pracovníci, ať už vedoucí nebo řadoví. Jeho vedoucí pracovníci disponují rozhodovacími pravomocemi směřujícími dovnitř, vůči jeho ostatním pracovníkům. Tento úřad je výkonným orgánem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a v souvislosti s tím plní v zásadě veškeré úkoly spojené s odborným, organizačním a technickým zabezpečením její činnosti. Prostřednictvím svých územních odborů implementace programu administruje též projektové žádosti o poskytnutí dotací z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v rámci jednotlivých vypsání výzev k jejich předkládání. Proces jejich administrace zahrnuje jejich přijímání a shromažďování, posuzování formálních náležitostí a přijatelnosti společně s nimi předložených projektů a provádění jejich věcného hodnocení podle výběrových kritérií stanovených Monitorovacím výborem. Výsledkem tohoto procesu je příprava materiálů a podkladů pro rozhodnutí o výsledném seznamu projektů doporučených k financování. Toto rozhodnutí – ať už ve formě schválení daného seznamu nebo jeho neschválení – je v pravomoci Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Odpovědnost za přípravu daných materiálů a podkladů pro něj mají podle organizačního řádu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v rámci svěřených pravomocí jeho vedoucí pracovníci, primárně vedoucí obou jeho územních odborů implementace programu a vedoucí jednotlivých oddělení tvořících tento odbor, sekundárně též vedoucí jeho dalších odborů, vedoucí jeho útvaru interního auditu a nesrovnalostí a jeho ředitel. Ten stojí v jeho čele a je podřízen toliko předsedovi Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Naopak, sám je podle § 17 odst. 4 písm. c) zákona č. 248/2000 Sb. o podpoře regionálního rozvoje nadřízeným všech ostatních pracovníků Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a kontroluje jejich činnost. Na jeho práva a povinnosti – stejně jako na práva a povinnosti ostatních pracovníků Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – se podle § 17 odst. 6 téhož zákona vztahují obdobně ustanovení zákona č. 312/2002 Sb. o úřednících samosprávních celků. Tento zákon jako jednu ze základních povinností úředníků stanoví povinnost dodržovat právní a ostatní předpisy vztahující se k práci jimi vykonávané, s nimiž byli řádně seznámeni. Samotné pracovní profily všech pracovníků Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti

Jihozápad s výjimkou jeho ředitele pak jsou přílohou operačního manuálu. Také v nich je kladen důraz na důsledné dodržování všech pro ně závazných předpisů a z nich vyplývajících povinností.

Dodržování těchto předpisů a tok finančních prostředků spojený s dotační podporou vybraných projektů je podroben přísné kontrole. Z povahy věci, z právní úpravy obsažené v zákonu o podpoře regionálního rozvoje a v zákoníku práce, z vnitřních metodických předpisů a z hierarchizace řídicí struktury Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad vyplývá nezbytnost tzv. manažerské kontroly na úrovni ředitele tohoto úřadu a vedoucích jeho odborů. Těžištěm této kontroly je sledování dodržování stanovených termínů a lhůt pro provedení příslušných činností a kontrola organizace práce na jednotlivých územních pracovištích Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. V pravomoci vedoucích pracovníků tohoto úřadu je současně kontrola činnosti projektových manažerů – hodnotitelů – i kontrola samotného procesu hodnocení projektových žádostí o dotace. Ve vazbě na to je jim přiznáno i právo sjednat nápravu zjištěných nedostatků. V regionu soudržnosti Jihozápad však není s těmito kontrolními oprávněními spojeno jejich právo zasahovat do samotného procesu hodnocení předložených projektů a do výběru projektů k financování. To na rozdíl od některých jiných regionů soudržnosti – například od regionu soudržnosti Střední Morava – kde se vrcholní řídicí pracovníci úřadu regionální rady zapojují v procesu objektivizace hodnocení přímo do hodnocení posuzovaných projektů.

Kontrola celého procesu výběru projektů k financování z dotačních prostředků, včetně kontroly nastavení systému hodnocení a jeho dodržování, je v regionu soudržnosti Jihozápad svěřena primárně internímu auditu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, jenž současně plní funkci tzv. pověřeného auditního subjektu podle článku 62 nařízení Rady (ES) č. 1083/2006, na nějž byla veřejnoprávní smlouvou delegována část pravomocí Auditního orgánu Ministerstva financí České republiky. Tento orgán Ministerstva financí České republiky tedy uplatňuje přímo pouze část svých kontrolních pravomocí, ale zůstává mu právo kdykoliv z vlastní iniciativy provést potřebný audit systému a operací. Vedle něj mají kontrolní pravomoci na centrální úrovni také Platební a certifikační orgán Ministerstva financí České republiky a kontrolní útvary Ministerstva pro místní rozvoj České republiky. Rozsáhlá šetření související s implementací regionálního operačního programu provádí rovněž společnost PricewaterhouseCoopers v rámci jí zadávaných auditů shody.

Z hlediska posuzovaného případu je podstatné, že všechny uvedené subjekty v inkriminovaném období reálně plnily své kontrolní funkce, takže je k dispozici také velké množství auditních zpráv z provedených auditů a kontrolních protokolů z uskutečněných kontrol na místě. Z těchto dokumentů pořízených v letech 2008 a 2009 – stejně jako ze svědectví jejich zpracovatelů – je přitom zřejmé, že až do ukončení věcného hodnocení projektů v rámci Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad nebyly v nastavených systémech ani ve volených postupech shledány žádné zásadní vady a ta pochybení, která vyšla najevo, byla vzápětí napravena. Auditován takto byl pověřeným auditním subjektem bez závažnějších negativních zjištění také samotný proces hodnocení projektů z Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Provedeným dokazováním přitom nebyl potvrzen žádný nelegitimní zásah do kontrolních zjištění tohoto auditního subjektu – útvaru interního auditu a nesrovnalostí Úřadu Regionální

rady regionu soudržnosti Jihozápad – ani projev snahy o potlačování jím zjištěných systémových chyb.

Navíc v průběhu let 2008 a 2009 byly kontrolovány a auditovány rovněž následně zpochybněné instituty a procesy hodnocení projektů, zvláště pak slad'ovací schůzky, kontrolní hodnocení, způsob uchovávání záznamů o provedeném hodnocení, postupy volené při vypořádání námitek proti bodovému hodnocení, konzultace hodnotitelů ústící podle interního sdělení ředitele úřadu ze dne 17. března 2009 do jejich konsensu na bodovém hodnocení a používání podpůrných prostředků, včetně excelových tabulek věcného hodnocení projektů, to vše aniž by na nich bylo shledáno cokoliv vadného nebo neslučitelného s nastavenými metodickými postupy.

Vzhledem k tomu, že není k dispozici žádná univerzální evropská nebo česká metodika výběru projektů k financování z dotačních prostředků regionálních operačních programů, mohla být jedinou metodikou směřodatnou pro volbu postupů v rámci procesu hodnocení projektů ucházejících se o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad interní metodika Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Ta přitom – jak již bylo řečeno – výslovně počítala s pořádáním slad'ovacích schůzek a s používáním excelových hodnotících tabulek k pomocné evidenci průběhu hodnocení tím způsobem jak se to skutečně dělo na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. V rozporu s touto metodikou – a speciálně s její částí promítnutou v operačním manuálu a příručce kontrolora – nebyly ani kontroly hodnocení vybraného vzorku projektů provedené manažery Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, pokud zůstalo promítnutí výstupů z nich do bodového hodnocení jednotlivých projektů výlučně na jejich hlavních a vedlejších hodnotitelích. To platilo i za sytuace, kdy zvolená forma manažerských kontrol nebyla v inkriminované době výslovně upravena v žádném z uvedených metodických předpisů a dostala se do nich až o rok později. Její uplatnění totiž bylo možné opřít o obecně zakotvené oprávnění k provádění kontrolní činnosti pověřenými manažery. Proto také její provádění nebylo nijak zpochybněno žádným z provedených auditů. Skutečně zásadní odchylkou od metodiky tak bylo pouze to, že v procesu věcného hodnocení projektů v Druhé a Třetí výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v některých případech vedlejší hodnotitel fakticky pouze převzal hodnocení hlavního hodnotitele, aniž by sám reálně hodnotil posuzovaný projekt. Obžalovaná Ing. Klára Š. – a stejně tak JUDr. Jiří T. a Ing. Martin P. DiS. – vyloučili, že by o této skutečnosti věděli a proveden nebyl žádný důkaz prokazující opak. Argumentace interním sdělením ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 17. března 2009 o konsensu hodnotitelů byla v tomto kontextu nepřipadná, neboť toto samo o sobě s ničím takovým nepočítalo, nic takového nepředjímalo a aplikováno bylo dlouhodobě plně s vědomím kontrolních orgánů, a to jak těch z Ministerstva financí České republiky, tak těch, které v roli pověřeného auditního subjektu působily z jeho pověření přímo na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, aniž by na něm kterýkoliv z těchto kontrolních orgánů shledal cokoliv co by mohlo vyznívat v rozporu s platnou metodikou a aniž by zjistil cokoliv co by svědčilo o deformacích při jeho praktické aplikaci. Z hlediska metodického na něm bylo klíčové to, že umožňovalo konzultace hlavního a vedlejšího hodnotitele a vytvářelo prostor pro dosažení jejich shody na bodovém hodnocení, takže se shoda údajů o počtu bodů udělených oběma hodnotiteli jednotlivým projektům nemusela

jevit a nejevila jako nijak zvláštní. Ostatně, z tohoto hlediska velice blízký model je uplatňován v regionu soudržnosti Moravskoslezsko, kde plně v souladu s tam platnou metodikou ústí v to, že do informačního systému MONIT7+ je zadáváno jediné bodové hodnocení, a to nikoliv hodnotiteli, ale garantem, jenž usměrňuje jejich komunikaci ústící ve shodu na bodovém ohodnocení. Jedno jediné bodové hodnocení pak bývá rovněž výstupem hodnotících modelů, v jejichž poslední fázi provádí věcné hodnocení hodnotitelská komise, tedy například v modelech uplatňovaných v regionech soudržnosti Severovýchod a Severozápad, částečně též v regionu soudržnosti Střední Morava. Z povahy věci vyplývá, že totéž platí modelů využívajících v některých fázích hodnocení toliko jednoho hodnotitele. Jednotlivé regionální operační programy tedy uplatňují velice různorodé modely hodnocení a výběru projektů k financování, mnohdy postrádající oddělené hodnocení alespoň dvou nezávislých hodnotitelů, aniž by z toho byla vyvozována jejich netransparentnost. Není tedy důvod vydávat požadavek samostatného hodnocení dvěma na sobě nezávislými hodnotiteli za základ transparentního a objektivního hodnocení projektů ucházejících se o podporu ze zdrojů regionálních operačních programů.

S ohledem na daná specifika jednotlivých regionálních operačních programů a různorodost jejich systémů hodnocení a výběru projektů podpořitelných poskytnutím dotací neřadí evropská unijní legislativa, a potažmo ani česká národní legislativa, jednotlivé výzvy k podávání projektových žádostí o poskytnutí dotací z nich mezi veřejné soutěže. Za veřejné soutěže je proto v inkriminovaném období roku 2008 nepovažovalo ani Ministerstvo financí České republiky a Ministerstvo pro místní rozvoj České republiky, jak je patrné z jejich vyjádření k věci. Pokud Ministerstvo financí České republiky iniciovalo v posuzovaném případě uplatnění plošné finanční korekce ve vztahu k Druhé a Třetí výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, tak nikoliv kvůli porušení určitých soutěžních pravidel, ale v podstatě jako opatření preventivní kvůli možným problémům s certifikací na úrovni Evropské unie v souvislosti s potenciálním porušením určitých metodických předpisů v procesu hodnocení.

Městský soud v Praze vyšel v předchozích rozsudcích vynesných v této trestní věci z názoru, že z hlediska trestněprávního nemohlo nedodržení závazně stanovených metodických postupů a porušení s nimi spojených pracovních povinností samo o sobě naplnit skutkovou podstatu žádného trestného činu. Skutková podstata žádného trestného činu totiž něco takového bez dalšího trestně nesankcionuje. To bránilo postavit obžalované JUDr. Jiřího T., Ing. Martina P. DiS. a Ing. Kláru Š. před soud toliko za to a před soud také skutečně pouze za to postavení nebyli. Obžaloba jim kladla za vinu, že usměrňovali činnost svých podřízených při hodnocení projektů v rámci Druhé a Třetí výzvy k předkládání žádostí o poskytnutí dotací z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad způsobem porušujícím závazné metodické postupy a že neoprávněně zasahovali do procesu hodnocení posuzovaných projektů. Podle obžaloby tak měli činit využitím některých výše uvedených instrumentů a zvláště pak uplatněním systému pomocných excelových hodnotících tabulek, otevřením prostoru pro konzultace hlavních a vedlejších hodnotitelů v procesu věcného hodnocení a prováděním manažerské kontroly věcného hodnocení ve spojení s neoprávněnými změnami bodového hodnocení určitého vzorku projektů. Pokud by tak jednali určitým trestněprávně postižitelným způsobem, mohla by v tom být spatřována trestná činnost. V průběhu dokazování se však – jak vyplývá z jeho výše shrnutých výsledků – podle

zjištění Městského soudu v Praze nic takového neprokázalo. Naopak provedenými důkazy nebylo doloženo neoprávněné ovlivnění výsledku věcného hodnocení žádného projektu nebo skupiny projektů obžalovanými a jestliže bylo v procesu věcného hodnocení hodnotiteli nebo kýmkoliv jiným postupováno v rozporu s platnou metodikou, pak nevyšlo najevo nic co by umožnilo učinit závěr, že to vedlo k nějakému konkrétnímu věcně špatnému hodnocení určitého projektu a že takto bylo postupováno z podnětu obžalovaných nebo alespoň s jejich vědomím. To podle názoru Městského soudu v Praze v daném skutkovém a právním rámci vylučovalo dovození jejich trestní odpovědnosti za jakýkoliv trestný čin.

Přesto se Městský soud v Praze již v předchozích zprošťujících rozsudcích vynesených v této trestní věci blíže vyjádřil ke všem **právním kvalifikacím** stíhaného jednání použitým obžalobou – tedy k jeho právní kvalifikaci jako trestného činu poškozování finančních zájmů Evropských společenství podle § 129a odst. 1, odst. 4 písm. b) trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009, trestného činu pletich při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009 a trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), c) trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009 – a přitom identifikoval další právně významné skutečnosti, které podle jeho názoru bránily uznání viny obžalovaných JUDr. Jiřího T., Ing. Martina P. DiS. a Ing. Kláry Š. těmito trestnými činy.

Nejdříve k **poškození finančních zájmů Evropských společenství:**

Poškození finančních zájmů Evropských společenství je trestněprávně postižitelné jak podle někdejšího trestního zákona účinného do 31. prosince 2009 – a to v jeho znění účinném od 1. července 2008 – tak podle nového trestního zákoníku účinného od 1. ledna 2010, konkrétně jako trestný čin podle § 129a trestního zákona a jako trestný čin podle § 260 trestního zákoníku. Do rámce tohoto trestného činu spadají v podstatě veškerá protiprávní jednání, jejichž důsledkem je snížení finančních prostředků tvořících příjmy souhrnného rozpočtu Evropských společenství a rozpočtů spravovaných Evropskými společenstvími nebo jejich jménem, veškeré případy neoprávněného použití finančních prostředků z těchto evropských rozpočtů a určitá jednání, s nimiž je spojena hrozba takového poruchového následku.

První základní skutkovou podstatou tohoto trestného činu je postihováno jednak vyhotovení, použití a předložení nepravdivých, nesprávných a neúplných dokladů vztahujících se k příjmům nebo výdajům souhrnného rozpočtu Evropských společenství nebo rozpočtů spravovaných Evropskými společenstvími a zatajení takových dokladů, jednak uvedení nepravdivých a hrubě zkreslujících údajů v takových dokladech vztahujících se k příjmům nebo výdajům uvedených evropských rozpočtů a zatajení takových údajů, a to za předpokladu, že je tím vytvořena možnost nesprávného použití nebo zadržování finančních prostředků z některého evropského rozpočtu nebo zmenšení zdrojů některého takového rozpočtu.

Druhá základní skutková podstata tohoto trestného činu patří co do škály jednání pod ní podřaditelných mezi nejšířejí pojaté skutkové podstaty trestných činů. Pokrývá totiž veškeré případy neoprávněného zkrácení a použití finančních prostředků tvořících příjmy a výdaje souhrnného rozpočtu Evropských společenství a rozpočtů spravovaných Evropskými společenskými nebo jejich jménem. Ve své podstatě je to poruchová alternativa k oné předchozí ohrožovací alternativě. K jejímu dokonání totiž dochází až ve chvíli kdy nastane porucha ve formě neoprávněného zkrácení nebo použití finančních prostředků z uvedených evropských rozpočtů. Tento škodlivý následek je základem toho co charakterizuje tuto skutkovou podstatu.

K trestní odpovědnosti za trestný čin poškození finančních zájmů Evropských společenství v jeho první základní skutkové podstatě postačí samotné vyhotovení, použití nebo předložení nepravdivých, nesprávných nebo neúplných dokladů uvedeného typu, zatajení takových dokladů, uvedení nepravdivých nebo hrubě zkreslujících údajů v nich nebo zatajení takových údajů, aniž by muselo dojít k důsledkům z toho hrozícím, tedy k nesprávnému použití nebo zadržování finančních prostředků z některého evropského rozpočtu nebo snížení příjmů některého takového rozpočtu. Tato základní skutková podstata trestného činu poškození finančních zájmů Evropských společenství má tedy povahu ohrožovacího deliktu a ten je dokonán už ve chvíli, kdy pachatel popsaným jednáním vytvoří podmínky pro vznik uvedeného poruchového následku.

Doklady vztahující se k příjmům a výdajům souhrnného rozpočtu Evropských společenství a rozpočtů spravovaných Evropskými společenstvími nebo jejich jménem a údaje v nich uvedené, manipulace s nimiž zakládá trestní odpovědnost za trestný čin poškození finančních zájmů Evropských společenství, musí být způsobilé vyvolat hrozbu nesprávného použití nebo zadržování finančních prostředků z některého z uvedených evropských rozpočtů nebo hrozbu zmenšení zdrojů některého takového rozpočtu, tedy – slovy zákona – umožnit způsobení tohoto škodlivého následku. Jeho způsobení není znakem základní skutkové podstaty tohoto trestného činu, nicméně pokud nastane, může jít v závislosti na výši způsobené škody o okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby ve smyslu § 129a odst. 3, odst. 4 písm. c) nebo odst. 5 trestního zákona, resp. § 260 odst. 3, odst. 4 písm. c) nebo odst. 5 trestního zákoníku.

Trestní odpovědnost za tento trestný čin není podmíněna vyvoláním omylu nebo využitím něčího omylu – tedy tím co obecně charakterizuje podvodná jednání – ale použití nepravdivých, nesprávných nebo neúplných dokladů, jejich zatajení, uvedení nepravdivých nebo hrubě zkreslujících údajů v nich nebo zatajení takových údajů může vést k jednání v omylu nebo s neznalostí určitých podstatných skutečností, ať už při uvolňování finančních prostředků ze zdrojů Evropských společenství nebo při práci s jejími příjmy. Tímto – stejně jako svou celkovou konstrukcí – se tento trestný čin blíží trestným činům dotačního a úvěrového podvodu.

Znaky skutkové podstaty trestného činu poškození finančních zájmů Evropských společenství mohou naplnit v podstatě všechny typy podvodných jednání naplňujících současně znaky trestných činů podvodu, úvěrového podvodu a dotačního podvodu. K spáchání trestného činu poškození finančních zájmů Evropských společenství však může

dojít jen pokud je takovým podvodným jednáním dotčen finanční zájem Evropských společenství. V tomto uhlu pohledu vykazuje skutková podstata tohoto trestného činu ve srovnání se skutkovými podstatami trestných činů podvodu, úvěrového podvodu a dotačního podvodu rysy skutkové podstaty speciální. Na druhé straně tato skutková podstata zahrnuje i širokou škálu jednání nemajících podvodnou povahu, a to už proto, že do jejího rámce patří v zásadě všechny případy neoprávněného neodvedení finančních prostředků do souhrnného rozpočtu Evropských společenství, do jí spravovaných rozpočtů a do rozpočtů spravovaných jejím jménem a všechny protiprávní formy použití finančních prostředků z uvedených rozpočtů. Jsou-li přitom jedním jednáním – například uvedením nepravdivých údajů do žádosti o dotaci – současně ohroženy nebo porušeny jak finanční zájmy Evropských společenství tak majetkové zájmy jiných subjektů – například dotační prostředky a prostředky na spolufinancování – pak je na místě připustit jednočinný souběh trestného činu poškození finančních zájmů Evropských společenství s trestnými činy podvodu, úvěrového podvodu a dotačního podvodu, stejně jako s trestným činem zkrreslování údajů o stavu hospodaření a jmění.

Vymezení skutkové podstaty trestného poškození finančních zájmů Evropských společenství reflektuje ten fakt, že ohrozit a poškodit finanční zájmy Evropských společenství – a specificky jejich rozpočtové prostředky – lze za určitých okolností již vyhotovením a využitím nepravdivých, nesprávných a neúplných dokladů různého typu, uvedením nepravdivých a hrubě zkrreslených údajů v nich a zatajením určitých údajů nebo celých dokladů, které je obsahují. Doklady se přitom v tomto kontextu míní všechny listiny, které mají význam z hlediska sestavování souhrnných rozpočtů Evropských společenství a rozpočtů spravovaných Evropskými společenstvími nebo jejich jménem, jejich příjmů a výdajů z nich, tedy i z hlediska odvádění finančních prostředků do nich a čerpání finančních prostředků z nich. Zákon přitom nijak neomezuje okruh osob, které s nimi mohou trestněprávně postižitelným způsobem nakládat. Mohou to tedy být i osoby jednající jménem Evropských společenství, včetně pracovníků jejích orgánů a institucí. V podstatě nijak není omezena ani šíře záběru trestněprávně postižitelných forem nakládání s nimi. Trestněprávně postihnout totiž lze již jejich vyhotovení, stejně jako v zásadě jakékoliv formy jejich použití a zatajení jejich existence. Z postihu je tedy vyloučeno jen jejich prosté přechovávání, pokud není součástí jednání směřujícího k jejich zatajení.

Sankcionováno je vyhotovení, použití a předložení takových dokladů, jestliže jsou nepravdivé, nesprávné nebo neúplné. Nepravdivými doklady této povahy jsou listiny neodpovídající svým obsahem skutečnosti, nesprávnými doklady pak listiny obsahujícími určité vady, ať už obsahové nebo formální, a neúplnými doklady listiny postrádající určité části nebo určité náležitosti. Vedle toho dopadá tato skutková podstata také na případy zatajení určitých dokladů uvedené povahy. S těmi nemusí být co do jejich formy a obsahu nijak manipulováno. Sankcionováno je totiž zamlčení jejich existence.

Vyhotovení, použití, předložení nebo zatajení takových dokladů je trestněprávně postižitelné jen pokud otevírá prostor pro poškození finančních zájmů Evropských společenství, tedy pokud je způsobilé je ohrozit a vytváří reálnou možnost je poškodit. K jejich poškození – ať už snížením příjmů evropských rozpočtů nebo nesprávným použitím finančních prostředků z nich – přitom nemusí dojít.

Mezi doklady způsobilé poškodit finanční zájmy Evropských společenství na straně příjmů mohou patřit například faktury a různé účetní doklady, na jejichž základě jsou vyměřována cla a poplatky tvořící příjem rozpočtu Evropských společenství; na straně rozpočtových výdajů to mohou být například přihlášky do veřejných soutěží, žádosti o poskytnutí návratných finančních výpomocí a dotací, projekty financovatelné ze zdrojů evropských fondů a žádosti o platby, ale i takové dokumenty jako výpisy z bankovních účtů, čestná prohlášení o bezdlužnosti a výpisy z obchodního nebo trestního rejstříku, pokud jsou významné pro posouzení toho, zda jsou splněny podmínky pro platby z rozpočtových prostředků Evropských společenství nebo pro čerpání prostředků z jí spravovaných fondů.

Vedle vyhotovení, použití, předložení a zatajení takových dokladů je jako trestný čin trestně postižitelný za zákonem stanovených podmínek také uvedení nepravdivých nebo hrubě zkreslených údajů v nich a zatajení určitých podstatných údajů. Nepravdivými údaji jsou v tomto kontextu míněny údaje obsahově zcela neodpovídající skutečnosti, zatímco hrubě zkreslenými údaji jsou údaje co do svého obsahu nepřesné nebo neúplně informující o určitých zásadních okolnostech, takže neodrážející dostatečně objektivně skutečný stav. Zatajení určitých údajů je trestněprávně relevantní pokud spočívá v zamlčení skutečností rozhodujících nebo zásadních z hlediska úkonů vztahujících se k příjmům a výdajům souhrnného rozpočtu Evropských společenství nebo rozpočtů spravovaných Evropskými společenstvími nebo jejich jménem. Jde tedy o zamlčení skutečností, které mají takový potenciál, že jsou schopné zásadně ovlivnit kroky a rozhodnutí týkající se takových příjmů a výdajů, zvláště pak o zamlčení skutečností, které by – kdyby nebyly zamlčeny – vedly k jiným rozhodnutím o nich nebo k rozhodnutím o nich za jiných podmínek. K zamlčení takových údajů může dojít jak v určitém dokladu, tedy v určité listině, tak i jinak, například při ústním jednání nebo v rámci elektronické komunikace. Není přitom nezbytné, aby druhá strana jednala v omylu, tedy s neznalostí daných údajů. Naopak, pachatelé daného trestného činu mohou být i osoby jednající jménem poškozených Evropských společenství, takže i ony mohou zatajením takových údajů naplnit skutkovou podstatu daného trestného činu, pokud tím umožní nesprávné použití nebo zadržování finančních prostředků z některého evropského rozpočtu nebo zmenšení zdrojů některého takového rozpočtu. Tak tomu bude, když tím vytvoří reálnou možnost vzniku těchto škodlivých následků. Ty však nemusí nastat.

V posuzovaném případě jde o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, o jejichž poskytnutí rozhodoval Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad na základě podkladů předložených mu Úřadem této regionální rady. Obžaloba je v tomto ohledu založena na tom, že v rámci Druhé a Třetí výzvy daného regionálního operačního programu byla na jednáních Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dne 27. června 2008 a dne 4. listopadu 2008 přijata rozhodnutí o schválení výběru projektů k realizaci podle předložených seznamů a podklad pro tato rozhodnutí tvořily sestavy ohodnocených projektů „obsahující obžalovanými nepřípustným způsobem změněná výsledná věcná bodová hodnocení některých projektů spojená s neoprávněnými změnami jejich výsledného statusu“, což mělo činit nesprávným a vadným celý seznam projektů ke schválení. Obžalobou však nejsou – až na drobné výjimky –

identifikovány ony projekty, v jejichž hodnocení mělo dojít k oněm nepřipustným změnám, a pokud jí je tvrzeno, že dané změny měli provést obžalovaní v rámci metodikou nedovolených kontrolních hodnocení určitých – blíže nespecifikovaných – vzorků projektů, provedené dokazování nic takového neprokázalo. Dané kontroly hodnocení sice proběhly, ale jako forma manažerské kontroly, a ani jeden z obžalovaných v jejich rámci neprovedl žádnou změnu bodového hodnocení. Ředitel Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad obžalovaný JUDr. Jiří T. se daných kontrol vůbec nezúčastnil a obžalovaný Ing. Martin P. DiS., Ing. Magda S. a obžalovaná Ing. Klára Š., kteří se na nich podíleli, doporučili stanoveným hodnotitelům jen ve vztahu k některým projektům určité změny hodnocení s ohledem na zjištěné chyby v nich, a bylo na oněch hodnotitelích, zda se zachovají podle jejich doporučení. V této souvislosti Městský soud v Praze v předchozích rozsudcích vynesenech v této trestní věci shledal, že provedení takových změn hodnocení některým z obžalovaných, aniž by byl v pozici hodnotitele, a jejich promítnutí do výsledných sestav ohodnocených projektů a do seznamů projektů ke schválení sice skutečně mohlo v daném skutkovém rámci založit trestní odpovědnost za trestný čin poškozování finančních zájmů Evropských společenství, avšak k ničemu takovému nedošlo. V průběhu dokazování zároveň nebylo identifikováno – jak zdůraznil – nesprávné věcné hodnocení žádného projektu, které by nebylo napraveno ještě před jeho ukončením. Nadto dané doklady určené Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad obžalovaní nevyhotovili, nepoužívali ani nepředkládali k posouzení tomuto Výboru. To vše bylo na vedoucích územních oddělení administrace odborů implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a na projektových manažerech působící v těchto odděleních. Nikdo z nich však nebyl postaven před soud a provedené důkazy neskýtají podklad pro závěr, že obžalovaní neoprávněně zasáhli do procesu hodnocení a ovlivnili jeho výsledek u nějakého projektu nebo skupiny projektů, a tím přispěli k vykazování nesprávných údajů o něm.

K T. při veřejné soutěži:

Skutkovou podstatou trestného činu pletich při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a trestního zákona – a stejně tak reciproční skutkovou podstatou trestného činu sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě vymezenou v § 256 odst. 1 trestního zákoníku – je postihováno sjednání přednosti nebo výhodnějších podmínek některému dodavateli veřejné zakázky, soutěžiteli ve veřejné soutěži nebo účastníku veřejné dražby, a to v souvislosti se zadáním veřejné zakázky, s veřejnou soutěží nebo veřejnou dražbou v úmyslu způsobit jinému škodu nebo opatřit sobě nebo jinému prospěch. Objektívni stránka tohoto trestného činu tedy spočívá v sjednání přednosti nebo výhodnějších podmínek některému ze subjektů usilujících o zadání veřejné zakázky, o vítězství ve veřejné soutěži nebo o vydražení určité majetkové hodnoty ve veřejné dražbě na úkor jiných soutěžitelů, dodavatelů nebo účastníků. Stát se tak musí v přímé souvislosti s určitou veřejnou dražbou, s určitou veřejnou soutěží nebo se zadáním určité veřejné zakázky a pachatel musí jednat ze zjištěných důvodů nebo způsobem hrozícím způsobení určité škody. Její způsobení a stejně tak získání prospěchu sobě nebo někomu jinému není znakem základní skutkové podstaty tohoto trestného činu, nicméně pokud nastane, může jít v závislosti na výši způsobené škody nebo výši získaného prospěchu o okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby ve smyslu § 128a odst. 2 písm. b) trestního zákona, resp. ve smyslu § 256 odst. 2 písm. b) a c), odst. 3 nebo odst. 4 trestního zákoníku.

Podstatou toho, co je v případě tohoto trestného činu postihováno, je sjednání přednosti nebo výhodnějších podmínek některému dodavateli veřejné zakázky, soutěžiteli ve veřejné soutěži nebo účastníku veřejné dražby.

Předností je v tomto případě míněno jakékoliv zvýhodnění co do časových ukazatelů. Konkrétně může jít například o časové zvýhodnění některých dodavatelů, účastníků nebo soutěžitelů dané tím, že je jim sdělen záměr zadat veřejnou zakázku, vyhlásit veřejnou soutěž či provést veřejnou dražbu a termín jejího uskutečnění dříve než je veřejně vyhlášen.

Výhodnějšími podmínkami se pak rozumí veškerá ostatní zvýhodnění některého nebo některých dodavatelů, účastníků či soutěžitelů před ostatními. Takové zvýhodnění může spočívat například v účelovém vymezení podmínek tak, aby jim mohl vyhovět pouze jeden dodavatel nebo soutěžitel, v stanovení výhodnějšího způsobu podání nabídky nebo návrhu pro některého dodavatele nebo soutěžitele, v sdělení mu realizačních či cenových nabídek nebo návrhů jiných dodavatelů nebo soutěžitelů apod.

Pachatel zvýhodňující nebo upřednostňující nějakého dodavatele veřejné zakázky, soutěžitele ve veřejné soutěži nebo účastníka veřejné dražby musí jednat v úmyslu způsobit jinému škodu nebo opatřit sobě nebo jinému prospěch. Podmínkou jeho trestní odpovědnosti přitom není, aby onen zvýhodněný nebo upřednostněný subjekt v důsledku daného zvýhodnění nebo upřednostnění získal veřejnou zakázku, zvítězil ve veřejné soutěži nebo vydražil určitý předmět, musí však být zřejmé, komu konkrétně má být způsobena škoda nebo opatřen prospěch.

V posuzovaném případě nefiguruje žádná veřejná dražba ani veřejná zakázka. Jedná se v něm o dotační proces, v němž šlo o poskytnutí dotací zájemcům o ně splňujícím předem stanovená hodnotící kritéria, kteří reagovali na učiněnou výzvu předložením projektových žádostí o ně. V daném skutkovém a právním rámci tedy mohlo jít jen o veřejnou soutěž.

Veřejná soutěž je – obecně vzato – veřejně vyhlášená soutěž, v níž usiluje předem neurčený okruh více subjektů podle předem stanovených pravidel o dosažení určitého výsledku. Zárukou objektivního hodnocení v rámci takové soutěže je dodržení stanoveného postupu a jednotné uplatnění stanovených kritérií. Základní charakteristikou veřejné soutěže – vystihující její podstatu a odlišující jí od jiných soutěží – je to, že je vyhlášena veřejně a že se jí mohou zúčastnit konkrétně jmenovitě neomezené osoby.

Vyhlašovatelem soutěže může být v zásadě kdokoliv. Pořadatelem veřejné soutěže pak je osoba jím pověřená zorganizováním veřejné soutěže a soutěžitелеm osoba, ať už fyzická nebo právnická, která předložila návrh do soutěže vyhovující soutěžním podmínkám a učinila tak ve lhůtě určené v soutěžních podmínkách.

Objektem daného trestného činu je přitom zájem na řádném a zákonném provedení jakékoli veřejné soutěže, zejména zájem na dodržování stanoveného postupu a rovných podmínkách pro soutěžitele.

Skutková podstata trestného činu pletich při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a trestního zákona – a potažmo i trestného činu sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 trestního zákoníku – nepatří mezi skutkové podstaty s tzv. blanketní nebo odkazovací dispozicí, a proto dopadá na všechny veřejné soutěže, aniž by přitom hrálo jakoukoliv roli, čeho se týkají a do jakých právních vztahů v souvislosti s nimi vstupují jejich účastníci.

Argumentem proti zařazení výzev v rámci regionálních operačních programů mezi veřejné soutěže v trestněprávním smyslu nemůže být za dané situace pouhý fakt, že mimotrestní předpisy je neoznačují za veřejnou soutěž. Oproti tomu zásadní význam z tohoto hlediska má povaha těchto výzev. U některých z nich totiž není dán požadovaný aspekt možného zapojení neurčitého okruhu subjektů do zápolení o poskytované dotace, když vymezení oblastí podpory eliminuje počet účastníků, a to leckdy velmi významně (například v oblasti podpory 1.1 regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad), specifikace oprávněných žadatelů některé skupiny žadatelů výslovně vylučuje (například v cestovním ruchu všechny podnikatele s historií kratší než dva roky) a Monitorovacím výborem programu schvalovaná výběrová kritéria již z podstaty věci zajišťují určitým subjektům přednost či výhodu (například výběrové kritérium hodnotící zkušenost s již realizovaným projektem z evropských prostředků). V těchto případech nelze procesy zahájené příslušnými výzvami k předkládání žádostí o dotace považovat za veřejné soutěže. V jiných případech – tedy tam, kde o dotace usiluje předem neurčený okruh více subjektů podle stanovených pravidel – jde o veřejné soutěže. To v zásadě platí i o inkriminovaných dvou výzvách v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – o Druhé a Třetí výzvě – vyhlášených prostřednictvím internetu dne 17. prosince 2007 a dne 27. června 2008 Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad. Jde nicméně o hraniční případ, neboť tyto výzvy se týkaly i projektů v oblasti podpory 1.1., v nichž byl výrazně zúžen okruh možných uchazečů o dotace a všichni přihlášení dotaci získali.

Jednání, které je předmětem trestního stíhání v této trestní věci, však neodpovídá podstatě toho, co je v případě trestného činu pletich při veřejné soutěži a dražbě postihováno. Ve věci totiž nedošlo k sjednání výhodnějších podmínek určitému konkrétnímu zájemci o dotaci na úkor jiných zájemců o ně a žádné takové jednání fakticky není obžalovaným ani obžalobou kladeno za vinu. Z toho jak je v ní popsán stíhaný skutek ani není patrné kým, za jakých okolností a jaké výhodnější podmínky měly být sjednány, případně ve prospěch koho a na úkor koho se tak mělo stát. Obžaloba totiž vůbec nepracuje s tím, že by pro někoho měly být v daných případech sjednány nějaké výhodnější podmínky. Naopak, je v tomto ohledu postavena na – důkazně nepodloženém – tvrzení, že obžalovaní z neznámého důvodu usměrňovali činnost hodnotitelů tak, aby volili postupy v rozporu se závaznými metodickými předpisy, a stejně tak z neznámých důvodů změnili bodové hodnocení nějakých projektů, v důsledku čehož došlo v některých případech ke změně jejich statutu, ať už v pozitivním nebo negativním směru, tedy k jejich zařazení mezi financovatelné projekty, ačkoliv by mezi ně jinak nepatřily, nebo naopak k jejich vyřazení z okruhu financovatelných projektů. Některé projekty tedy měly mít podle obžaloby ze stíhaného jednání faktický prospěch, přitom k němu měly přijít částečně v důsledku změn ve věcném hodnocení jiných projektů, nikoliv však proto, že by obžalovaní chtěli zvýhodnit právě je a že by proto cíleně vytvořili pro ně příznivé podmínky, ale proto, že se – shodou okolností – v důsledku oné změny zlepšil

jejich status a jejich zařazení v pořadí hodnocených projektů. Tato tvrzení obžaloby provedené dokazování nepotvrdilo, ale i kdyby je potvrdilo, nemohlo – podle názoru Městského soudu v Praze vyjádřeného v předchozích rozsudcích vynesených v této trestní věci – dané jednání naplnit znaky skutkové podstaty trestného činu pletich při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a trestního zákona ani skutkové podstaty trestného činu sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1 trestního zákoníku. Jeho součástí totiž nemělo být sjednání výhodnějších podmínek v soutěži pro určité konkrétní subjekty nebo skupiny subjektů, ale prostá změna v hodnocení některých projektů z neznámých důvodů, aniž by v jejich prospěch byly jakkoliv změněny nastavené podmínky hodnocení.

Typově mohlo mít za dané situace stíhané jednání nejblíže k případům pletich při veřejné soutěži ve smyslu § 128b trestního zákona a ve smyslu § 257 trestního zákoníku, avšak nenaplnilo znaky skutkové podstaty žádného z těchto trestných činů v jeho třech alternativách, neboť při něm nebylo užito lsti ani pohružky těžkou újmou, podplácení ani přijímání úplatku.

K trestnému činu zneužívání pravomoci veřejného činitele:

Skutkové podstaty trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 trestního zákona – a obdobně trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 trestního zákoníku – se může dopustit pouze veřejný činitel, resp. úřední osoba, a to jednou ze tří taxativně uvedených forem jednání, konkrétně výkonem své pravomoci způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, překročením své pravomoci a nesplněním povinnosti vyplývající z její pravomoci. Z hlediska zavinění musí úmysl pachatele zahrnovat kromě všech znaků charakterizujících jeho jednání také úmysl způsobit někomu škodu nebo jinou závažnou újmu nebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch.

Výkon pravomoci způsobem odporujícím jinému (netrestnímu) právnímu předpisu předpokládá porušování nebo obcházení konkrétního zákona nebo právní normy vydané na podkladě zákona. Pachatel musí jednat úmyslně aktivně v rozporu s takovou právní normou anebo úmyslně konkrétní právní normu obcházet. Své pravomoci přitom překročí, pokud vykoná činnost, která patří do pravomoci jiného veřejného činitele (úřední osoby), popř. jiného orgánu, a to buď nadřízeného, nebo též podřízeného, nižšího, jestliže nemá právo vztáhnout vyřízení věci na sebe. O nesplnění povinnosti vyplývající z jeho pravomoci pak jde, když nesplní povinnost uloženou mu zákonem nebo jiným právním předpisem vydaným na základě zákona a případně konkretizovanou jeho pracovní nebo funkční náplní. V tomto případě má jeho jednání formu opomenutí. Povinnost nesplní tedy i ten, kdo ji úmyslně opomene splnit, je si vědom možných následků své nečinnosti a je s nimi srozuměn.

Předpokladem vyvození trestní odpovědnosti za kteroukoliv z těchto forem zneužití pravomoci je alternativně další úmysl způsobit někomu škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch. Škodou je v tomto kontextu míněna materiální škoda, tj. škoda vyčíslitelná v penězích, zatímco jinou závažnou újmu imateriální újma, jako je újma na právech, na zdraví, morální újma, poškození v zaměstnání, v rodinném životě apod. Úmysl opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch pak zahrnuje každé

neoprávněné zvýhodnění materiální (majetkové) nebo imateriální (nemajetkové), na které by pachatel nebo jiná osoba neměli právo.

Trestněprávně postižitelného zneužití pravomoci v daném smyslu se může dopustit jen osoba nadaná určitými specifickými vlastnostmi. Pro její označení byl až do 31. prosince 2009 užíván termín veřejný činitel, od té doby pak termín úřední osoba. To, kdo byl veřejným činitelem a kdo je úřední osobou nebylo a není někdejším trestním zákonem a novým trestním zákoníkem vymezeno úplně identicky.

Veřejným činitelem byl ve smyslu § 89 odst. 9 trestního zákona účinného do 31. prosince 2009 volený funkcionář nebo jiný odpovědný pracovník orgánu státní správy a samosprávy, soudu nebo jiného státního orgánu nebo příslušník ozbrojených sil nebo ozbrojeného sboru, soudní exekutor při výkonu exekuční činnosti, sepisování exekutorských zápisů a při činnostech vykonávaných z pověření soudu podle zvláštního právního předpisu, pokud se podílel na plnění úkolů společnosti a státu a používal přitom pravomoci, která mu byla v rámci odpovědnosti za plnění těchto úkolů svěřena. Státními orgány přitom byly míněny zejména zákonodárné orgány, orgány státní správy (včetně ústředních orgánů), soudy a státní zastupitelství. Orgány samosprávy pak byly v obcích, které byly základními územními samosprávnými celky, obecní zastupitelstvo, rada obce a starosta, obecní úřad, obecní policie, resp. orgány plnící obdobné funkce ve městech (např. primátor ve statutárních městech). Po vytvoření vyšších územních samosprávných celků to byly též obdobné orgány těchto vyšších samosprávných celků. Tak orgány kraje byly zastupitelstva kraje, rady kraje, hejtmani kraje a krajské úřady. Orgánem kraje byly též další zvláštní orgány kraje zřízené podle zákona. Za orgány samosprávy ve smyslu § 89 odst. 9 trestního zákona se přitom považovaly jen takové orgány, jejichž činnost byla svým rozsahem a povahou obdobná činnosti státní správy, tj. týkala se věcí veřejných na určitém území a dopadala na větší skupiny lidí.

Oproti tomu do okruhu úředních osob patří počínaje 1. lednem 2010 pouze osoby charakterizované v taxativním výčtu obsaženém v § 127 odst. 1 nového trestního zákoníku. Jsou to soudci, státní zástupci, prezident České republiky, poslanci a senátoři Parlamentu České republiky, další osoby zastávající funkci v jiných orgánech veřejné moci, členové zastupitelstev, odpovědní úředníci územní samosprávy, orgánů státní správy a jiných orgánů veřejné moci, příslušníci ozbrojených sil a bezpečnostních sborů, strážníci obecní policie, soudní exekutoři při výkonu exekuční činnosti a při činnostech vykonávaných z pověření soudu nebo státního zástupce, notáři při provádění úkonů v řízení o dědictví jako soudní komisaři, finanční arbitři a jejich zástupci a fyzické osoby, které byly ustanoveny lesní stráží, stráží přírody, mysliveckou stráží a rybářskou stráží. Postavení úřední osoby mají pouze pokud plní úkoly státu nebo společnosti a používají při tom svěřené pravomoci pro plnění těchto úkolů. Pravomoc, jíž musí disponovat, musí v sobě vždy mít obsažen prvek moci a prvek rozhodování. Rozhodováním se však v tomto kontextu nemíní jen učinění určitého rozhodnutí, ale celý proces počínající přípravnou fází, pokračující vlastním přijetím rozhodnutí a končící fází jeho výkonu. Výkonem pravomoci je přitom jak řešení konkrétního individuálního případu tak vydávání obecně závazných právních aktů.

Obžalovaní JUDr. Jiří T., Ing. Martin P. DiS. a Ing. Klára Š. byli v inkriminované době vedoucími pracovníky Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Tato

regionální rada byla právnickou osobou sui generis zřízenou zákonem o podpoře regionálního rozvoje a jako taková patřila nepochybně mezi orgány veřejné moci, nikoliv však mezi státní orgány a orgány samosprávy. Nadána byla pravomocí administrovat procesy hodnocení projektů ucházejících se na základě jednotlivých výzev o dotace z Evropského fondu pro regionální rozvoj prostřednictvím regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, rozhodovat o poskytnutí takových dotací na realizaci projektů, které uspěly v procesu hodnocení, a administrovat čerpání poskytovaných dotačních prostředků. Jejím klíčovým orgánem nadaným rozhodovacími pravomocemi byl její Výbor, zatímco její Úřad byl jejím výkoným orgánem. Jako takovému nebylo tomuto jejímu orgánu svěřeno žádné samostatné rozhodování, avšak přesto plnil zásadní roli v procesu rozhodování o poskytnutí dotací. Na něm totiž byla jednak celá příprava takových rozhodnutí, zahrnující hodnocení projektů ucházejících se o dotaci a zpracování podkladů pro rozhodnutí o nich, jednak fáze reálného naplnění přijatých rozhodnutí, zvláště pak uvolnění příslušných dotačních prostředků a sledování způsobu jejich použití. Z tohoto zorného uhlu bylo možné považovat i obžalované JUDr. Jiřího T. a Ing. Martina P. DiS. jako jeho vedoucí pracovníky za veřejné činitele, byť toto jejich postavení do určité míry relativizovalo to, že vnitřní mechanismy provádění uvedených činností v něm byly nastaveny tak, že na ně neměli žádný vliv. Nebyli totiž především oprávněni jakkoliv zasahovat do procesu hodnocení posuzovaných projektů, nezpracovávali žádné podklady pro rozhodování Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a dokonce je tomuto orgánu ani nepředkládali. Měli však kontrolní a řídicí oprávnění vůči těm, kteří to prováděli, tedy pracovníkům zařazeným v odděleních administrace územních odborů implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. To na rozdíl od obžalované Ing. Kláry Š., která tato oprávnění neměla, a na procesu daného rozhodování se podílela – spolu s jí podřízenými metodiky – toliko posuzováním námitek uplatněných členy Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad proti hodnocením projektových žádostí projektovými manažery pracovně zařazenými v odděleních administrace územních odborů implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad.

Za této situace mohli obžalovaní nést trestní odpovědnost za zneužití pravomoci veřejného činitele, resp. úřední osoby, ale to by muselo být prokázáno, že svou pravomoc vykonávali způsobem odporujícím právním předpisům, překročili své pravomoci nebo nesplnili povinnosti vyplývající z jejich pravomoci, a to vše v úmyslu způsobit někomu škodu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch, což nebylo podle závěru Městského soudu v Praze v procesu dokazování prokázáno. Nebyl totiž opatřen – jak shledal Městský soud v Praze v předchozích rozsudcích vynesených v této trestní věci – žádný důkaz o tom, že by obžalovaní postavení veřejného činitele zneužili k opatření prospěchu pro sebe či pro jiného nebo k poškození jiného. V tomto kontextu Městský soud v Praze připomněl, že provedené důkazy neskýtají skutkový podklad pro závěr, že svým konáním směřovali na jedné straně k způsobení nějaké škody a na druhé straně k opatření si jakéhokoli prospěchu, nebo že alespoň počítali s něčím takovým a pro případ, že k tomu dojde, s tím byli srozuměni. Nic takového konec konců netvrdí ani obžaloba. Ta v tomto kontextu vychází pouze z toho, že neznámo proč určitým způsobem v rozporu s příslušnými metodickými předpisy usměrňovali činnost sobě podřízených projektových manažerů a změnili bodové hodnocení některých projektů, a že v důsledku toho si některé projekty co do svého statusu polepšily a jiné pohoršily. Tato její tvrzení – a zvláště pak jejich

klíčová část o okolnostech změny bodového hodnocení některých projektů – přitom nebyla podle Městského soudu v Praze provedenými důkazy doložena.

Prokázáno nebylo – a to shledal Městský soud v Praze stejně podstatným – ani ovlivnění výsledku věcného hodnocení žádného projektu nebo skupiny projektů obžalovanými. V případech, kdy došlo v procesu věcného hodnocení hodnotiteli k porušení platné metodiky, pak provedené důkazy neumožnily učinit závěr, že to vedlo k nějakému konkrétnímu věcně špatnému hodnocení určitého projektu a že takto bylo postupováno s vědomím obžalovaných nebo přímo z jejich podnětu. On totiž nebyl identifikován žádný projekt, u něž by bylo ve finále dosaženo věcně neodpovídajícího výsledku hodnocení.

To vše v posuzovaném případě vylučovalo podle názoru Městského soudu v Praze nejen naplnění znaků objektivní stránky skutkové podstaty daného trestného činu – tedy trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele – ale samozřejmě i naplnění subjektivní stránky tohoto trestného činu.

Na základě výše uvedeného Městský soud v Praze v předchozích zprošťujících rozsudcích vynesených v této trestní věci uzavřel, že i kdyby provedené dokazování potvrdilo klíčová skutková tvrzení obžaloby, nebylo by možné dovést trestní odpovědnost obžalovaných za všechny uvedené trestné činy, pro které byli postaveni před soud. To klíčové, co podle názoru Městského soudu v Praze bránilo vyvodit v posuzovaném případě jejich trestní odpovědnost za jakýkoliv trestný čin, však bylo to, že nebylo prokázáno nepřípustné ovlivnění výsledku věcného hodnocení žádného projektu nebo skupiny projektů obžalovanými, provedení nedovolené změny bodového hodnocení některého projektu z jejich strany, dosažení věcně neodpovídajícího výsledku hodnocení jakéhokoliv projektu ani směřování k dosažení takového výsledku. To přitom byl podle názoru Městského soudu v Praze předpoklad bez jehož naplnění v daném skutkovém rámci nebylo možné trestně postihnout obžalované. Tak tomu bylo proto – jak shledal Městský soud v Praze – že tvrzené a částečně i prokázané porušení metodiky, samo o sobě nemohlo být a nebylo trestné. Přitom v daném případě obžalovaní byli postaveni před soud primárně pro to, nadto, z větší části nikoliv kvůli tomu, že by danou metodiku porušili přímo sami, ale proto, že jejímu porušení svými podřízenými nezabránili nebo je k němu vedli. Ani to však nebylo v procesu dokazování prokázáno.

V návaznosti na to Městský soud v Praze připomněl, že v situaci, kdy obžalovaní sami nehodnotili, a tudíž ani sami neporušovali danou metodiku, a kdy v průběhu hodnocení nevyvíjeli přímý nátlak na jednotlivé hodnotitele, neznamenalo to, obecně vzato, že nemohli reálně ovlivnit proces hodnocení projektů zvenku, a to specificky nastavenými manažerskými opatřeními. Případné důsledky takového nepřímého ovlivnění daného procesu přitom bylo třeba posuzovat s vědomím toho, že posuzování kvality věcného hodnocení projektů nebylo možné zredukovat toliko na číselné bodové vyjádření hodnocení, a to už proto ne, že to bylo z nemalé části ryze subjektivní, odvislé od náhledu projektových manažerů, a proto objektivně obtížně přezkoumatelné. Pokud tedy v posuzovaném případě nebylo zjištěno nic co by mohlo svědčit o věcně nesprávném obodování hodnocených projektů – a pokud ani obžaloba nic nevytýkala konkrétnímu číselnému bodovému ohodnocení soutěžících projektů – nemuselo to podle názoru Městského soudu v Praze znamenat, že přezkoumávaný hodnotící

proces byl nutně prost vad. Na druhé straně to, že bodové vyjádření hodnocení u těchto projektů se různě měnilo, bylo na místě vnímat jako legitimní, pokud byly změny činěny v rámci závazných pravidel a měly věcné opodstatnění, samozřejmě při respektování subjektivního prostoru, kterým disponovali výlučně hlavní a vedlejší hodnotitelé. Obecný požadavek transparentnosti a co možná největší objektivnosti a spravedlivosti postupů a řešení volených v procesu hodnocení přitom bylo možné naplnit jen tehdy, bylo-li hodnocení prováděno výlučně oprávněnými osobami, svobodně a nezávisle a podle předem určených pravidel. Jestliže pak všichni náležitě ustanovení hodnotitelé v posuzovaném případě v zásadě potvrdili, že projekty hodnotili svobodně a nezávisle, a opak nebyl zjištěn, pak zbývalo posoudit, zda projekty hodnotili podle striktně daných pravidel. Pokud daná pravidla nebyla dodržena, pak bylo možné pochybovat o správnosti výsledků věcného hodnocení. Jestliže totiž není jakákoliv veřejná soutěž ve fázi hodnocení soutěžících subjektů vedena podle předem schválené metodiky, pak lze – v nejširším slova smyslu – pochybovat o správnosti jejich výstupů. Tak je tomu proto, že veřejná soutěž je regulární a nezpochybnitelná, jsou-li zajištěny a dodrženy obě její roviny: 1. má předem schválená pravidla a jimi se řídí, 2. hodnocení soutěžitelů provádí nezávisle oprávněné osoby. Logicky pak lze vyvodit, že vítězné subjekty, které vzejdou z určitým způsobem zmanipulované veřejné soutěže a současně by v ní neuspěly bez nepřípustných manipulací, je třeba považovat za zvýhodněné, tedy za subjekty, jimž se dostává neoprávněného prospěchu. A opačně řečeno, ty soutěžící subjekty, které ve zmanipulované soutěži nedosáhly na úspěšný výsledek a bez manipulací by uspěly, je třeba považovat za poškozené takovou soutěží. Trestněprávní odpovědnost za zmanipulování veřejné soutěže daným způsobem přitom lze vyvozovat jen vůči tomu kdo jedná ve vztahu k manipulaci s ní, a tím i k možné účelové modifikaci sestavy vítězných projektů, zaviněně, a to minimálně v nepřímém úmyslu. Z tohoto hlediska má z povahy věci svůj význam i motiv jednání.

V posuzovaném případě nebyl v jednání obžalovaných zjištěn žádný jiný motiv než zájem na tom, aby byly předložené projekty ohodnoceny věcně správně v stanovených termínech a aby byly výsledné seznamy projektů určených k dotační podpoře schváleny. To byl jistě motiv zcela legitimní. Ve vztahu k případné trestní odpovědnosti obžalovaných za stíhané jednání byly za této situace podle názoru Městského soudu v Praze myslitelné dva přístupy. První možností bylo vyjít z toho, že nedodržení závazně stanovených metodických postupů a porušení s nimi spojených pracovních povinností nemohlo v daném skutkovém rámci samo o sobě naplnit skutkovou podstatu žádného trestného činu, tedy ani těch trestných činů, jejichž spáchání viděla v jednání obžalovaných obžaloba, a že trestněprávní rozměr mohlo dát jednání obžalovaných za daných skutkových okolností jen to, že příslušné kroky činili v zájmu ovlivnění hodnocení určitých soutěžících projektů, s vědomím toho, že důsledkem toho může být věcně nesprávné hodnocení určitých konkrétních projektů. Druhou možností bylo případně shledat trestným i prosté úmyslné porušení závazných metodických pravidel v procesu hodnocení soutěžících projektů, resp. úmyslné vedení daného typu veřejné soutěže v rozporu s předem schválenou metodikou, a to s argumentem, že objektivně věcně správného hodnocení soutěžících projektů se v podstatě nelze dobat, a proto je možné považovat za věcně správné hodnocení jen hodnocení provedené beze zbytku přesně podle příslušné metodiky. Obžalovaným přitom bylo možné v trestněprávní rovině klást za vinu jen to co bylo v průběhu věcného hodnocení projektů v rámci Druhé a

Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad činěno s jejich vědomím nebo přímo z jejich podnětu.

Základním metodickým dokumentem pro hodnocení projektů Druhé a Třetí výzvy byl operační manuál regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad na období 2007 až 2013, verze 1.0 účinná od jeho vydání a verze 2.0 účinná ke dni 14. září 2007. Tento dokument byl pro všechny závazný. Z jeho obsahu je v daném kontextu podstatná především kapitola 10 – administrativní procesy, její část 3.2. – věcné hodnocení projektů. V ní je graficky i popisně upravena fáze věcného hodnocení projektů krok po kroku. Podstatné dílčí postupy lze shrnout následovně: ad 1. pro věcné hodnocení každé žádosti jsou určeni dva projektoví manažeři, z nichž jeden je ustanoven jako hlavní hodnotitel, ad 2. po schválení rozpisu hodnotitelů zahajují určení hodnotitelé věcné hodnocení žádosti, ad 3. věcné hodnocení provádí dva projektoví manažeři nezávisle na sobě, aby bylo zajištěno dodržení pravidla „kontrola čtyř očí“, ad 4. k zajištění objektivního hodnocení a jednotného náhledu se projektoví manažeři scházejí jednou až dvakrát týdně ke společným sladovacím jednáním nad hodnotícími tabulkami a hodnotícími kritérii, ad 5. pro věcné hodnocení žádostí používají hodnotitelé formuláře věcného hodnocení projektů, posuzují naplnění jednotlivých kritérií, přičemž po posouzení každého kritéria vyplní počet bodů do hodnotící (excelové) tabulky, ad 6. v případě, že jeden z hodnotitelů považuje za nezbytné vyjádření externího hodnotitele k určité oblasti hodnocení či konkrétnímu výběrovému kritériu, oznámí to vedoucímu, který z databáze externích hodnotitelů vybere odborně příslušného experta a požádá o stanovisko, které má pro hodnotitele doporučující charakter, ad 7. na základě vyplněného formuláře hodnotící tabulky zanesou každý hodnotitel do informačního systému MONIT7+ výsledky hodnocení, ad 8. pokud se hodnotitelé shodli na statusu projektu a výsledné bodové hodnocení obou hodnotitelů se výrazně neliší (v manuálu je konkretizováno), je hodnocení ukončeno jeho vložení do informačního systému MONIT7+, ad 9. ze zadaných výsledků hodnocení spočítá informační systém MONIT7+ aritmetický průměr jako výsledné bodové hodnocení projektu, ad 10. hlavní hodnotitel generuje z informačního systému MONIT7+ protokol o věcném hodnocení projektu, který obsahuje výsledky hodnocení obou hodnotitelů a výsledný aritmetický průměr, protokol podepíše oba hodnotitelé a založí se do složky projektu, ad 11. v případě, že se výsledné bodové hodnocení hodnotitelů výrazně liší, hodnocení projektu provádí třetí hodnotitel, který rovněž zadá své hodnocení do informačního systému MONIT7+, ze zadaných výsledků hodnocení systém spočítá aritmetický průměr ze dvou hodnocení, která jsou si nejbližší, tento výsledek je považován za výsledné hodnocení, protokol o věcném hodnocení projektu podepíše všichni tři hodnotitelé, podepsaný protokol založí hlavní hodnotitel do složky projektu a změní stav projektu v informačním systému MONIT7+, ad 12. po ukončení věcného hodnocení všech projektů generuje vedoucí oddělení administrace z informačního systému MONIT7+ souhrnnou zprávu o věcném hodnocení všech dotčených žádostí, zprávu podepíše a založí do složky výzvy. Poté následují další kroky.

Při konfrontaci s těmito pravidly identifikovala obžaloba důvodně jako nejproblematictější tři kroky obžalovaných:

1. umožnění konzultací výsledků hodnocení hlavních a vedlejších hodnotitelů a jejich usnesení se na společném konsensu, a to v konfrontaci s pravidlem kontroly čtyř očí zakotveným operačním manuálem,

2. užití excelových souhrnných tabulek výsledků hodnocení v konfrontaci se smyslem zavedení monitorovacího informačního systému IS MONIT7+ a
3. provedení manažerské kontroly hodnocení vybraného vzorku projektů v konfrontaci s požadavkem rovného přístupu ke všem soutěžícím projektům.

Porušení **pravidla kontroly čtyř očí** – spočívajícího v požadavku toho, aby se na hodnocení vždy podíleli dva na sobě nezávislí projektoví manažeři – spojuje obžaloba s vydáním interního sdělení ředitele ke konsensu hodnotitelů ze dne 17. března 2008. Toto interní sdělení zní: „Vzhledem k velkému počtu přijatých žádostí a pevně nastaveným časovým lhůtám pro hodnocení projektů, je povoleno hlavnímu a vedlejšímu hodnotiteli konzultovat vzájemně své výsledky hodnocení a usnést se na společném konsensu v podobě bodového hodnocení v rámci věcného hodnocení projektů, přičemž bude dodrženo pravidlo kontroly čtyř očí nezávislých hodnotitelů na všech stupních hodnocení projektů“. Ve vztahu k tomuto internímu sdělení bylo třeba se předně vypořádat s tím, zda ho byl obžalovaný JUDr. Jiří T. oprávněn vydat, a to ve vazbě na to, zda povahou toho, co upravuje, naplňuje výjimku z postupů definovaných v operačním manuálu, anebo svým obsahem již reviduje operační manuál. Městský soud v Praze přitom shledal již v předchozích rozsudcích vynesenech v této trestní věci, že povolení konzultací výsledků bodového ohodnocení hlavního a vedlejšího hodnotitele a možnost usnést se na společném konsensu výsledku nebylo z výše rozvedených důvodů změnou systému upraveného operačním manuálem, ale v daném kontextu se jednalo o výjimečné řešení určité problémové situace. Důvodem vydání daného interního sdělení byl enormně velký počet přijatých žádostí o dotace a pevně nastavené časové lhůty pro jejich ohodnocení. Tento problém přitom nebylo možné za daných okolností řešit jinými – obecně se nabízejícími – cestami, zvláště pak prodloužením určených lhůt a navýšením počtu projektových manažerů hodnotících předložené projekty. Tak tomu bylo proto, že na potřebu ohodnocení daného počtu projektových žádostí se nebylo možné připravit předem, neboť podání takového počtu těchto žádostí nebylo očekáváno. Politici zasedající ve Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad přitom měli jednoznačně odmítavý postoj k navyšování počtu pracovníků Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, jak potvrdili i během svých výpovědí před soudem, a v krátkém čase, který byl k dispozici, bylo bez ohledu na to nereálné získání dalších projektových manažerů – hodnotitelů – a jejich proškolení. Celkové zpoždění v realizaci regionálních operačních programů – včetně regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – navíc fakticky vylučovalo možnost prodloužení lhůt k administraci jednotlivých výzev. To vše opravňovalo ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad obžalovaného JUDr. Jiřího T. k využití práva daného mu kapitolou 4 operačního manuálu i usnesením Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 22. února 2008 k řešení nastalé situace stanovením dané výjimky z postupů podle operačního manuálu uvedeným interním sdělením. Využití tohoto oprávnění za těchto okolností rozhodně nebylo možné podle názoru Městského soudu v Praze kriminalizovat, a to tím spíše, že na vydání daného interního sdělení ředitele nebylo shledáno nic závadného ani příslušnými kontrolními orgány Ministerstva financí České republiky a že bylo vydáno s vědomím členů Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, jak vyplynulo ze svědectví dvou jeho klíčových představitelů, MUDr. Petra Zimmermanna a RNDr. Jana Zahradníka. Z jejich výpovědí a z opatřené listinné dokumentace vztahující se k regionálnímu operačnímu programu NUTS II Jihozápad současně vyplynulo, že obžalovaný JUDr. Jiří T. se snažil o

souhlas s prodloužení lhůt k administraci jednotlivých výzev a s navýšením počtu hodnotitelů, ale politicky to bylo neakceptovatelné a bylo to jednoznačně odmítnuto jak jmenovanými tak ostatními členy Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Jmenovaní v té souvislosti zdůraznili, že řešení nastalé situace bylo hledáno v umožnění konzultací hodnotitelů a v otevření možnosti dosažení jejich konsensu na bodovém hodnocení, stejně jako to, že právě toto řešení bylo po projednání s nimi promítnuto do uvedeného interního sdělení ředitele ze dne 17. března 2008. Z provedeného dokazování – a zvláště pak ze svědectví Ing. Davida N. – vedle toho vyplynulo, že tento krok byl předem projednán rovněž s auditem a metodikou Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, aniž by byl jakkoliv rozporován.

Pokud spojuje obžaloba ve svém odůvodnění s daným interním sdělením ředitele zjištěnou praxi spočívající ve faktickém hodnocení soutěžících projektů pouze hlavním hodnotitelem, která byla jednoznačně v rozporu s požadavkem, aby hodnocení prováděli dva hodnotitelé, jde tím nad rámec toho, co je obžalovaným kladeno za vinu v popisu stíhaných skutků. Faktem ale je – jak již bylo výše podrobně rozvedeno – že z vyhodnocení provedených důkazů vyplynulo, že během věcného hodnocení projektů ucházejících se o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad na základě druhé a třetí výzvy k jejich předkládání skutečně docházelo zvláště na plzeňském územním pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad k tomu, že tyto byly fakticky hodnoceny pouze jedním ze dvou hodnotitelů, a to tím, který byl určen jako hlavní hodnotitel, zatímco vedlejší hodnotitel s ním pouze konzultoval určité skutečnosti. Stejně tak je nepochybné, že to mohlo založit vadnost daného hodnotícího procesu v té jeho části, kterou tvořilo věcné hodnocení soutěžících projektů. Základním předpokladem toho, aby za to bylo možné činit trestně odpovědnými obžalované, však bylo prokázání toho, že o tom věděli, resp. že se tak dělo s jejich vědomím, tolerovali to nebo to přímo podporovali. Z provedených důkazů, jejichž hodnocení je podrobně rozvedeno výše v části tohoto rozsudku věnované skutkovým okolnostem případu, to nicméně nebylo možné dovodit. To podle názoru Městského soudu v Praze vyloučilo možnost uznat je ve vztahu k tomu vinnými jakýmkoliv trestným činem. Ve vztahu k obžalovaným Ing. Martinu P. DiS a Ing. Kláře Š. to platilo o to více, že z provedených důkazů nevyplývalo nic co by mohlo svědčit o tom, že měli jakýkoliv podíl na vydání daného interního sdělení ředitele. Obžalovaná Ing. Klára Š. se pak ani nijak nezapojila do organizace hodnocení projektových žádostí o dotace a do samotného procesu jejich hodnocení.

Užití pomocných **excelových tabulek** věcného hodnocení projektů jako takových při věcném hodnocení projektů jistě nepředstavovalo okolnost, kterou by bylo možno vytýkat. Problém mohl být pouze v tom, jestli způsob jejich užívání v daném případě – a s tím spojená praxe vkládání dat do informačního systému MONIT7+ až v posledních dnech lhůty – prakticky nevyřadila úlohu tohoto informačního systému, případně zda ony excelové tabulky věcného hodnocení nepředstavovaly spolu se souběžně vytvářenými souhrnnými excelovými tabulkami výsledků věcného hodnocení účinný doplněk dalších nástrojů k deformování hodnotícího procesu. Z provedených důkazů ale nevyšlo najevo nic co by tomu nasvědčovalo a zejména pak nic co by umožnilo specifikovat jak a vůči jakému dalšímu nástroji případně mohly takovou funkci plnit. S využitím excelových tabulek věcného hodnocení projektů výslovně počítal operační manuál, aniž by jakkoliv specifikoval kdy z nich mají být výsledné

hodnoty prováděného bodování projektů přeneseny do informačního systému MONIT7+. Pokud k tomu v souladu s praxí uplatňovanou i v ostatních regionech soudržnosti docházelo až ke konci doby vyčleněné pro věcné hodnocení projektů, nebylo v tom možné spatřovat porušení jakékoliv normy. Určitým nedostatkem bylo to, že excelové tabulky využívané k zaznamenávání průběžných výstupů věcného hodnocení, nebyly v Druhé a Třetí výzvě vkládány do složek projektů. Tuto skutečnost však provedené audity a kontroly identifikovaly jako problém až po ukončení hodnocení v rámci těchto výzev a k příslušné úpravě operačního manuálu z jejich podnětu tak došlo až následně. Průběžné aktualizace souběžně využívaných souhrnných excelových tabulek výsledků věcného hodnocení poskytovaly vedení Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad přehled o postupu hodnocení ve vymezeném časovém období a vedle toho byly použity – jak vypověděl svědek Mgr. Matouš R. – k výběru projektů určených ke kontrole hodnocení v rámci realizovaných manažerských kontrol. S takovýmto využitím oněch tabulek metodické předpisy výslovně nepočítaly, avšak činily vedení Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad odpovědným za včasné ohodnocení všech podaných projektových žádostí o dotace a počítaly s prováděním manažerských kontrol hodnocení, byť nijak blíže nespecifikovaly formy jejich provádění. Pokud byly v souvislosti s tím obžalovaným JUDr. Jiřím T., obžalovaným Ing. Martinem P. a Ing. Magdou S. používány dané souhrnné excelové tabulky, bylo v tomto faktu samém o sobě ztěžší možné spatřovat cokoliv vytknutelné. Obžalovaná Ing. Klára Š. pak s jejich vyplňováním ani s jejich použitím neměla nic společné a ani k nim neměla přístup. V průběhu dokazování navíc nevyšlo najevo nic co by svědčilo o tom, že o nich vůbec věděla.

Ony **manažerské kontroly** – resp. kontrolní hodnocení vybraného vzorku projektů – představovaly nejproblematictější moment celého hodnotícího procesu v rámci Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Ve vztahu k nim bylo zjištěno, že projektoví manažeři z obou územních pracovišť Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad předkládaly složky projektů náhodně vybraných Mgr. Matoušem R. m skupině vrcholných manažerů, do níž patřili obžalovaný Ing. Martin P. DiS. a Ing. Magda S., a zčásti též obžalovaná Ing. Klára Š., tito zkontrolovali ohodnocení daných projektů se zaměřením na uplatnění určitých vytipovaných hodnotících kritérií a v případě, že identifikovali určité pochybení, doporučili příslušným projektovým manažerům – hodnotitelům – provedení odpovídajících změn v bodovém hodnocení, přičemž zůstalo na těchto projektových manažerech, zda tyto změny provedou či nikoliv. Ze strany jmenovaných vrcholných manažerů tedy nešlo o nové ohodnocení vybraných projektů směrodatné pro závěr o tom, zda splňují předpoklady pro financování z příslušných dotačních zdrojů, a jimi činěné kroky nebyly součástí hodnotícího procesu. Nepředstavovaly ani nepřípustný zásah do něj způsobilý negativně ovlivnit výsledky hodnocení. Nijak totiž nenarušily a neomezily – jak shledal Městský soud v Praze již v předchozích rozhodnutích vynesených v této trestní věci – výlučnou kompetenci určených projektových manažerů k provedení hodnocení. Všichni zainteresovaní – včetně oněch projektových manažerů – přitom ocenili, že jejich primárním účelem bylo ověřit, zda byla v hodnotícím procesu hodnotící kritéria používána stejně na plzeňském a českobudějovickém územním pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, a dát politické reprezentaci Plzeňského a Jihočeského kraje najevo snahu o co neobjektivnější posuzování soutěžících projektů. Do procesu hodnocení sice vnesly určitý prvek nerovnosti, neboť se týkaly pouze části hodnocených projektů (několika desítek ze stovek hodnocených projektů), ovšem stejný prvek nerovnosti do něj vnesly

prováděné audity, které rovněž pracovaly pouze s vybraným vzorkem hodnocených projektů a iniciovaly určité změny v jejich hodnocení. Slyšení projektoví manažeři přitom vesměs vyloučili jakoukoliv formu nátlaku ve směru přijetí doporučených změn hodnocení, ať už ze strany auditorů realizujících audity volených postupů nebo ze strany vrcholných manažerů provádějících manažerské kontroly výsledků hodnocení. Počet změn v bodovém hodnocení projektů provedených po daných kontrolách projektovými manažery byl sice poměrně velký s ohledem na velikost vzorku kontrolovaných projektů, ale byl dobře vysvětlitelný tím, že někteří z nich měli v inkriminované době velice malé zkušenosti s hodnocením daného typu a tápali při používání stanovených hodnotících kritérií. Řadu z nich nadto vedla identifikovaná pochybení při použití hodnotících kritérií k přehodnocení i dalších projektů nepodrobených manažerské kontrole. Ve svém důsledku tak měla daná forma manažerské kontroly podobný efekt jako výstupy z průběžně svolávaných sladčovacích schůzek a jako podněty ze strany auditu. Ze závěrů provedených auditů a kontrol příslušných složek Ministerstva financí České republiky a Ministerstva pro místní rozvoj České republiky lze navíc usuzovat na to, že se daným způsobem podařilo před ukončením věcného hodnocení napravit všechny nebo většinu jeho chyb. Ve stejném smyslu vyzněly závěry znalecké analýzy znaleckého ústavu Benefactum a.s. Kriminalizace účasti obžalovaných Ing. Martina P. DiS. a Ing. Kláry Š. – a stejně tak Ing. Magdy S. – na provedení daných manažerských kontrol byla přitom za daných okolností podle názoru Městského soudu v Praze vyloučena už tím, že nepředstavovaly součást samotného procesu hodnocení ani ho nijak nenarušily.

Daná forma manažerských kontrol byla co do zvolených postupů v zásadě shodná s manažerskými kontrolami standardně využívanými při realizaci tohoto programu počínaje přehodnocením projektů předložených v reakci na pátou výzvu k jejich předkládání. Na rozdíl od doby jejího tehdejšího uplatnění však nebylo v době realizace Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad její uplatnění metodicky výslovně zakotvené. Její použití v těchto výzvách bylo proto možné opřít pouze o obecně formulovaná kontrolní oprávnění vedoucích pracovníků Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a doporučení auditu k jejich důkladnému využívání. Problematické bylo také to, že v průběhu Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad nebylo její použití náležitě zdokumentováno. Nebyly totiž pořízeny žádné zápisy o jejím uplatnění a dokumentace zakládána do projektových složek neobsahovala žádné informace o tom, že v návaznosti na ní byly hodnotiteli provedeny určité změny v bodovém hodnocení některých projektů. Na druhé straně v procesu provedeního dokazování nevyšlo najevo nic co by mohlo svědčit o tom, že jejím provedením byla jakkoliv omezena nezávislost hodnotitelů a že jim byly uvedené změny vnuceny, případně že je v pozicích hodnotitelů fakticky nahradily ony kontrolující osoby. Právě to – a jen to – přitom mohlo v daném skutkovém rámci – jak dovedl Městský soud v Praze již v předchozích rozsudecích vynesených v této trestní věci – dát jednání obžalovaných trestněprávní rozměr. Jestliže však zvolené postupy – ať už ty výše uvedené nebo jiné – nijak nenarušily hodnotící procesy v rámci daných výzev regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a v zásadě je bylo možné zahrnout mezi – obecně povolené – formy kontroly, bylo podle názoru Městského soudu v Praze vyloučeno vyvodit z jejich prostého využití trestní odpovědnost. To platilo tím spíše, že jak metodickými předpisy tak organizačními předpisy – zvláště pak operačním manuálem a organizačním řádem – bylo pro Druhou a Třetí výzvu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad výslovně počítáno i se

samotnou kontrolou hodnotího procesu vedoucími pracovníky Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Nikomu přitom nebylo možné přičítat k tíži to, že v inkriminovaném období nebyly upraveny její formy. Ostatně, v té době nebyla v konkrétech popsána metodickými předpisy i řada dalších fakticky užívaných postupů spojených s hodnocením projektových žádostí o dotace a jejich postupným doplňováním do operačního manuálu jeho průběžnými revizemi narostl jeho objem o celou třetinu. Zřejmě i to vedlo příslušného představitele Evropské komise Waltera Deffaa – generálního ředitele odboru regionální a městské politiky Evropské unie – ke kladnému vyjádření ohledně účelnosti využití manažerské kontroly ve vztahu k procesu hodnocení projektů, a to i pro případ, že její konkrétní formy nejsou upraveny metodickými předpisy.

Co tedy bylo pro posouzení daného případu podle Městského soudu v Praze **stěžejní**?

Předně, šlo v něm o financování různě zaměřených projektů vybraných ve veřejných soutěžích uskutečněných v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Na rozdíl od typických trestněprávně postižitelných případů této povahy v něm nefigurojí žádné úplatky a nejde v něm ani o cílené navyšování nebo snižování bodového hodnocení vytypovaných projektů, o nátlak na konkrétní hodnotitele v procesu věcného hodnocení jimi posuzovaných projektů, o narušování procesu schvalování dotací na realizaci vybraných projektů ani o žádné podvodné jednání. Nejedná se tedy o korupční kauzu ani o případ cílené manipulace s výsledky daných veřejných soutěží s podvodným podtextem.

Navíc, žádná z osob figurujících v tomto případě – aktivní v procesu hodnocení soutěžících projektů – nezískala žádný prospěch. Zjistný motiv nebyl zjištěn ani v jednání žádné z osob postavených před soud. Tyto osoby – obžalovaní JUDr. Jiří T., Ing. Martin P. DiS. a Ing. Klára Š. – nepochybně ve svém postavení nesly velkou odpovědnost za chod a výsledky práce celého Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a lze mít za to, že byly vedeny pochopitelnou snahou, aby Druhá a Třetí výzva regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad zdárně proběhla. Přestože pracovaly pod velkým tlakem, především časovým, ale i politickým, když každý kraj tvořící region soudržnosti Jihozápad – tedy Jihočeský a Plzeňský kraj – logicky hájil především své vlastní regionální a finanční zájmy, daným politickým tlakům odolaly a s časovým tlakem se snažily vypořádat, byť částečně postupy výslovně nezakotvenými příslušnými metodickými předpisy. Učinily tak ovšem v situaci, kdy byly vystaveny vícestranné kontrole a tato zůstala bez podstatných negativních nálezů.

V procesu dokazování nevyšlo najevo nic co by mohlo svědčit pro závěr, že by hodnocení projektů v Druhé a Třetí výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad bylo jakkoliv ovlivněno z vnějšku a že by změny v prováděném hodnocení některých projektů byly projevem snahy opatřit někomu nějakou výhodu, případně snahy někoho poškodit. Samotní hodnotitelé bezvýjimečně vyloučili jakoukoliv formu nátlaku na ně ze strany kohokoliv. Kontrolu svého hodnocení ze strany vedoucích pracovníků vítali jako projev snahy o sladění postupů na obou územních pracovištích Úřadu Regionální rady

regionu soudržnosti Jihozápad a projev snahy o eliminaci individuálních chyb v způsobech použití stanovených hodnotících kritérií.

Finanční korekce, která byla v posuzovaném případě uplatněna, neměla žádný reálný dopad na financování projektů v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – nebyla spojena s žádným krácením plateb úspěšným žadatelům o financování – a nevedla k žádnému snížení alokace pro regionální operační program NUTS II Jihozápad. Finanční prostředky uvolněné v této souvislosti kraji – Jihočeským a Plzeňským – byly znovu použity na financování rozvojových projektů realizovaných v jejich rámci. Samotná finanční korekce byla přijata – nikoliv udělena jako sankční opatření – Výborem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad za okolností hraničících s vydíráním pod nepokrytým politickým nátlakem ze strany vedení Ministerstva financí České republiky.

Obžaloba nezmiňuje žádný motiv obžalovaných pro tvrzené porušení pravidel procesu hodnocení projektových žádostí – a specificky pro umožnění konzultací hlavních a vedlejších hodnotitelů, užití podpůrných excelových tabulek věcného hodnocení a manažerské kontroly ve formě kontrolního hodnocení vybraného vzorku soutěžících projektů – a v průběhu dokazování také žádný zavrženíhodný – a odsouzeníhodný – motiv nevyšel najevo. Pokud v procesu dokazování na to konto něco zaznělo, tak to, že motivem jejich jednání byla snaha vypořádat se s potřebou ohodnocení enormně velkého počtu projektových žádostí velice omezeným počtem hodnotitelů ve velice krátkém čase a snaha sladit hodnocení na obou územních pracovištích Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti NUTS II Jihozápad a mezi jednotlivými hodnotiteli, případně napravení individuálních chyb v jednotlivých hodnoceních. Nepochybným faktem přitom je, že hodnotitelé měli v prvních výzvách regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – tedy i v inkriminované Druhé a Třetí výzvě – problémy se způsobem uplatnění jednotlivých hodnotících kritérií, a proto vítali nejen onu manažerskou kontrolu, ale i možnost průběžného konání sladňovacích schůzek.

Rozhodné **okolnosti skutkového děje** a události, které je provázely, jsou doloženy důkazy vyznívajícimi z větší části nerozporně. Mezi zjištění vztahující se k těmto okolnostem případu nepochybně patřila i zjištění, že bylo vydáno interní sdělení ředitele ke konsensu hodnotitelů, že hlavní a vedlejší hodnotitelé spolu probírali a konzultovali jim přidělené projekty a bodově je zčásti ohodnocovali pouze hlavní hodnotitelé, kteří své výsledky takových ohodnocení zadávali do pomocné excelové tabulky i do informačního systému IS MONIT7+ za sebe i za vedlejší hodnotitele, že průběžně vznikala a byla aktualizována souhrnná excelová tabulka všech projektů podle pořadí bodového ohodnocení, že v průběhu hodnocení všichni hodnotitelé probírali jednotlivé problémy a způsob použití stanovených hodnotících kritérií v přítomnosti metodiků na opakovaných sladňovacích schůzkách, že v návaznosti na výsledky těchto schůzek, v zájmu napravení učiněných chyb a vyhovění doporučením auditu, byly hodnotiteli upravovány výsledky prováděných bodových ohodnocení, že v průběhu věcného hodnocení projektů část vrcholných manažerů Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad podle vlastního uvážení – s využitím náhodného výběru provedeného Ing. Matoušem R.m – určila několik desítek projektů, které jimi byly v procesu manažerské kontroly kontrolně ohodnoceny, a že bodové výsledky všech projektů, včetně těch, které doznaly změny po oné manažerské kontrole, byly zaneseny do

informačního systému IS MONIT7+ až v posledních dnech lhůty. Tato zjištění učiněná na základě vyhodnocení všech provedených důkazů konec konců plně odpovídala části skutkových tvrzení obžaloby a vzhledem k tomu, že je nijak nezpochybňovali ani obžalovaní bylo je možné z tohoto pohledu považovat za nesporná. Pokud se Městský soud v Praze v něčem neshodl s obžalobou, tak ne ohledně těchto skutkových okolností, ale ohledně toho, jaký význam jim obžaloba přisuzovala z právního hlediska, jakož i ve vztahu k tomu, zda opatřené a provedené důkazy umožňovaly učinit závěr, že o nich obžalovaní věděli (to v případě bodového ohodnocení daných projektů pouze jedním hodnotitelem místo dvou, zmíněného ovšem toliko v odůvodnění obžaloby, nikoliv v popisu skutků kladených obžalovaným za vinu) a že své kroky činili se záměrem ovlivnit výsledky prováděného hodnocení (to zejména v případě využívání pomocných excelových tabulek a organizace manažerské kontroly). Městský soud v Praze přitom učinil již v předchozích rozsudcích vynesenech v této trestní věci na základě vyhodnocení provedených důkazů závěr, že tyto důkazy nic takového neprokazují a shledal, že v tomto ohledu nemohla obžaloba obstát. V tomto kontextu vycházel z toho, že je na státní zástupkyni reprezentující obžalobu prokázat daná tvrzení, ale že se jí – a konec konců ani soudu, který šel výrazně nad rámec jejích důkazních návrhů – nepodařilo opatřit a provést žádný důkaz prokazující její tvrzení. Jediným zjištěným motivem vydání interního sdělení ředitele ke konsensu hodnotitelů ze dne 7. března 2008 byla potřeba řešení krátkosti času na hodnocení neočekávaně velkého množství předložených projektů a nedostatku hodnotitelů. Užívání excelových tabulek k podpůrné evidenci věcného hodnocení projektů, aniž by tyto byly vkládány do složek projektů, se opíralo o výslovné znění operačního manuálu, který je v inkriminovaném období nezahrnoval mezi dokumenty tvořící součást daných složek a umožňoval přenášení finálních výsledků hodnocení do informačního systému MONIT7+ až ke konci doby vyčleněné pro věcné hodnocení projektů. Ke změně operačního manuálu v této části došlo až následně z podnětu auditu. Manažerská kontrola byla sice provedena v druhé polovině doby vyčleněné pro věcné hodnocení projektů v Druhé – a možná i v Třetí – výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad pouze na vzorku náhodně vybraných projektů, ale v tom samém nebylo nic nestandardního, neboť manažerské kontroly daného typu jsou vesměs prováděny jen na určitých vzorcích. Počínaje přehodnocením Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad s nimi konec konců právě v této podobě výslovně počítá i operační manuál tohoto programu a běžně jsou v této podobě využívány i v jiných regionálních operačních programech, aniž by jejich užití bylo kriminalizováno. Faktem nicméně je, že v inkriminované době nebyla daná forma manažerské kontroly výslovně upravena operačním manuálem regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a její provedení bylo možné opřít jen o obecně vymezená kontrolní oprávnění vedoucích pracovníků Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v kapitolách 7 a 10 daného operačního manuálu a v popisu jejich pracovních náplní, navíc její průběh nebyl písemně zachycen v žádném zápisu, který by mohl být založen do příslušných projektových složek.

Městský soud v Praze přitom shledal, že i pokud by bylo možné v tomto spatřovat metodické pochybení – a konec konců pokud toto bylo možné spatřovat i ve všem ostatním co bylo obžalovaným vytýkáno obžalobou – a pokud tím mohly být – a byly – naplněny znaky určitých trestných činů – specificky pak trestných činů zneužívání pravomoci veřejného činitele, pletich při veřejné soutěži a poškozování finančních zájmů Evropských společenství –

pak za daných okolností a v daném skutkovém rámci – při absenci toho všeho co bylo specifikováno výše a mohlo by danému jednání vtisknout trestněprávní rozměr – nedosahovalo nepochybně jednání obžalovaných míry společenské nebezpečnosti a škodlivosti předpokládané trestním zákonem pro trestné činy. Dospět k opačnému závěru by podle názoru Městského soudu v Praze neznamenal nic jiného než připustit možnost trestního postihu v případě prostého metodického pochybení úředních osob. Právě to bylo totiž ve své podstatě obžalovaným kladeno za vinu. Městský soud v Praze však učinil závěr, že z rozvedených důvodů to samo o sobě nestačí k trestnímu postihu.

Ve vztahu k obžalované Ing. Kláře Š. to platilo tím spíše, že s částí toho, co jí bylo obžalobou kladeno za vinu neměla nic společného. Nevydala totiž ono interní sdělení ředitele ke konsensu hodnotitelů ani ho v praxi neaplikovala, nehodnotila projektové žádosti a stejně tak nevyužívala oněch podpůrných excelových tabulek věcného hodnocení ani souhrnných excelových tabulek výsledků věcného hodnocení. Jednotlivým projektovým manažerům pověřeným hodnocením projektových žádostí o dotace a vedoucím územních odborů implementace programu poskytovala konzultace k aplikaci metodických předpisů, ale jejich činnost jako taková byla mimo dosahu její působnosti a nijak neorganizovala jejich práci. Z toho, co bylo předmětem jejího stíhání v této trestní věci, se zúčastnila toliko manažerských kontrol a v jejich rámci se co by metodička podílela na kontrole hodnocení vybraného vzorku projektů a na doporučení určitých změn v nich v zájmu sjednocení přístupu k použití stanovených hodnotících kritérií, aniž by jakkoliv ovlivnila výběr kontrolovaných projektů a aniž by sama provedla jakoukoliv změnu v jejich bodovém hodnocení nebo kterémukoliv z hodnotitelů dala pokyn k provedení takové změny. Účastí na uvedených kontrolách – s cílem přispět k odstranění chyb v hodnocení kontrolovaných projektů a k sjednocení hodnocení mezi územními pracovišti a jednotlivými hodnotiteli navzájem – rozhodně nijak nenarušila proces hodnocení daných projektů a podle názoru Městského soudu v Praze nespáchala cokoli co by bylo možné kriminalizovat.

Celkově vzato tedy Městský soud v Praze ve svých rozsudcích č.j. 40 T 3/2013-4608 ze dne 14. března 2014 a č.j. 40 T 1/2014-360 ze dne 19. června 2014 – prvních dvou vynesenech v této trestní věci – shrnul, že stíhaným jednáním se obžalovaní JUDr. Jiří T., Ing. Martin P. DiS. a Ing. Klára Š. nedopustili žádného trestného činu, tedy ani trestných činů poškozování finančních zájmů Evropských společenství, pletich při veřejné soutěži a veřejné dražbě a zneužívání pravomoci veřejného činitele, které v daném jednání spatřovala obžaloba. Těchto trestných činů se obžalovaní v daném skutkovém rámci ani nemohli podle Městského soudu v Praze z výše rozvedených důvodů dopustit. Soud je proto obžaloby zprostil, a to postupem podle § 226 písm. b) trestního řádu.

Vrchní soud v Praze se ve svých rozhodnutích vynesenech v této trestní věci – v usneseních č.j. 1 To 77/2014-4834 a č.j. 1 To 78/2014-663 ze dne 15. ledna 2015 – ztotožnil s některými skutkovými a právními závěry Městského soudu v Praze, ale současně identifikoval několik okruhů nedostatečně objasněných skutkových okolností, vyslovil se v tom směru, že Městský soud v Praze nezhodnotil náležitě všechny skutkové aspekty posuzovaného případu, vyjádřil se k některým právním otázkám a v návaznosti na to označil za předčasný právní závěr Městského soudu v Praze, že svým jednáním nenaplnili obžalovaní JUDr. Jiří T., Ing. Martin P. DiS. a Ing. Klára Š. znaky žádného trestného činu.

V jakých směrech tedy Vrchní soud v Praze shledal hodnocení provedených důkazů neúplným, které neobjasněné skutkové okolnosti považoval za zásadní a jaké právní názory vyslovil?

Tak předně, Vrchní soud v Praze výslovně zaujal **právní názor** ve vztahu k dvěma právním aspektům možné trestní odpovědnosti obžalovaných za zneužití pravomocí veřejných činitelů, v obou případech v reakci na námitky uplatněné ve vyjádřeních obhajoby k odvolání státní zástupkyně. Na jeho právní názor na několik dalších právně významných aspektů posuzovaného případu pak bylo možné usuzovat z jeho vyjádření k některým právně významným skutkovým okolnostem. Šlo o vyjádření k oprávnění provádět manažerské kontroly věcného hodnocení projektových žádostí o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, k možnosti užívat v procesu věcného hodnocení pomocné excelové tabulky, k oprávnění ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad měnit a rozvíjet metodické postupy nastavené operačním manuálem vydáváním interních sdělení a pokynů a k tomu, v čem je možné v posuzovaném případě spatřovat škodu.

Všichni tři obžalovaní v průběhu řízení zpochybňovali, že byli v rozhodné době v postavení veřejných činitelů. Městský soud v Praze oproti tomu shledal, že s ohledem na pracovní zařazení a svěřené pravomoci mohli nést trestní odpovědnost za zneužití pravomoci veřejného činitele, resp. úřední osoby, ale to by muselo být prokázáno, že svou pravomoc vykonávali způsobem odporujícím právním předpisům, překročili své pravomoci nebo nesplnili povinnosti vyplývající z jejich pravomocí, a to vše v úmyslu způsobit někomu škodu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch, což nebylo v procesu dokazování prokázáno. V této souvislosti se Městský soud v Praze nezabýval námitkou uplatněnou obžalovanými ve vyjádření k podanému odvolání státní zástupkyně, podle níž trestnost uvedeného jednání může založit jen porušení obecně závazných právních předpisů, nikoliv norem interních. Na podporu této námitky připojili obžalovaní v průběhu odvolacího řízení odborné vyjádření Právnické fakulty Masarykovy university v Brně k otázce právní povahy operačního manuálu. Vrchní soud v Praze přitom shledal, že i když předmětem hodnocení byl operační manuál Regionálního operačního programu regionu NUTS II Severozápad, je patrně i na danou trestní věc použitelný závěr, že operační manuál není právním předpisem, ale jedná se o interní normativní instrukci, která může být závazná vně vydávajícího správního orgánu jen na základě souladného projevu vůle smluvních stran. Současně se Vrchní soud v Praze ztotožnil s tím, že pravomoci veřejného činitele, jako representanta státu nebo samosprávy, musí podle článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod vycházet ze zákona, který zpravidla upravuje i pravomoc a působnost daného státního orgánu nebo jiného subjektu, a pokud z něj jeho pravomoci vychází, je při výkonu svěřených pravomocí vázán i dalšími normativními akty, případně rozhodnutími nadřízených orgánů. Pokud tedy byli obžalovaní odpovědní za to, že Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad bude svoji činnost, kromě jiného spočívající i v objektivním věcně správném hodnocení projektů, ucházejících se o dotace, organizovat v souladu s požadavky vyjádřenými v nařízení Rady Evropských společenství č. 1083/2006, v zákonu č. 250/2000 Sb. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů a v zákonu č. 312/2002 Sb. o úřednicích územních samosprávních celků ve spojení se zákonem č. 248/2000 Sb. o podpoře regionálního rozvoje, a za tím účelem byli povinni dodržovat pokyny obsažené v operačním manuálu, pak je třeba – konstatoval Vrchní soud v Praze – zvážit, zda porušování takové povinnosti není podřaditelné pod pojem výkonu pravomocí způsobem odporujícím zákonu. Vrchní soud v Praze onu úvahu neučinil, ale shledal, že takový závěr by nebyl v rozporu s uvedeným odborným vyjádřením Právnické fakulty Masarykovy university v Brně, které se izolovaně zabývá pouze otázkou povahy operačního manuálu a důsledky jeho porušení bez návaznosti na předpisy, z nichž vychází.

Městský soud v Praze má ve shodě s Vrchním soudem v Praze za to, že je dána povinnost vykonávat pravomoc úřední osoby (veřejného činitele) v souladu s požadavky vyjádřenými v uvedených obecně závazných předpisech, tedy v nařízení Rady Evropských společenství č. 1083/2006 a v na něj navazujících zákonech. V posuzované trestní věci jsou předmětem trestního stíhání kroky spojené s procesem hodnocení projektových žádostí o dotace z evropských fondů v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Zmíněné nařízení Rady Evropských společenství vyjadřuje požadavky vztahující se k procesu tohoto hodnocení – v terminologii nařízení „výběru operací k financování“ – pouze v článku 60 písm. a). Podle tohoto ustanovení řídicí orgán – v daném kontextu úřad regionální rady regionu soudržnosti – „zajišťuje, aby operace pro financování byly vybírány na základě kritérií pro příslušný operační program ...“. Požadavkem daného obecně závazného právního předpisu je tedy to, aby jednotlivé projektové žádosti byly hodnoceny věcně správně v souladu s výběrovými kritérii schválenými příslušným monitorovacím výborem. Z vyjádření generálního ředitele ředitelství pro regionální a městskou politiku Evropské komise a jejího vysokého auditora Waltera Deffaa na dotaz k výkladu článku 60 písm. a) nařízení Rady Evropských společenství č. 1083/2006 lze usuzovat na to, že stejný náhled na věc sdílí i sama Evropská komise. Proces, kterým se k požadovanému věcně správnému hodnocení dospěje, je zcela ponechán na jednotlivých řídicích orgánech. Upraven totiž není nejen v uvedeném nařízení, ale ani v obecně závazných vnitrostátních právních předpisech, tedy ani v zákoně o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, v zákoně o úřednících samosprávných celků a v zákoně o podpoře regionálního rozvoje, stejně jako není řešen žádnou relevantní centrální metodikou. Z uvedeného plyne, že bylo – a dosud je – zcela na jednotlivých operačních programech, aby si proces hodnocení upravily podle svého s jediným korektivem, kterým je zmíněná věcná správnost hodnocení v souladu s výběrovými kritérii. Způsob hodnocení nastavený operačním manuálem regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – ale i dalšími s ním souvisejícími interními normativními instrukcemi – nebyl za této situace promítnutím žádného obecně závazného pravidla pro hodnocení projektových žádostí, ale jako cesta naplnění uvedeného požadavku – požadavku na věcnou správnost hodnocení podle výběrových kritérii schválených Monitorovacím výborem – byl pro příslušné pracovníky Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad závazný. Žádný z obžalovaných nebyl oprávněn ani povinen hodnotit projektové žádosti o financování z evropských fondů a ani je přímo nehodnotil, avšak JUDr. Jiří T. a Ing. Martin P. odpovídali za organizaci činnosti jejich hodnotitelů – projektových manažerů – a v pravomoci Ing. Kláry Š. bylo rozhodování o námitkách členů Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad proti výsledkům věcného hodnocení projektových žádostí. Z těchto pozic mohli – s ohledem na jim svěřené pravomoci – jako veřejní činitelé nést trestní odpovědnost za zneužití pravomoci veřejného činitele, a to za předpokladu, že se dopustili trestněprávně postižitelného jednání, svou pravomoc vykonávali způsobem odporujícím uvedenou formou zakotveným pravidlům, překročili svou pravomoc nebo nesplnili povinnosti vyplývající z jejich pravomoci. Městský soud v Praze tedy nemá důvod cokoliiv měnit na závěru učiněném již v předchozích rozsudcích v této trestní věci, že obžalovaní objektivně splňovali hlediska uvedená v § 89 odst. 9 trestního zákona, ale ani na závěru, že provedeným dokazováním nebylo zjištěno, že by se v postavení veřejných činitelů dopustili jednání uvedeného v § 158 trestního zákona.

To v principu platí i ve vztahu k obžalované Ing. Kláře Š.. Také ona totiž patřila v inkriminované době mezi vedoucí pracovníky Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, který byl výkonným orgánem této rady a plnil zásadní roli v procesu rozhodování o poskytnutí dotací, navíc z titulu svého postavení byla sama oprávněna zasahovat do procesu hodnocení projektů v rámci tzv. námitkového

řízení. Z tohoto zorného uhlu bylo podle Městského soudu v Praze možné její postavení v procesu hodnocení projektů považovat za postavení veřejného činitele. Městský soud v Praze současně vyšel z toho, že trestněprávně postižitelným způsobem mohla v daném skutkovém rámci překročit svěřené pravomoci – a tak je za okolností předpokládaných platným trestním zákonem zneužít – pokud nad rámec svých oprávnění přímo zasáhla do věcného hodnocení projektů a v průběhu manažerské kontroly u některých kontrolovaných projektů změnila v rozporu s metodickými pravidly nastavenými v operačním manuálu jejich bodové ohodnocení, jak jí kladla za vinu obžaloba. Vrchní soud v Praze naopak v tomto kontextu položil důraz na to, že vše co činila jako vedoucí jednoho z odborů Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad nebo čeho se v této pozici zúčastnila, nebylo možné podřadit pod výkon pravomoci veřejného činitele, a shledal nezbytným diferencovat mezi jednotlivými dílčími fázemi hodnotícího a rozhodovacího procesu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Do její agendy přitom patřilo – vedle metodického vedení pracovníků Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, a tedy i hodnotitelů – především rozhodování v onom námitkovém řízení, které nikdy nebylo předmětem jejího trestního stíhání v této trestní věci. Naopak, v procesu věcného hodnocení, který byl předmětem jednání v této trestní věci, neměla žádná oprávnění, tato agenda nepatřila do její pracovní náplně a mezi ní a hodnotiteli nebyl žádný vztah nadřízenosti a podřízenosti. Její pověření účastí na manažerské kontrole výstupů věcného hodnocení – o kterou ve vztahu k ní v posuzovaném případě šlo – souviselo s jejím pracovním zařazením jen zprostředkovaně – s ohledem na její roli konzultantky v záležitostech praktického uplatnění schválené metodiky – a provedeným dokazováním se nepodařilo objasnit okolnosti, za nichž k takovému pověření došlo, zda jí v té souvislosti byla svěřena nějaká oprávnění vůči hodnotitelům a zda a jak jich případně využila. Za této situace nebyl podle Vrchního soudu v Praze dostatek podkladů pro závěr, že se manažerských kontrol zúčastnila v postavení veřejného činitele, jak tvrdila obžaloba, ovšem ani pro závěr, že při nich jakkoliv nad rámec svých oprávnění zasáhla do procesu věcného hodnocení.

Dalšími právně významnými skutečnostmi, k nimž zaujal Vrchní soud v Praze stanovisko, byť nepřímou, byly otázky oprávnění provádět manažerské kontroly věcného hodnocení projektových žádostí o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, možnosti užívat v procesu věcného hodnocení pomocné excelové tabulky a oprávnění ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad měnit a rozvíjet metodické postupy nastavené operačním manuálem vydáváním interních sdělení a pokynů. Ve všech těchto případech šlo v zásadě o právní otázky. Obžaloba dovozovala, že obžalovaní JUDr. Jiří T., Ing. Martin P. DiS. a Ing. Klára Š. – ani nikdo jiný – nebyl v inkriminované době oprávněn organizovat a provádět ony manažerské kontroly věcného hodnocení projektových žádostí o dotace ani užívat v procesu věcného hodnocení pomocné excelové tabulky. Obžalovanému JUDr. Jiřímu T. jako řediteli Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad zároveň upírala právo měnit a rozvíjet metodické postupy nastavené operačním manuálem vydáváním interních sdělení a pokynů a specificky pak oprávnění vydat interní sdělení k možnosti konzultací hodnotitelů a k jejich konsensu na věcném hodnocení ze dne 17. března 2015. Oproti tomu Vrchní soud v Praze – ve shodě s Městským soudem v Praze – neshledal opodstatnění k odmítavému stanovisku ve vztahu k těmto krokům. Na manažerských kontrolách a na užívání pomocné excelové tabulky neviděl nic co by bylo v rozporu s platnými předpisy a schválenými metodikami a obecně nevyloučil ani oprávnění vydat interní sdělení ředitele ze dne 17. března 2015.

Stanovisko zásadně odlišné od stanoviska obžaloby vyslovil Vrchní soud v Praze rovněž k tomu, v čem je možné v posuzovaném případě spatřovat škodu. V této souvislosti předně označil ve shodě s Městským soudem v Praze za mylné východisko obžaloby založené

na nepodloženém předpokladu, že teprve na základě tzv. manažerské kontroly došlo k neoprávněnému zásahu do jinak správného vyhodnocení projektů, a že v důsledku toho škoda, kterou obžalovaní způsobili, představuje objem finanční podpory poskytnuté těm projektům, jimž byla přiznána až na základě uvedené manažerské kontroly, resp. na základě úpravy, kterou samotní hodnotitelé na základě této kontroly v hodnocení projektů provedli a která by takovým projektům bez změn v důsledku manažerské kontroly nenáležela, nebo by jim náležela v jiné výši. Jinými slovy řečeno, obžaloba vycházela z toho, že výsledek hodnocení, tedy obdodování projektů a zpracování jejich přehledu podle počtu získaných bodů, byl v pořádku, a teprve v důsledku tzv. manažerské kontroly byly do tohoto přehledu provedeny jednak neoprávněné a jednak chybné zásahy, v důsledku nichž došlo k tomu, že u některých projektů se změnila výše dotace a některé projekty se dostaly nad minimální hranici pro financování projektu, tedy do souboru projektů doporučených k financování, avšak podle názoru Vrchního soudu v Praze by toto východisko platilo pouze v případě, kdyby nebyly důvodné pochybnosti o tom, že výsledek práce hodnotitelů byl bezvadný a až výsledky manažerské kontroly, po jejich promítnutí do seznamu projektů doporučených k financování, způsobili v tomto seznamu a v ohodnocení dotčených projektů chyby. Tyto pochybnosti u Vrchního soudu v Praze – a obdobně u Městského soudu v Praze – vyvolalo hned několik skutečností, které vyšly najevo v procesu dokazování, zvláště pak závěry znaleckého posudku zpracovaného ústavem Bene Factum a.s., který nezávisle na výsledcích hodnocení provedeného Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad provedl nové hodnocení devíti projektů, jichž se měla týkat manažerská kontrola v Druhé výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Za situace kdy nic nezpochybnilo závěry tohoto znaleckého posudku a jím provedené hodnocení bylo možné považovat za správné a objektivní, konstatoval Vrchní soud v Praze, že závěry obžaloby o tom, že v důsledku manažerských zásahů došlo k protiprávnímu zvýhodnění některých projektů dosud nenavrhaných k poskytnutí dotace nebo k neoprávněnému navýšení dotace u některých z nich, neobstojí. Na základě toho uzavřel Vrchní soud v Praze ve shodě s Městským soudem v Praze, že manažerská kontrola přispěla k nápravě vadných hodnocení hlavních a vedlejších hodnotitelů a že také o jejich nápravu usilovala, stejně jako to, že výstupy z ní nevedly podle výsledku provedeného dokazování k způsobení žádných škod. Vrchní soud v Praze nijak nezpochybnil ani závěry Městského soudu v Praze ohledně finanční korekce, jejíž úhrada v reakci na tvrzené nesrovnalosti v procesu hodnocení v Druhé i Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad měla v pojetí obžaloby představovat druhou část způsobené škody. Nezpochybnil tedy ani závěr o tom, že v případě této korekce fakticky šlo o pouhou účetní operaci nespojenou s reálným poškozením jakéhokoliv subjektu ani s jakýmkoliv zkrácením alokace dotačních prostředků do regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad.

Z uvedeného je zřejmé, že se Městský soud v Praze v této trestní věci nijak podstatně nerorozel s Vrchním soudem v Praze v právních názorech na řešení zásadních právních otázek.

Co se týče **skutkové stránky** věci, Vrchní soud v Praze nepochybně výstižně shrnul podstatné skutkové okolnosti, které zůstaly v procesu dokazování neobjasněny. Jejich neobjasnění šlo na vrub toho, že k dispozici byl jen omezený okruh listinných důkazů, a toho, že většina slyšených osob se zejména s ohledem na velký časový odstup vyjadřovala k věci poměrně neurčitě a nedokázala si vybavit některé konkrétní skutečnosti, nadto řada z nich v řízení před soudem využila své právo odmítnout vypovídat. Vrchní soud v Praze vyslovil požadavek objasnění oněch neobjasněných skutečností, aniž by ovšem specifikoval jakými důkazy toho má být dosaženo. Městský soud v Praze – ale ani procesní strany – přitom nenašly jiný způsob jak se o to pokusit než zopakovat některé již provedené důkazy. S ohledem na povahu daných skutečností soud především znovu slyšel všechny projektové manažery Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, kteří působili v rámci Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad jako hlavní a vedlejší hodnotitelé, tedy svědky Ing. Karla L.,

Mgr. Michaelu P., roz. A., Ing. Kateřinu T., roz. R., Mgr. Petru H., dříve K., Mgr. Daniela S., Ing. Lenku T., roz. J., Mgr. Veroniku H., Ing. Markétu H., Mgr. Petra P.a, Mgr. Matouše R., Mgr. Karolínu B., roz. Z., a Bc. Evu K., stejně jako znovu slyšel všechny tři obžalované, tedy JUDr. Jiřího T., Ing. Martina P. DiS. a Ing. Kláru Š., vedoucí plzeňského územního pracoviště Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad Ing. Magdu S., vedoucího útvaru vnitřního auditu a nesravnalostí tohoto úřadu a vedoucího auditního subjektu pověřeného Ministerstvem financí České republiky Ing. Davida N. a klíčové představitele Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad z doby Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, jeho předsedu MUDr. Petra Zimmermanna a místopředsedu RNDr. Jana Zahradníka. Většina uvedených hodnotitelů projektových žádostí o dotace z reagonálního operačního programu NUTS II Jihozápad – konkrétně Mgr. Daniel S., Ing. Kateřina T., Mgr. Petra H., Ing. Lenka T., Mgr. Veronika H., Ing. Markéta H., Mgr. Karolína B. a Bc. Eva K. – stejně jako vedoucí plzeňského územního pracoviště Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – Mgr. Magda S. – však opětovně využili právo odmítnout vypovídat a ostatní slyšené osoby nedokázaly k věci uvést nic zásadního co by šlo nad rámec toho, co uvedly v předchozích stadiích řízení. Někteří z nich se toliko k určitým skutečnostem vyjádřili podrobněji a v širších souvislostech. To platí zvláště o Ing. Davidu N.ovi, MUDr. Petru Zimmermannovi a RNDr. Janu Zahradníkovi, do určité míry pak též o obžalovaných JUDr. Jiřím T. a Ing. Kláře Š., jimž ovšem nebylo možné klást dotazy, neboť dříve než se tak mohlo stát také oni využili právo odmítnout vypovídat. Jediným v pravém slova smyslu novým důkazem provedeným po vrácení věci Městskému soudu v Praze tak byl dodatek k znaleckému posudku znaleckého ústavu Bene Factum a.s. předložený obhajobou, jehož těžištěm bylo věcné zhodnocení několika projektových žádostí o dotace z Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Státní zástupkyně pak v reakci na původní posudek tohoto ústavu opatřila vyjádření Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad k procesu věcného hodnocení a k podkladům pro něj, aniž by jím ovšem doložila něco podstatně nového, co by šlo nad rámec již známých skutečností.

Nyní tedy blíže k oněm **neobjasněným skutkovým okolnostem** v jejich kontextu s dalšími k nim se vážícími okolnostmi případu:

Všichni tři obžalovaní nepochybně zastávali v inkriminované době vedoucí funkce v Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, do jehož hlavního předmětu činnosti patřilo kromě jiného provádění nezávislého, věcně správného hodnocení projektů jako podkladu pro poskytování dotací z prostředků Evropské unie, státního rozpočtu a rozpočtů vyšších územněsprávních celků. Stejně tak je nepochybné, že zmíněný Úřad metodicky a rozpočtově podléhal Regionální radě regionu soudržnosti Jihozápad, resp. jejímu Výboru, a tedy sám nerozhodoval o vyhlašování tzv. výzev, neschvaloval jejich konečné výsledky a byl při své činnosti vázán termíny pro zpracování podkladů. Svoji činnost vyvíjel v rámci daných rozpočtových a personálních omezení, o jejichž případném navýšení s ohledem na objem práce nerozhodoval. Tyto limity jej stavěly do obtížné řešitelné situace v průběhu vyhodnocení tzv. Druhé výzvy, kterou se obžalovaný JUDr. Jiří T. rozhodl řešit na počátku hodnocení projektů v rámci této výzvy vydáním interního sdělení ze dne 17. března 2008, kterým byly umožněny vzájemné konzultace hodnotitelů v průběhu hodnocení projektových žádostí o dotace a jejich konsensus na výsledném hodnocení. Z provedených důkazů je zřejmé, že k přijetí tohoto interního sdělení přistoupil obžalovaný JUDr. Jiří T. v pozici ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad poté, co nebyly akceptovány jeho úvahy o navýšení počtu pracovníků Úřadu a politicky nepřijatelné bylo i prodloužení termínu na zpracování podkladů z této výzvy pro jednání Výboru Regionální rady regionu

soudržnosti Jihozápad. Jediným důvodem vydání tohoto interního sdělení – jednoznačně doloženým provedeným dokazováním – byla snaha vypořádat se s nezbytností ohodnotit neočekávaně velké množství projektových žádostí o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v malém počtu hodnotitelů ve velice omezeném časovém prostoru. Předjednání jeho vydání potvrdili předseda i místopředseda Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad MUDr. Petr Zimmermann a RNDr. Jan Zahradník, jejichž výpověďmi bylo zároveň doloženo, že s jeho vydáním a zněním seznámili i všechny řadové členy Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a že právě k takovým změnám operačního manuálu, jaké přineslo, zmocnili ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Provedeným dokazováním bylo vedle toho prokázáno, že jeho obsah byl před jeho vydáním konzultován s pracovníky Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, do jejichž působnosti patřila metodika a audit. Zcela jednoznačně to potvrdil především vedoucí útvaru interního auditu Ing. David N.. Ten se přihlásil k tomu, že byl v dané záležitosti osobně konzultován, a potvrdil, že souběžně byla konzultována metodika Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, avšak zjistit se nepodařilo, s kterým konkrétním metodikem bylo dané interní sdělení ředitele projednáváno a jak reagoval na formální a věcnou souvislost tohoto interního sdělení s operačním manuálem. Vzhledem k tomu, že Ing. David N. k tomu nedokázal nic konkrétního uvést a obžalovaní JUDr. Jiří T. a Ing. Klára Š. dané konzultace potvrdili jen v obecné rovině a k uvedeným skutečnostem se blíže nevyjádřili, nenašel soud žádnou cestu jak je objasnit. I po doplnění dokazování po vrácení věci Městskému soudu v Praze tedy zůstaly neobjasněné.

Dílčím způsobem zůstaly neobjasněny rovněž některé okolnosti přípravy, organizace a realizace manažerské kontroly. Se zvolenou formou manažerské kontroly interní předpisy platné v době Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad výslovně nepočítaly, avšak ani jí nevyklučovaly. Nepochybně konána byla v Druhé výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, a to na plzeňském i českobudějovickém územním pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Na obou územních pracovištích se jí zúčastnil obžalovaný Ing. Martin P., na plzeňském územním pracovišti pak též jeho vedoucí Ing. Magda S. a obžalovaná Ing. Klára Š., která byla patrně přítomna i jejímu provedení na českobudějovickém územním pracovišti. Svou účast na její plzeňské části potvrdili všichni tři jmenovaní a jejich přítomnost na územním pracovišti v Plzni tehdy zaregistrovali všichni slyšení plzeňští hodnotitelé. Naproti tomu českobudějovičtí hodnotitelé vesměs v jejím průběhu komunikovali – jak vypověděli – s obžalovaným Ing. Martinem P. a pouze jedna hodnotitelka – Ing. Karolína B. – si tehdy v jeho kanceláři všimla obžalované Ing. Kláry Š., aniž by ovšem dokázala říci co tam dělala, a jeden z dalších hodnotitelů – Mgr. Matouš R. – se doslechl, že kontroly se zúčastnil někdo z metodiky. Sám obžalovaný Ing. Martin P. DiS. se přihlásil k tomu, že na českobudějovickém územním pracovišti provedl onu manažerskou kontrolu, aniž by ovšem upřesnil zda tak učinil sám nebo s někým dalším, a obžalovaná Ing. Klára Š. se ke své účasti či neúčasti na ní nevyjádřila. Oba přitom využili právo odmítnout vypovídat dříve než jim mohly být položeny otázky. S ohledem na to, že nebyl důvod nevěřit svědkyni Ing. Karolině B., bylo možné uzavřít, že obžalovaná Ing. Klára Š. byla přítomna v kanceláři obžalovaného Ing. Martina P. DiS. v době, kdy danou manažerskou kontrolu prováděl, avšak nepodařilo se zjistit, zda se na ní aktivně podílela, případně jakým způsobem. Jisté naopak je, že do té doby neměla se samotným procesem hodnocení projektů nic společného, věnovala se metodice a ve vztahu k hodnotitelům nebyla v žádném vztahu nadřízenosti. Její pracovní náplň z inkriminované doby je shrnuta výše a z ní je patrné, že neměla žádná oprávnění, která by jí umožňovala při výkonu své funkce zasahovat do procesu hodnocení projektů. Jako vedoucí odboru řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad se zabývala zejména metodikou, monitoringem a evaluací. Určitými specifickými pravomocemi mohla být vybavena v souvislosti s pověřením účasti na manažerské kontrole. Takové pověření mohlo ale nemuselo souviset s jejím pracovním zařazením: mohla jím být nadána kontrolními pravomocemi a s ohledem na to se přímo podílet na výkonu manažerské kontroly ale také se mohla takové kontroly zúčastnit jen jako metodička,

schopná podat vysvětlení k obecným otázkám, aniž by do hodnocení sama konkrétně zasahovala a překročila svoji pravomoc vyplývající z jejího funkčního postavení. Jak tomu skutečně bylo se nepodařilo objasnit, stejně jako se nepodařilo objasnit s jakým zadáním ona sama – ale i obžalovaný Ing. Martin P. a Ing. Magda S. – k manažerské kontrole přistupovali a k čemu měly její výsledky sloužit: zda jen pro informaci vedení Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad o kvalitě práce hodnotitelů nebo o úrovni operačního manuálu a příručky kontrolora, k posouzení účelnosti jejich dalšího zpřesnění nebo ke zjištění případných konkrétních chyb a jejich napravení, anebo k jinému účelu. Ani jeden z jmenovaných se k tomu totiž výslovně nevyjádřil. Z jejich výpovědí, z výpovědí obžalovaného JUDr. Jiřího T. a z výpovědí slyšených hodnotitelů vyplynulo pouze to, že výstupy dané manažerské kontroly měly přispět k sladění uplatnění jednotlivých hodnotících kritérií a k sladění hodnocení mezi oběma územními pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Provedené důkazy ale nedaly odpověď na otázku zda toto bylo obsahem pověření k výkonu dané manažerské kontroly a zda vůbec obžalovaný Ing. Martin P., Ing. Magdy S. a obžalovaná Ing. Klára Š. dostali k jejímu výkonu nějaké speciální pověření. První dva – Ing. Martin P. a Ing. Magda S. – jí totiž vnímali – jak uvedli – jako projev svého manažerského postavení u Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, zatímco obžalovaná Ing. Klára Š. svou účast na ní spojovala s jejich oprávněním požadovat od ní jako od metodičky vyjádření k aplikaci metodických předpisů a hodnotících kritérií. Žádná ze slyšených osob přitom nemluvila o jakékoliv formě pokynu nebo specifického pověření k jejímu výkonu. Na to, že proběhla s vědomím obžalovaného JUDr. Jiřího T. jako ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, bylo možné usuzovat z jediného důkazu, a to z výpovědi Ing. Magdy S. z přípravného stadia řízení, kdy uvedla, že jí o ní patrně řekl a že jím byla patrně informována o tom, že skupina (revizní komise), v níž bude ona sama a obžalovaný Ing. Martin P. a Ing. Klára Š., provede sladění aplikace hodnotících kritérií u vybraných projektů. Na to konto samotná obžaloba vycházela – a dosud vychází – z toho, že manažerská kontrola se uskutečnila pouze s vědomím a souhlasem tehdejšího ředitele, obžalovaného JUDr. Jiřího T.. Nic více nevyplývalo ani z dokazování provedeného před soudem. To v tomto ohledu nepřineslo nic nového. Neobjasněno tak zůstalo, kdo o provedení manažerské kontroly rozhodl – pokud o ní někdo vůbec rozhodl – a kdo případně určil osoby pověřené jejím výkonem – a zda je případně vybavil nějakými specifickými pravomocemi, jdoucími nad rámec jejich pracovních náplní a oprávnění pro ně vyplývajících z interních metodik. Neobjasněny současně zůstaly také okolnosti, za nichž se Ing. Magda S., obžalovaný Ing. Martin P. a zejména obžalovaná Ing. Klára Š. zúčastnili samotné manažerské kontroly v rámci Druhé výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a která konkrétní hodnocení projektů byla podrobena této kontrole. Výpovědi svědků Mgr. Matouše R. a Mgr. Petra P. a nasvědčují tomu, že to byl obžalovaný Ing. Martin P., kdo projevoval zájem o získání reprezentativního seznamu projektů pro následnou kontrolu a poté takovým seznamem disponoval. Z žádného z provedených důkazů ale nevyplývalo tvrzení obžaloby, že vytvoření takového seznamu bylo společným dílem tohoto obžalovaného a obžalované Ing. Kláry Š.. Svědek Mgr. Petr P. – působící v inkriminované době na českobudějovickém územním pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – uvedl, že manažerská kontrola ze strany nadřízených proběhla jednou. Spočívala v tom, že obžalovanému Ing. Martinu P. odevzdali v průběhu Druhé výzvy hodnocené projekty a on je zkontroloval. Výsledky kontroly, která se vztahovala k jím hodnoceným projektům, projednal s obžalovaným Ing. Martinem P. společně s Mgr. Matoušem R., s nímž seděl v kanceláři, a z jejich podnětu se vracel i k hodnocení projektů, která nebyla podrobena kontrole. O jakékoliv účasti obžalované Ing. Kláry Š. na přípravě, organizaci a projednání výsledků manažerské kontroly nic nevěděl. Svědek Mgr. Matouš R. se vyjádřil ve shodě s ním. Rovněž on si přitom vybavil pouze jednu takovou kontrolu, a to v Druhé výzvě, a nezaznamenal žádný podíl obžalované Ing. Kláry Š. na ní. Spisy ke kontrole od něj vyžadoval obžalovaný Ing. Martin P. a on mu je také vracel, když předtím s ním konzultoval výběr kontrolního vzorku projektů. Obžalovaný Ing. Martin P. tuto skutečnost potvrdil, a to s tím, že manažerské kontrole na českobudějovickém a plzeňském územním pracovišti byly podrobena kontrole právě jím náhodně vybraná hodnocení projektů. Obžalovaná Ing. Klára Š. se výslovně přihlásila pouze k účasti na manažerské kontrole uskutečněné v Druhé výzvě na plzeňském územním pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. V té souvislosti uvedla s jakými představami se tehdy na služební cestu z Českých Budějovic do Plzně vydala a zdůraznila, že vlastní kontrolu vzorku hodnocení, na jejichž výběru se nijak nepodílela, provedli obžalovaný Ing. Martin P. a Ing. Magda S., oba v postavení vedoucích územních pracovišť Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti

Jihozápad. V té souvislosti připomněla, že na rozdíl od nich do její působnosti nepatřila administrace konkrétních projektů, ale metodická a výkladová podpora, a uvedla, že v tomto směru také vystupovala. Žádné změny v hodnocení neprováděla a neměla k tomu ani důvod, ani působnost. Rovněž hodnotitelům žádné pokyny nedávala. V tomto ohledu její výpověď potvrdila Ing. Magda S., a to jak v přípravném řízení, tak v řízení před soudem. Přesto obžaloba zcela nepodloženě výpověď této svědkyně – spolu s výpověďmi svědkyň Ing. Karolíny B., Ing. Evy T. a Mgr. Petry H. – shledala usvědčujícími důkazy proti ní. K samotnému průběhu dané manažerské kontroly na plzeňském územním pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad přitom svědkyně Ing. Magda S. uvedla, že všichni tři – tedy ona a obžalovaní Ing. Martin P. a Ing. Klára Š. – procházeli vybrané projekty a jejich bodové hodnocení hodnotiteli, posuzovali to jakým způsobem byla hodnotiteli uplatňována jednotlivá hodnotící kritéria a obžalovaná Ing. Klára Š. se k tomu vyjařovala z pohledu metodičky. O tom, jak se výsledky kontroly budou prezentovat, nerozhodl nikdo, ale vzhledem k tomu, že hodnotitelé byli jejími podřízenými, považovala svědkyně za přirozené, že jim podklady vrátila ona a seznámila je s výsledky. Hodnotitelé je převzali do svých tabulek, pouze jedna hodnotitelka při té příležitosti vyjádřila nesouhlas. Za účel manažerské kontroly označila svědkyně sladění výběrových kritérií u vybraných projektů a vyslovila přesvědčení, že tento účel také provedená kontrola splnila. Celá akce v jejím podání skončila tím, že neformálně oznámila stanovisko vzešlé z kontroly jako doporučení pro hodnotitele. Svědkyně Ing. Karolína B. – hodnotitelka z českobudějovického územního pracoviště – v hlavním líčení odepřela vypovídat a soud k důkazu přečetl její výpověď z přípravného řízení. Tehdy vypověděla, že ke změnám v hodnocení před jeho skončením došlo v rámci tzv. „objektivizace“. O předložení projektů k ní tehdy hovořila s obžalovaným Ing. Martinem P. a když je nesla do jeho kanceláře, byla tam přítomna i obžalovaná Ing. Klára Š.. Zda a jak se na tomto procesu podílela, jí ale nebylo známo. Výsledky pak přebírala od obžalovaného Ing. Martina P., vnímala je jako finální a zanesla je do systému IS MONIT7+. Podobně vypověděla i svědkyně Ing. Eva T., jejíž výpověď z přípravného řízení byla rovněž v hlavním líčení přečtena, neboť před soudem odmítla vypovídat. Svědkyně Mgr. Petra H. vyjádřila domněnku, že tzv. manažerské kontroly se zúčastnila i obžalovaná Ing. Klára Š., ale jakým způsobem se jí účastnila, nedokázala říci. Před soudem nejdříve vypověděla jen velice obecně a útržkovitě s tím, že si s odstupem času již nepamatuje žádná konkréta, a poté i ona využila právo odmítnout vypovídat. Uvedené důkazy, na které odkazuje obžaloba s tím, že mají usvědčovat zejména obžalovanou Ing. Kláru Š., tedy jen potvrzují, že tato se zúčastnila s obžalovaným Ing. Martinem P. a Ing. Magdou S. jednání v Plzni v rámci manažerské kontroly, aniž by to byla ona, kdo výsledky takové kontroly následně prezentoval nebo dokonce prosazoval. Nad rámec toho co uvedla ona sama a svědkyně Ing. Magda S. však nedávají odpověď na otázku, jaký byl smysl její účasti na uvedené kontrole v Druhé výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a jak tato vůbec probíhala. Změny v hodnocení konkrétních projektů v Druhé výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad provedené z podnětu dané manažerské kontroly se podařilo jen velice kuse zdokumentovat u projektů územně spadajících pod českobudějovické pracoviště Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Jednalo se o projekty hodnocené Ing. Karolínou B.. Ze srovnáním hodnocení těchto projektů touto hodnotitelkou se závěry jejich hodnocení provedeného znaleckým ústavem Bene Factum a.s. je přitom zřejmé, že v každém konkrétním případě znalecký ústav shledal správnějším hodnocení, ke kterému dospěla manažerská kontrola, než bylo původní hodnocení Ing. Karolíny B. jako k tomu určené hlavní hodnotitelky. Z tohoto zorného úhlu nebylo možné výsledky manažerské kontroly hodnotit nijak negativně a za situace kdy nevznikly žádné pochybnosti o vypovídací hodnotě znaleckého posudku znaleckého ústavu Bene Factum a.s. nemohlo uspět tvrzení, že nápravou vad hodnocení, alespoň v prověřovaných projektech, způsobili obžalovaní škodu, jak uváděla obžaloba.

Důkazně zcela nepodloženo pak zůstalo tvrzení obžaloby o svévolném zasahování obžalovaných do výsledků hodnocení v rámci Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Toto tvrzení vyšlo z poznámek svědkyně Ing. Karolíny B.. Ani ona ale nebyla schopna poskytnout bližší informace o tom, jak v případě Třetí výzvy bylo v důsledku kontroly případně změněno hodnocení kontrolovaných projektů. V přípravném řízení se tato svědkyně k tomu blíže nevyjádřila, v hlavním líčení pak odepřela

vypovídat, a to jak před vynesením prvního rozsudku v této trestní věci, tak po jeho zrušení Vrchním soudem v Praze. Nepochybným faktem tak je pouze to, že vedle tištěných tabulek věcného hodnocení devíti projektů z Druhé výzvy s vyznačenými změnami vydala list papíru s přehledem jedenácti projektů z Třetí výzvy, a to bez jakéhokoliv komentáře. Vzhledem k tomu, že k tomuto přehledu nepodala žádné vysvětlení ani během své jediné výpovědi v přípravném stadiu řízení, lze z kontextu jeho vydání a z jeho textu usoudit pouze na to, že v něm uvedené projekty hodnotila ve Třetí výzvě jako hlavní hodnotitelka. Nic více. Žádná z dalších slyšených osob přitom jednoznačně nepotvrdila ani to, že se manažerská kontrola v Třetí výzvě uskutečnila. Už vůbec se pak v průběhu celého řízení nepodařilo získat bližší důkazy o okolnostech, za nichž taková kontrola ve Třetí výzvě případně proběhla, kdo se jí případně zúčastnil a jakým způsobem jí provedl, stejně jako absentují důkazy o případných výsledcích takové kontroly a o jejím případném vlivu na činnost hodnotitelů. Za dané důkazní situace tedy nebylo – a doposud není – možné bez pochybností tvrdit ani to, že tato poměrně podstatná část stíhaného skutku se stala, ani uzavřít, že obžalovaní Ing. Martin P. a Ing. Klára Š. byli pověřeni – jak tvrdí obžaloba – danou kontrolu provést, resp. se jí zúčastnit, a v návaznosti na její výsledky buď provést zásahy do již provedeného hodnocení, nebo působit na hodnotitele, aby totéž provedli svým jménem.

Uvedený okruh neobjasněných okolností případu významných pro rozhodnutí ve věci identifikoval ve shodě s Městským soudem v Praze také Vrchní soud v Praze. Výše učiněné závěry vyplývající z absence důkazů k některým klíčovým okolnostem pak jsou rovněž ve shodě se závěry vyslovenými na to konto Vrchním soudem v Praze. Vrchní soud v Praze vycházel z toho, že alespoň některé z uvedených neobjasněných okolností se může podařit objasnit doplněním dokazování, avšak nestalo se tak. Městský soud v Praze zopakoval důkazy, které se k nim vztahovaly nebo mohly vztahovat, avšak z nich nevyplývalo nic zásadně nového, co by přispělo k jejich objasnění. Identifikovat a provést se zároveň nepodařilo ani žádné nové důkazy, které by k tomu mohly přispět.

Nyní tedy blíže k těm aspektům posuzovaného případu, které v daném kontextu považoval Vrchní soud v Praze za klíčové, a k otázkám jím nastoleným.

Obžalobou jsou obžalovaní JUDr. Jiří T., Ing. Martin P. a Ing. Klára Š. stíháni pro **skutek**, jehož podstata má spočívat v tom, že jako osoby odpovědné za provedení veřejné soutěže, se záměrem zasahovat do procesu věcného hodnocení projektových žádostí a s vědomím, že dojde ke zvýhodnění některých projektů v rámci Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v rozporu s nařízením Rady (ES) č. 1083/2006 a s operačním manuálem regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad

- obžalovaný JUDr. Jiří T. v postavení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad vydal dne 17. března 2008 interní sdělení, omezující nezávislost projektových manažerů, tedy hodnotitelů, když jim povolil konzultace hlavních a vedlejších hodnotitelů a dosažení společného konsenzu v podobě bodového hodnocení,
- obžalovaní JUDr. Jiří T. a Ing. Martin P. zorganizovali činnost hodnotitelů tak, že výsledky věcného hodnocení projektů nebyly vloženy do předepsaného informačního systému, zaznamenávajícího změny věcného hodnocení, a tak disponovali výsledky věcného hodnocení v souhrnné neformální sestavě, která jim byla nejméně jednou týdně v průběhu

hodnocení zasílána, a

- obžalovaní Ing. Martin P. a Ing. Klára Š. – s vědomím a předchozím souhlasem obžalovaného JUDr. Jiřího T. – v rozporu se závaznými postupy operačního manuálu a příručky kontrolora nejméně ve dvaceti případech – z toho v devíti v Druhé výzvě a v jedenácti ve Třetí výzvě – prováděli neoprávněné změny výsledného bodového hodnocení projektů podle jimi vytvořeného seznamu tak, že věcné hodnocení pověřených hodnotitelů nahradili jimi nově vytvořenou tabulkou, a hodnotitelé jejich změněné hodnocení pod svými přístupovými kódy zanesli do informačního systému IS MONIT7+, a v důsledku toho u některých hodnocených projektů došlo
  - buď k jejich posunu mezi projekty doporučené k financování, ačkoliv s původním hodnocením byly mezi projekty k financování nedoporučenými, nebo
  - k neoprávněnému navýšení dotace; anebo
  - ve vztahu k obžalobou vypočtené skupině projektů upravené hodnocení nemělo vliv na výsledné doporučení k jejich financování,

a tím rovněž porušili povinnosti úředníka stanovené v § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 312/2002 Sb. o úřednících samosprávných celků. Příмым důsledkem jejich jednání bylo podle obžaloby selhání klíčového prvku řídicího a kontrolního systému pro výběr a hodnocení projektů, které vedlo k rozhodnutí Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad o přijetí sankčního opatření v podobě tzv. korekce ve výši 243.000.000,- Kč z finančních prostředků Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, Jihočeského kraje a Plzeňského kraje. Vedle toho měli neoprávněným přesunem pořadí hodnocených projektů způsobit škodu ve výši nejméně 70.800.000,- Kč.

K internímu sdělení ředitele ze dne 17. března 2015:

Interní sdělení ředitele ke konzultacím a konsensu hodnotitelů ze dne 17. března 2015 patřilo mezi interní normativní instrukce metodické povahy. Vydáno bylo na počátku hodnocení projektových žádostí o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad přihlášených v reakci na druhou výzvu k jejich předkládání, v situaci, kdy došlo k zanedbání přípravy programovacího období 2007 až 2013 regionálních operačních programů ze strany Ministerstva pro místní rozvoj České republiky a Ministerstva financí České republiky a k časovému posunu jejich realizace, projektoví manažeři Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – hodnotitelé – neměli s hodnocením daného typu prakticky žádné zkušenosti, postupně bylo dotvářeno implementační zázemí pro regionální operační program Jihozápad a průběžné změny prodělávaly interní metodické normy, včetně nejvýznamnější z nich, operačního manuálu.

Po první velice úzce pojaté výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, v níž fakticky neproběhla žádná soutěž mezi žadateli o projekty, byl v reakci na druhou a třetí výzvu, které na sebe bezprostředně časově navazovaly, podán neočekávaně velký počet projektových žádostí o dotace. Jediným zjištěným důvodem vydání daného interní sdělení ředitele – jak je patrné z data jeho vydání a jak bylo svědecky potvrzeno – byla snaha vypořádat se s touto situací. Počet několika stovek předložených projektů byl v komparaci s ostatními regionálními operačními programy – kde svědci uváděli, že za velký nápor projektů ve výzvě považují již desítky projektů – enormní. Svědecky je doloženo, že nikdo na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad

neočekával tak velký nápad projektových žádostí do Druhé i Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Bylo tedy nutné na něj reagovat. To konec konců nijak nezpochybnila ani obžaloba, a co více, ona neidentifikovala ani žádné trestněprávní následky vydání daného interního sdělení. Jinými slovy řečeno, z podané obžaloby není možné seznat příčinnou souvislost mezi vydáním tohoto aktu a jakýmkoliv trestněprávně relevantním následkem.

Ve vztahu k tomuto internímu sdělení vyslovil Vrchní soud v Praze ve svých usneseních požadavek blíže zhodnotit, zda ho byl obžalovaný JUDr. Jiří T. oprávněn vydat, a vypořádat se důkladně s okolnostmi, za kterých přistoupil k jeho vydání, a s okolnostmi jeho projednání a konzultování s předsedou a místopředsedou Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, „metodikou a auditem“.

V této souvislosti je na místě předeslat že proces hodnocení projektových žádostí o dotace, o který v daném interním sdělení jde, nebyl v letech 2007 a 2008 řešen – jak již bylo řečeno – žádným obecně závazným právním předpisem ani žádnou relevantní centrální metodikou. Neupravovaly ho žádné české vnitrostátní předpisy ani nadnárodní evropské normy. Nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 ve svém článku 60 písm. a) vybízelo pouze k věcně správnému hodnocení v souladu s výběrovými kritérii schválenými monitorovacím výborem. Klíčovým požadavkem této normy tedy bylo dosažení věcně správného hodnocení souladně se stanovenými výběrovými kritérii. Ze sdělení Waltera Deffaa – generálního ředitele ředitelství pro regionální a městskou politiku Evropské komise a jejího vysokého auditora – lze mít za to, že stejný náhled na věc sdílí sama Evropská komise. Podle tohoto sdělení je jednoznačně upřednostňován například i metodicky neošetřený způsob manažerské kontroly – interní kontroly kvality řídicího orgánu za účelem potvrzení, že kritéria výběru jsou aplikována správně a konzistentně – před ponecháním nesprávného výsledku. Proces, kterým se k takovému věcně správnému hodnocení dospěje, je zcela ponechán na řídicích orgánech jednotlivých operačních programů. Bylo tedy na nich, aby si proces věcného hodnocení upravily podle svého s jediným korektivem, kterým byla zmíněná věcná správnost hodnocení v souladu s výběrovými kritérii. Přitom bylo na nich i to, aby určily, které konkrétní subjekty (například zda interní či externí pracovníci, zda hodnotící či výběrové komise), v jakém složení (například jeden hodnotitel, dva hodnotitelé, každou část projektu jiný hodnotitel) a jakou formou (například společně na zasedání komise, společně sladováním, společně mezi sebou, zvláště) budou ve skutečnosti hodnocení projektových žádostí realizovat. Důkazem toho je to, že prakticky každý z téměř dvaceti českých operačních programů měl odlišný způsob a proces hodnocení projektových žádostí, přičemž byly využity všechny výše zmíněné varianty. Svůj specifický model hodnocení projektových žádostí přitom zvolil i regionální operační program Jihozápad.

Z uvedeného plyne, že způsob hodnocení nastavený operačním manuálem v regionálním operačním programu Jihozápad nebyl do okamžiku vydání daného interního sdělení dne 17. března 2008 promítnutím žádného obecně závazného pravidla pro hodnocení projektových žádostí. Obžaloba – ale do určité míry i Vrchní soud v Praze – braly jako daný fakt požadavek „hodnocení dvěma na sobě nezávislými hodnotiteli“, ale skutečností je, že takové hodnocení – zcela separátní hodnocení dvěma hodnotiteli – bylo jen jedním z řady možných způsobů věcného hodnocení, jehož určení příslušelo výhradně řídicímu orgánu.

Totéž obdobně platí o „pravidlu čtyř očí“. Také ono bylo pouze jedním z možných pravidel, jehož obsah navíc nebyl nikterak obecně závazně definován. Jediná definice pro regionální operační program Jihozápad byla v inkriminované době obsažena v jeho operačním manuálu, kapitole 3 Výklad pojmů, kde bylo toto definováno jako kontrolní pravidlo, na základě něhož na činnost jednoho pracovníka dohlíží z důvodu interní kontroly další pracovník. Jen v určitém širším – nijak výslovně nedefinovaném – kontextu bylo možné toto pravidlo chápat jako požadavek hodnocení projektových žádostí dvěma hodnotiteli, hlavním a vedlejším, jak to zakotvoval operační manuál v kapitole věnované procesu hodnocení. Pojem nezávislosti pak nebyl definován ani v tomto operačním manuálu ani v žádné jiné normě. Z tohoto hlediska mohl být stejně dobře chápán jako jiný výraz pro samostatnost (nezávislost na někom jiném) i jako výraz pro vyjádření požadavku na vyloučení možnosti ovlivnění někoho zvnějšku (nezávislost na vnějších vlivech). Na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a auditem byl – jak jednoznačně vyplynulo z výpovědí slyšených svědků – požadavkem nezávislosti hodnotitelů rozuměn požadavek na to, aby hodnotitel nepodlehł nezákonnému vlivu zvnějšku, například vlivu žadatele či jiné neoprávněné osoby, a neuzpůsobil hodnocení v závislosti na tomto nezákonném postupu, v žádném případě však nezávislost nemohly – jak vesměs zdůrazňovali slyšení hodnotitelé i vedoucí interního auditu – ohrožovat konzultace (sladčování) s jinými hodnotiteli či pracovníky úřadu (například s metodiky). Nezávislost hodnotitelů pojatá jako jejich nezávislost mezi nimi navzájem – ve spojení s vyloučením možnosti jejich vzájemných konzultací – byla v podstatě pojmově vyloučena již samotným metodickým nastavením regionálního operačního programu Jihozápad a logikou věci. Jestliže existoval požadavek na jednotnost přístupu v rámci věcného hodnocení hodnotiteli – a to jak v operačním manuálu, tak i v příručce kontrolora – a jestliže mezi sebou nejprve neformálně a následně formalizovaně v podobě sladčovacích schůzek diskutovali nad přístupem k jednotlivým výběrovým kritériím a byli z jejich aplikace společně a jednotně školeni, pak bylo nasnadě, že již tím byla narušena jejich nezávislost na sobě navzájem, neboť se shora uvedeným postupem ovlivňovali. Případné faktické vyloučení vzájemných konzultací mezi nimi pak bylo v poměrech Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad nedosažitelné už proto, že hlavní a vedlejší hodnotitelé (projektoví manažeři oddělení administrace tohoto úřadu) seděli spolu v kancelářích po dvou a zcela přirozeně spolu probírali (konzultovali) přístup k použití jednotlivých hodnotících kritérií a ztěžji jim v tom bylo možné zabránit, nehledě na to, že by to nebylo ani účelné, neboť takové konzultace byly v zájmu zkvalitnění hodnocení.

Z hlediska posuzované trestní věci bylo přitom zásadní, že stanovení pravidel pro proces a způsob hodnocení bylo výlučně na řídicím orgánu regionálního operačního programu Jihozápad. Na stejném řídicím orgánu současně bylo stanovení postupu a způsobu rozvíjení, modifikování, upravování a měnění těchto pravidel. Z tohoto hlediska bylo zcela irrelevantní to, o jak závažnou modifikaci, úpravu nebo změnu pravidel šlo, pokud nebyla v rozporu s obsahem žádného obecně závazného předpisu. Vzhledem k tomu, že proces hodnocení projektových žádostí nebyl v inkriminované době – ale ani v současnosti – upraven žádným obecně závazným předpisem a dané interní sdělení ředitele ze dne 17. března 2008 upravovalo právě proces jejich hodnocení, nebránilo obžalovanému JUDr. Jirímu T. z tohoto hlediska – tedy z hlediska jeho obsahu a předmětu – nic v jeho vydání,

samozřejmě pokud byl formálně oprávněn ho vydat v pozici ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad.

Podstatou daného interního sdělení ředitele bylo otevření možnosti vzájemných konzultací hlavního a vedlejšího hodnotitele v procesu hodnocení projektových žádostí a možnosti dosažení jejich shody na konečném bodovém výsledku hodnocení, tedy v zásadě umožnění sladování jejich hodnocení. S různými formami sladování hodnocení a s potlačením toho, aby výstupem byl pouze průměr dvou separátně vytvořených hodnocení, přitom pracovala v období let 2007 až 2013 většina českých operačních programů: například regionální operační program Střední Morava (proces sladování v tomto programu popsal detailně slyšený svědek Ing. Ivan Matulík), regionální operační program Severovýchod (40 % bodů dávala hodnotící komise, v letech 2007 a 2008 dalších 40 % dával pouze jeden expert na technickou kvalitu), regionální operační program Severozápad (30 % bodů dávala hodnotící komise), operační program Vzdělávání pro konkurenceschopnost (na závěr hodnocení zasedalo tzv. grémium zpravodajů suplující výběrovou komisi, která po předchozím hodnocení dvou externích hodnotitelů finálně určovala doporučené projekty), operační program Podnikání a inovace (na závěr zasedala hodnotící komise), operační program Praha Adaptabilita (komise partnersky složená rozhodovala o vhodnosti či nevhodnosti podpory), operační program Lidské zdroje a zaměstnanost (výběrová komise odborníků doporučovala či nedoporučovala projekt), operační program Výzkum a vývoj pro inovace (hodnotila výběrová komise), operační program Životní prostředí (hodnotila tzv. tematická porada vedoucích pracovníků a pak řídicí výbor doporučoval projekty ke schválení), Integrovaný operační program (hodnocení prováděla výběrová komise) a regionální operační program Moravskoslezsko (hodnotili sice dva hodnotitelé, ale ti byli sladování garantem výzvy). Tedy fakticky dvanáct ze sedmnácti operačních programů mělo v období 2007 až 2009 hodnocení založené na modelech nepočítajících s určením finálního výsledku hodnocení separátním hodnocením dvou či více hodnotitelů. Naopak, ve většině operačních programů převládala týmová práce se směřováním ke společnému konsenzu. Ani u jednoho z těchto operačních programů přitom nebyl tento systém zpochybněn. Také to nepřímě svědčí pro závěr, že z nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 nevyplýval – a dosud nevyplývá – požadavek na separátní hodnocení dvěma či více osobami. Pokud slyšení kontrolori Národního kontrolního úřadu Ing. Eva M. a Ing. Jiří Šlechta – jichž se dovolávala obžaloba – v tomto kontextu poukazovali na článek 58 písm. b) nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 a z něj dovozovali nutnost separátního hodnocení projektů dvěma osobami, pak to bylo nepřipadné. Uvedené ustanovení totiž ve skutečnosti hovoří o oddělení funkcí, jimiž nepochybně nejsou myšleny činnosti v rámci jedné funkce, ale vzájemné oddělení funkcí v určitém procesu, jako například funkce kontrolní, řídicí, auditní a platební.

Zakotvení možnosti společného – nikoliv separátního – hodnocení projektových žádostí v regionálním operačním programu Jihozápad daným interním sdělením ředitele tedy po věcné stránce nic nebránilo. Mohl ho totiž nepochybně výslovně stanovit i sám operační manuál tohoto programu, stejně jako to udělaly operační manuály jiných operačních programů. Operační manuál regionálního operačního programu Jihozápad tak sice výslovně neudělal, ale počítal se sladovacími schůzkami hodnotitelů a pokud mluvil o nezávislém hodnocení, tak jím – z výše rozvedených důvodů – nemohl myslet nezávislost dvou hodnotitelů na sobě – a s tím spojené jejich výlučně separátní hodnocení – nýbrž nezávislost

na vnějších vlivech. Takto jí vnímali – jak již bylo řečeno – všichni hodnotitelé, ale i obžalovaní JUDr. Jiří T., Ing. Martin P. a Ing. Klára Š., stejně jako svědci Ing. Magda S., Ing. David N., RNDr. Jan Zahradník a MUDr. Petr Zimmermann, tedy vrcholní představitelé Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a jejího Výboru. Z tohoto hlediska mohlo být dané interní sdělení ředitele vnímáno tak, že co do obsahu a podstaty neměnilo pravidla nastavená operačním manuálem pro věcné hodnocení, nýbrž jen tato pravidla rozvíjelo či upřesňovalo. Tak ho také skutečně vnímali metodici i auditoři, jak vyplynulo z výpovědí obžalované Ing. Kláry Š. a Ing. Davida N.. Tyto jejich výpovědi nic nezpochybnilo, takže nebyl důvod z nich nevyházet. To platí tím spíše, že plně ve shodě s nimi vyzněly výstupy v inkriminované době provedených auditů (zvláště pak auditu PAS/02/08 z června roku 2008) a kontrol hodnotícího systému (zejména pak kontroly Platebního a certifikačního orgánu ze září roku 2008), jejichž obsah byl shrnut výše.

Obžalovaný JUDr. Jiří T. však byl v pozici ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad zmocněn k vydávání interních sdělení metodické povahy nejen pro případy tohoto typu, ale i pro případy změn operačního manuálu, ať již ve formě výjimky z něj či jeho revize. Podstata obou těchto institutů byla v zásadě stejná, protože v obou případech šlo o modifikace či změny postupů doposud nastavených operačním manuálem. Navíc příslušná ustanovení operačního manuálu týkající se jeho revizí a výjimek z něj – obsažená v jeho kapitole 4 – nijak nerozlišovala jeho méně zásadní a více zásadní změny. Umožňovala tedy danou cestou – cestou revizí a výjimek – i jeho zásadní změny, samozřejmě za předpokladu, že nebyly v rozporu s obecně závaznými předpisy, zejména pak s nařízením Rady (ES) č. 1083/2006. S tím ovšem dané interení sdělení ředitele ze dne 17. března 2008 nemohlo být v žádném případě v rozporu, neboť oblast hodnocení v něm řešil pouze již rozebraný článek 60 písm. a), který směřoval jen k věcně správnému hodnocení v souladu s výběrovými kritérii schválenými monitorovacím výborem.

Věcně je v daném kontextu v zásadě lhostejné, zda bylo na místě dané interní sdělení ředitele chápat jen jako interní instrukci rozvíjející pravidla pro hodnocení projektových žádostí stanovená operačním manuálem anebo jako akt přinášející změnu těchto pravidel ve formě výjimky z něj nebo ve formě jeho revize. I v případě, že by šlo o některou z těchto forem změn, byl jí totiž obžalovaný JUDr. Jiří T. v pozici ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad oprávněn touto cestou provést. Výjimku z operačního manuálu byl oprávněn přijmout přímo podle jeho kapitoly 4, zatímco k jeho revizi byl výslovně pověřen usnesením Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad č. 116/2008 ze dne 22. února 2008. K přijímání výjimek z operačního manuálu mohl přistupovat bez dalšího, aniž by to vyžadovalo součinnost kohokoliv jiného. Oproti tomu revize operačního manuálu – jeho „dílčí změny“ – byl oprávněn provádět po projednání s předsedou a místopředsedou Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Obě tyto osoby, tedy předseda MUDr. Petr Zimmermann a místopředseda RNDr. Jan Zahradník, jednoznačně potvrdili – a to jak ve stadiu řízení před vynesením zrušovacích usnesení Vrchního soudu v Praze tak po jejich vynesení – že udělené pověření obžalovaného JUDr. Jiřího T. cílilo – mimo jiné – i na úpravu postupu hodnocení projektových žádostí a že vydané interní sdělení ředitele ze dne 17. března 2008 bylo vydáno na základě uvedeného usnesení Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, s jejich vědomím, po projednání s nimi, s jejich souhlasem a s očekávanými důsledky v podobě společného výstupu hodnocení dvou hodnotitelů.

Oba shodně také uvedli, že s nimi obžalovaný JUDr. Jiří T. předem projednal i věcný obsah daného interního sdělení, že k němu neměli žádné námitky a že se shodli na účelnosti jeho vydání jako cesty k řešení nastalé kritické situace, vzniklé v důsledku předložení enormně velkého počtu projektových žádostí o dotace a v důsledku vyloučení možnosti navýšení počtu hodnotitelů a prodloužení termínů ukončení hodnocení. Zároveň zdůraznili, že o něm informovali všechny členy Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. V průběhu dokazování přitom nevyšlo najevo nic co by zpochybnilo tato jejich svědectví. Naopak, provedeným dokazováním bylo prokázáno rovněž to, že dané interní sdělení bylo před jeho vydáním konzultováno s „metodikou a auditem“. Klíčové bylo z tohoto hlediska svědectví někdejšího vedoucího útvaru interního auditu a nesrovnalostí Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a nynějšího auditora Ministerstva financí České republiky Ing. Davida N.. Ten potvrdil, že o daném interním sdělení věděli od prvopočátku, „řešili ho s metodickým oddělením už před jeho vydáním a nikdo ho neshledal s čímkoliv v rozporu“. Jako ověřovatel účinného fungování řídicího a kontrolního systému operačního programu podle článku 62 nařízení (ES) č. 1083/2006 zhodnotil jeho obsah a jeho vydání jako „správný a souladný postup s pravidly pro hodnocení“. K tomuto jeho svědectví se vázala výpověď obžalované Ing. Kláry Š., která ve shodě s ním uvedla, že před jeho vydáním bylo konzultováno s oddělením metodického řízení a tímto projednáno s auditem PAS. To vše umožňovalo učinit závěr, že jeho vydání a obsah byl náležitě projednán nejen s předsedou a místopředsedou Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, ale i s auditem a metodikou, aniž by na něm kdokoliv shledal cokoli závadného, a že vzhledem k tomu, že nebylo v rozporu s obsahem žádného obecně závazného předpisu, byl ho obžalovaný JUDr. Jiří T. oprávněn vydat.

Ke stejnému závěru dospěly rovněž kontroly a audity provedené krátce po vydání tohoto interního sdělení během Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu Jihozápad dozorovými orgány pracujícími podle nařízení Rady (ES) č. 1083/2006: příslušný certifikační orgán (Platební a certifikační orgán Ministerstva financí České republiky) a auditní orgán (pověřený auditní subjekt, útvar interního auditu a nesrovnalostí Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad). Kontrola Platebního a certifikačního orgánu proběhla v září roku 2008. Této kontrole bylo dané interní sdělení prokazatelně předloženo a známo, neboť jej jako existující zmiňuje samotný kontrolní protokol z listopadu roku 2008, avšak žádné zjištění se ho netýká v tom smyslu, že by snad mělo být nesprávné či v rozporu s metodickým nastavením. Vedoucí kontrolní skupiny Platebního a certifikačního orgánu – svědkyně Ing. Veronika S. z Ministerstva financí České republiky – přitom uvedla, že kdyby toto interní sdělení za rozporné s operačním manuálem považovali, tak by jako takové bylo jistě uvedeno v kontrolních zjištěních. Ve stejném smyslu se vyjádřil někdejší vrcholný představitel auditního orgánu Ministerstva financí České republiky a nynější náměstek ministra financí České republiky Ing. Jan G., který v něm co do okolností jeho vydání obžalovaným JUDr. Jiřím T. v pozici ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a co do jeho obsahového vyznění neshledal nic závadného. Také on přitom potvrdil, že o jeho vydání a využívání věděl. Dalším zásadním argumentem pro oprávněnost jeho vydání jsou audity pověřeného auditního orgánu (PAS), zvláště pak audit PAS/02/2008, jehož provedení předcházelo uvedené kontrole Platebního a certifikačního orgánu. Z textu ořízené auditní zprávy je zřejmé, že o něm auditori věděli už před jeho vydáním a nepřišlo jim

nikterak rozporné s metodickým nastavením regionálního operačního programu Jihozápad. Totéž konec konců vyplynulo z výpovědi svědka Ing. Davida N. jako vedoucího auditora.

Z výpovědi svědka Ing. Davida N. rovněž vyplývá, jak již bylo řečeno, že audit byl informován též o okolnostech, za nichž k vydání daného interního sdělení došlo. Nepochybným faktem přitom je, že obžalovaný JUDr. Jiří T. k tomuto kroku přistoupil za výše popsané kritické situace vyvolané enormně velkým počtem podaných projektových žádostí o dotace, omezeným časovým prostorem na jejich vyhodnocení a personální poddimenzovaností Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. V této souvislosti považoval Vrchní soud v Praze za důležité vyhodnotit, zda na obrovské a nikým nepředpokládané množství přijatých projektových žádostí ve Druhé výzvě regionálního operačního programu Jihozápad nemohlo být buď reagováno jiným organizačním opatřením anebo prodloužením lhůty na věcné hodnocení.

Sám obžalovaný JUDr. Jiří T. položil důraz na to, že prakticky nebylo možno situaci řešit přijetím dalších zaměstnanců v postavení hodnotitelů, jelikož by toto bylo v rozporu se schválenou organizační strukturou, když snahy o její změnu nebyly úspěšné. Toto potvrdily výpovědi svědků MUDr. Petra Zimmermanna a RNDr. Jana Zahradníka. Ti současně shodně zdůraznili, že cesta navyšování zaměstnanců Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad byla v inkriminované době jednoznačně nepřijatelná i z politických důvodů. Navíc jejich přijetí nebylo ani technicky proveditelné vzhledem k časovému horizontu výběrových řízení na nové pozice podle dílu 2 zákona č. 312/2002 Sb. Stejně tak nebyla schůdnou cestou přímého zapojení do hodnocení podaných projektových žádostí dalších zaměstnanců z jiných odborů, zmiňovaná Vrchním soudem v Praze. Něco takového potenciálně přicházelo v úvahu pouze u pracovníků oddělení kontroly realizace Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, kteří skutečně zatím nebyli příliš vytíženi, neboť ostatní odbory již plně realizovali činnosti, pro které byly vytvořeny – odbor řízení byl plně vytížen přípravou metodik, řešením nefunkčnosti monitorovacího systému, publicitou programu a řízením programu jako takového, finanční odbor se staral o financování úřadu ve výši desítek milionů korun ročně, včetně plánování a přípravy metodik, odbor vnitřních věcí měl pouze právníka, asistentku a IT pracovníka, tudíž také bez možnosti kvalifikovaného zapojení, a audit ani jako kontrolní orgán zapojen být nemohl. Ono jediné částečně nevytížené oddělení – oddělení kontroly realizace územních odborů – nakonec sice bylo zapojeno do hodnocení v souladu se závazným metodickým stanoviskem č. 2 ze dne 1. dubna 2008, avšak pouze k pomocným či administrativním úkonům, neboť jeho plnohodnotnému zapojení do věcného hodnocení bránila zásada oddělení funkcí podle článku 58 nařízení Rady (ES) č. 1083/2006. Jeho pracovníci by totiž hodnotili projekty, které by zároveň následně kontrolovali. Jen na okraj lze v této souvislosti zmínit, že právě za zapojení jiných pracovních pozic než stanovených v operačním manuálu do námitkového řízení v Páté výzvě regionálního operačního programu Jihozápad – tedy za zvolení cesty, na kterou poukázal Vrchní soud v Praze – je obžalovaný JUDr. Jiří T. pravomocně odsouzen v jiné trestní věci stejným soudem, tedy Vrchním soudem v Praze, ovšem v jiném složení senátu.

Teoreticky sice možná, ale prakticky neproveditelná, byla varianta prodloužit lhůtu k věcnému hodnocení projektů ve Druhé výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Tomu totiž bránilo hned několik skutečností, které ve svých výpovědích shrnuli

svědci MUDr. Petr Zimmermann a RNDr. Jan Zahradník. Ti v této souvislosti především zdůraznili nepřekročitelnost lhůt na administraci Druhé a Třetí výzvy, stejně jako potvrdili nemyslitelnost toho, že by obžalovaný JUDr. Jiří T. předstoupil v závěru stanovené lhůty před Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a oznámil, že se hodnocení ve lhůtě nestihlo provést. Základní skutečností bránící prodloužení daných lhůt byl Výborem schválený plán výzev regionálního operačního programu Jihozápad, který v den schválení výběru projektů ve Druhé výzvě počítal s okamžitým vyhlášením Třetí výzvy, a nebylo možné, aby titíž přetížení hodnotitelé hodnotili projekty Druhé výzvy a zároveň již administrovali Třetí výzvu. Prodlužování těchto úvodních velkých výzev bránil i celkový časový skluz v rámci programovacího období 2007 až 2013, jehož příčiny a důsledky již byly výše popsány. Navíc, jakékoliv prodlužování lhůt by ohrožovalo použití alokace roku 2007 a roku 2008 a hrozilo by její propadnutí bez jakéhokoliv využití, a to bylo nejen politicky ale i lidsky neakceptovatelné. Konečně další okolností vylučující prodloužení doby věcného hodnocení Druhé a Třetí výzvy bylo politické zadání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad stihnout administraci Druhé a Třetí výzvy do termínu voleb do krajských zastupitelstev v říjnu roku 2008. V zájmu toho nakonec Výbor ještě zkrátil lhůtu pro hodnocení Třetí výzvy oproti operačnímu manuálu! S výpověďmi svědků MUDr. Petra Zimmermanna a RNDr. Jana Zahradníka – a obžalovaného JUDr. Jiřího T. – ohledně toho, že nastalou situaci nebylo možné v roce 2008 řešit ani jiným reálným organizačním opatřením ani prodloužením lhůt k hodnocení projektů, koresponduje také výpověď svědka Ing. Davida N., jenž zdůraznil, že „na úřadě byly lhůty nastavené v operačním manuálu pro věcné hodnocení chápány jako nepřekročitelné“. Městský soud v Praze přitom neměl jakýkoliv důvod pochybovat o uvedených skutečnostech, bránících zvolení nějaké alternativy k vydání daného interního sdělení ředitele ze dne 17. března 2008.

Vrchní soud v Praze seznal – alespoň jak to vnímá Městský soud v Praze – že na situaci vzniklou v souvislosti s množstvím přijatých projektových žádostí v březnu roku 2008 bylo třeba reagovat, a že reakcí obžalovaného JUDr. Jiřího T. bylo právě vydání daného interního sdělení ze dne 17. března 2008. Věcný obsah tohoto interního sdělení je zřejmý z jeho gramatického znění a z provedených důkazů nevyplývalo nic co by mohlo svědčit pro závěr, že to co vyjadřovalo nebylo míněno vážně, resp. že při jeho koncipování bylo zamýšleno něco jiného než bylo prezentováno. Podle svého gramatického vyznění přitom směřovalo k úspoře času vytvořením možnosti vzájemně se mezi hodnotiteli s využitím konzultací shodnout na výsledku věcného hodnocení, a to při zachování kontroly čtyř očí, tedy v daném kontextu při zachování hodnocení dvěma hodnotiteli.

Vrchní soud v Praze však ve vztahu k jeho aplikaci poukázal na to, že kdyby měli skutečně projektové žádosti o dotace hodnotit dva hodnotitelé, patrně by nedošlo k žádné časové úspoře, a dovedil, že praxe hodnocení jedním hodnotitelem se zvláště na plzeňském územním pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad vyvinula zřejmě v důsledku jeho vydání a že jeho důsledkem bylo i množství chyb v jednotlivých hodnoceních. Městský soud v Praze však má za to, že pro takto jednoznačné závěry není dostatek podkladů.

První z uvedených východisek – totiž že důslednou aplikací daného interního sdělení by nedošlo k žádné časové úspoře – by nepochybně platilo, kdyby z něj bylo možné dovést,

že každý z hodnotitelů měl projekt nejdříve ohodnotit separátně a že až pak se mohli shodnout na společném bodovém konsenzu, tedy že k diskusím mezi nimi mělo docházet až nad dvěma separátními hodnoceními a že až v těchto diskusích mohlo dojít ke konsenzu na výsledném hodnocení. To by totiž logicky proces hodnocení ještě prodlužovalo, namísto avizované časové úspory. Takovýto požadavek však z textu daného hodnocení nevyplývá. Není možné ho totiž dovozovat ani z požadavku zachování nezávislosti hodnotitelů. Ta z výše rozvedených důvodů nemohla být chápána jako nezávislost samotných hodnotitelů na sobě navzájem, ale jako jejich nezávislost na vnějších vlivech. Naopak, to jak reálně mohlo dojít k zamýšleným časovým úsporám poměrně precizně popsal svědek Ing. David N., když uvedl, že si hodnotitelé mohli rozdělit úkoly například tak, že jeden z nich přečetl jednu přílohu projektové žádosti a druhý hodnotitel druhou přílohu a vzájemně se poinformovali, kde najít jakou důležitou informaci k dané otázce, resp. k danému dílčímu hodnocení. Stejně tak byla možnost uspořít čas například tím, že řada z výběrových kritérií byla zcela objektivní a získala se prostým výpočtem, kde konsenzus mohl práci hodnotitelů výrazně urychlit, protože druhý hodnotitel mohl pouze zkontrolovat výpočet prvního. U subjektivních hodnotících kritérií pak mohla časová úspora vzniknout společným projitím žádosti a vzájemným dohledáním příslušným pasáží, když názor na hodnocení si měl tvořit každý hodnotitel sám a po diskusi se mohli shodnout na výsledném bodovém výsledku. To vše bylo velice blízké tomu jak proces hodnocení ve Druhé a Třetí výzvě regionálního operačního programu Jihozápad popsala většina hodnotitelů českobudějovického územního pracoviště Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, konkrétně svědci Mgr. Matouš R., Ing. Lenka T., Bc. Eva Kysnerová a Mgr. Petr P.. Z jejich výpovědí – a to jak z doby před původními rozhodnutími Městského soudu v Praze v této trestní věci tak z doby po nich – též vyplynulo, že aplikace daného interního sdělení skutečně vedla k časové úspoře při věcném hodnocení projektů.

Provedeným důkazům také neodpovídá konstatování, že důsledkem praxe rozvinuté po vydání daného interního sdělení – ať už praxe konzultací hodnotitelů během hodnocení nebo praxe hodnocení jedním hodnotitelem – bylo množství chyb v jednotlivých hodnoceních. Z logiky věci lze sice předpokládat poměrně velkou chybovost hodnocení v Druhé i Třetí výzvě – byť nebyla důkazně doložena nad rámec výsledků manažerské kontroly v Druhé výzvě a nad rámec jejího přezkumu znaleckým ústavem Bene Factum a.s. – ale dávání této chybovosti do souvislosti – a hlavně do výlučné souvislosti – s daným interním sdělením a jeho praktickou aplikací by bylo krajně zjednodušující. Pomíjelo by to totiž to, že pro téměř všechny hodnotitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad šlo o jejich vůbec první hodnocení daného typu, někteří hodnotitelé nastupovali na Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad až v průběhu hodnocení, neměli zažitou metodiku a tato se neustále vyvíjela a chyby, které udělali, v průběhu hodnocení napravovali. K již předběžně ohodnoceným projektům se totiž vraceli z podnětů vzešlých z konaných smládacích schůzek a z uskutečněných auditů, stejně jako z realizované manažerské kontroly. Na to, že finální výsledná hodnocení nebyla nijak zásadně chybová pak lze usuzovat z toho, že na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad byla v inkriminované době využívána vedle manažerské kontroly řada dalších procesů ověřujících správnost hodnocení – zejména zde proběhl audit PAS/02/08 zaměřený na správnost hodnocení samostatného vzorku 10% projektů a na dalším vzorku proběhlo námitkové řízení členů Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – aniž by výstupem těchto forem

kontroly bylo cokoliv co by signalizovalo, že bylo něco systémově či obecně špatně. Pro stejný závěr svědčí výsledky hodnocení vybraného vzorku projektů z Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad provedeného znaleckým ústavem Bene Factum a.s., promítnuté do dodatku jeho původního znaleckého posudku.

Do souvislosti s aplikací daného interního sdělení dává obžalova – a do značné míry též Vrchní soud v Praze – rovněž nesprávnou praxi provádění věcného hodnocení jen jedním hodnotitelem. Nepochybným faktem je, že tato praxe se vyvinula zejména na plzeňském územním odboru Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Jen obtížně jí však je možné dát na základě provedených důkazů do souvislosti s daným interním sdělením. Tak předně, nic takového neuvedl ani jeden ze slyšených hodnotitelů, ale ani vedoucí plzeňského územního odboru Ing. Magda S. (a už vůbec ne obžalovaný Ing. Martin P., jenž v inkriminované době vedl českobudějovické územní pracoviště). Navíc tomu odporují výpovědi samotných plzeňských hodnotitelů, kteří buď uváděli, že interní sdělení v době hodnocení Druhé a Třetí výzvy vůbec neznali (to platí například o svědkovi Ing. Karlu L.) či neznali jeho obsah (například svědkyně Mgr. Michaela P. a Ing. Kateřina T.). Jestliže tito svědci neměli povědomost o něm či o jeho obsahu, nemohlo být příčinou jejich nesprávné praxe. Pro závěr, že by jeho vydání směřovalo k zavedení dané praxe pak nesvědčí ani jeho obsah. Tato praxe přitom nepochybně byla nejen v rozporu s metodickými pravidly nastavenými v operačním manuálu regionálního operačního programu Jihozápad, ale i v rozporu s daným interním sdělením. Na druhé straně nebyla rozporná s žádnými obecně závaznými předpisy, tedy ani s nařízením Rady (ES) č. 1083/2006, takže z tohoto hlediska – z důvodů výše podrobně rozvedených – fakticky nic nebránilo obžalovanému JUDr. Jiřímu T., aby jí – třeba cestou vydání interního sdělení – zavedl.

S ohledem na prokazatelný rozpor této praxe – praxe hodnocení jedním hodnotitelem – s metodikou platnou v inkriminované době pro regionální operační program Jihozápad je přesto na místě vyjádřit se k tomu, zda provedené důkazy umožňují učinit závěr, že o ní obžalovaný JUDr. Jiří T. – případně i obžalovaní Ing. Martin P. a Ing. Klára Š. – věděli. Městský soud v Praze přitom v provedených důkazech – a specificky v obsahu výpovědí slyšených svědků, včetně zaměstnanců Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – nezjistil nic z čeho by bylo možné dovodit, že obžalovaní věděli o tom, že bodové ohodnocení daných projektů prováděl v některých případech jen jeden ze dvou hodnotitelů, konkrétně hlavní hodnotitel. Tento závěr Městský soud v Praze zachytil již v odůvodnění svých předešlých rozsudků vynesných v této trestní věci, ale do hloubky přitom nezhodnotil věrohodnost slyšených zaměstnanců Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, kteří byli k daným skutečnostem slyšeni. Vycházel přitom z toho, že i kdyby jejich výpovědi shledal nevěrohodnými – což se nestalo – nic by to nezměnilo na faktu, že by absentoval pozitivní důkaz o tom, že obžalovaní věděli o uvedené skutečnosti a zneužívali ji, jak tvrdila obžaloba. Absenci takového důkazu by totiž nebylo možné nahradit závěrem o nevěrohodnosti jejich výpovědí, když žádný jiný důkaz prokazující opak toho co tvrdili, nebyl k dispozici.

Oněmi svědky byli Mgr. Daniel S., Mgr. Michaela P., Ing. Karel L., Ing. Kateřina T. a Mgr. Petra H. z plzeňského územního pracoviště Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a Ing. Lenka T., Mgr. Veronika H., Mgr. Petr P., Mgr. Matouš R., Bc. Eva K. a

Mgr. Karolína B. z českobudějovického územního pracoviště Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Právě oni – a nikdo jiný – prováděli hodnocení daných projektů v rámci Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Obsah jejich výpovědí je shrnut výše v části tohoto rozsudku věnované jednotlivým provedeným důkazům. Je z něj přitom patrné, že všichni jmenovaní potvrdili, že během hodnocení daných projektů v rámci Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad hlavní a vedlejší hodnotitel spolu probírali a konzultovali hodnocení jednotlivých soutěžních projektů, že však v některých případech vyčísloval a zaznamenával bodové hodnocení těchto projektů hlavní hodnotitel a že ten ho také na konci stanovené lhůty zadával do informačního systému IS MONIT7+. Určité rozdíly v líčení těchto skutečností ve svědectvích hodnotitelů z plzeňského a českobudějovického územního pracoviště Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad byly v míře aktivního podílu vedlejších hodnotitelů na posuzování daných projektů, když na plzeňském územním pracovišti byl obecně menší, zatímco na českobudějovickém územním pracovišti byl v řadě případů blízký podílu hlavního hodnotitele. Více do hloubky probírali hodnocení jednotlivých projektů a použití hodnotících kritérií se svými partnery také hodnotitelé, kteří se do hodnocení daných projektů v rámci Druhé výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad zapojili poprvé. Všichni jmenovaní svědci dávali tuto praxi do souvislosti s enormním počtem hodnocených projektů a krátkou dobou na jejich hodnocení. V tomto ohledu jejich výpovědi vyznívaly logicky a vzájemně spolu plně korespondovaly. Nebyl tedy důvod pochybovat o jejich věrohodnosti, a to tím spíše, že jí nijak nezpochybnily ani další provedené důkazy. Důvod pochybovat o jejich věrohodnosti přitom nebyl ani pokud nikdo z nich nepotvrdil tvrzení obžaloby o tom, že obžalovaní věděli o této praxi. Žádný z těchto svědků totiž neuvedl nic, z čeho by bylo možné usuzovat na to, že o ní obžalovaní věděli, a přitom nevyšlo najevo nic co by mohlo svědčit o tom, že přitom nevypověděli pravdu. V tomto kontextu je na místě připomenout, že vesměs poukazovali na to, že obžalovaní se osobně nikdy nezúčastnili žádného hodnocení soutěžních projektů ucházejících se o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad ani do něj nijak nezasahovali, že sami jim o dané praxi nikdy nic neřekli a že v jejich projevech nikdy nezaznělo nic co by svědčilo o tom, že jí tolerují. Případné zkreslení jejich výpovědí nebylo možné přičíst ani jejich eventuální loajalitě ke svému zaměstnavateli – tedy Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – ani jejich obavě z vlastního trestního stíhání. Trestní stíhání si totiž mohli přivodit a daný úřad poškodit už tím, že ve svých výpovědích popsali jak případně v rozporu s nastavenou metodikou některé posuzované projekty bodově ohodnocovali jen hlavní hodnotitelé a jak hlavní hodnotitelé výsledky bodového ohodnocení zanášeli do informačního systému IS MONIT7+, a to otevřeně učinili. V průběhu dokazování přitom nevyšlo najevo ani nic co by svědčilo o tom, že s výjimkou Ing. Lenky T. měli nějaký bližší osobní vztah k obžalovaným, který by je vedl k zatajení jejich podílu na zavedení a tolerování dané praxe, byť sami nedokázali specifikovat kdo konkrétně jí zavedl, kdo jí rozšířil a jakým způsobem. Nepřímo pak tento závěr potvrdilo to, že o této praxi nevěděli – jak vypověděli – ani slyšení pracovníci auditu, kteří kontrolovali průběh hodnocení prakticky během všech výzev regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad ani metodici odboru řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, s nimiž byly průběžně konzultovány všechny volené postupy. To vše umožnilo Městskému soudu v Praze uzavřít, že z výpovědí slyšených svědků nebylo možné dovodit, že obžalovaní věděli o uvedené praxi.

Celkově vzato lze tedy k okolnostem vydání a aplikace daného interního sdělení ze dne 17. března 2008 uzavřít, že obžalovaný JUDr. Jiří T. byl oprávněn ho vydat a jeho vydáním se nedopustil žádného porušení operačního manuálu ani svých povinností řídicího pracovníka. K jeho vydání byl náležitě zmocněn a jeho vydání projednal se všemi relevantními subjekty (předsedou a místopředsedou Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, metodikou a auditem) a to jak obsahově, tak i po formální stránce (aniž by na něm shledal kdokoliv cokoliv závadného). Stejně tak jeho aplikaci ověřily oba v nařízení Rady Evropských společenství č. 1083/2006 zmíněné dozorové orgány – certifikační orgán (jenž provedl kontrolu PCO v září roku 2008) a auditní orgán (jehož výstupem je auditní zpráva PAS/02/2008) – a žádný neshledal nesoulad v jeho obsahu a aplikaci či cokoliv deformujícího uvedeným nařízením požadované směřování k věcně správnému hodnocení projektů. Pokud přesto někteří hodnotitelé – a to zejména z plzeňského územního odboru – toto interní sdělení – a operační manuál – porušovali, činili tak bez vědomí obžalovaných. Neexistuje totiž jediný důkaz, který by pro jejich vědomost svědčil. Stejně tak neexistuje žádný důkaz, který by byl dokladem toho, že bylo vydáno s cílem manipulovat hodnocení či omezit nezávislost hodnotitelů. Konec konců, o tom, jak ve prospěch či neprospěch konkrétních projektů či skupin projektů mělo „manipulovat hodnocení“, se nezmiňuje ani obžaloba. Na druhé straně provedené důkazy umožňují učinit závěr, že bylo vydáno v reakci na kritickou situaci vzniklou potřebou zhodnotit enormně velký počet podaných projektových žádostí v krátkém časovém úseku v malém počtu hodnotitelů a že nesměřovalo k ničemu jinému než deklarovanému urychlení procesu věcného hodnocení. Nejlepší důkaz, že tento účel mohlo splnit, přinesly svědecké výpovědi zejména českobudějovických hodnotitelů, svědků Mgr. Petra P.a, Ing. Lenky T., Bc. Evy K. a Mgr. Matouše R..

K používání podpůrných nástrojů v procesu hodnocení a k excelovým tabulkám:

Obžaloba ve zjevném rozporu s operačním manuálem regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad vychází z toho, že používání jiných pomůcek než informačního systému MONIT7+ při hodnocení projektů je nezákonné, a v návaznosti na to konstatuje, že vedení Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – a specificky jeho ředitel obžalovaný JUDr. Jiří T. – mělo v důsledku existence excelových tabulek věcného hodnocení a souhrnných excelových tabulek výsledků hodnocení přehled o bodovém hodnocení již ohodnocených projektů. Neuvádí však nic co by mohlo svědčit o příčinné souvislosti mezi užíváním těchto tabulek a případným nezákonným zásahem do hodnocení projektů. Obžalovaným přitom klade za vinu, že s jejich použitím organizovali činnost hodnotitelů se záměrem neoprávněně zasahovat do procesu věcného hodnocení projektových žádostí, aniž by specifikovala jak konkrétně to měli dělat a zda se jím to podařilo.

Monitorovací systém MONIT7+ však ve skutečnosti nebyl nikdy zamýšlen jako výhradní systém, v němž by měli výlučně pracovat všichni pracovníci operačních programů. S použitím různých podpůrných nástrojů a pomůcek výslovně počítal i operační manuál regionálního operačního programu Jihozápad. Mezi tyto nástroje patřily i tabulky věcného hodnocení projektů, ať už v tištěné nebo elektronické excelové podobě. Upraveny byly již v době Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu Jihozápad, a to v kapitole 10 části II.5 operačního manuálu, kde bylo jejich užívání přímo definováno pro hodnotitele jako povinné. Svědecky bylo také zaznamenáno, a to zejména z výpovědi vedoucího interního

auditu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a pracovníků Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky, svědků Ing. Davida N., Ing. Jana G., PhDr. Jany M. a Dušana R., že při auditu PAS v červnu roku 2008 a při kontrole Platebního a certifikačního orgánu v září téhož roku zazněl požadavek, aby tyto tabulky věcného hodnocení projektů, v nichž bylo možné nad rámec systému MONIT7+ zaznamenávat i důvody snížení bodového hodnocení, byly zakládány do složky projektů, což do té doby operační manuál vylučoval. Tato skutečnost je patrná rovněž z tehdy pořízené auditní zprávy PAS/02/08 a protokolu z kontroly Platebního a certifikačního orgánu. Následně byl daný požadavek promítnut do operačního manuálu. Z výpovědi dalších svědků – Ing. Davida Sventeka a Ing. Ivana Matulíka – jakož i z písemných vyjádření řídicích orgánů jednotlivých regionálních operačních programů a z předloženého usnesení odborné pracovní skupiny Asociace krajů České republiky pro evropské fondy ze dne 3. prosince 2009 navíc vyplynulo, že obdobné podpůrné nástroje byly používány v různých podobách ve většině či dokonce ve všech regionálních operačních programech. Z těchto důkazů také vyplynuly důvody toho proč tomu tak bylo. Šlo o to, že informační systém MONIT7+ neumožňoval uvedení důvodů pro strhávání bodů ani průběžných změn, nezahrnoval potřebnou úroveň subkritérií hodnocení a byl obtížně ovladatelný. Ze stejných důkazů je zároveň zřejmé, že ve všech sedmi regionálních operačních programech byly do informačního systému MONIT7+ zadávány až finální výsledky hodnocení, zatímco ty průběžné byly – bez vyznačení v nich prováděných změn – zaznamenávány v pomocných tabulkách. Tento způsob zaznamenávání výsledků hodnocení přitom byl v regionálním operačním programu Jihozápad v inkriminované době plně v souladu s tehdy platným operačním manuálem (s jeho kapitolou 10). Pokud bylo za této situace v používání daných excelových tabulek věcného hodnocení projektů obžalobou viděno neoprávněné používání „paralelního informačního systému“, bylo to zjevně nepřipadné. Zcela jistě se nejednalo o žádný utajený systém tabulek, ve kterém by bylo skrytě tvořeno hodnocení a dělaly se v něm změny, za který ho vydávala obžaloba. Ve své podstatě se jednalo o nástroj pro poznámky jednotlivých hodnotitelů, kteří je po provedení svého hodnocení používali k definitivnímu zápisu do informačního systému MONIT7+, jak ho charakterizoval Vrchní soud v Praze. Za takové situace mohlo být věci každého hodnotitele, zda pro své poznámky a své postřehy v procesu hodnocení použije tužku a papír nebo počítačový program, nebýt toho, že po něm operační manuál požadoval použití dané tabulky v příslušném formátu.

Jestliže však Vrchní soud v Praze ve svém usnesení charakterizoval tuto tabulku v programu Excel jako pracovní výkaz, a to s poukazem na to, že byla předkládána vedení Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, nebylo to přesné. Hodnotitelé totiž neposkytovali vedení Úřadu excelové tabulky svých hodnocení konkrétních projektů, ale pouze vyplňovaly údaje o projektech, včetně výsledného průměru hodnocení, do souhrnné excelové tabulky. V jejím případě se jednalo o formu liniově hierarchického informování o probíhajících procesech pro představu nadřízených o průběžném postupu prací. Obdobné souhrnné excelové tabulky byly užívány i na jiných regionálních operačních programech, jak dosvědčili Ing. David Sventek a Ing. Ivan Matulík, a to jako „nikde v metodice neošetřený nástroj operativního a manažerského sledování procesu hodnocení“.

V procesu dokazování v této trestní věci pak nevyplývalo z žádného důkazu, že by někdo z obžalovaných nebo dalších členů vedení Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad po obdržení dané souhrnné excelové tabulky kontaktoval kteréhokoliv hodnotitele za účelem zásahu do hodnocení. Naopak, bylo spolehlivě prokázáno – a to zejména výpovědí svědka Mgr. Matouše R. – že k manažerské kontrole – jejíž využití bylo dalším předmětem trestního stíhání – byly vybrány projekty náhodným výběrem, a tedy bez jakékoliv souvislosti s jejich průběžným hodnocením hodnotiteli. Tím jednáním obžalovaných postrádá jakoukoliv návaznost na vedení dané souhrnné excelové tabulky výsledků hodnocení.

K manažerské kontrole věcného hodnocení:

Možnost provádění manažerských kontrol hodnocení nebyla v operačním manuálu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad ani v žádné jiné metodické instrukci výslovně upravena, ale současně nebylo provádění takových kontrol – jak uzavřel i Vrchní soud v Praze – vyloučeno.

Na základě provedených důkazů – shrnutých výše – lze jednoznačně usoudit na to, že manažerská kontrola byla na vzorku několika desítek projektů v určitém rozsahu provedena v průběhu Druhé výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. To platí bez ohledu na to, že nebyly objasněny všechny rozhodné okolnosti jejího konání v této výzvě.

Naproti tomu důkazně se vůbec nepodařilo objektivně propojit listiny vydané svědkyní Ing. Karolínou B. s obžalobou tvrzenými zásahy do věcného hodnocení konkrétních projektů v Třetí výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. V stávající důkazní situaci tak lze pouze zkonstatovat, že v tomto směru již není možné dokazování dále doplnit, protože svědkyně v přípravném řízení jednotlivé předložené listiny neztotožnila ve své výpovědi s jakýmkoliv zásahem do hodnocení a při hlavním líčení ve všech pokusech o její výsledek využila svého práva a nevyprávěla. Vzhledem k tomu, že žádná z ostatních slyšených osob jednoznačně nepotvrdila ani konání manažerské kontroly v průběhu Třetí výzvy, nelze než souhlasit s Vrchním soudem v Praze v tom, že existují vážné pochybnosti o tom, zda se vůbec tato poměrně podstatná část stíhaného skutku stala.

To samo o sobě současně problematizuje konstrukci obžalobou tvrzené škody. Ta měla podle obžaloby sestávat ze dvou složek: z finanční korekce ve výši 5% proplacených prostředků Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu Jihozápad, tedy ve výši 243.000.000,- Kč, a z částky 70.856.815,49 Kč odpovídající podle obžaloby neoprávněnému zvýhodnění projektů, jejichž bodová ohodnocení doznala změn po provedených manažerských kontrolách. Daná finanční korekce byla skutečně Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad přijata, nikoliv však jako sankční opatření, jak tvrdí obžaloba, a její odvedení do státního rozpočtu za výše podrobně popsanych okolností bylo rize účetní operací, která nevedla k žádnému snížení alokace regionálního operačního programu Jihozápad ani k škodě na majetku žádného subjektu. Co se pak týče částky 70.856.815,49 Kč, má Městský soud v Praze ve shodě s Vrchním soudem v Praze za to, že nemůže představovat škodu, když nebyla vyvrácena správnost věcného hodnocení projektů podrobených

manažerské kontrole, v jejichž bodovém hodnocení v souvislosti s ní došlo ke změnám. Danému důkaznímu stavu tedy odpovídá závěr, že stíhaným skutkem nevznikla žádná vyčíslitelná škoda.

Věcnou správnost hodnocení projektů, o kterých bylo obžalobou tvrzeno, že byly předmětem manažerské kontroly, lze mít za prokázanou znaleckým posudkem ústavu Bene Factum a.s. V řízení následujícím po zrušení předchozích rozsudků vynesených v této trestní věci byl v rámci doplněného dokazování předložen dopis Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, který potvrdil jednak souladnost věcného hodnocení projektů ze znaleckého posudku s výběrovými kritérii, jednak poukázal na možné další dokumenty pro komplexnost hodnocení, a v závěru odkázal na případná vyjádření samotných hodnotitelů jako vhodnější způsob ověření nezbytné podkladové materie pro věcné hodnocení. Po jeho opatření byli slyšeni dva hodnotitelé – svědci Mgr. Petr P. a Mgr. Matouš R. – kteří potvrdili, že primárními a zásadními podkladovými zdroji pro věcné hodnocení byly v rámci Druhé a Třetí výzvy regionálního operačního programu Jihozápad projektová žádost BENEFIT a finanční a ekonomické hodnocení projektu, případně také podklady pro posouzení finančního zdraví žadatele, ale rozhodně nikoliv další v uvedeném dopise Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad z dubna 2015 zmiňované přílohy žádosti. Uvedená trojice dokladů je jako podklad pro věcné hodnocení výslovně uvedena rovněž v příručce kontrolora. V následném výsledku zpracovatele daného znaleckého posudku bylo potvrzeno, že při zpracování znaleckého posudku bylo pracováno se všemi uvedenými podklady, včetně dokladů pro posouzení finančního zdraví žadatele. Znalecký ústav Bene Factum a.s. tedy měl kompletní podkladové materiály pro kvalifikované provedení znaleckého zkoumání v podobě provedení opětovného hodnocení vybraných projektů.

Vrchní soud v Praze ve shodě s Městským soudem v Praze uzavřel, že právě s ohledem na výstupy uvedeného znaleckého posudku nemůže obstát závěr obžaloby o neoprávněném zásahu do jinak správného hodnocení projektů prostřednictvím manažerské kontroly. V souvislosti s tím však nastolil otázku správnosti věcného hodnocení projektů nedotčených manažerskou kontrolou. Na to reagovala obhajoba shromážděním dalších – podle obžaloby manažerskou kontrolou nedotčených – projektů a výsledkem opětovného zhodnocení tohoto vzorku projektů znaleckým ústavem Bene Factum a.s. bylo zjištění, že tyto byly v Druhé a Třetí výzvě regionálního operačního programu Jihozápad věcně hodnoceny správně, resp. vždy s takovým statusem, kterého měly dosáhnout. To podporuje závěr – byť pouze pravděpodobnostní – že i projekty nepodrobené manažerské kontrole byly z větší části hodnoceny hodnotiteli Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad správně. Pro tento závěr nepřímě svědčí i to, že předmětem manažerské kontroly nebylo pouze devět projektových žádostí Druhé výzvy, které zmiňuje obžaloba, ale řádově desítky projektů, a do dalších projektů se taková kontrola promítla nepřímě tím, že se minimálně někteří slyšení hodnotitelé vraceli za účelem nápravy chyb či nedostatků i do projektů, které manažerskou kontrolou neprošly. Tuto skutečnost potvrdili naříkad svědci Mgr. Petr P. a Mgr. Matouš R.. V tomto směru nelze opomenout ani pozitivní dopad dalších forem kontroly správnosti věcného hodnocení, které byly nastaveny metodickými dokumenty, jakými byly audity PAS (zvláště pak PAS/02/2008) a námitková řízení členů Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad (v jejichž důsledku byla přezkoumána také hodnocení desítek projektů).

Provedené dokazování neumožnilo přesně zjistit, kdo a jakou formou nařídil či jinak uvedl v život manažerskou kontrolu náhodného vzorku projektů ve Druhé výzvě regionálního operačního programu Jihozápad a jak konkrétně tato kontrola probíhala. Ze shromážděných důkazů bylo možné dovodit, že nějakou formou se do manažerské kontroly zapojili obžalovaný Ing. Martin P. a Ing. Magda S., a že se jí v pozici metodičky zúčastnila i obžalovaná Ing. Klára Š.. Přesný rozsah a způsob její zapojení – a vůbec zapojení metodického oddělení Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – do dané manažerské kontroly se nepodařilo zjistit.

Z výpovědí slyšených hodnotitelů lze usuzovat na to, že jimi byla manažerská kontrola vnímána pozitivně jako prostředek sladění jejich hodnocení a napravení případných chyb v hodnocení. Uvítali zpětnou vazbu, a to i s ohledem na to, že poprvé hodnotili takové množství projektových žádostí z různých oblastí podpory. Manažerská kontrola proběhla někdy v druhé polovině časového úseku určeného pro věcné hodnocení projektových žádostí a s ohledem na to mohli výstupy z ní použít pro ty projekty, které doposud nehodnotili, stejně jako měli možnost – kterou také využívali – vrátit se k projektovým žádostem, které již měli průběžně hodnocené. Tímto způsobem byly odstraňovány chyby v hodnocení a byl sjednocován náhled na aplikaci jednotlivých výběrových kritérií. Výsledkům provedeného dokazování neodpovídá tvrzení obžaloby o tom, že obžalovaní Ing. Martin P. a Ing. Klára Š. svévolně bez účasti pověřených hodnotitelů změnili výsledné bodové hodnocení určitých projektů tak, že ze složek projektů vyňali původní údaje o výsledcích věcného hodnocení a nahradili je vlastními. Případné provedení změn bodového hodnocení zůstalo jednoznačně ve výlučné kompetenci pověřených hodnotitelů.

Stěžejní bylo, že projekty byly určeny pro manažerskou kontrolu náhodným výběrem. K jeho provedení se přihlásil svědek Mgr. Matouš R., jenž sestavu vybraných projektů předal obžalovanému Ing. Martinu P.. Obžalovaná Ing. Klára Š. se v tom nijak neangažovala. Daný způsob výběru vzorku projektů ke kontrole svědčí pro to, že nebyl cílen na konkrétní projekty v zájmu tyto případně zvýhodnit či znevýhodnit na úkor jiných projektů. Stejným způsobem byly a jsou vybírány ke kontrole i projekty, které procházejí kontrolou auditních orgánů a konec konců i projekty, které si pro kontrolu vybíral Národní kontrolní úřad. Je současně zřejmé, že – již s ohledem na časovou tíseň, množství podaných projektových žádostí o dotace a personální poddimenzovanost Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v té době – předmětem manažerské kontroly nemohly být všechny projekty v předmětné výzvě, případně ani jejich většina. Na tom však nelze vidět nic nestandardního, neboť i auditní orgány si ke kontrole, která vždy směřuje k nápravě chyb a nesprávností, vybírají pouze určité procento z celkového počtu projektů. To platí tím spíše, že prokazatelným smyslem dané manažerské kontroly bylo docílit nejen nápravu případně nesprávného hodnocení kontrolovaných projektových žádostí, ale i nápravu projektů nekontrolovaných, neboť hodnotitelé měli a mohli výstupy z manažerské kontroly aplikovat i na další jimi hodnocené projekty tak, aby hodnocení bylo pokud možno jednotné.

Ve vztahu k samotnému výstupu manažerské kontroly lze konstatovat, že tam, kde byl hodnotiteli akceptován a kde hodnotitelé své průběžné hodnocení upravili v souladu s výstupy z manažerské kontroly, vedla manažerská kontrola k věcně správnému hodnocení

projektových žádostí. Pokud bylo prokázáno, že konkrétní projekty zmiňované obžalobou jsou projekty, jejichž hodnocení odpovídá výstupům z manažerské kontroly, pak výsledný status těchto projektů byl věcně správný a odpovídal nastaveným hodnoticím kritériím platným v té době. Tuto skutečnost potvrdil znalecký posudek ústavu Bene Factum a.s. Lze proto tvrdit, že veřejná podpora se v rámci Druhé i Třetí výzvy regionálního operačního programu Jihozápad dostala do sféry těch žadatelů o veřejnou podporu, kteří ji dostat měli, resp. že nebyl prokázán opak, tedy že by v důsledku zásahu obžalovaných nebo i bez něj se dotace dostaly žadatelům o ně, kteří je neměli dostat.

Městský soud v Praze má přitom ve shodě s Vrchním soudem za to, že nemůže být shledáno jako protiprávní – a zvláště pak trestné – jednání obžalovaných, které směřovalo k tomu, aby výsledné hodnocení projektových žádostí bylo věcně správné. Tím se zásadně rozchází s obžalobou, která stojí na stanovisku, že věcná správnost či nesprávnost výsledného bodového hodnocení projektů – ať už vybraných do manažerské kontroly nebo nepodrobených manažerské kontrole – je irelevantní.

V souvislosti s požadavky vyslovenými Vrchním soudem v Praze ve vztahu k manažerským kontrolám zbývá odpovědět na otázku, zda provádění kontroly ze strany vedoucích pracovníků Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad patřilo mezi jejich oprávnění, resp. dokonce i povinnosti, nebo zda postavení hodnotitelů při věcném posuzování projektů bylo zcela nezávislé a výkon jejich činnosti nesměl nikdo kontrolovat, tím spíše do něj zasahovat, a to ani v podobě upozornění na rozdílný přístup k hodnocení stejných nebo obdobných otázek různými hodnotiteli.

Celá obžaloba je postavena na tvrzení, že obžalovaní jednali v rozporu s celkovým metodickým nastavením postupů v rámci regionálního operačního programu Jihozápad. Porušení článku 60 nařízení Rady Evropských společenství č. 1083/2006 a od toho odvozené porušení rozpočtové kázně je obžalobou dovozováno z údajného porušování základního dokumentu upravujícího vnitřní postupy v regionálním operačním programu Jihozápad, operačního manuálu, případně příručky kontrolora. Toto východisko obžaloby je však mylné, protože jednak na proces věcného hodnocení, o něž šlo, dopadaly další metodiky vydávané v souladu s operačním manuálem, a jednak obžalobou kriminalizované postupy – včetně manažerské kontroly – nebyly v rozporu s operačním manuálem, přičemž ani pouhé samotné porušení operačního manuálu jako interní metodické instrukce nemohlo založit trestněprávní odpovědnost obžalovaných.

V souvislosti s provedenými manažerskými kontrolami obžaloba zcela pomínula kapitolu 18 operačního manuálu obsahující v příloze pracovní profily. V nich bylo definováno jednak postavení jednotlivých pracovníků v rámci organizační struktury Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a vztahy podřízenosti a nadřízenosti jednak pravomoci a odpovědnost jednotlivých pracovníků, ale současně v nich byly upraveny konkrétní pracovní povinnosti, včetně povinností vztahujících se na administraci projektových žádostí:

V případě vedoucí odboru řízení programu (obžalované Ing. Kláry Š.) bylo její postavení uvnitř organizační struktury Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad upraveno tak, že byla podřízena řediteli Úřadu a zároveň byla nadřízena třem vedoucím oddělení jejího odboru. Rozhodně tedy nebyla ve vztahu nadřízenosti k pracovníkům jednotlivých územních odborů, tedy ani projektovým manažerům (hodnotitelům).

Mezi její výslovně určené pracovní povinnosti – podle jejího pracovního profilu v kapitole 18 operačního manuálu – patřila spolupráce s ostatními vedoucími odbory a oddělení při řešení komplexních úkolů Úřadu. Nejen v návaznosti na tuto povinnost, ale na samotné posláni odboru řízení programu tvořícího výběrová kritéria pro hodnocení projektových žádostí, vydala závazné metodické stanovisko č. 2, v jehož prvním bodě (nazvaném postup hodnocení přijatých projektových žádostí) bylo výslovně umožněno i v rámci věcného hodnocení vedoucím územních odborů – obžalovanému Ing. Martinu P. a Ing. Magdě S. – přizvat s hlasem poradním k hodnocení v otázkách výkladových tvůrce programové dokumentace, tj. odbor řízení programu.

Podle pracovního profilu vedoucího územního odboru implementace programu (Ing. Magdy S. a obžalovaného Ing. Martina P.) patřila mezi jeho výslovně uvedené pravomoci pravomoc řídit a kontrolovat proces administrace, výběru a hodnocení projektů. Tato pravomoc byla současně označena přímo za pracovní povinnost, neboť v rámci vymezení pracovních povinností měli vedoucí těchto odborů povinnost koordinace a supervize postupů pro výběr projektů. Nejdůležitější povinností v kontextu podané obžaloby byla povinnost vedoucího územního odboru řídit a kontrolovat proces věcného hodnocení projektů. S takto definovanými povinnostmi a odpovědnostmi nepochybně souvisela i podoba výstupní sestavy z IS MONIT A05/O (Protokol o provedeném hodnocení projektu), kde v podpisové části nazvané „schválil“ musel příslušný vedoucí potvrdit, že věcné hodnocení provedené projektovými manažery schvaluje. Požadavek kontrolovat věcné hodnocení projektů vznesl i sám auditní orgán Ministerstva financí prostřednictvím pověřeného auditního subjektu, a to v auditní zprávě PAS/02/2008, v níž v rámci zjištění č. 16 a doporučení k jeho eliminaci uvedl požadavek určený vedoucím zaměstnancům Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad k provádění namátkových kontrol věcného hodnocení na složkách projektu. Zmíněný závěr pověřeného auditního subjektu byl sice formulován až v průběhu Třetí výzvy, nicméně auditoři svoje poznatky konzultovali s příslušnými pracovníky, včetně vedoucích, již v průběhu hodnocení Druhé výzvy, takže i kdyby bylo prokázáno jednání tvrzené v obžalobě – a to není – nešlo by o nic jiného než o naplnění požadavku pověřeného auditního subjektu (tedy Auditního orgánu Ministerstva financí České republiky). Lze přitom vycházet z toho, že ten by jistě po vedoucích pracovnících Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad nepožadoval postup, který by byl v rozporu s právními předpisy nebo metodickým nastavením programu. Na tento postup byl dotázán také svědek Ing. David N., vedoucí pověřeného auditního subjektu, který manažerskou kontrolu označil přímo za povinnost vedoucích zaměstnanců vyplývající ze zákoníku práce s tím, že obecně takovou kontrolu upravoval i operační manuál.

Samotní projektoví manažeři byli podle svého pracovního profilu (pro všechny totožného) v rámci organizační struktury Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad podřízeni vedoucímu oddělení administrace odboru implementace programu. Mezi základní odpovědnosti projektového manažera patřila jednak obecně rozhodnutí učiněná v procesu administrace žádostí definovaná v operačním manuálu, dále dodržování pracovněprávních a vnitřních předpisů a příprava materiálů a podkladů podle pokynů vedoucího oddělení a také vedoucího odboru. Specificky byly tyto odpovědnosti upraveny tak, že projektový manažer mimo jiné odpovídal za věcné hodnocení přidělených žádostí. Mezi další pracovní povinnosti projektových manažerů patřilo – podle profilu jeho pracovní

pozice – věcné hodnocení projektů a v rámci toho byl také projektový manažer povinen plnit úkoly a pokyny nadřízených, vedoucího oddělení a vedoucího odboru.

Z uvedeného vyplývá, že manažerská kontrola ve formě výzvy odpovědných pracovníků k předložení vzorku projektů k přezkoumání jejich hodnocení nebyla v rozporu s metodickým nastavením regionálního operačního programu Jihozápad, ale ani v rozporu s článkem 60 písm. a) nařízení Rady Evropských společenství č. 1083/2006, jehož porušení bylo rovněž obžalovaným kladeno za vinu. Ve stejném smyslu vyznělo vyjádření k této otázce podané Walterem Deffaa, generálním ředitelem ředitelství regionální a městské politiky Evropské unie a dlouholetým auditorem. Vyvozením příslušných právních závěrů z toho, jak byly popsány pracovní odpovědnosti, pravomoci a povinnosti jednotlivých zainteresovaných osob podle operačního manuálu, a aplikací těchto závěrů na skutková tvrzení podané obžaloby, nelze shledat, že popsáný skutek byl něčím protiprávním, resp. v rozporu s operačním manuálem, tím méně činem trestným.

Navíc konání manažerské kontroly v Druhé výzvě regionálního operačního programu Jihozápad za okolností, za nichž proběhla na vzorku projektů vybraných náhodným výběrem bez jakékoliv souvislosti s jejich průběžným hodnocením hodnotiteli a bez jakékoliv souvislosti se souhrnnými excelovými tabulkami výsledků hodnocení, zcela postrádá jakýkoliv motiv k manipulaci s výsledky, tvrzený bez opory v provedených důkazech obžalobou.

Stejně neobhájitelná je premisa obžaloby, že vědomé porušení metodických postupů u stíhaných trestných činů automaticky pokrývá nejen úmysl je spáchat, ale také specifický (druhý) úmysl sjednat jinému prospěch nebo způsobit jinému škodu. Obžaloba totiž zjevně vychází z toho, že tento specifický úmysl lze bez dalšího spojit s úmyslným porušením metodických postupů, resp. – lépe řečeno – s pouhým vědomím porušením takových postupů. To ovšem nemůže obstát. V případě trestných činů podle § 158 a § 128a trestního zákona účinného do 31. prosince 2009 je třeba k naplnění subjektivní stránky prokázat rovněž onen specifický úmysl, jenž je podmínkou trestnosti. A co víc, tento specifický úmysl musí mít z povahy věci formu úmyslu přímého, takže nepostačí pouhé srozumění pachatele s daným následkem jednání v podobě sjednání jinému prospěchu nebo způsobení jinému škody. Jinými slovy řečeno, jednání pachatele musí být fakticky dosažením tohoto následku motivováno. Obžaloba přitom v podstatě dospívá k závěru, že daný specifický úmysl samo o sobě naplňuje již samotné vědomé porušení metodiky, tedy fakticky spojuje úmysl (první) se specifickým (druhým) úmyslem, jako by vědomé porušení metodiky bylo automaticky spojeno s motivem vyjádřeným slovy „...v úmyslu...“. Takové právní hodnocení však není správné, a to i bez ohledu na tu skutečnost, že z provedených důkazů není možné po skutkové stránce učinit ani závěr, že se obžalovaní dopouštěli úmyslného porušování metodiky a obecně závazných předpisů.

Celkově vzato lze tedy **shrnout** následující:

Obžalovaný Ing. Jiří T. v souladu se svými oprávněními spojenými se zastávanou funkcí ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad vydal na počátku hodnocení v Druhé výzvě regionálního operačního programu Jihozápad dne 17. března 2008

interní sdělení umožňující konzultace hodnotitelů a dosažení jejich konsenzu na výsledném hodnocení, aniž by tím jakkoliv omezil jejich nezávislost a aniž by tím porušil jakýkoliv obecně závazný předpis. Prokázán nebyl jakýkoliv podíl obžalovaných Ing. Martina P. a Ing. Kláry Š. na přípravě a vydání tohoto interního sdělení.

Obžalovaní JUDr. Jiří T. a Ing. Martin P. – a stejně tak Ing. Magda S. – disponovali v průběhu Druhé i Třetí výzvy regionálního operačního programu Jihozápad souhrnnými excelovými tabulkami průběžných výsledků hodnocení, aniž by je použili k čemukoliv jinému než k sledování časového postupu prací hodnotitelů. Průběžné hodnocení projektových žádostí o dotace zaznamenávali hodnotitelé plně v souladu s operačním manuálem do tabulek věcného hodnocení projektů a ke konci lhůty pro ukončení věcného hodnocení projektů zanesli konečné výsledky věcného hodnocení do informačního systému MONIT7+. Obžalovaná Ing. Klára Š. s tím neměla nic společného. Danými tabulkami nedisponovala a nijak se nepodílela na organizaci činnosti hodnotitelů.

Obžalovaný Ing. Martin P. a Ing. Magda S. v pozici vedoucích dvou územních odborů implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad provedli v průběhu Druhé výzvy regionálního operačního programu Jihozápad manažerskou kontrolu hodnocení na vzorku několika desítek náhodně vybraných projektů. Učinili tak za účasti metodičky obžalované Ing. Kláry Š., která jim v souladu s platnými metodikami poskytovala metodickou podporu. Výstupy provedené manažerské kontroly v podobě identifikovaných pochybení byly hodnotitelům prezentovány obžalovaným Ing. Martinem P. a Ing. Magdou S. s doporučením k případným změnám bodového hodnocení. Nikdo z účastníků manažerské kontroly neprováděl žádné neoprávněné změny bodového hodnocení projektů. Výsledná hodnocení projektů podrobených manažerské kontrole byla věcně správná, takže z podnětu manažerské kontroly byly napraveny identifikované chyby. Provedení manažerské kontroly v průběhu Třetí výzvy regionálního operačního programu Jihozápad nebylo prokázáno.

Prokázáno nebylo ani to, že by v uvedených případech bylo jednáno se záměrem neoprávněně zasahovat do procesu věcného hodnocení projektových žádostí, a už vůbec ne, že bylo jednáno s vědomím toho, že dojde ke zvýhodnění nějakých projektů. Nedošlo ani k porušení žádného obecně závazného předpisu ani k způsobení žádné škody.

Jediným zjištěným motivem provedené manažerské kontroly bylo sladění hodnocení hodnotitelů a napravení případných chyb hodnocení. Motivem vedení souhrnných excelových tabulek výsledků hodnocení bylo sledování časového postupu hodnocení. Důvodem vydání interního sdělení ředitele ze dne 17. března 2008 bylo řešení nezbytnosti vyhodnotit enormně velké množství podaných projektových žádostí o dotace ve velice krátké době při nedostatku kvalifikovaných hodnotitelů. Zjištěn nebyl žádný obecně odsouzeníhodný motiv stíhaného jednání.

Za těchto okolností uvedeným jednáním obžalovaní z výše rozvedených důvodů nenaplňovali po objektivní stránce a už vůbec ne po subjektivní stránce skutkové podstaty žádných trestných činů, tedy ani trestných činů poškozování finančních zájmů Evropských společenství, pletich při veřejné soutěži a veřejné dražbě a zneužívání pravomoci veřejného činitele, které v daném jednání spatřovala obžaloba.

Trestněprávní postih obžalovaných by nebyl na místě i kdyby byla provedeným dokazováním po skutkové stránce naplněna tvrzení obžaloby. Podaná obžaloba se totiž ve své podstatě pokouší kriminalizovat pouze určitá metodická pochybení a jim přiřazuje bez jakéhokoli důkazního podkladu – jaksi automaticky – úmyslnou formu zavinění. Navíc základ posouzení toho zda došlo či nedošlo k porušení daných metodik je rize právní záležitostí, a právní názory na aplikaci daných metodik se v průběhu doby měnili. Připustit možnost trestněprávního postihu činů tohoto typu by v podstatě znamenalo připustit trestní postih pouhého pochybení při výkonu určité funkce, což není možné.

To vše vedlo Městský soud v Praze k tomu, že opětovně obžalované JUDr. Jiřího T., Ing. Martina P. DiS. a Ing. Kláru Š. postupem podle § 226 písm. a), b) a c) trestního řádu **obžaloby zprostil**, jak je patrné z výroku toho rozsudku.

Pro úplnost je na místě uvést, že v dané trestní věci bylo postupně zacházeno jako s **poškozenými** s pěti subjekty, konkrétně s Českou republikou, zastoupenou Ministerstvem financí České republiky a Ministerstvem pro místní rozvoj České republiky, Evropskou unií, zastoupenou Evropskou komisí, Krajským úřadem Plzeňského kraje, Krajským úřadem Jihočeského kraje a Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad. Většina těchto subjektů nejdříve prohlásila, že se necítí být poškozena, a výslovně uvedla, že neuplatňuje žádný nárok na náhradu škody, následně však tři z nich, a to Krajský úřad Plzeňského kraje, Krajský úřad Jihočeského kraje a Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad, tento nárok uplatnily, a to ve výši korespondující plošné finanční korekci, resp. jejich příspěvku na ní. Z výše uvedeného je však zřejmé, že v daném kontextu jim ve skutečnosti žádná škoda nevznikla. To obecně bránilo přiznat jim nárok na její náhradu. S ohledem na zprošťující výrok o vině však nezbylo než je bez dalšího postupem podle § 229 odst. 3 trestního řádu s ním odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **lze do osmi dnů** od doručení jeho

opisu **podat odvolání** k Vrchnímu soudu v Praze

prostřednictvím soudu zdejšího.

Odvolání mohou **podat státní zástupce** pro nesprávnost

jakéhokoliv výroku, **obžalovaný** pro nesprávnost výroku,

který se ho přímo dotýká, **zúčastněná osoba** pro nesprávnost

výroku o zabránění věci a **poškozený** pro nesprávnost výroku o

náhradě škody, a to též proto, že příslušný výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí.

Státní zástupce musí uvést, zda odvolání podává, byť i zčásti, ve prospěch či v neprospěch obžalovaného.

Odvolání musí být v dané lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

V Praze dne 4. června 2015

JUDr. Alexander Sotolář, v.r.

předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

Jana Urbanová